RODICA
OJOG-BRAȘOVEANU

Răzbunarea slujilor

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU

RĂZBUNAREA SLUȚILOR

2001

Când Patrick — în acte Petru Sârbu — intrase în viața doamnei Clotilda Martinescu — avea deja experiența, mentalitatea, statura fizică și morală, într-un cuvânt, statutul gigolo-ului perfect al deceniului 90: înalt, atletic, impecabil în orice moment al zilei și cu o figură bărbătească pe care numai un observator extrem de ager ar fi detectat primele semne, sensibile încă, ale unei dulcegării murdare ce-și pune inevitabil amprenta pe chipul profesioniștilor. În totul, frumos de rupea inimi, simpatic și veșnic binedispus. Avea douăzeci și cinci de ani, iar Clotilda împlinise șaizeci în aceeași vară.

Trebuie insistat asupra anotimpului în care se cunoscuseră, căci în momentul în care femeia se simți obligată să ia o hotărâre majoră privind viitorul lor comun, faptul că se cunoscuseră în anotimpul cald avusese o importanță demnă de luat în seamă. Sezonul estival îndeobște nu avantajează frumusețile mature, chiar trecute. Căldura cere multă piele goală, interzice machiajul excesiv — adio fond de ten și alte trucuri din zonă —, nimicește coafurile sofisticate, exclude căciula, adică peruca. Toamna avansată și iarna, oh! e cu totul altceva! Ce nu poate ascunde un compleu, la care asortezi un fișiu, câte nu camuflează gulerul înfoiat al opulentei haine de blană! Machiajul rezistă la ger, chiar dacă dedesubt ești vânătă; brațele se dezgolesc cel mult de la coate în jos, iar bijuteriile grele, fastuoase, prohibite vara, au un alt efect iarna.

"Or, își zicea Clotilda studiindu-se cu o privire necruțătoare în oglinda și mai necruțătoare a budoarului, luminată de cinci becuri a două sute de wați, dacă m-a plăcut așa, material brut și fără dichisuri, înseamnă că iarna m-ar putea găsi chiar drăguță."

Martineasca nu era o femeie proastă și știa că nu face decât să gâfâie alergând după zglobia tinerețe, dar, pe de altă parte, avusese dintotdeauna capacitatea de a trăi total și intens momentul. Nu mai puțin adevărat, în luarea unei decizii fundamentale, contribuise, tot fundamental, strategia de înaltă clasă abordată de Patrick.

Se căsătoriseră de cinci ani și toată lumea era de acord că lucrurile merg de minune. Clotilda înflorea pe zi ce trece, avea suficient bun-simț ca să nu facă dresură de circ cu Patrick și să ocolească vacanțele pe litoral. De fiecare dată susținea că marea o sperie și o deprimă (de ce nu și acum

treizeci de ani, se întrebau contemporanele ei, când erai cea mai dezbrăcată femeie de pe plajă?), dar înainte de toate, nu-şi permitea să lipsească de la "afacere", chiar şi numai pentru câteva săptămâni. În fapt, era patroana unui laborator de cofetărie şi a Clopoţeilor, un restaurant aflat prin apropierea Vilei Mina Minovici. Era un local prosper, frecventat la prânz de turişti şi membri ai Corpului Diplomatic, iar seara de boema care locuia în zonă: actori, artişti plastici, cântăreţi, tinerii cheflii ai epocii de tranzit. Cei dintâi, străinii, apreciau autentica, nefalsificata merinde, "ca la mama acasă" — versiunea românească, boema — băuturile naturale, mai cu seamă galbena de Vâlcea şi clientela cu nume sonore, anecdotica legată de aceasta (cel puţin două-trei perle pe seară), personalul stilat şi de o politeţe cuceritoare. La Clopoţei, nu se auzise niciodată "ora închiderii, vă rugăm!", iar Clotilda Martinescu se dovedise, încă o dată, un negustor iscusit, introducând două sisteme care, dincolo de avantajele concrete, semnifică, în subteran, tradiţie şi stabilitate; o afacere serioasă, nu trei scânduri, câteva cuie şi becuri colorate, "hai să le umflăm ăstora banii, mâine om vedea ce-o mai fi!" Bref, la Clopoţei se putea mânca şi bea pe datorie, reiterând un procedeu antebelic. Şi tot astfel, Clotilda readusese în actualitate servitul la domiciliu. Clienţii, mai ales pensionarii foarte comozi, achitau un abonament contra căruia dejunul le sosea acasă în sufertaşe. Procedeul se bucurase de un asemenea succes, încât Clotilda se gândea să mai deschidă o locantă, bucătărie exclusiv destinată meselor la domiciliu. Ezita dintr-un singur motiv ţinând de judecata sănătoasă şi bunul-simţ care o însoţiseră fidel toată viaţa. Afaceri multe, oricât de mănoase, egal griji multe şi timp puţin. "Am bătut şaizeci de ani şi din cât am strâns, pot trăi confortabil împreună cu Băiatul încă douăzeci, că nici nu-mi doresc mai mulţi. Copii n-am, de nepoţi să aibă grijă cine i-a făcut, de ce să trudesc, visând ca robii la o zi liberă?"

În acelaşi sens o încuraja şi prietena ei de-o viaţă, Luiza Miclea, fostă cântăreaţă în corul Operei. Directă (cunoştinţele o calificau chiar dură) cum o ştia dintotdeauna, se exprimase pe şleau:

— Trebuie să fii nebună, soro, să tragi ca animalul! Cât mai ai de trăit? La vârsta noastră, te pasc toate alea, mai puţin SIDA. Pe tine şi aia că de, mai ai viaţă sexuală. Oricum, îi rămâne destul Băiatului, nici cât a visat. Bucură-te cât eşti pe picioare şi-ţi mai arde de tangouri!

În realitate, Luiza îl detesta pe Patrick şi era incapabilă să nu arunce "ţepe" ori de câte ori se ivea ocazia

— Ține la mine, îl apăra Clotilda.

— Tine la banii tăi!

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș fi convinsă că ești invidioasă.

— Iar eu sunt convinsă că ți-ai pierdut mințile! E cu peste treizeci de ani mai tânăr, cum dracu'ți închipui că te iubește?!

— Ce-mi pasă? Nu mai am anii la care să număr foile de plăcintă! Mă simt bine cu el? Mă face să mă simt iar tânără și fermecătoare? E tandru, e atent, nu-mi iese din cuvânt? Ce pretenții să mai am la șaizeci de ani? Câte femei de vârsta mea se mai bucură de o viață sentimentală, și de ce vrei tu neapărat să-mi strici bucuria?

— Bucură-te, fata mea, dar fără angajamente!

— Patrick insistă să ne căsătorim.

— Hm, cred și eu. Vezi, că până pune mâna pe tine e doar catifea și parfum de tuberoze. Mi-e să nu ajungi la aoleu!

— Dacă acum sunt fericită, puțin îmi pasă dacă o să mă și vaiet! Am văzut eu și femei de treizeci de ani tânguindu-se.

Și uite, se căsătoriseră de cinci ani, și niciodată nu avusese cel mai mic motiv să regrete pasul făcut. O simțea însă pe Luiza stând pe coadă și așteptând în culise un deznodământ nefericit. Nu din răutate, nimeni nu-i era prieten mai devotat, ci din mărunta, omeneasca satisfacție de a-i da peste nas: "Ți-am zis eu?"

Era foarte adevărat și că Luiza, din pricina unui lanț de tragedii care-i marcaseră viața, nu era un interlocutor înviorător și nici un profet optimist. Când se împliniră cinci ani de la căsătorie, Clotilda închise localul mai devreme și dădu o petrecere doar pentru apropiați. Ciocnind cupa de șampanie cu Luiza, Clotilda se interesă cu ochi strălucitori:

— Ei, ce mai spune Pithia?

Luiza era prea bine crescută pentru a avansa observații maligne într-o asemenea zi și izbuti să fie convingătoare:

— Ferice de tine, te felicit! Ai avut dreptate.

Clotilda o sărută recunoscătoare. Din toată adunarea, pe Luiza o simțea cea mai rezervată. În sufletul ei, cântăreața continua să rămână sceptică și, din nefericire, se aștepta la ceva mult mai grav decât ar fi putut fi o despărțire: la o tragedie.

Celelalte cunoștințe aveau puncte de vedere mai relaxate. Că Patrick o va părăsi la un moment dat e posibil, fiind în firea lucrurilor, dar nu și tragic. Patrick e genul de bărbat peste care femeile dau năvală și, mai

devreme sau mai târziu, își va pierde capul după una dintre ele. E fatal, o știe și Clotilda care are un cap sănătos pe umeri. Cine se așteaptă la inevitabil îl suportă altfel, mai calm și mai înțelept, și "nu m-aș mira dacă apucă să le năștească și copiii. Cunosc un caz absolut similar..."

În ceea ce-l privea pe Patrick, în ciuda permanentei voioșii, a aerului deschis de băiat bun și serviabil având un cuvânt și un zâmbet fermecător pentru fiecare, trăsături ale indivizilor mulțumiți de ei înșiși și de viață, rămânea, în fond, un ermetic. După niște ani consumați împreună, Clotilda nu știa încă precis ce se petrece în capul lui. Dacă se petrecea ceva... Aparent, ducea existența unui motan superb care se îngrijește obsedant de toaleta lui, care se bucură de toate plăcerile vieții, mai puțin de un trup fraged de femeie, iar toate acestea îi erau suficiente ca să se simtă pe deplin fericit. Da, Clotilda știa ce spune, Băiatul avea extraordinara șansă de a fi un perpetuum mobile într-al nouălea cer, sfidând toate teoriile despre "fericirea de moment", cea non stop fiind imposibil de atins.

Uite însă că Patrick izbutea, fiece zi fiind prilej de bucurie. Dintâi, adora să se îngrijească de trupul lui, toată dimineața fiind ocupată cu exerciții gimnastice de profesionist, la sală, bazin, saună, ring, jogging, surfing sau sky, fără pretenția de a fi exhaustivi. După-amiază — siesta, seara — biliard sau un pocher, apoi cina prelungită la Clopoței.

Clotilda, care fusese soția unui avocat celebru, deosebit de energic, realiza că dacă ar fi fost tânără ar fi deranjat-o un program de parazit (etichetă a Luizei), dar în împrejurările date, situația îi convenea, ba chiar ea îi încuraja înclinațiile de pește trândav. Nu-i spunea direct "stai acasă, băiețel, dormi pe săturate, munca-i o năpastă, la ce să te înhami, dacă nu ești obligat", dar nici nu-l împingea din spate — "du-te la oștire, pentru țară mori" etc. Spre deosebire de alte femei care ar fi socotit că având o ocupație, aceasta i-ar fi abătut gândul de la alte femei, de la aventuri de orice fel, Clotilda știa că, mai presus de toate, stă "economicul". Atâta vreme cât Patrick își păstra statutul de întreținut și nu avea un venit al lui, fiind astfel ușor de controlat și stăpânit, rămânea la mâna ei.

Și iar se părea că Băiatul nu-și dorea nimic altceva decât să toarcă la soare, instalat în poale drăgăstoase, tandre și calde, chiar dacă ofilite, exact ca ale Clotildei. Aceasta îl pusese la încercare, asmuțită de un drăcușor pervers și curios, sălășluind în fiecare femeie. Dăduse un anunț la ziar pentru postul de cofetar-șef al restaurantului. Se prezentaseră peste douăzeci de persoane, iar în competiție rămăseseră doar două: o fătucă nostimă foc,

la vreo douăzeci și cinci de ani, o zgâtie drăcoasă, cu strungăreață și câțiva pistrui pe năsucul cârn, având în tolbă un morman de diplome și premii, și un mustăcios de patruzeci de ani care lucrase în laboratorul Athénée Palace. Vezi, Doamne, aflată în încurcătură, Clotilda ceruse părerea lui Patrick. Aparent indiferentă, dar pândindu-i cu ochi de șoim și inimă neliniștită reacția, Clotilda avusese prilejul să răsufle ușurată. Fără a sta măcar pe gânduri, Patrick o sfătuise să-l angajeze pe mustăcios. "E un lucru binecunoscut că bărbații sunt cei mai mari maeștri în arta culinară: frații Capșa au făcut celebră cofetăria. Tinerele nemăritate sunt neserioase, nu știi niciodată la ce să te aștepți. Apoi, o experiență și o calificare la Athénée Palace nu înseamnă puțin lucru..." Ceva îi era limpede Clotildei: gândurile Băiatului nu stăteau la femei, nu căuta, nici măcar instinctiv, aventuri. Dacă totuși se va întâmpla într-o bună zi ca inima să-i bată mai tare pentru vreo mândruță, aceasta ținea de o fatalitate pe care ea nu avea cum să o controleze.

În general, oamenii scormonesc atunci când intuiesc un mister sau simt ceva ce se dorește ascuns. Cu cât discreția și efortul subiectului de a-și camufla intimitatea, de a-și plasa existența într-un con de umbră e mai intens, cu atât curiozitatea celor din jur devine mai îndârjită. Contrar, cu cât dorim să fim mai "mediatizați", să se discute mai mult despre persoana și faptele noastre, cu atât indiferența mahalalei devine mai pregnantă.

Se părea că Patrick nu are nimic de ascuns; își oferea viața pe tavă, tot ce făcea era la lumina zilei și perfect avuabil, plana printre semeni, evenimente, anotimpuri cu dezinvoltura și voioșia unui fluturaș. Astfel, după ce senzaționalul căsătoriei dintre cei doi se topi — câteva săptămâni de stupoare, comentarii aprinse și bârfă — cunoștințele se obișnuiră cu noul statut de cuplu al perechii Clotilda-Patrick. Intrară în agenda obișnuitului, și nimeni nu le mai acordase de-atunci vreo atenție specială.

Chiar și viața lui Patrick de dinainte părea clară ca lacrima. Era din Craiova și cam de pe la cincisprezece ani, când deja datele viitorului magnific, cu un succes nimicitor la dame, se prefigurau în mod evident, avusese numai o singură preocupare: "întâlnirea cu un pont baban!" Tradus, asta însemna descoperirea și cucerirea unei femei foarte bogate, dispusă să-i sponsorizeze un trai de playboy. Era singura, dar sine-qua-non condiție pe care o punea viitoarei soții, restul ca vârstă, look, prezență socială, instrucțiune fiindu-i absolut indiferente.

Cel puțin așa pretindea Dragoș Mateiescu, alt superb, vedeta de la Teatrul Arlechino și cel mai competent posibil biograf al lui Patrick. Încă din clasele primare fusese coleg și prieten cu Patrick — pe atunci simplu, Petrică —, împărțiseră frățește prima țigară, pe la treisprezece, paisprezece ani cunoscuseră dragostea în același stabiliment, iar la cinșpe, amândoi își definitivaseră deja planurile de viitor. Dragoș avea să se facă actor, Petrică — rentier.

Dragoș râsese, dar Petrică îi explicase punctual ceea ce devenise deja filosofia lui de viață:

— N-am nici o vocație pentru o viață de sclav à la nea Fane Anonimul. À la taică-meu de pildă, care vrea să-mi vâre modelul lui pe gât. Adică să-mi prăpădesc cei mai frumoși ani trăgând pentru o diplomă universitară, pe urmă, pe soare sau vijelie, să iobăgesc la un patron, pentru ca la patruzeci de ani să reușesc să am o locuință modestă într-un cartier modest, o mașină mijlocie de la second hand, o nevastă de duzină, doi-trei mucoși imposibili, burtă și chelie.

— Munca, cea mai de seamă virtute a omului, nu-ți spune nimic? scandă ironic Dragoș.

— Nici cât un rahat de muscă! Aristocrații de odinioară, mă refer la ăia cu jabou și pene de struț la pălărie, considerau munca o rușine, o umilință. Sunt întru totul de acord.

— Te mulțumește ideea să treci prin viață în pași de dans, să nu lași nimic în urma ta?

— Nu fi ridicol! Taică-meu ce lasă? Crezi că-l bagă în Larousse sau măcar pe Internet pentru că a semnat, vreme de patruzeci de ani, condica la fabrica aia a lui de cârnați și conserve?

— Nu, hotărât, fusese de acord Dragoș, chestia-i cine te sponsorizează? Amicii tăi cu pene la pălărie de pe vremea mușchetarilor aveau o agoniseală țeapănă, stăpâneau provincii întregi, comitate și ducate. Trăiască Neagu de istorie!

— N-ai mai auzit de întreținuți? Dumnezeu mi-a dat fizic, menirea mea e să fericesc femeile, și chiar asta am de gând să fac. Cu vocație și aplicație! Chestiunea e să casc bine ochii la vistierie... Băi, Dragoșe, oameni de-alde noi au fost născuți ca să aibă slugi, să obțină de la viață tot ce e mai bun, fără să miște un deget. Tu ai damblaua cu teatrul. În fine, țipă talentul în tine, altfel ai gândi la fel.

— Cred că nu te înșeli.

La astfel de tirade, domnul Ioan Sârbu, zis și cel Drept, tatăl lui Petrică, simțea literalmente că, de mânie, își pierde răsuflarea și graiul. Era un individ cam fără haz, genul strică-chef, dar eminamente onest. Fără abatere credincios nevestei, merita, neîndoielnic o medalie "Pentru virtute și credință", iar munca pe brânci, îndârjită, chiar cu jertfe putea constitui motto-ul lui de viață. Așa fuseseră toți în familia lui de profesori și preoți din Ardeal, și se tot minuna cui s-o fi nimerit să-i semene Petrică! Se pare nevesti-sii, o femeie slăbuță și simpatică foc, care preda Limba Franceză la un liceu din Craiova. Era organic subțire, fără nici o opreliște de ordin culinar, aparent de o mare fragilitate. Un atu pe care avea să-l speculeze toată viața, antrenându-se încă de pe vremea când era școlăriță. Privind-o, nimeni nu realiza că de fapt Fulguleț, cum i se spunea în unanimitate Gabrielei Sârbu, nu fusese bolnavă în viața ei, impresia de debilitate alungând orice bănuială de "fraudă", impunând, din start și spontan, o suită de menajamente. "Sărăcuța de ea, e doar o gâzișoară acolo, ferească Dumnezeu de un vânt mai vrăjmaș, că o și doboară!"

Se bucurase astfel de indulgența profesorilor, a familiei, și nu exista alt păcălit mai mare decât bărbatu-său, austerul Ioan Sârbu. Fulguleț avea extraordinarul talent de a da impresia că muncește pe rupte, fără preget, până la epuizarea firicelului ei de putere, fără să facă, de fapt, ceva. Trucul cel mai utilizat erau migrenele frecvente, când rămânea țintuită între pernele patului cu o compresă impresionantă pe frunte, care o făcea să semene cu un iepure. În realitate, nu suferise niciodată de dureri de cap, dar perseverând încă din anii de liceu, reușise să inoculeze în mintea celor din jur această idee devenind astfel un fapt cert, evocat cu compătimire: "migrenele lui Fulguleț". Când se întorcea de la serviciu, Ioan Sârbu găsea o femeie stoarsă de vlagă, dar care, totuși, cu ultimele puteri, izbutise să fiarbă o oală cu spaghetti. Urmau reproșurile tandre — de ce mă superi, nu trebuia să te miști din pat, ți-am spus că prepar eu dejunul etc. —, iar Fulguleț se lăsa dorlotată cu un aer de fecioară martiră. După ce bărbatu-său închidea cu infinite precauțiuni ușa, poruncindu-i să se odihnească, femeia scotea cartea de sub pernă, reluându-și lectura cu un suspin de adâncă suferință. Era o cititoare împătimită, și show-ul cu pricina constituia modalitatea cea mai sigură de a petrece o zi întreagă în pat, cu autorul preferat. În sinea ei, nu-l condamna pe Petru, băiatul de mic pășind a greieraș zglobiu și trândav. La urma urmei, dintotdeauna existaseră oameni care trudesc și oameni care consumă, dar o îngrijora nesiguranța situației

lui. În România, structurile încă nu s-au așezat, împrejurările nu sunt propice unor averi colosale, bine consolidate... avându-i pe ruși în coastă, nu se știe niciodată...

Când Petru, devenit între timp Patrick, se căsători cu Clotilda (mai bătrână decât ea însăși cu peste zece ani), pe Fulguleț n-o deranjă compromisul evident, târgul strident — beefsteack proaspăt, contra trai dulce pe banii moșnegei —, ci meschinăria mizei. Desigur că în parametrii epocii de tranzit, era o femeie bogată, dar nu într-atât să se sperie lumea. În sinea ei, lucru de mărturisit doar lui Petrică, își visa feciorul cazat într-una dintre ogrăzile occidentale prospere, cât mai departe de fostul bloc comunist. Doar acolo l-ar fi simțit în deplină siguranță, bineînțeles în măsura în care ne putem dirija destinul. Presimțea că fiu-său ar fi făcut față în cercurile cele mai simandicoase. Cu ochii lui profund albaștri, veșnic înstelați, cu părul rebel, cu dantura de cinema și râsul... era imposibil ca băiatul ăsta să râdă și, oricât de cătrănit ai fi fost, să nu ți se pară că viața e cel puțin acceptabilă. Pe urmă, cum cădeau hainele pe el... Ceva de vis! În smoking, sau costum de sky, surfing ori călărie se mișca la fel de grațios, de natural, încât puteai chiar să pariezi că s-a născut pe undeva prin perimetrul Buckingham-ului. Nu era nici prost, lega cu ușurință o conversație facilă, și grație unei certe vocații pentru limbile străine, "bavarda" cu șarm în franceză, engleză și italiană. La toate, maică-sa mai adăuga și distincția căci, deși emana prin toți porii virilitate, n-avea aerul de mitocan sau brută al marilor masculi ai ecranului mondial, și chiar gol pușcă, ai fi jurat că Patrick s-a născut cu stemă pe izmene.

Fulguleț nu era chioară, ba chiar cunoștea mai bine decât bărbatu-său, care-și dezaproba fiul și îi urmărea evoluția cu ochi severi, defectele băiatului; era neserios, superficial, vanitos, egoist și, excluzând exercițiile fizice, mai leneș decât un urs care hibernează. Puse însă în balanță cu însușirile fizice, considera că bilanțul în favoarea lui Patrick e totuși super-pozitiv. De aceea, socotea că fiu-său s-a vândut prea ieftin, că baba n-avea suficientă respirație financiară pentru a fi proprietara unui exemplar ca fecioru-său, și găsise cu cale, la vremea respectivă, să se opună căsătoriei. Deci nu auspiciile sub care se încheia ea (comercializarea propriului trup) o deranjau, ci pavilionul, mult prea modest — considera ea — sub care urma să navigheze Băiatul. Iar anii trec și timpul nu se scurge în avantajul nimănui, mai ales când ți-ai făcut o meserie din look! Visul lui Fulguleț era ca Patrick să poată pleca singur într-o călătorie în străinătate, iar acolo să

aibă acces la un anumit mediu și să descopere pontul, marele pont al vieții, să dea lovitura. Aici, cu Clotilda, conducea o Toyota, dincolo ar fi putut avea un Jeep Grand Cherokee, ar fi putut petrece revelioane de cinci mii de dolari tacâmul la Las Vegas, iar un eventual divorț, conform clauzelor contractului de căsătorie, ar fi ușurat-o pe bătrâna sweet heart Dorothy, Kimberley sau Joan de câteva milioane bune din aceleași bancnote verzi. În definitiv, cât nu scosese zugravul, derbedeul acela vulgar și fără clasă, de la bătrâna Liz Taylor?!...

Acestea însă nu puteau fi discutate cu Ioan Sârbu. Era limpede, ar fi înnebunit, închipuindu-și că nevastă-sa a înnebunit! Erau cu totul pe altă lungime de undă ca gândire! Deunăzi chiar, venise acasă ciclamen, aprins de entuziasm, că i-a găsit lui Petrică o slujbă bună, sigură și de viitor, la un notariat particular din București. Fulguleț îl compătimi în sinea ei: "iremediabil și pe vecie idiot!" Și anunță cu glas tare o migrenă bruscă. "Șoarece de birou" era ultima ipostază în care și l-ar fi închipuit pe Patrick. Îi spunea tot Patrick, căci izbutise, chiar și în gând, să se dezobișnuiască să-l numească cu peizanul, mult prea valahul Petrică.

Dar nici Clotilda nu era o vacă, și nici nu se născuse la ultimele alegeri. Aparent, se înțelegea foarte bine cu soacră-sa, dar o simțea nemulțumită și potrivnică, și asta nu din pricină că nu-i mai putea pune în poală nepoței pentru care Fulguleț să tricoteze ciorăpei grosuți și să prepare plăcintele gustoase. Clotilda, mereu și negreșit lucidă, realiza că soacra arăta mai bine decît nora și totodată intuia că ceea ce o nemulțumea pe Fulguleț erau dimensiunile mizei; că ea, Clotilda, oferea prea puțin. Nimănui nu-i place să aibă vrăjmași în coastă, iar Fulguleț era un dușman demn de luat în seamă dată fiind apropierea foarte mare dintre mamă și fiu. Se simțeau excelent împreună și se înțelegeau reciproc ca persoane putându-se scruta corect până în adâncul sufletului, iar anii de frondă subterană împotriva obtuzului Ioan Sârbu cel Drept îi făcuseră complici, apropiindu-i și mai mult.

Clotilda sesiză din prima clipă influența specială pe care o exercita Fulguleț asupra lui Patrick, dar mereu rațională își zisese că ar fi gândit la fel în locul ei, visând și Luna de pe cer pentru fecioru-său. Totodată, deși uneori o călca pe nervi, reușea să manipuleze lucrurile de așa manieră încât să nu se ajungă la un conflict de interese fățiș, fiind conștientă că puse față

în față, maică-sa ar fi avut câștig de cauză. Iar după ce ai pierdut teren, e greu să-l mai recuperezi.

Punct câștigat, Patrick avea puseuri de personalitate când reușea să se desprindă de sentințele maică-sii, ca dovadă căsătoria cu Clotilda încheiată împotriva voinței celei dintâi. În realitate, cu cinci ani în urmă, Patrick cedase unui moment de slăbiciune. Înregistrase câteva rateuri, n-avea un sfanț în afară de ce-i mai dădea maică-sa pe ascuns, iar la orizont nu se întrevedea nici un pont. În zadar încercase Fulguleț să-l facă să gândească optimist, să-i explice că doar traversează o perioadă mai proastă, că trebuie puțină răbdare etc.. Patrick nu rezistase tentației unor avantaje imediate — o vacanță la Paris și un Ferrari, prima mașină oferită de Clotilda. Apoi, aceasta fusese îndeajuns de șmecheră ca să-l facă să înțeleagă că o verighetă nu o interesează defel. Refuzul de a legaliza o situație îl asmuțise pe Patrick și se crezuse, la rândul lui, foarte dibaci atunci când izbutise, în sfârșit, s-o ducă la Primărie. În fond, Clotilda îl adusese unde voia ea, cu aerul că ea se lăsase convinsă. Obținuse cu greu un atu prețios care, își zicea, îi va servi în discuțiile de mai târziu; nu eu am umblat după tine... Până atunci însă, cel puțin amândoi erau mulțumiți: Clotilda pusese mâna pe Băiat, Patrick dobândise liniștea unei situații sigure.

Fulguleț stătea însă ca pe ace, pândind obrazul lui Patrick — riduri, cearcăne, orice semn de îmbătrânire — mai abitir decât o făcuse cu propriul chip. Iar Ioan Sârbu se simțea profund deprimat. Considera lamentabilă poziția lui Petrică, de-a dreptul umilitoare și rușinoasă, dar mai cu seamă lipsită de perspectivă. Cei de seama lui Sârbu se lăudau la o bere sau la vreo onomastică serbată la serviciu — numai câți Mihai și Mihaele! — cu performanțele progeniturilor, olimpiade, premii, burse în străinătate, business-uri și alte alea, iar fecioru-său nu izbutise să-și înfigă dinții nici măcar într-o diplomă universitară! Ce să le zică? Că-i peștele unei babe? Că-și prăpădește tinerețea și bărbăția între coapse sleite și sterpe? Că, simbolic vorbind, îi cere babei bani de țigări? Și când baba moare — iar aici se afla pe aceeași lungime de undă cu nevastă-sa — ce te mai faci? Tinerețea s-a dus, iar tu ai rămas mofluz, cu un garderob de haine, poate și o mașină! Și cu o reputație jalnică! Iar Ioan Sârbu știa din bătrâni că în principiu, orice se poate repara, reputația însă niciodată!

Schimbând doar formularea, mai brutală sau mai edulcorată, dar exprimând în esență aceeași idee, amândoi soții gândeau identic. Baba trebuia părăsită, Patrick trebuia să-și revizuiască viața, cercetând alte zări.

La rândul său, Patrick știa că au dreptate, dar nu era dispus să dea jimbla caldă din mână pe recolta mănoasă de la anu'. Să prindă în primul rând o ocazie grasă și, pe urmă, știa el ce are de făcut. Deocamdată, se simțea bine lângă Mami sau Clo-Clo, care nu-l făcuse să simtă hățurile nici măcar o singură dată în cinci ani.

Privite în general și chiar și de aproape, lucrurile păreau definitiv așezate, intrate pe un făgaș de normalitate, de o monotonie pastelată. Clotilda se ruga în fiece zi lui Dumnezeu: "Numai de-ar dura..." Cel mai tare îi era teamă de imprevizibil, de lovitura despre care nu știi când și de unde pleacă.

"Din umbră, destinul își țese cu răbdare pânzele..." Cine a spus asta? Nici nu voia să-și amintească.

Când se trezi cu Ioana la ușă, Fulguleț avu o mișcare de recul. Detesta să fie deranjată și, pentru ca rudele din provincie să nu-și închipuie, așa cum se întâmplă îndeobște, că dacă au neamuri la București, asta echivalează cu han și ospătărie gratuite (contra o gâscă ori jumătate de miel, eventual o curcă) Fulguleț desființase sufrageria, iar în apartamentul de patru camere, rămăsese un singur pat, cel din dormitorul în care dormea cu Sârbu, lichidându-l chiar și pe cel al lui Patrick, o dată mutat la Clotilda. Sugera astfel musafirilor nepoftiți că nu are unde să-i cazeze și, în lipsa sufrageriei, că ține o casă închisă, mesele întinse pentru oaspeți neîncadrându-se în stilul lor de viață. Se săturau cu ceva frugal, țineau regim, nu erau gămani etc...

Ioana îi era nepoată ceva mai depărtată, adică Fulguleț și cu maică-sa fuseseră verișoare. Fuseseră, pentru că Lăcrămioara — și chiar că toată viața-i fusese o lacrimă și un suspin — murise de câteva luni după ce zăcuse ani de zile, țintuită la pat de o boală cumplită.

Ioana Vlase, o tânără de douăzeci și șapte de ani, părea mai înaltă decât era în realitate datorită trupului fibros și a ținutei foarte drepte. Ai fi putut-o lua drept atletă, sportivă de performanță sau, în orice caz, profesoară de educație fizică. Avea unul din acele trupuri care pot îmbrăca orice, dar nu sexy: uscat și fără grație. Nici chipul nu era mai simpatic. O șatenă cu ochi albaștri, implântați ușor oblic pe figura cam pătrățoasă cu bărbie voluntară, scoși în evidență de o pieptănătură foarte întinsă. Buzele fine și subțiri denotau o sensibilitate bine ținută în frâu. Cu altă expresie și machiată

adecvat, ar fi putut trece drept frumoasă. Așa cum se prezenta însă acum, o intuiai aspră, hotărâtă și lipsită de simțul umorului.

— Care-i situația ta exactă în momentul de față? se interesă Fulguleț, după ce totuși îi oferi, convențională, o cafea.

"Totuși", pentru că Fulguleț se sustrăgea de obicei până și de la această minimă mostră de amabilitate, pretinzând că, pentru moment, din pricina unor reparații, li se tăiaseră gazele. Nu că s-ar fi zgârcit la o linguriță de cafea, ci dintr-o uriașă rezervă de lene; procesul de producție — ibric, zahăr, stai să nu dea în foc, ai grijă să nu se verse — o plictisea și o obosea nespus.

Ioana își îndreptă poziția pe scaun. "A ales scaunul, observă în sinea ei Fulguleț, cel mai rigid și incomod, când putea să se așeze pe fotoliu."

Ioana declară limpede:

— Nu vreau să cad pe capul nimănui, tanti... Am ceva rezerve, pentru că am vândut casa de la Slatina...

— Nu te-ai grăbit?

— Am prins un amator și n-am mai stat pe gânduri. E un moment când afacerile imobiliare nu merg.

— Tocmai!

— N-am vrut să amân, răspunse scurt Ioana. Dacă ai luat o hotărâre, e bine s-o pui imediat în aplicare.

— De ce-ai plecat din Slatina?

— Nu-mi oferă nici o perspectivă.

— Gândește-te bine. Abandonezi o lume, toată viața ta de până acum, prietenii...

— N-am prieteni...

Fulguleț o întrerupse:

— Asta nu-i o notă prea bună pentru tine.

— ...și nici ce regreta din viața mea de până acum.

Mătușă-sa o cântări din cap până în picioare, realizând dintr-un ochi motivele pentru care considera că fata-i profund antipatică. Era prea uscată, principii și virtute în stilul quaqerilor, ținuta prea strictă. Un costum sobru bleumarine, lipsit de orice artificiu frivol — eșarfă, batistă, broșă —, pantofi plați, nici urmă de machiaj, nici o podoabă, lănțișor ori inel, cât de mică. În prezența ei, numai cu o umbră de ruj pe buze și câteva inele, te simțeai curvă sau cel puțin neserioasă. În general, avea capacitatea de a te face să nu te simți în largul tău, de a-ți torpila siguranța de sine, și Fulguleț

intui aici un atu pe care Ioana știa să-l speculeze. De această primă impresie avea însă să-și amintească ceva mai târziu.

— Ce ai de gând să faci la București?

— Pentru moment, trebuie să-mi găsesc o slujbă, cât de modestă. Ba-nii de pe casă nu pot dura la infinit

— Ești o fată rațională. Ce pregătire ai?

Ioana răspunse imperturbabilă:

— N-am studii superioare, mama n-a avut bani pentru meditatori și taxe. Poate voi reuși să termin ceva aici, la fără frecvență.

"Dacă ți-ai pus-o în cap, gândi Fulguleț, sunt sigură că vei izbuti." Spuse altceva:

— Totuși, ce știi să faci?

— După liceu, am urmat un curs de calculatoare și mă descurc mulțumitor în engleză și italiană. Pot lua startul însă și ca femeie de serviciu.

— O! respinse de circumstanță Fulguleț, sunt sigură că nu va fi cazul...

Primul semn de mirare apăru pe chipul Ioanei, ridicându-i arcul sprâncenelor îndrăznețe:

— De ce nu? Cum crezi că ne-am descurcat dintr-o pensie de urmaș? Mama a fost foarte bolnavă, ultimii zece ani nu putea mișca un deget. Trebuia însă bine hrănită, iar medicamentele costau.

— Chiar! Cum v-ați descurcat?

— Am lucrat ca ambalatoare la o fabrică de dulciuri, iar după-amiezile și sâmbăta munceam cu ziua pentru niște familii de medici.

— O, îmi pare rău...

Sună atât de convențional, atât de fals încât pe buzele fine ale Ioanei, se ivi un surâs sarcastic. Primul surâs, inventarie Fulguleț, și acesta zgârcit, realizând că încă nu știa ce fel de dinți are.

— N-a fost chiar atât de rău, rosti Ioana și vorba... matale (nu știa la ce persoană să i se adreseze) ne-am descurcat.

— Poți să-mi spui și tu Fulguleț, ca toată lumea, admise generoasă.

— Mulțumesc. Te rog să mă înțelegi și să mă crezi, nu vreau să cad pe capul nimănui. Am venit la tine pentru că ești singura rudă pe care o mai am pe lumea asta și singura cunoștință din București...

— Ai ceva curaj!

— N-am ce pierde. Ce vă rog, pe tine și pe nenea Ioan, este să mă ajutați să-mi găsesc o slujbă, cum am zis, cât de umilă. Poate ai prietene care au

nevoie de o slujnică... Spăl, gătesc, bat covoare. Să scot de o bucată de pâine și, pe urmă, văd eu.

— A, nu, sunt sigură că vom găsi ceva mai corespunzător.

— E greu cu atâția șomeri, dar repet, nu mă dau în lături de la nici o muncă.

Fulguleț se foi în fotoliu, simțindu-se în culpă.

— Pentru că insiști și desigur doar pentru moment, ar fi ceva... Am o prietenă, doamna Luiza Miclea, o persoană extrem de distinsă de altfel, căreia i-ar trebui o menajeră. Casa nu-i greu de întreținut, e singură, n-are animale, cred că v-ați putea înțelege. În primul rând, are nevoie de o persoană de încredere. Apropo, tu unde ai tras?

— Am găsit prin Mica Publicitate o pensiune modestă, dar cât ar fi de ieftin, tot îmi revine prea scump. Pe urmă, pe mine mă interesează doar camera, nu și masa, dar gazda nu închiriază altfel.

— Înțeleg, spuse Fulguleț, câștigul iese totdeauna de la mâncare. Cred că te vei înțelege cu Luiza, ea ar avea și unde să te cazeze... Da, cred că se poate rezolva, am să discut cu ea...

În sinea ei, Fulguleț își spunea că ar fi putut-o găzdui și la ei în camera de serviciu, căci de a lui Patrick nu se atingea socotind că, mai devreme sau mai târziu, tot o va părăsi pe babă și va avea nevoie de un refugiu. Dar a o aduce pe Ioana în casă presupunea prea multă bătaie de cap, schimbări la care nu era dispusă. Nu poate să-ți fie milă chiar de toți câinii de pripas și, în fond, relațiile ei cu vară-sa, Lăcrămioara, fuseseră aproape inexistente. Nu se felicitau nici măcar la marile sărbători, de ce ar face sacrificii? Căci primirea Ioanei în spațiul ei vital asta ar fi însemnat. Un om în plus în casă de care trebuie să ții seama, acces la baie, bucătărie și televizor, pentru că nu poți să-i închizi ușa în nas o dată cu lăsarea serii, ce mai, un nou membru de familie. Or, socotea că Ioan și Patrick îi sunt tocmai de-ajuns. Vârfuind dezavantajele, fata e și profund antipatică, intuiești în subteran o permanentă atitudine critică, de veșnică acuză, iar existența unei astfel de persoane în preajmă te face să nu te mai simți bine la tine acasă, în casa ta.

— Îți mulțumesc, Fulguleț, ești foarte drăguță, ar fi strașnic dacă prietena ta ar fi de acord. Trebuie să știi că eu sunt o persoană modestă, mă mulțumesc cu foarte puțin și am învățat să nu deranjez.

— Sunt sigură, scumpa mea.

— Altfel, ce mai face unchiul Ioan? Dar Petrică? Pe Petrică nu l-am mai văzut de la nunta verișoarei Măriuca. Țin minte că avea un costumaș alb, cu

papion roșu, și era foarte mândru de pantalonii lui lungi...

Pe chipul lui Fulguleț apăru un zâmbet luminos:

— Sunt vreo cincisprezece ani de atunci! Imaginează-ți că a crescut și că acum e deja băiat mare.

— S-a însurat? Are copii?

— Da, s-a însurat, și după cum îi fugiră ochii pe de lături, Ioana înțelese că a atins un subiect care nu-i făcea plăcere.

Trecu cu naturalețe peste moment, interesându-se convențional despre soarta altor rude pe care nu le văzuse niciodată, dar pe care le știa din poveștile maică-sii. Fulguleț răspunse la fel de convențional. Mirosea interesul pur formal al Ioanei și, pe urmă, nu prea le avea cu familia, preocupările ei concentrându-se strict asupra lui Patrick. Ardelenii cap-pătrat ai lui Ioan, când nu o agasau, o plictiseau de moarte, iar ea însăși provenea dintr-un neam pe cale de a se stinge. Fusese singurul copil, așa fuseseră și părinții ei...

Apoi, dintr-o dată, se simți neliniștită. Absolut nemotivat, aici în casa ei, între obiecte familiare, într-o dimineață banală de octombrie, stând de vorbă cu o persoană neînsemnată, o orfană venită de undeva din lume, care se întâmpla să-i fie rudă. Fulguleț, în ciuda izmenelilor diurne când poza în ființă fragilă și supersensibilă, era o puternică, o lucidă care nu cădea ușor pe spate, n-avea năzăriri și nu se scula prost dispusă din pricina unor vise mai fistichii. Atunci, de unde această indispoziție bruscă, această stare de anxietate? Se uită la Ioana, dar fata își coborî brusc privirea. Nu îndeajuns de repede. Apucase să surprindă în ochii de gheață albastră ai Ioanei o fixație, o determinare, un țel de nezdruncinat. Vorbele îi scăpară necontrolat:

— În definitiv, ce vrei?

Abia șoptit, neinteligibil se interesă și Ioana:

— Poftim?

— Nimic. Lasă-mi un număr de telefon unde te pot găsi.

Ioana păru încurcată:

— Doamnei Jeni, vreau să zic proprietăresei, nu-i prea place să ne folosim de telefon chiar dacă toți contribuim la nota de plată. Prefer să te caut eu. Spune-mi doar când pot suna, fără să deranjez.

Indispoziția lui Fulguleț stărui și după plecarea fetei. Avea un soi de presimțire tulbure, greu de formulat, că intervenise ceva nou, hotărâtor în

viața ei. Că viața ei nu va mai semăna cu ceea ce fusese până acum. Un nor neguros părea că se apropie.

Fulguleț avea însă resort și, la o adică, dacă nu-i plăcea ceva, știa să se supere chiar pe ea însăși:

— Ce-s prostiile astea? Devii isterică! În fond, nu s-a întâmplat nimic!

Prepară o supă la plic pentru Ioan, decretă migrenă pe toată ziua și se refugie în lumea lui Stephen King, autorul preferat de ultimă oră.

*

Prost dispusă și asaltată de un presentiment ciudat, se trezi și Clotilda. Nici priveliștea dormitorului inundat în roz și alb nu avusese darul s-o învioreze, așa cum se întâmpla de obicei. Ideea iatacului trandafiriu îi venise când începuse să cocheteze cu eventualitatea căsătoriei cu Patrick. "Băiatul", așa cum îl alinta și așa cum avea să rămână până la sfârșit, trebuia să însemne pentru ea noul din toate punctele de vedere: viață nouă, înfățișare nouă, ambient nou. În plus, i se părea oarecum indecent să se instaleze cu noul soț între aceleași boscârțe pe care le împărțise, vreme de peste treizeci de ani, cu răposatul. Lasă că era și o mobilă tristă, chiar dacă scumpă în epocă, de un brun închis, care ducea cu gândul la un sarcofag. Luiza cârtise și aici, susținând că decorul ăsta trandafiriu de fecioară dusă neîncepută la altar, prin contrast cu pielea veștejită ar sublinia mai abitir etatea miresei. Mai potrivit ar fi fost, dacă tot voia ceva mai deschis, un interior spre galben pai, mieriu sau rășină. Imperturbabilă, Luiza nu se lăsase nici de astă dată indispusă și își făcu cheful, luând și unele măsuri de precauție. De pildă, avea grijă să se trezească totdeauna înaintea lui Patrick și să-și facă o toaletă completă, dându-i bună dimineața în cele mai avantajoase, proaspete și grațioase dezabieuri. Adevărat că astfel îl frustra pe Băiat de plăcerea de a-i servi micul dejun la pat, ca unei regine, afacerile însă, eterna motivație, nu-i permiteau să trândăvească în așternut.

Se instală în sufrageria somptuoasă, așteptând-o pe Tanța, servitoarea, să-i servească micul dejun. Între timp, încerca să detecteze motivul indispoziției, forând după vreo nemulțumire, după ceva care s-o fi iritat în ajun, dar nu reuși să găsească nimic.

Tanța pătrunse în sufragerie, împingând măsuța volantă care conținea mai multe variante de mic dejun, ieșind în întâmpinarea eventualelor "idei" ale doamnei. Emise un "săru' mâna" vioi și așteptă cu mâinile la spate.

Clotilda îi aruncă o privire silnică: "Doamne, urâtă mai putea fi și muierea asta!" Tanța era o țărancă orășenizată de prin părțile Argeșului, cam la treizeci și cinci de ani, bine făcută, cu oase mici și încheieturi de marchiză, dar, din păcate, cu toate trăsăturile adunate spre vârful nasului, într-un unghi ascuțit, dându-i un aer de șobolan oacheș. Ochii pleoștiți de cocker, părul sărac și botul de rozătoare din care țâșneau doi dinți, ca la iepuri, marcau o urâțenie perfectă. Era însă harnică, cinstită, aparent devotată, iar Clotilda nu avea nevoie în bătătură de vreo zână pe care s-o înghesuie Patrick prin unghere.

Aruncă o privire rapidă peste tăvile apetisante și se decise la o cafea neagră cu o felie de pâine prăjită și la o sondă cu suc natural din morcovi.

Un bună dimineața optimist umplu sufrageria de soare. Patrick se repezi la Clotilda, îi sărută tâmpla, apoi mâna și se așeză la masă. Era în pijama de mătase albastră, deschisă peste pieptul bronzat, încă neras și mirosind a așternut abia părăsit. Se trezea în general cu o foame de lup, și abia după un mic dejun consistent urmau exercițiile fizice, dușul prelungit, toaleta complicată. De multe ori, mânca singur, în compania Tanței care-l veghea rezemată de ușa bucătăriei, gata să-i prevină orice dorință.

Clotilda, în virtutea aceleiași idei că Patrick nu trebuie să simtă hățurile, îi îngăduia să întârzie noaptea la Clopoței, să se distreze cu băieții, lucru pe care ea nu și-l mai permitea. Trebuia să fie prezentă la afacere și, mai presus de toate, când ai ajuns la o vârstă, culcatul la ore mici nu-i de natură să te facă mai proaspătă, ba dimpotrivă, o noapte pierdută are consecințe dezastruoase, pe care nici cel mai elaborat machiaj din lume nu le poate estompa.

Patrick își umplu o cană mare de cafea cu lapte, se servi copios cu unt, miere, gem și, aruncând o privire scurtă spre Tanța, pocni din degete, de parcă ar fi cerut nota la restaurant. Femeia abia aștepta semnalul, "domnișorul poftea și o omletă cu șuncă și ciuperci", ca să dispară în bucătărie.

Patrick sărută încă o dată mâna plină de inele a Clotildei:

— Ai dormit bine, Mami?

Cum se apropiase de ea, Martinească simți adierea vagă a unui parfum și în clipa aceea își aminti. Asta o deranjase. Azi noapte, când conform înțelegerii, Patrick trebuia, indiferent de ora la care s-ar fi întors să intre în dormitor și s-o sărute, simțise ca prin vis aroma străină, dar prea amețită de somnifer, nu se trezise. Senzația rămăsese însă...

— Perfect, honey, eram și foarte obosită. Voi cum v-ați distrat?

Băiatul mușcă vorace, cu dinți de porțelan, din tartina unsă gros cu unt și miere. Clotilda simți o strângere de inimă la vederea danturii impecabile, perlată, incredibil de frumoasă. "Cât e de tânăr!" Îi dădură lacrimile din senin, dar, din fericire, Patrick ocupat acum cu omleta, preparată "umed", așa cum îi plăcea lui, nu observă nimic. Clotilda își înfipse unghiile în podul palmelor, mustrându-se dur: "Ești o idioată, o babă sinistru de idioată! Vrei să-l pierzi, începe atunci cu bocetele!..."

— Excepțional, a fost o seară de zile mari! Păcat că ai plecat!

— Ce-a fost?

— Știi cum se întâmplă, unele petreceri reușesc pur și simplu, fără nici o pregătire. Chestia e că după spectacol a venit, pe neașteptate, Dragoș cu un grup de prieteni, artiști și ei...

— Numai bărbați? se interesă poate puțin prea dulce Clotilda.

— A, a mai fost Diana, amanta lui Dragoș și încă una, tot colegă de-a lor, n-am reținut cum o cheamă... Ce spectacol au putut să dea, e fantastic! Au cântat la microfon, au dansat, au spus bancuri, de nu știau clienții ce să mai creadă! Sunt băieții angajați la Clopoței sau e vorba de un show întâmplător!?!

— Mă bucur. O seară ca asta aduce clientelă... Ei, eu trebuie să mă duc, azi vin furnizorii de la Suceava...

Se ridică, pipăindu-și instinctiv pântecele. Era plină, dar nu grasă, iar costumul gri levănțică, bine tăiat, o făcea să pară chiar suplă. Fusta care se oprea imediat după genunchi lăsa să se vadă picioarele pe care încă îți făcea plăcere să le privești; fuseseră unul dintre punctele ei forte în tinerețe. Și încă mai rămăseseră.

Își luă servieta diplomat pregătită pe consolă și se apropie de Patrick să-i spună la revedere. Îl sărută pe creștet, interesându-se în treacăt:

— Băiatul meu a schimbat after shave-ul?

Patrick răspunse senin:

— Da' de unde, nici nu m-am spălat încă. Am dansat azi-noapte cu nebunele alea, și de acolo mi-a rămas.

— A! se dumiri Clotilda, asta era... Bine, scumpule. Atunci, o zi bună și ne vedem la dejun...

Nu era nici pe departe atât de liniștită pe cât arăta și ajunsă în curte, îi căzu brusc masca. Aurică, șoferul, îi deschise portiera, îndreptându-i o privire furișă: "Păzea, șefa-i întoarsă, pusă pe nasoale!..."

*

La început, Luiza Miclea nici nu vru să asculte, ba chiar se enervă:

— Oi fi tu vreo putoare șmecheră, dar pe mine nu mă îmbrobodești! Vrei fapte caritabile, fă-le pe spinarea ta! În definitiv, ai același spațiu ca și mine, și fata ți-e și rudă. Cazeaz-o!

Fulguleț, căreia soarta Ioanei îi era la fel de indiferentă ca oamenii de zăpadă din Alaska (soarta oricui de fapt, în afară de cea a lui Patrick), pledă în favoarea fetei dintr-o cumsecădenie care n-o costa nimic și, în plus, socotea că-și servește cu bună credință prietena.

— Proasto, am vrut să-ți fac un serviciu, și tu mă iei cu huo! Cine se plângea de singurătate? Cine zicea că vine acasă și tot lumini stinse, că n-are cui să-i dea binețe? Nu tu suspini de ani de zile după un câine, dar ești prea comodă ca să-l îngrijești? Pe urmă, fata-i modestă și pentru o cămăruță acolo, ai și servitoare, și damă de companie lângă tine, persoană de încredere, pe gratis! Treaba ta ce hotărăști, dar după părerea mea, ratezi o afacere.

Luiza mormăi ceva la telefon, numai așa ca să bombăne, dar recunoscu că Fulguleț cam are dreptate.

— S-o văd întâi și p'ormă, om vedea.

Fata îi făcu o impresie bună, dar ceva nu era prea clar. Așa, la prima vedere, era curățică, în bluza proaspătă, perfect călcată, presimțeai mâna unei gospodine pedante. Avea modestia caracteristică unei copilării umile, nedeprinsă cu răsfățul și favorurile, iar dominanta personalității ei părea să fie seriozitatea; serioasă până la plictis și, consecință directă, lipsită de haz. O mai intuia ascunsă, hotărâtă, tenace.

Ținu s-o avertizeze de la bun început:

— Să știi că nu sunt o gazdă comodă. Am maniile mele, de la care nu mă abat și, în general, multe ciudățenii. E vârsta, dar prea m-a încercat și soarta...

Ioana își aținti privirea asupra obrazului de vrăjitoare al bătrânei. Fosta cântăreață de operă păstrase machiajul gros de scenă care, pe un chip ravajat de ani, avea un efect grotesc. Părul vopsit negru tuci ca și sprâncenele nu făcea decât să sporească această impresie.

— Sunt obișnuită să nu deranjez. Totul este să mi se explice ce trebuie să fac.

— Eu zic să încercăm o săptămână și să vedem cum ne împăcăm, așa că nu-i nevoie să-ți aduci tot bagajul.

Buzele fine ale Ioanei schițară un surâs sărac. Se vedea doar marginea inferioară a dinților, ca o ață.

— Nu-i o problemă, am o singură valiză și un sac de sport.

— Perfect, du-te și adu-le. Un lucru vreau să fie bine stabilit de la bun început, adăugă Luiza ridicându-se. Faptul că vei locui la mine nu înseamnă mariaj, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Bănuiesc, dar nu sunt tocmai sigură.

— Adică fără familiarisme. Nu vreau ca intimitatea mea să fie agresată. Mai precis, nu-mi spui tanti, nu te întinzi la conversație, dacă am o vizită nu înseamnă că bei cafeaua cu noi — servești și te retragi —, nu stăm împreună la televizor. De altfel, îl deschid foarte rar...

Ioana replică netulburată și fără să-și plece privirea:

— Nici nu mi-ar fi trecut prin gând. Fulguleț mi-a explicat limpede statutul meu: oficii de servitoare contra cazare, o odăiță cât de modestă.

Luiza, ușor surprinsă, o cercetă lung. Fata părea de gheață, alta și-ar fi plâns de milă, i-ar fi tremurat glasul pronunțând cuvântul servitoare. Ioana nu părea câtuși de puțin tulburată.

— Mda, făcu bătrâna, pari în stare de mult mai mult

— E doar ceva temporar, o lămuri fata. Pentru moment însă, am nevoie de un acoperiș și un pat.

— Ești o ființă ciudată. Știi, s-ar putea chiar să ne înțelegem.

Ioana nu răspunse.

Exact asta și obținuse: un acoperiș și un pat. Luiza avea un apartament de patru camere, dintre care două dormitoare. Unul al ei, iar celălalt aparținuse nepoată-sii, Monica, al cărei deces în urmă cu cinci ani, constituise o tragedie.

— Cu mine în pat n-o s-o culc și nici între lucrușoarele bietei Monica n-am s-o instalez. Mi s-ar părea o blasfemie!

Mai rămâneau sufrageria și salonul, din start tabu, așa că Ioana ajunse în camera de serviciu, șase metri pătrați în care încăpeau strict un pat cazon de fier, o măsuță de dimensiunile unui acordeon deschis la maximum, un

taburet de bucătărie și chiuveta. Mai exista un dulăpior suspendat deasupra mesei unde ar fi încăput câteva cărți sau ceva lenjerie curentă, iar deasupra patului, o etajeră cu o veioză. Două-trei rochii le-ar fi putut agăța în cârligele fixate pe ușă, dar pentru majoritatea hainelor, Luiza îi cedă generoasă o jumătate de debara din cele șapte care se aflau în apartament. Două bunuri avea odăița, și în acest sens, se putea constitui într-o garsonieră, și anume o toaletă chiar alături și o intrare de serviciu separată, astfel că, în drumurile ei, Ioana nu trebuia să treacă pe la bătrână.

Luiza Miclea nu era o femeie curioasă de fel, iar după nenorocirile îndurate se putea afirma că interesul ei față de ceea ce se petrecea în jur oscila spre nul. (Excepție făcea doar relația Clotilda-Patrick, unde era vorba mai mult de un pariu. Mai conta și faptul că ținea la Martineasca, ultima ei legătură cu trecutul, singura persoană dragă care-i rămăsese.)

Deci, nu din curiozitate se duse să "inspecteze" odăița Ioanei în lipsa acesteia, ci dorind să știe cu ce fel de persoană are de-a face. "Pe om, una din vorbele ei preferate, îl cunoști după gunoiul pe care-l aruncă, după bordei și la bani." Îi fu de-ajuns o singură privire pentru a deslușI hramul Ioanei, caracterizat de două elemente: pedanteria excesivă și lipsa amintirilor. Sau poate, conchise, ele nu lipsesc, doar pruncii nou-născuți n-au nici un fel de amintire, dar fiind prea dureroase, preferă să nu se împiedice de ele.

"Bine că-i curată și ordonată, mormăi trecându-și degetele peste mustața care trebuia pensată, cel puțin n-o să-mi umple casa de gândaci!" Patul fusese perfect așternut, ca de o cameristă de hotel, la fel lenjeria sărăcuță din dulăpiorul suspendat. Luiza constată că toată garderoba fetei, incredibil de puțină, era totuși complet nouă. Presupuse aici o dorință aprigă de a o rupe cu trecutul care completa imaginea sugerată de lipsa amintirilor. Când lichidase casa, azvârlise toate vechiturile, parcă în dușmănie, până și chiloții, cei din dulăpior mai având încă eticheta pe ei.

"Fata asta, conchise Luiza, a venit la București pusă pe fapte mari, decisă să ia viața de la capăt. Îl plâng pe nenorocitul care i se va pune de-a curmezișul..."

Bătrâna avea convingerea că nu se înșeală, "cunoștea la indivizi și la amănunt", uneori având chiar impresia că oamenii sunt transparenți. Tot așa, își închipui că "a citit-o" pe Ioana până în adâncul ființei sale. "Totuși, își zise, să nu păstrezi tu chiar nimic, măcar o fotografie de-a maică-tii! Chiar atât de hidos să fi fost totul, la anii tăi — parcă douăzeci și șapte a

spus — să n-ai decât amintiri odioase!" Cu excepția câtorva cărți, se corectă, așezate pe etajera de deasupra patului. Un manual de spaniolă pentru cei care se încumetă să învețe limba fără profesor, ia te uită — Dialogurile lui Platon!, un Anatole France și un Țuțea, Biblia, doar trei romane — Bâlciul deșertăciunilor, Roșu și negru, O tragedie americană și un volum de memorii ale unui oarecare Ioan Blendea, editat înainte de război.

Bătrâna surâse, imaginea Ioanei era mai clară decât o ecografie. Ea personal nu mai consuma demult literatură, îi ajungeau peripețiile propriei vieți, dar, cândva, fusese un lector înverșunat. Din câte își amintea, toate romanele din "biblioteca" Ioanei se ocupau de ambițioși fanatici, în stare să se ia la trântă cu însuși bunul Dumnezeu numai pentru a parveni. Chiar dacă unii eșuau, amănuntul părea să fie lipsit de importanță pentru Ioana Se simțea făcând parte din aceeași familie, a marilor parveniți având probabil ca motto de viață, ești obligat să încerci. Cât despre Memoriile lui Blendea, titlul rezuma întregul volum: Țăran ardelean ajuns primar american.

Luiza mai notă și lipsa unui tranzistor de buzunar și a inevitabilului animăluț caraghios de pluș, ajuns mascotă nelipsită în orice interior locuit de o tânără fecioară.

"Cred că a avut o copilărie tare nefericită, conchise mulțumită de tot ceea ce constatase și de propria ei clarviziune. Este un om pe care te poți bizui. Mâine la dejun o să știu mai multe..."

Mâine, adică duminică la prânz, pentru că Fulguleț lansase o invitație la masă. De fapt, era dejunul lunar pe care-l oferea Clotildei și lui Patrick, inclusiv Luizei, socotită ca făcând parte din familie. Deși comodă până la nesimțire, Fulguleț consimțea la acest sacrificiu de dragul lui fiu-său care milita pentru relații cordiale, de normalitate, demonstrată sistematic între ai lui și nevastă-sa. "Nu vreau să simtă ostilitate din partea voastră, inerent va reacționa, și asta nu-mi va aduce fericire! Poartă-te frumos cu ea, instructează-l și pe tata, de parcă ar fi o noră obișnuită."

Fulguleț conchise că Patrick nu era prost și introduse obiceiul dejunurilor lunare. Pe de altă parte, Clotildei, căreia nimic nu-i era mai dezagreabil decât să constate prospețimea obrajilor mamei soacre, iar atmosfera artificială "ce familie unită suntem și cât de mult ne bucurăm unul de celălalt!" o călca pe nervi, accepta povara mensuală din rațiuni specifice. E bine să știi ce se petrece în tabăra dușmană și, mai ales, în subteranul unor raporturi aparent cordiale și relaxate. Pentru că în sufletul

ei, Clotildei îi era mai puțină teamă de ivirea unei rivale tinere, decât de influența neobișnuită exercitată de Fulguleț asupra lui Patrick. Clotilda, femeie trecută prin multe, nu se lăsa înșelată de fetița neputincioasă, rătăcită în pădure — travestiul preferat —, drept care se dădea soacră-sa. În spatele pomezii pastelate se ascundea o mamă feroce, capabilă de orice, poate chiar și de crimă, pentru ca fecioru-său să se tolănească într-un așternut pufos.

Dejunul din duminica aceasta avea o motivație în plus: dorința lui Fulguleț de a o prezenta pe Ioana familiei. De la bun început, fata îi făcuse o impresie excelentă austerului Ioan Sârbu care, mai presus de datele native — pomana lui Dumnezeu —, aprecia la individ strădania, efortul încrâncenat, determinarea în atingerea unui țel, chiar fără succes; totu-i să te chinui, să te storci până la ultima picătură de sânge, e important să n-ai ce-ți reproșa, să mori împăcat cu tine însuți. Când mai auzi că Ioana intenționează să și urmeze o facultate la seral sau fără frecvență, admirația lui Sârbu nu mai cunoscu limite. "Măcar de-ar avea fiu-meu un sfert din ambiția ei, știu că aș închide ochii liniștit!"

Luiza, la rândul ei, o studia din interes strict personal, încercând să miroasă cam cu ce fel de colocatară va avea de-a face, în ce măsură vor putea coexista. Presupunerile dezvoltate în odăița Ioanei căpătară consistență. Era o ființă închisă, robace, îndârjită cu gafele sărăciei intrate în sânge. Probabil că nici maică-sa nu fusese prea de soi, și nici cercurile în care se învârtise. Una e să nu ai și alta să nu știi. Ioana epuiza blidele până la ultima picătură, ștergea sosul cu miez de pâine ca un ocnaș înfometat, rămase surprinsă de lipsa scobitorilor de pe masă și își extrase delicat un rest dintre dinți cu unghia lungă a degetului mic.

Patrick își întoarse ochii oripilat. De la prima privire, fata îi fu profund dezagreabilă, căci virtutea puritană pe care o degaja prin toți porii era tot ce detesta mai mult la o femeie, la oameni în general, ba chiar îl și înspăimânta. Patrick presimțea că pentru astfel de indivizi, el nu reprezintă decât un mic animal, o moluscă-parazit demnă de tot disprețul, chintesența a tot ce-i mai rău pe lume. Asta citea și în ochii Ioanei care, de altfel, nu-l învrednici cu mai mult de o privire sau două. Așa cum stătea dreaptă, cu spatele rigid, fără a atinge spătarul scaunului, în costumașul ei albastru fără podoabe, cu părul întins ca o cască peste creștet, semăna mai mult decât oricând cu o călugăriță a cărei virtute obtuză te determina să te simți ca un vierme. El, Patrick, în primul rând, căci fără a da două parale pe Ioana ca persoană, făcea parte din familia băieților dulci, obișnuit să placă celor din

jur, să servească amabilități care binedispun și, în definitiv, fac viața frumoasă.

Nici Clotilda n-o agree, dar din alte pricini. Bănuia în fata asta o forță interioară redutabilă, or, astfel de oameni sunt, de obicei, periculoși, adesea fatali pentru cei din jurul lor. Pe ea n-o păcălea aerul de mironosiță bigotă, presimțind că acesta e construit, făcând parte dintr-o strategie minuțioasă. Dar cel mai îngrijorător, din punctul ei de vedere, avertiza strungăreață dintre incisivi, mai indiscretă decât un jurnal intim. Clotilda nu se fălea a fi o fizionomistă, dar existau câteva caracteristici verificate într-o viață și în care credea neabătut cât ar fi chipul de angelic diafan, prezența strungăreței denotă un temperament foc bengal, sexul primează, iar dorințele sunt irezistibile. Dintre acestea se aleg de obicei marile infidele care pentru a se simți satisfăcute, sunt în stare de orice. În agenda intimă, Clotilda o trecu la persoane periculoase. Trăgea nădejdea, ba chiar va avea grijă ca ei doi, Clotilda și Patrick, să aibă cât mai puțin de-a face cu ea.

Pe undeva, mesele luate la soacră-sa o amuzau. O distra monumentala ei nesimțire, modul în care știa să transforme orice fleac în jertfă personală, cum s-ar spune să facă din rahat bici, iar cei din jur s-o și creadă. Își spunea că dacă n-ar fi existat între ele conflictul de interese legat de Patrick, i-ar fi plăcut să-i fie prietenă. Chiar și dejunurile oferite erau ridicole și-ți trebuia un obraz pe care nu-l poți înțepa nici cu grebla ca să-i faci pe oameni să-și rateze prânzul de duminică, poftindu-i la tine. De regulă, prevalau supele în plic (sacrifica patru la o masă) pe care le înnobilase — consomméuri — dregând busuiocul cu câte o lingură de smântână, salatele natur, adică nimic tăiat și asezonat, ci doar frunza, roșia, ardeiul, prezentate așa cum le cumpărase Ioana din piață și doar spălate în prealabil (vezi Doamne ca să nu se fleșcăie), alături de care servea, în cel mai bun caz, un piure de cartofi din fulgi și câțiva mititei cumpărați gata preparați, eventual încălziți în tigaie înainte de a-i pune pe masă. Ca dulce, gogoși cu diferite umpluturi, luate de la plăcintăria din capul străzii.

La servit o ajuta Sârbu, "gospodină talentată", la fel ca mulți alți bărbați care-și iubesc cu devotament soțiile. Vasele urma să le spele a doua zi femeia de serviciu care nu venea duminica la lucru. În virtutea aceleiași mentalități modeste, rurale sau de mică mahala, Ioana se oferi să le spele ea,

să debaraseze masa, să ajute. Comesenii își coborâră jenați privirile, iar Fulguleț o opri cu un gest princiar.

— Stai cuminte, draga mea, asta nu-i treabă de musafiri. Atunci la ce mai vine servitoarea? Doar ca să-mi schimbe apa la flori?

Obrajii Ioanei prinseră o nuanță de roz, dar nu intenționa să-și manifeste jena și perseveră:

— Sunt obișnuită cu munca și chiar voiam să-ți propun... Dacă ai nevoie de ajutor în gospodărie, vin cu plăcere. Serviciul meu la doamna Luiza nu va avea nimic de suferit.

"E dată dracului!" își zise în sinea ei Luiza, grăbindu-se să precizeze:

— Dacă vrei să te duci cu ziua, eu nu am nimic împotrivă. Oricum, la mine n-ai mare lucru de făcut.

— Bineînțeles că vreau, munca nu-i rușinoasă, iar eu am nevoie să-mi fac o bază.

Ioan Sârbu decretă adânc peste ochelarii cu rame ieftine:

— Așa e, dragă nepoată, nu-i rușine să muncești, e rușine să trândăvești. Dacă ai fi fata mea, aș fi mândru că gândești așa.

Patrick, care se simțea direct vizat, parodie rimat:

— Nu-i rușine să muncești, da'i mai bine să domnești.

Fulguleț bătu încântată din palme, în vreme ce pe buzele Clotildei alunecă un surâs fugar. În capul lui Sârbu cel Drept se aprinse o idee. Se adresă noră-sii, cu desăvârșită bună-credință:

— Uite, acum îmi trecu prin minte! Ce-ar fi s-o angajezi la tine, la local? Un post modest, nu-i așa, fata nu cere s-o faci căpitan din prima zi, dar i-ai putea acorda o șansă.

Clotilda sorbi din ceșcuța cu ness. Ca să nu se surmeneze făcând cafele, Fulguleț anunțase în stilu-i obișnuit că tocmai i s-au oprit gazele, oferind în schimb comodul ness care mergea și cu apă rece.

Toate privirile se îndreptară asupra Clotildei. În special ale lui Patrick, care încercau să transmită un mesaj negativ. Se opunea instinctiv angajării Ioanei. Se simțeau bine la Clopoței, personalul și mușteriii, mai ales că după miezul nopții făceau echipă, iar o puritană ca Ioana, o strică chef, n-ar fi făcut decât să agreseze atmosfera Intuia în fată o spioană, iar trio-ul Luiza-Fulguleț-Clo-Clo nu trebuia să le știe chiar pe toate... Dar până la indiscreții, însăși prezența Ioanei era de natură să alunge buna dispoziție.

— Ce părere ai? insistă Ioan Sârbu.

— Dragă socrule, mă iei pe neașteptate. Pentru moment, schema e completă.

Vorbea puțin pe nas și fuma într-un fel aparte, zăbovind mult cu țigara în dreptul buzelor. Își punea astfel în evidență mâna superbă pe care briliantele scânteiau de-ți luau ochii. În totul, constituia o apariție distinsă și chiar dacă șifonată de trecerea anilor, rămăsese o femeie frumoasă. Ochii îndeosebi, codați și "genați de-ți vine să înnebunești, ce-i mai trebuie unei babe ca ea asemenea măturі?" mărturiseau multe despre splendoarea de altădată. Îmbrăcată într-un complet gris perle asortat cu părul frumos încărunțit pe care avusese inspirația să nu-l vopsească, semăna cu o ducesă. Bine trecută, dar ducesă.

— Chiar nimic, nimic? continuă să insiste Sârbu.

— Încerc să mă interesez — pentru moment — pe la colegi. Patrick, să-i întrebi tu pe Davidești... Explică: Sunt niște prieteni de-ai noștri care au deschis săptămâna trecută Restaurantul Alcazar. La start, există totdeauna goluri în echipă. În ce mă privește, la prima ocazie, îți promit, Ioana, să te am în vedere.

"Adică la anul și la mulți ani!", traduse fata, deslușind o expresie de satisfacție pe chipul lui Patrick. În aceeași clipă, Clotilda simți mâna lui Patrick, care, sub fața de masă, îi strângea degetele recunoscător.

Ioana îl fulgeră scurt cu privirea albastră, apoi își plecă ochii în farfurie. Era prea tânără pentru a apela la experiența ei de viață, dar necazurile, faptul că nu obținuse nimic ușor, un destin nebinevoitor în general, o maturizaseră astfel că dacă se nimerea într-un grup — colege de generație, avea impresia că stă de vorbă cu niște fetițe. Oricum însă, nu trebuia să fii filosof ca să-ți dai seama cam ce soi de cuplu făceau Clotilda-Patrick. Ea — o bătrână nesățioasă și fără rușine care nu se mai sătura de viață, înfruptându-se cu polonicul, cât îl privește pe prințul consort... Ioanei pur și simplu i se făcea greață, spunându-și că avea ocazia să cunoască cel mai tipic exemplu de pește ordinar.

La cafea, Luiza Miclea se trezi comentând:

— E bun ness-ul, nu zic, dar parcă tot turcească, așa cum am apucat-o din bătrâni, e mai savuroasă. Nu dau doi bani pe toate invențiile astea culinare — instant, semipreparate, congelate, la vid, toate niște falsuri. Bine știau să mănânce bunicii noștri...

Fulguleț începu să râdă:

— Te gândești la biata Coana Fița, mătușa Corneliei. Gospodină ca ea mai rar, chiar în epocă! Aveau și alt timp...

Luiza o întrerupse:

— Că veni vorba, am primit o scrisoare de la Cornelia. Știi că Guy, bărbatu-său s-a prăpădit. Cică se simte foarte singură și mă invită la ea, în Normandia. Zice că-n vară ar fi cel mai nimerit.

— Normandia, repetă visătoare Fulguleț. În definitiv, de ce nu te-ai duce? N-ai fost niciodată în Normandia...

Luiza ridică din umeri:

— Că parcă la Tokio am fost! Așa, sunt o grămadă de locuri pe unde n-am pus piciorul.

Fulguleț găsi momentul să bage o țeapă. Știa că subiectul vacanță o punea totdeauna în dificultate pe noră-sa, indispunând-o. Cuprinzându-i pe amândoi în aceeași privire, li se adresă suav:

— Chiar, copii, voi unde aveți de gând să mergeți la vară?

"Copii, notă în gând Ioana, altă gafă voită", și în ochi i se aprinse un licăr de satisfacție. Era bine de cunoscut poziția lui Fulguleț față de acest mariaj, aducând mai degrabă a incest.

— Nu ne-am gândit încă, răspunse indiferent Patrick.

Ioan Sârbu interveni practic și econom:

— Am citit în jurnal. Nu știu care agenție de turism organizează excursii ieftine în Turcia, Grecia și Italia. Doar că trebuie să vă înscrieți din vreme.

Patrick strâmbă din nas:

— Nu-mi place să merg cu gloata, să-mi facă ei programul, să mă trezească cu trâmbița, ca la armată!

— Cred și eu, fu de acord maică-sa. Excursiile astea colective sunt pentru sărăntoci. Și eu sunt de același principiu. Ori fac un lucru cum trebuie, ori renunț. Dacă au posibilități, de ce să nu se bucure de toate comoditățile?

Toate privirile se ațintiră asupra Clotildei care încă nu se pronunțase. Urmărise crispată dialogul subteran, aluziile și intențiile criptice, dar izbuti să afișeze un surâs de mare doamnă.

— Orice vom decide va fi de comun acord. Personal, m-ar tenta un sejur în Scoția...

"Cred și eu, jubilă în gând Fulguleț, frig, ceață, lande, șuieră vântul sălbatic, cea mai mică vânzare de costume de baie din toată Europa!..."

— Când eram copil, urmă Clotilda, mă dădeam în vânt după romanele lui Walter Scott. Și astăzi mă mai fascinează atmosfera, castelele teribile cu fantome...

Luiza se zbârli ca de frig:

— Sunt cam igrasioase, nu mi-ar plăcea. E multă umiditate în zonă. Să fii atentă să nu răcești.

— Scoția, rosti Patrick visător. Ar fi o idee...

— Foarte interesant, aprecie și Ioan Sârbu. Vă veți afla în plină istorie.

Ca pentru a preveni excesul de entuziasm, Clotilda se grăbi să precizeze:

— Bineînțeles, nu-i nimic hotărât. Trebuie să ne interesăm ce și cum, nu ne putem aventura așa...

— Când ai bani, se exclude aventura, nimic nu te poate lua prin surprindere, decretă Fulguleț. Începe să plouă, intru în primul magazin și-mi cumpăr umbrelă, mi-e sete — iau loc pe o terasă, am obosit — iau un taxi, mi-e somn — trag la un hotel cumsecade. Să am eu bani destui, uite așa aș pleca și-n Patagonia, cu ce am pe mine și pașaportul.

Ioan Sârbu zâmbi patern, cu admirație:

— Uitați-vă la ea, e doar cât o albinuță, dar are curaj cât zece viteji!

— Și desigur, sublime, Clotilda, mai sunt aici probleme de rezolvat. După cum v-am mai spus, am... aveam de gând să ne extindem, să deschidem un fel de cantină cu servire la domiciliu.

Luiza comentă:

— Nu zic, e bună munca, dar lasă-ți timp să te mai și bucuri de ea.

— Absolut! sări Fulguleț, și admițând că totuși afacerea trebuie supravegheată, de ce să vă sacrificați amândoi? Anul ăsta, să zicem, pleacă Patrick și rămâi tu, la anul invers.

Patrick interveni cu un tact pentru care maică-sa îl felicită călduros în sinea ei:

— Exclud ipoteza din capul locului! Ori plecăm împreună, ori deloc. Mie cel puțin nu mi-ar prii nimic fără Clo-Clo!

Nevastă-sa, recunoscătoare, îi mângâie discret mâna. Patrick, mulțumit de el însuși, dezmierdat ca un cotoi, numai că nu torcea. Simțindu-se ațintită, Clotilda își ridică brusc privirea, întâlnind ochii Ioanei. Căutătura albastră îi străfulgeră inima, trezindu-i din nou starea de anxietate care o apăsase toată ziua. Ca și Luiza, simți că fata asta vroia ceva. Tenace, cu tot dinadinsul, necondiționat, cu întreaga ei ființă. Dar ce mama dracului vroia?

Dacă ar fi știut că toate persoanele care veneau în contact cu Ioana încercau o stare de spirit asemănătoare, s-ar fi simțit, probabil, mai liniștită.

Dejunul dură, ca de obicei, exact trei ore, adică de la unsprezece dimineața până la două ale amiezii, pentru ca Fulguleț, anemică de fel și surmenată de efort, să-și poată face siesta.

Ioan Sârbu, strângând masa și depunând toate vasele murdare într-un lighean din bucătărie (servitoarea avea să se ocupe a doua zi de ele), comentă pus pe filosofeală:

— N-ar fi rea Clotilda, e femeia care-i trebuie lui Petrică, muncitoare, pricepută, cucoană. Păcat doar de ani.

Fu de-ajuns ca nevastă-sa să intre în dormitor masându-și tâmplele, pentru ca Sârbu să amuțească și să umble în vârful picioarelor.

Luiza și Ioana plecară împreună acasă, fiecare cu gândurile ei.

Clotilda binecuvânta faptul că Toyota lui Patrick avea doar două locuri, altfel s-ar fi cuvenit să le conducă acasă și pe cele două femei. Stând în dreapta lui, îl mânca din priviri. Nările îi vibrau dilatate, ochii i se aburiseră, își simțea pântecele și inima zvâcnind. Ce exemplar de mascul superb, ce profil plin de bărbăție. Și numai uitându-se la mâna virilă de pe volan, la încheietura căreia Rollex-ul cu brățară de aur atârna neglijent, se simțea cuprinsă de dulci fiori.

Pe urmă, își aduse aminte că-i e foame. Așa se întâmpla de regulă când lua masa la soacră-sa. Nu lipsise consomméul la plic — de astă dată, ciorbă de burtă — iar în loc de mititei revitalizați la tigaie, odioasele șnițele din parizer. Tot ca de obicei, ea și cu Patrick se vor așeza din nou la masă, fără comentarii.

Era duminică, 17 septembrie. Nimeni dintre cei pomeniți, nu auzise încă de existența lui Emil Mărgescu. Luiza îl cunoscu prima.

*

În realitate, când o vedeai prima oară, era imposibil să nu exclami: persoana nu-i în toate mințile. Cândva, Luiza Miclea fusese o frumusețe creolă, plină de temperament, explozivă, emanând un miros aţâţător, iute, specific brunetelor focoase, cu o slăbiciune marcată pentru vestimentația spectaculoasă. Se îmbrăca, afirmau cei din jur, nu ca pentru Operă, ci ca la

Operă. Abundau bijuteriile opulente, șalurile, rochiile ample, decolteurile generoase și mult roșu combinat îndeobște cu negru, astfel încât Luiza părea să trăiască un etern travesti, dintr-un film gândit în culorile evului mediu. Ca personaj, gândul te ducea imediat la Carmen, rol la care și visase toată viața, încă de pe băncile Conservatorului. Toată lumea visează, dar puțini sunt aleșii care au șansa să ajungă să-și trăiască scenariile colorate, iar Luiza, hotărât lucru, nu făcuse parte dintre aceștia. Timp de treizeci de ani cântase în corul Operei din Timișoara, se sufocase asistând la ascensiunea altor colege, dar se consolase cu timpul, instinctul de conservare funcționând perfect ca la mai toți ratații. Se spune că cel mai greu de suportat este autonemulțumirea, reproșurile pe care ți le faci ție însuți, că oamenii îndură mai degrabă o nedreptate decât sila de sine. Astfel, reflex și pe nesimțite, subconștientul realizează un transfer de culpă asupra destinului, a împrejurărilor speciale sau chiar asupra unui subiect identificabil, cu nume și adresă în cartea de telefon.

În cazul Luizei Miclea, explica ea și o credea sincer — cariera modestă se datora regimului comunist și mai precis, dosarului, marea gogoriță a jumătății de secol trecute. Tatăl fusese general de divizie în Armata Regală, maică-sa fusese "o Banu, boieri veliți, cu pergamente, fabulos de bogați, proprietari de munți! Cum era să mă promoveze pe mine, o Miclea-Banu, exponenții a burghezo-moșierimii?! Și cine s-o facă? X-ulescu, directorul de atunci, fecior de opincari, la bază lăcătuș cu șase clase elementare?!"

Din păcate, nu fusese nici în viața personală mai fericită și azi, de câte ori își făcea bilanțul, ceea ce se întâmplase măcar o dată pe săptămână, putea afirma, și nimeni nu încerca s-o contrazică, că fusese o femeie fără noroc. Degeaba frumusețe, talent, școală, educație, bieții părinți îți dau de-ți burdușesc traista! Dar traista ți-o hotărăște Dumnezeu! A ei s-a nimerit numai găuri, ca plasele de sfoară, s-a scurs belșugul de la părinți, fără urmă de rod. Cel puțin, aceasta era imaginea plastică a fostei coriste despre propria-i soartă.

La moartea fiică-sii, adevărată tragedie petrecută cu douăzeci și opt de ani în urmă, Luiza își spusese că, de astă dată, suferințele ei au ajuns la capăt. Mai rău decât atâta ce mai putea să i se întâmple?! Doar să moară ea însăși. Pagubă-n ciuperci! De atâta plâns, i s-a spălat și privirea, s-a decolorat, unde-i sunt ochii înstelați și negri ca mura de altădată? Barem să bage capul în pământ, că ăsta înghite totul, și necazuri și bucurii, fără a face deosebire, topește aducerea aminte... Dar ai văzut destin să te întrebe ce

părere ai? După alte două decenii, parcă amintindu-și de ea și socotind că duce un trai prea dulce, același destin nemilos, i-a luat nepoata, pe Monica, fata fie-sii. La abia douăzeci și trei de ani, actriță ajunsă deja vedetă, își luase zilele din cauza unui derbedeu ticălos. Cum a supraviețuit și acestui pumn dat de soartă, nici Luiza nu știa.

Se gătise încă de dimineață, machiaj, toaletă impecabile și, desigur, bijuterii, pentru că necazurile nu alteraseră respectul de sine al cântăreței și nici teatralismul care o caracteriza. Căci orice ar fi întreprins Luiza era teatral, grandilocvent, baroc. Poza n-o părăsea nici în cele mai stricte momente de intimitate și, probabil, nici în somn. Cu vârsta și nenorocirile însă, renunțase la ipostaza Carmen, adoptând-o, fără să-și dea însă seama, pe cea de vrăjitoare. Se îmbrăca exclusiv în negru, rochiile îi ajungeau până la glezne, iar de sub pălăriile cu boruri uriașe se ițea fața foarte marcată, căreia machiajul gros îi împrumuta un fel de neclintire. În spatele ei, oamenii clătinau din cap a Doamne ferește, iar la cimitir unde se ducea zilnic, ajunsese o legendă...

Se uită la ceasul de pe servantă — orele douăsprezece — și mai luă o gură din cafeaua care se răcise. "Numai de-ar suna odată, să știu într-un fel cum stau lucrurile. Nesiguranța e mai rea decât toate!"

Începu încă o pasiență, poate a zecea socotind de dimineață, alegând-o pe cea mai lungă și mai complicată. Mâinile îi tremurau de emoție și nerăbdare și faptul că toate pasiențele se tăiaseră (chiar ajutate cu mici trucuri) o umplea de presimțiri negre.

"Iar se eschivează! Să vezi că se eschivează și de data asta!"

Și din nou, aceleași întrebări care o asaltau de luni de zile, care îi torturau zilele și somnul! "Dacă are ceva să-mi spună, de ce tărăgănează, de ce ezită? Ce-l împiedică să vorbească? De ce m-a mai contactat? Mincinos nu-i, prea știe multe despre Monica, categoric a fost unul dintre apropiații ei. Nici escroc nu pare a fi, căci nu pretinde nimic în schimbul unor informații. Și glasul e sincer, atâta teatru mai cunosc și eu, și mai am destulă ureche ca să disting falsurile. Ce vrea de fapt? Azi, e ultimul termen, mi-a promis solemn că ne vom întâlni, și-mi va povesti..."

Telefonul! Simți că-i sare inima din piept și întinse mâna spre receptor, fulgerată de un gând: "Asta mi-ar mai lipsi acum, un infarct!"

— Alo!!! urlă în microfon, incapabilă să-și controleze glasul. Cum?! Nici azi? Dar mi-ați făgăduit! Dumneata îți bați joc de mine! Îți interzic să mă mai suni!

Celălalt închisese înainte ca bătrâna să fi enunțat primele zece cuvinte. Își simți întreaga ființă cuprinsă de un val de furie, apoi de o neagră dezamăgire și își dădu drumul să alunece au relanti, la picioarele pianului. Traviata, ultimul act.

Rămase o vreme așa, într-o poziție tragic elegantă.

"Vezi, cărțile nu mint niciodată!"

Primul semnal că există cineva care se mai gândește la Monica îl recepționase la cimitir. Cineva care a iubit-o și, romanțioasă, bătrâna imaginã un menestrel secundat de un trubadur cu manșete de dantelă care își plânge suferința după defuncta Monica, la un instrument cu coarde. Luiza și-l imagina diafan, cu chip sensibil de Chopin și constituție fragilă de tuberculos al secolului al XIX-lea.

Aici, la Bellu, unde se ducea zilnic, Luiza Miclea se desfășura la adevăratul ei potențial de sminteală și teatralism. Cine trecea pe lângă mormântul Monicăi rămânea mut de uimire, spunându-și, pe drept cuvânt, că respectivul monument, sarcofag și totodată mostră de complexă Ikebana, constituia un unicat, "piesa" originală a cimitirului.

De altfel, nu exista vizitator care să nu se oprească îndelung în fața construcției, un bloc paralelipipedic de marmură, în vârful căruia străjuia bustul turnat în bronz al Monicăi. În primul rând însă lua piuitul, prin cantitate și prin acuratețea execuției, decorația vegetală. Sute de flori și plante, naturale sau din familia "nemuritoarelor", rămurele și crengi grațioase, glastre, vase și ghivece alcătuite cu migală și, vizibil, mereu împrospătate, coșulețe de răchită cu panglici involte în noduri împomponate alcătuiau un paradis bizar, emanând un morbid care-ți strângea inima. Apoi, cel mai greu de înțeles, pe capacul sarcofagului, o adiere de vânt răsfoia câte un volum de versuri din Rimbaud, Mallarmé, Alfred de Musset, Bacovia...

Ansamblul, fără îndoială impresiona, și dacă aveai doar un strop de imaginație, înțelegeai că ceea ce unii numeau circ, avea de fapt o semnificație tragică. Luiza Miclea ajunsese să trăiască numai prin acest mormânt și pentru acest mormânt. Toaleta lui fastuoasă constituia unica ei

rațiune de a exista, modalitatea prin care credea că poate comunica, dincolo de orice bariere, cu nepoata ei.

Căndelăreasa, o femeie trupeșă, pietroasă — comparația cu un măr domnesc se isca de la sine — plină de aur la gât și pe degete, oferea cu plăcere explicații trecătorului curios:

— Cum se face că-i atât de îngrijit?

— Păi, dacă vine în fiece zi și-l titirește câte două ceasuri, cum să nu fie?!

— Cine?

— Doamna Luiza, bunică-sa, adică bunica lu' răposata. Nu mai e săraca în toată firea ei, Doamne ferește!

— E interesant că nu fură nimeni nimic...

Femeia începu să râdă:

— Las' c-or furat-o destul la început, până s-a deșteptat bătrâna. Câte vase de porțolan și cristal i-or luat, să fii dumneatale sănătos! Acum, pune doar din astea de ceramică neagră la care nu se înghesuie hoții... și florile, nu vezi, toate cu cozile retezate, cine ți le mai ia?!

— Mi se pare extraordinar!

— Și asta-i nimic! Să vezi dumneatale ce face de Crăciun sau la onomastica fetii! Au filmat-o și de la proteve!

— Îmi închipui. Dar cartea cine a pus-o acolo?

— Tot bătrâna. Îi lasă mereu câte ceva, adică fetii. Și mărțișor i-aduce... Fiindcă cărțile nu le fură nimeni, le mai luăm noi de milă...

Celălalt o privi curios:

— Ce înseamnă de milă?!

— Știe că țiganii nu citește! Lasă dumneatale o carte oriunde vrei, o găsești și peste-o lună! Așa, când o luăm noi, își zice că poeziile au ajuns la fată. Nu-ți închipuiești dumneatale ce fericită poa' să fie! Vorbeam de lup, uite-o că vine... Sigur, e zece! Nu-i spui c-am vorbit! Nu-i secretă cu mine, dar nu intră în intimitate cu fitecine...

Vizitatorul își îndrepta privirea în direcția indicată de capul întors al căndelăresei. La capătul aleii, se ivea cu brațul plin de flori o siluetă neguroasă care avansa cu pași grăbiți, ca la o întâlnire abia așteptată sau pe care ți-e teamă că ai putea-o rata În contextul locurilor de veci, pălăria neagră cu gardini largi, à la Zorro și pelerina lungă ale cărei poale fluturate de vânt sugerând un vultur cu aripile desfășurate, făceau din Luiza Miclea

un personaj imediat remarcabil și plin de mister, din familia Contelui de Monte Cristo.

O dată ajunsă la mormânt, intra imediat într-o transă, totul părea să se topească în jurul ei, nici măcar un elefant îmbrăcat în pijama, trecând pe alee, nu i-ar fi atras atenția. Pur și simplu, nu l-ar fi văzut. Începea astfel ceremonia cotidiană. Cu infinită răbdare, meticulozitate și gesturi delicate, de chirurg, Luiza lua fiecare vas la mână, înlocuia florile trecute, schimba apa, născocea aranjamente noi, spăla sarcofagul nu ca pe un simplu obiect, ci cu o gingășie pe care ar fi simțit-o numai atingând o ființă iubită. În timpul acesta, vorbea neîntrerupt, se mira, surâdea, făcea mereu pași înapoi, verificând rezultatul fiecărei operațiuni.

Nu exista vizitator care, contemplând ansamblul, să nu încerce să aprecieze cam cât o costa pe fosta cântăreață lugubrul paradis edificat zilnic peste osemintele nepoată-sii. Fără îndoială că își avea deja combinațiile ei, bineînțeles că se aproviziona direct de la sursă, totuși nimeni nu-ți oferă pe gratis codri de flori! La prețul pieții, intrau milioane acolo, dar reducând chiar până la un sfert cheltuielile, tot nu se puteau încadra în limitele unui buget de pensionară. Și nici ținuta ei nu era ieftină căci deși teatrală, respecta moda. "Lume nebună!" conchidea trecătorul și, impresionat, își vedea de drum mai departe. Iar seara, când deschidea televizorul, nu se mai gândea la ea. Era deja uitată.

Va să zică, Monica murise de peste cinci ani și se împlineau... stai puțin... da, da, exact doi de când...

Ca mai toată lumea, Luiza avea un calendar propriu, paralel cu cel care atârnă îndeobște pe peretele din bucătărie. Astfel, când ne referim la evenimente consumate mai demult, le localizăm în funcție de datele importante care ne-au punctat existența. Acestea sunt de obicei fericite sau dramatice ("numai ce murise mama" sau "tocmai mă măritasem, ori îl născusem pe ăl mare, pe Costel..."). Ori mai puțin diurne: "țin bine minte pentru că eram în curățenie după zugrăvit, și asta s-a întâmplat în '92..."

Pentru Luiza, acum doi ani însemna ridicarea gărdulețului de fier forjat împrejurul monumentului Monicăi. Atunci a băgat ea de seamă că mai vine cineva să viziteze mormântul. Era prea familiarizată cu peisajul ca să nu observe că la două-trei zile apărea pe blatul de marmură al sarcofagului câte un buchet de flori. Inițial se simți extrem de tulburată — uite că se mai

gândește cineva la fetița mea — apoi, intrigată. Cine să fie necunoscutul, căci în ruptul capului nu credea că ar putea fi vorba despre o femeie. Presimțea aici un roman tragic à la Dama cu camelii.

Începuse să investigheze printre cândelărese și femeile de serviciu, dar nici una nu-i putuse oferi vreo pistă. Așa, multă lume se oprește la mormânt, se uită ca la vetrină, dar nu poți ști care lasă și flori. Mai toate însă abordară aceeași ipoteză: pesemne că persoana necunoscută vizitează mormântul mai pe seară, spre ora închiderii cimitirului, când personalul e deja plecat acasă. Nu avusese mai mult succes nici cu paznicii de noapte care o și luară peste picior explicându-i că "după ceasurile șaptișpe treizeci, mult optișpe, doar fantomele mai bântuie meleagul".

Ajunsă în această fază și tânjind cu toată făptura după o ființă din intimitatea Monicăi cu care ar putea discuta și depăna amintiri cooperând în suferință, începuse să dea sistematic un anunț la ziar. Un anunț zilnic, mai puțin obișnuit pentru rubrica "Decese", redactat în binecunoscuta manieră teatralistă:

Nobila persoană care în virtutea unei sacre amintiri depune flori la mormântul adoratei noastre, în veci de neuitat Monica M., cu ochii storși de lacrimi este conjurată s-o contacteze de urgență pe Luiza. Telefon...

Spre surpriza bătrânei — se așteptase la tot felul de farse, dar uite că mai rămăsese ceva sfânt în sufletul românului —, bancurile proaste lipsiră cu desăvârșire. Trecuse cam un an de la primul anunț, când într-o dimineață de primăvară precoce, primi întâiul telefon. O voce de bariton, clară și nespus de catifelată, aprecie urechea exersată a fostei coriste de Operă, îi spori bătăile inimii ca o presimțire. Personajul o abordă direct, fără preambuluri:

— Doamna Luiza? Eu sunt persoana pe care o căutați. Mă numesc Emil.

Luiza simți că i se înmoaie picioarele și începu să se bâlbâie:

— O, dumneavoastră... Îmi pierdusem orice nădejde. Va să zică ați iubit-o pe Monica... Când ne putem vedea?

— E o situație mai deosebită, acordați-mi un răgaz.

Din clipa aceea începuseră eschivele: "N-a venit timpul (timp, pentru ce?), nu mă simt pregătit,... e o situație specială pe care nu v-o pot explica..."

Între timp, Luiza își storcea creierii, făcea apel la întreaga ei fantezie, întindea pasiențe și iarăși o lua de la capăt, încercând să ghicească rațiunea pentru care Emil se ascundea. "În definitiv, nu-i cer decât o întâlnire în care să povestim și să ne amintim. E ultima plăcere care mi-a mai rămas, să stau

de vorbă cu un om care a iubit-o, să plângem împreună..." Fiecare telefon al lui Emil o făcea să se simtă tot mai dezamăgită și, totodată, din ce în ce mai curioasă.

Situația mai prezenta un aspect care sporea la maximum interesul bătrânei față de necunoscut, dincolo de cooperarea întru căinarea aceleiași persoane. Monica murise în condiții învăluite de mister, care nu fuseseră niciodată elucidate de Poliție. "Diagnosticul" fusese sinucidere, iar dosarul, parcă prea repede clasat.

În fapt, Monica se aruncase de la etaj, în miezul unei nopți de august. Avea douăzeci și trei de ani și era actriță la Teatrul Arlechino. Moștenise talentul artistic al bunică-sii — se împăuna aceasta — și lansată încă de pe băncile Academiei, i se prefigura o carieră strălucită. Clasicul răvaș de adio al sinucigașului conținea doar câteva cuvinte, rămase bătute în cuie în mintea Luizei: Nu mai rezist. Fără tine viața mea nu înseamnă nimic. Urma inițiala numelui mâzgălită în grabă.

Conținutul lapidar așternut pe pagina de gardă smulsă dintr-o carte denota hotărârea pripită, faptul că Monica cedase unui impuls de moment. Sinuciderile premeditate au altă "regie". Mai era limpede că își luase zilele din pricina unei iubiri nefericite. Investigațiile Poliției nu descoperiră niciodată subiectul, dezvoltându-se astfel ipoteza că individul trebuie să fi fost însurat. Doar o persoană căsătorită, care vrea cu orice preț să-și păstreze căminul, indiferent ce face pe de lături, evoluează cu atâta prudență, nelăsând nici o urmă. Și aici, Luiza scrâșnea neputincioasă din dinți, cu o nuanță de ciudă pe răposata. Așa a fost Monica, misterioasă de mică. Ești tu la prima dragoste (convingerea nestrămutată a bătrânei), ești fericită (cel puțin la început), totul în jurul tău "cântă, râde și dansează", cum nu simți tu nevoia să te confesezi bunică-tii, să-ți împărți bucuria, să pomenești de EL — primul semn — măcar o dată la zece fraze?! Faptul că era însurat constituia, desigur, un impediment serios în calea confidenței, dar pasiunea nu se lasă zăgăzuită și, eludând amănuntul infam, tot faci trimiteri, tot simți nevoia să comentezi, să vorbești despre EL...

Desigur că Luiza își pusese întrebarea dacă nu cumva Emil, necunoscutul de la telefon e de fapt EL, Armand Duval, dar instinctul îi șoptea că marele amant, adevăratul EL, n-ar fi avut curajul s-o caute. Pe de altă parte, avea convingerea că Emil deține mult mai multe amănunte despre drama Monicăi decât Poliția. Un bărbat care iubește stă de veghe, pândește drumurile iubitei, caută să obțină cât mai multe informații despre

rival. Iar faptul că Emil o adorase pe Monica constituia pentru bătrână o certitudine.

Până una alta, mergea zilnic la cimitir unde petrecea cel puțin două ore. Se întorcea acasă relaxată, ca după o întrevedere reală cu nepoată-sa. Încercase și ceva spiritism, dar "sportul" ăsta nu era de ea. Fie că nu dăduse peste persoanele indicate, intermediari cu har între cele două lumi, fie că funcționa un soi de incompatibilitate. Luiza fusese toată viața o directă, îi plăcuse vorba deslușită și răspicată, așa că n-o convingeau plimbările paharului, bâțâitul mesei sau curentul transmis prin mâinile înlănțuite ale participanților la ședință. Interpretări, senzații, impresii — nu dădea doi bani pe ele. În realitate, Luiza se așteptase ca la asemenea ședințe să stea de vorbă cu Monica așa cum ar fi făcut-o la telefon, să-i audă efectiv glasul și să schimbe impresii.

În restul zilei, Luiza întindea pasiențe, asculta discuri cu muzică de operă în interpretări simandicoase și întreținea relații relativ susținute cu Clotilda și Fulguleț. Cu cea din urmă vorbea aproape zilnic la telefon și se vedeau de două-trei ori pe săptămână. Adesea, Luiza rămânea la dejun sau la cină, nefiind o persoană dificilă. Practic, mânca puțin și nici atunci nu știa ce pune în gură, deci nici o problemă pentru comoda Fulguleț. Totuși, în revanșă, Luiza o invita o dată pe lună să dejuneze la Capșa, un fel de "hai să ne simțim mondene". Consumau feluri sofisticate ("ardei umpluți sau chiftele putem mânca și acasă"), iar cântăreața lăsa bacșișuri princiare, conform teoriei că acolo unde te-ai certat cu chelnerul sau n-ai dat suficient bacșiș să nu te mai duci, că-ți scuipă în mâncare.

Sobrul și etern cârtitorul Ioan Sârbu cel Drept nu era de acord cu aceste escapade, considerându-le "prea emancipate". Conform mentalității lui, două femei nu aveau ce căuta singure într-un restaurant, ci doar, cel mult, într-o cofetărie. Închidea totuși ochii pentru că Fulguleț, această minune de gingășie, o prea delicată floare, cerea atât de puțin în viața de toate zilele, încât, pentru un singur capriciu, nu merita să fie criticată. Trebuia să ai inimă de gâde să-ți asumi riscul unei cumplite migrene, așa cum se întâmpla totdeauna când Fulguleț era împiedicată să procedeze după capul ei.

Serile Luizei se asemănau între ele, ca trase la xerox. Mânca ceva pe sponci, deschidea sau nu televizorul (mai degrabă radioul, au emisiuni cu mult mai interesante), apoi se retrăgea în "salonul cu amintiri": un recamier, câteva fotolii miniatură din catifea, de iatac sau de budoir li se spunea pe vremea bunică-sii de la care îi și rămăseseră, o vitrină cu porțelanuri și

cloisonnéuri de valoare, iar pe pereți și toate suprafețele plane, puzderie de fotografii îngrijit înrămate. Cândva, o femeie de serviciu, căreia Luiza îi "explicase" pozele exclamase aiurită:

— Ce de-a morți pe acilea! Pe toate zidurili, bașca în bibliotecă că să nu-mi spuneți mie că toți de-a scris acolo, mai și trăiește!

Într-adevăr, pereții păreau efectiv tapetați cu fotografii, bunici și străbunici, mătuși, părinți, neamuri de toate gradele, dar în primul rând, Mihaela, fiică-sa — altă moarte timpurie și stranie —, și Monica. Și, în egală măsură, ea însăși, Luiza, în evoluții de-a lungul timpului și în diverse roluri la Operă.

În salonașul acesta, Luiza visa, rememora, evoca, făcea conversație cu voce tare cu un defunct sau altul, își imagina clișee duioase, edulcorate în care răposații trăiau, se comportau diurn și făceau conversație.

Când Ioana o auzi prima dată trăncănind pe un ton diurn cu repauzații, reflectă că femeia e într-o ureche; mai degrabă că vrea să fie, căci făcând abstracție de show-ul din salonul cu amintiri, bătrâna se comporta în rest normal. Bineînțeles, se abținu de la orice comentariu, simțindu-se mulțumită că serile și nopțile îi aparțineau. O dată ce ferestrele se înălbăstreau trăgând noaptea de poale, Luiza nu mai solicita nici un fel de serviciu, ziua era încheiată, iar Ioana liberă să facă tot ce poftește.

Și, într-adevăr, făcea tot ce poftea, dar se părea că fata asta nu avea nici o înclinație pentru divertisment sau frivol. Patrick, de pildă, și "trupa veselă" de la Clopoței ar fi rămas stupefiați, prăpădindu-se totodată de râs, dacă ar fi avut posibilitatea să inventarieze programul unei zile din existența Ioanei, o junâ de douăzeci și șapte de ani, liberă de orice servitute și trăind în Bucureștii contemporani. Concret, deretica prin casă — nu prea des și nu îndelung, căci pe Luiza o enerva vânzoleala — făcea câteva cumpărături zilnic (nu lipsea vodca, bătrâna obișnuind de mulți ani să-și anestezieze astfel suferința și regretele unei vieți ratate), după care timpul îi aparținea.

— Dacă ți-ai terminat treaba, o avertizase Luiza la instructajul de inițiere, mi-e absolut indiferent ce faci, când pleci și la ce oră te întorci, că eu nu sunt nici santinelă, nici pedagog de serviciu. Atâta doar că nu admit să-mi aduci golani în casă — de înnoptat aici, exclus! Și încă ceva! Să nu mă trezesc cu Poliția pe cap și nici să-mi vii cu SIDA sau cu vreo boală din alea...

Nici gând despre așa ceva! Imediat după ce Luiza își lua prânzul frugal, Ioana, dând curs diferitelor anunțuri selectate din ziare, începea să străbată

orașul în căutarea unui serviciu. Nu orice fel — adăpostul oferit de Luiza înlătura pentru moment urgența și necondiționatul, ci o slujbă unde să poată învăța ceva și care s-o propulseze. Îi intraseră în cap calculatoarele și, la toamnă, atacându-și economiile, intenționa să se înscrie la un curs de perfecționare.

Serile și le petrecea în întregime desțelenind limba spaniolă în compania manualului și a dicționarului, după care, la zece seara negreșit, stingea veioza. Se închina scurt și până să adoarmă, ceea ce se întâmpla cam după un sfert de ceas, își permitea să viseze. Unul și același vis, fără să se plictisească. Ceva à la Vizita bătrânei doamne...

Ei da, atâta răsfăț își permitea și Luiza de când o primise pe Ioana, să fie servită cu micul dejun la pat. Nu mânca mare lucru — o cafea neagră, un suc de fructe natural, pâine prăjită și o lingură de miere, dar ca în toate cele, importanță avea stilul! Pentru ca show-ul să fie complet, Luiza își semnala intrarea în cotidian cu un soi de uvertură, agitând un clopoțel de bronz. După maximum un minut, Ioana prezenta prompt un mic dejun proaspăt — cafeaua fierbinte cât trebuie, sucul atunci scos de la gheață și felia de pâine din prăjitor. Cum își calcula fata asta timpul și cât era de expeditivă, era ceva uluitor, căci bătrâna nu se trezea niciodată la aceeași oră. Nici nu-i trebui mai mult de o săptămână ca să realizeze că Ioana avea calități deosebite și, în curând, simți că i-ar putea deveni indispensabilă. Avea capacitatea de a se face utilă în orice domeniu, puteai spune că are mâini de aur, excelând chiar și în treburi de bărbat unde, de obicei, se cheamă un specialist. O siguranță arsă, o garnitură uzată, fierul de călcat defect de ani de zile ori lampa capricioasă din dormitor nu ridicau probleme pentru Ioana, le rezolva pe loc și cu îndemânare.

— Ca să nu mai spun că de când îmi face ea masaje, nu mă mai ține spondiloza, se pricepe și la cosmetică, când m-am uitat în oglindă după tratament, pur și simplu îmi venea să mă scuip de deochi. Este extraordinară!

— Vezi, și nu voiai s-o primești! îi aminti Fulguleț.

— Dragă, eu nu știu să mă uit sub pielea omului, calități din astea le descoperi în timp. Nu-ți spun că mi-a dezumflat și picioarele, în două nopți, am căpătat glezne de baletistă... A, și să-ți mai spun o chestie! Deunăzi, am întrebat-o așa, într-o doară, dacă se pricepe la cifrăraie. Știi că avem de

completat porcăriile alea cu impozitul global. Eu n-am pretenții, nu mai știu nici tabla înmulțirii, dar îmi spuneau alții mai versați că-i ceva fioros, nu pricepi nimic, și cea mai mică greșeală te costă! Mă gândeam să apelez la un consilier economic, așa le zice acum... N-ai să mă crezi, dar Ioana mi-a rezolvat toată bulibășeala asta în mai puțin de-un ceas.

Indiferentă și chiar plictisită, Fulguleț aprecie vag:

— Există și oameni din ăștia, multilaterali...

Luiza oftă din adâncul sufletului:

— O fi, dar eu acum, la bătrânețe, văd altfel lucrurile. Viața grea pe care a dus-o, necazurile și sărăcia au călit-o, au învățat-o să se descurce singură, fără să apeleze la nimeni, că n-avea la cine, iar bani nici de sămânță. Nu știu dacă noi am făcut bine cocoloșindu-ne copiii, poate altfel ar fi arătat lucrurile, dacă-i lăsam de mici să se izbească de realitățile vieții. Fata asta o să ajungă departe... Păcat că nu-i mai simpatică. Uneori, te uiți la ea și te ia cu frig.

Așa-i, fu de acord Fulguleț care după ce întrerupse convorbirea telefonică avu un gest semnificativ în dreptul urechii.

"Luiza s-a sclerozat, a pălit-o fixația muncii și a vieții stoice. A uitat ce bine îi era când ținea trei servitoare și câte patru amanți ca să acopere toate schimburile! Câți s-au pricopsit trăgând ca ocnașii?... Unde, cât de departe o să ajungă Ioana? Trăgând și asta la galere o să obțină o gospodărie plină de plozi și electrocasnice în rate, în dormitor un mitocan care râgâie și care citește gazeta cu scobitoarea în colțul gurii, câte un permanent de trei ori pe an și două cerculețe de aur în urechi! Ăsta zic și eu succes!"

Dacă printr-o minune i-ar fi putut auzi gândurile, expresia Ioanei ar fi rămas la fel de ermetică. Un surâs fugar, poate, i-ar fi alunecat pe buze. Stilul ei era — tace și face.

*

Clotildei îi plăcuse viața de noapte, iar Arhibald Martinescu, bărbatu-său, deși avocat celebru cu clientelă serioasă, îi ținea tandem perfect. Vreme de câteva decenii fuseseră considerați prinți ai Bucureștilor by night, cunoscuți în toate localurile și barurile simandicoase ale epocii lor. Ieșeau aproape în fiecare seară, Arhibald dovedind o energie, o vitalitate și un apetit de viață cu totul ieșite din comun. Unii își închipuiau că oboseala acumulată în timp — nu dăm suficientă importanță la ceea ce se adună în

subteran, ci doar la ceea ce se vede cu ochiul liber — fusese cauza infarctului care-l secerase înainte de a împlini cincizeci de ani.

Trecuse însă vreme de atunci, iar aceasta își pusese amprenta și asupra Clotildei. Îi plăcea și azi atmosfera specifică de restaurant, iar aroma de local o făcea încă să vibreze. Mai clar îi plăcea, dar nu-i mai convenea.

Restaurantul în sine oferă un complex de plăceri care țin de ambianță, de savoarea gastronomică, de monden, dar și de ceea ce însemna Clotilda în acest context. Îi plăcea să privească, dar în primul rând să fie privită și admirată. Cândva arăta splendid, se îmbrăca minunat, dansa divin, personalul o adora, căci cei doi lăsau bacșișuri princiare. Se putea afirma că intrând într-un stabiliment sau altul, erau sărbătoriți de la portarul în uniformă de amiral, garderobieră, fata cu țigări, șeful de sală până la însuși bucătarul cu ilic alb cât o clopotniță, care le pregătea de fiecare dată câte o surpriză.

Azi, situația se schimbase. Existau toaletele costisitoare, erau și bani, și apetit, dar nu mai avea look. Ba dimpotrivă, față de priveliștea pe care o oferea altădată, Clotilda, poate hipersensibilă, avea impresia că privirile care poposeau asupra ei erau sarcastice, că oamenii și-o arătau din bărbie și nu o dată, mai ales seara sau noaptea, constatase că era cea mai vârstnică consumatoare din local. Cel mai prost se simțea când ocupa o masă doar cu Băiatul. Patrick părea că nu observă nimic, se bucura și trăia intens orice moment. Pe Clotilda însă o crispau privirile curviștinelor tinere care le spionau masa, făceau fițe ca să-i atragă atenția Băiatului, chicoteau ca niște tâmpite. De aceea, Clotilda nu se mai aventura pe ringul de dans și se prefăcea indiferentă când vreo obrăznicătură cu buricul gol și cu chiloți dubioși pe dedesubt, venea să-l invite la dans. Bineînțeles, Patrick avea atâta diplomație încât să refuze. Oricum, Clotilda evita sistematic ieșirile în doi, antrenând și alte perechi, în genere oameni maturi, alcătuind un grup în care se integra fără să atragă atenția; nu se cunoștea cine cu cine era partener. Desigur, achita ea întreaga notă, pentru că altfel n-ar fi găsit mușterii. Amatori de local sunt puțini fie că sunt săraci, fie din avariție, fie din lipsă de vocație pentru astfel de mondenități.

— Nu vă înțeleg, se mira Luiza Miclea, vă petreceți toată ziua într-o locantă, și tot nu v-ajunge?

— Când eram tineri, și mie și lui Arhibald ne plăcea variația. Fiecare local are atmosfera lui, altă muzică, alt specific.

— Erați tineri amândoi, sublinie gros Luiza

— Nu înțeleg de ce îți face plăcere să-mi amintești mereu că nu mai sunt o primăvară. Cred că ești sadică.

— Ba tu ești proastă, că la averea pe care o cheltuiești cu el, nu știi să-ți impui condițiile.

— Nu-l pot ține tot timpul într-o cușcă de aur. E mijlocul cel mai sigur de a-l pierde. Trebuie să-i mai fac și poftele...

Chiar așa se întâmplase și aseară. Era luni, ziua lor liberă, când țineau închis la Clopoței, și Clotilda o savurase din plin, simțindu-se minunat trândăvind în pat până mai târziu. Seara și-o imaginase la fel de molcomă, poate vor juca un 66, poate prind un film la televizor. O seară intimă, în peignoir elegant, un bol cu Martell și — de ce nu —, o "ședință" de sex. Apoi, somnul dulce în brațele Băiatului. Adora să doarmă așa, o făcea să se simtă din nou tânără!

Lucrurile se așezară însă altfel. Pe la opt seara, Patrick începu să dea semne de neliniște. Clotilda cunoștea deja simptomele. Se fâțâia fără rost prin casă, de parcă ar fi căutat ceva și n-ar fi găsit, n-avea astâmpăr, schimba posturile TV cu viteza clipitului, fără a avea răbdare să se uite la ceva. Deși știa ce avea să urmeze și n-avea nici un chef de acest ceva, Clotilda se interesă blândă:

— Pe Băiat îl supără ceva?

Îl alinta vorbind cu el, ca despre el, așa cum se procedează de obicei cu copiii foarte mici.

— Nimic, Mami, totul e perfect.

Femeia îl apucă de bărbie, silindu-l s-o privească în ochi:

— Nu mă minții! Știi ce-a pățit Pinocchio?

Patrick surâse, se azvârli pe canapea și îi cuprinse umerii.

— E singura noastră seară liberă și-i abia opt... Mă... mă gândeam... De ce oare n-am profita și noi? Totdeauna ajungem spre sfârșitul programului. De ce nu ne-am duce și noi undeva, ca oamenii, o seară numai a noastră, să bem pe îndelete un pahar de vin, să prindem spectacolul de la început? Dar dacă tu n-ai chef, rămânem acasă.

Se simțea din ton că pentru ființa iubită e în stare de orice sacrificiu, dar în același timp, tot sacrificiu se numea. Clotilda oftă în gând și se interesă la fel de duioasă:

— Unde ai vrea să mergem?

Patrick se însufleți dintr-o dată, frecându-și mâinile fericit. Mai avertiză totuși, de formă:

— Bagă de seamă, Clo-Clo, tu ai hotărât. Din partea mea, putem sta foarte bine acasă...

Apoi, direct:

— Mi-au spus băieții că s-a deschis pe Rahova, o cârciumă colosală, ceva original, stil Bucureștii de altădată. Clădire, mobilier, muzică, merinde, ținutele personalului... E ceva ce ți-ar plăcea și ție. De cum mi-au povestit, m-am gândit la tine.

— Băiatul meu e un scump, se lăsă voit impresionată. Mă duc să mă schimb. Ce zici să îmbrac?

— Ținuta e obligatorie... Orice ai îmbrăca, îți vine nemaipomenit Pune ce vrei, dar cu o condiție! Să fii mereu cea mai frumoasă și mai elegantă!

Toaleta durase o oră, dar chiar și ochiul sever al Clotildei, după ce contemplă rezultatul în oglinda cu voluri, aprecie că meritase. Raportat la vârstă, poți avea zile bune și zile rele din fragedă tinerețe și până la o sută de ani. Ei bine, Clotilda se simțea într-o zi excelentă și se bucura că a acceptat să iasă în oraș. Pe obrazul odihnit, machiajul aproape că făcuse minuni, peruca admirabilă, cu aspect foarte natural cumpărată de la Paris ascundea părul nu prea proaspăt coafat, rochia cădea desăvârșit. La lumină condescendentă de restaurant de clasă, i-ai fi putut da patruzeci și cinci de ani și nici o zi în plus. Exclamația de admirație cu care Patrick o întâmpină când ieși din dormitor era elocventă. Se felicită pentru că se decisese asupra unei toalete inspirate. Rochia foarte modernă — nimic nu îmbătrânește mai mult decât demodatul, indiferent cât de bine conservat, dar despre care presimți că face parte din inventarul persoanei de cel puțin treizeci de ani — sugera sensibil linia interbelicului, căci, după cum se știe, moda se schimbă, dar revine. Clotilda își propusese așa, ca într-o joacă sau ca la un bal costumat, să se îmbrace în stilul epocii sugerate de restaurant. În consecință, se hotărâse pentru o rochie demi-soirée, până la glezne, cu un en coeur foarte adânc și îngust, gofreuri asimetrice pe un singur șold, subliniate de o panglică importantă din satin duchesse. În mers, rochia se despica până deasupra genunchiului, iar efectul nu era deloc neplăcut, deoarece picioarele Clotildei rămăseseră frumoase. Ansamblul era completat perfect de o minunată pelerină de vizon, iar voaleta cu muște de catifea mari și rare făcea toți banii. Evident, nu lipseau perlele cu mare trecere în epocă, solitarul ale cărui focuri îți luau ochii.

— Mami, trebuie să te fotografiezi neapărat în ținuta asta, ești magnifică!

Și Clotilda își zise că nu-i o idee rea.

Ca tușă finală, se hotărî nu numai să îmbrace, dar să și poarte toaleta în stilul anilor 30-40. Adică și pe gerurile cele mai mari, gâtul și decolteul trebuiau să se ivească goale, răsărite ca niște lujere de floare din gulerul somptuos al blănii. Un fular sau un șal nu dădeau șic. La fel procedă și Clotilda.

Seara fusese un succes. Clotilda nu mai ținea minte de când nu se mai simțise atât de fericită. Apariția ei, imediat remarcată, fusese primită cu aplauze, ceea ce o surprinsese, căci nu era un obicei curent sau despre care măcar să fi auzit, dar nu mai puțin, amănuntul o făcuse să roșească de plăcere. Patrick, mândru ca un păun, o trata ca pe o regină. Adevărat că și publicul consumator era capabil să guste "subțirimile", în majoritate oameni maturi (cei mai tineri — de vârstă mijlocie), străini vârstnici, amatori de original autohton și ceva junețe în ținută conformistă. Nu se zăreau blugi, canadiene, adidași, litere și cifre pe piept, odioasele ghiozdane care saltă un umăr mai sus, sugerând totodată că persoana n-are un domiciliu stabil sau că doarme pe unde apucă și în consecință, cară după el desaga burdușită cu de toate, de la periuța de dinți la chiloții și ciorapii de schimb.

În rest, bucătărie fină cu delicioase sortimente astăzi parcă uitate (cine a mai pomenit de vol-aù-vent cu ciuperci și piept de porumbel, de medalion de vițel cu trufe, sau de păstrăvi cu migdale, de minunatele Coupes Jacques sau Meringue glacé?!) cu personal stilat și lăutari de primă clasă. Cum absolut toată lumea dansa, se avântară și ei pe ring, lăsându-se antrenați de patima unor tangouri celebre. La întoarcere, în taxi, căzură amândoi de acord că petrecuse o seară extraordinar de reușită. Clotilda îl apucă strâns de braț și își culcă tâmpla pe umărul lui:

— Sincer, n-aveam nici un chef să ies. Îți mulțumesc, m-am simțit minunat.

Patrick îi mângâie mâna:

— Nu văd ce ne-ar împiedica să repetăm figura asta măcar o dată, de două ori pe lună.

Clotilda suspină fericită. Peste o vreme, avea s-o evoce ca pe cea mai frumoasă seară petrecută cu Patrick. Și ultima...

Peste noapte simți că i s-a făcut frig. Avea frisoane, gâtul uscat, parcă o menghine îi strivea capul de la o tâmplă la cealaltă. Mai trase un pled peste ea și moțăi dârdâind până dimineața, nevrând să-l trezească pe Băiat. "A fost atât de superb, de ce să stric totul acum?"

Tanța veni ca de obicei la opt, schimbă apa la flori, pentru că activitatea în sine nu presupunea zgomot, apoi aduse în sufragerie micul dejun al doamnei. Cum Clotilda era o persoană pedant de punctuală, când constată că a trecut un sfert de ceas peste ora la care stăpâna obișnuia să-și ia prima cafea a zilei, Tanța se alarmă și bătu la ușa dormitorului.

— Cred că n-am să ies azi din casă, nu mi-e bine deloc. Adu-mi termometrul.

Văzând-o cam lividă și zgâlțâită de frisoane — i se auzea clănțănitul lucrărilor din gură de la cinci pași — femeia se sperie:

— Ești bolnavă rău cucoană... Domnișorul știe?

— Lasă-l să doarmă, e o simplă răceală.

Termometrul semnaliza însă altceva — 39,4 —, iar medicul, chemat de urgență, diagnostică o congestie pulmonară.

"Cu mâna mea mi-am făcut-o, gândi abstract, cuprinsă de febră. Uit mereu că nu mai am... măcar patruzeci de ani!"

Doar cochetăria absurdă, dorința de a părea cât mai tânără și mai strălucitoare o împiedicase să-și pună la gât măcar o eșarfă. Mai mult, își expusese frigului umed de afară întregul decolteu.

Medicul consilie o internare, dar Clotilda nici nu voi să audă de spital. Fusese o femeie foarte sănătoasă, nu fusese internată nici o zi în viața ei, iar despre "bolnițe" avea o impresie cumplită care depășea chiar crunta realitate.

— Cum mi-e scris! Orice mi-o fi dat să se întâmple, să mi se întâmple acasă la mine. Îmi pot permite luxul ăsta, are cine să mă îngrijească. Nu-i așa, Patrick?

Bărbatul se simți încolțit. Dacă insista să meargă la spital, s-ar fi putut deduce că abia așteaptă să-și facă de cap și să respire liber. Dacă o încuraja să rămână acasă — că abia așteaptă să moară, la vârsta ei, oricând s-ar fi putut ivi un ceva fatal care să impună o intervenție competentă și bine utilată din punct de vedere tehnic medical.

— Cum vrei tu, Mami, așa e bine. Îți promit că nu vom ieși din cuvântul tău.

Era cumplit de bolnavă, nu încăpea nici o îndoială, cu febră mare și multe lichide (supițe ușoare de zarzavat, ceaiuri, compot), cu momente de toropeală totală, aproape de inconștiență, și coridoare de luciditate, când izbutea să surâdă crispat.

— Tot răul are un bine. Cel puțin, am să slăbesc câteva kilograme.

Luiza se enerva:

— Tot neserioasă ai rămas! Uite la ce-ți stă gândul!

Dintre toți, era cea mai speriată, cea mai sincer afectată. Clotilda rămăsese singura persoană în viață din generația ei la care ținea, fiind și singura dintre martorii propriei existențe în stare să-și mai aducă aminte că și Luiza avusese cândva șaptesprezece ani și arătase ca o floare andaluză, că avusese momentele ei de glorie; singura care asistase la derularea vieții ei, un itinerar nemernic, presărat de evenimente tragice.

Luiza insistase ca Clotilda să se interneze, iar apoi, dinaintea refuzului înverșunat al acesteia, măcar s-o accepte pe Ioana ca infirmieră.

— N-ai idee ce capabilă e fata asta! Ce mâini ușoare are, ce îndemânatică poate fi! A încercat-o viața, se pricepe la orice.

Cât se simțea de sleită și cu mintea mai mult tulbure, Clotilda respinse ideea. Își mai amintea sentimentul de disconfort încercat în prezența fetei, senzație care stăruia în ciuda timpului scurs.

Nici lui Patrick nu-i surâdea perspectiva, ba chiar se simțea speriat la gândul că va da zilnic ochi cu persoana aceea infectă, că va trebui să înnopteze știind-o alături, într-o încăpere sau alta. Apartamentul Clotildei, deși superb, nu era totuși Versailles-ul, nu puteai să te izolezi într-o aripă și să faci abstracție de restul.

— Nu văd de ce ne-am încurca cu amatori, opină el, oricât de competenți, de vreme ce ne putem permite asistența unui cadru calificat.

Luiza o ținea pe a ei:

— Nu știi peste cine dai, e plină România de escroci și impostori! Trebuie să știi pe cine bagi în casă, pe fata asta o cunoaștem, e rudă cu voi și, pe urmă, așa cum am mai spus-o, eu una nu am încredere în profesioniști! Toți sunt dezumanizați, avizi de bani!

În cele din urmă, Luiza avu câștig de cauză. Cu un săculeț în care altă femeie și-ar fi înghesuit doar cosmeticele, Ioana se instală într-o odăiță lipită de dormitor, boudoire-ul Martineascăi. Era de fapt o cămăruță, care te ducea cu gândul la o cabină de teatru, în care Clotilda se machia, "atelierul meu de frumusețe".

Ioana știa în felul său să se facă utilă până la indispensabil, iar cei care o antipatizau, și aceștia erau destul de mulți, simțeau un sentiment de exasperare pe care-l încearcă oamenii dinaintea unui anumit soi de perfecțiune. Cât ți-ar fi fost de dezagreabilă, nu-i puteai reproșa nimic. Tot ce făcea era perfect.

Datorită acestui comportament, Ioana se impuse din prima zi. Cu un firesc ieșit din comun, își asumă și obligații care nu-i aparțineau, o îngrijea impecabil pe Clotilda, nu pregeta să participe la toate activitățile casei, ajutând-o pe Tanța la dereticat și chiar la bucătărie. Femeia aprecia ajutorul substanțial, dar nu mai puțin o deranja "amestecul în treburile interne". Nu-i plăcea să-și bage nimeni nasul în oalele ei, iar în privința asta, Clotilda era o stăpână ideală care arareori își arunca ochii în bucătărie sau cămară, indiferentă la cheltuielile "meschine". Puțin îi păsa că la Obor carnea e mai ieftină decât în Piața Amzei, că la cutare magazin, untdelemnul costă cu câteva mii de lei mai puțin.

Ioana decise din prima zi că risipa din casă e inadmisibilă și luă hățurile în mână. În fiecare dimineață îi înmâna o listă Tanței indicându-i la fix marfa și magazinul cu prețurile cele mai avantajoase. La întoarcere, trebuia să dea socoteală până la ultima centimă.

Tanța își permise să mârâie:

— Lu' doamna Clotilda îi place marfa cea mai scumpă, zice că nu se uită la bani dacă e proaspătă și de prima calitate.

Ioana parcă nici n-o auzise. Se mulțumi să-i arunce doar o privire opacă, și Tanța amuți.

Mai târziu, uitându-se speriată în jur de teamă să nu fie auzită — Ioana mai și pășea ca o pisică —, femeia se spovedi lui Patrick. Pe undeva, ei amândoi cam erau complici; Tanța îl adora, adorația aceea particulară, plină de devotament a persoanelor umile față de un idol la care abia îndrăznesc să-și ridice ochii, socotită aprioric o ființă superioară lor, iar pe Patrick îl amuza să fie divinizat și o accepta în preajma lui cu condescendență.

— Nu'ș ce are fata asta, domnișorule, e vrenică și pricepută, nu zic, dar numai ce se uită la tine și îți vâră gheață în oase! Să mor dacă nu mi-e frică de ea!

Erau la micul dejun, masă pe care Patrick o savura în mod deosebit. Ioana ciugulea ceva singură la bucătărie, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles că acolo îi e locul. Tânărul, la rândul lui nu se grăbi s-o invite în sufragerie. O simțea ca un cui în coastă și de sila ei, zăbovea tot mai mult în oraș. Ca un făcut însă, se ciocneau tot timpul și oricât de târziu s-ar fi întors acasă, tot o întâlnea, țeapănă, în capot, intrând sau ieșind din vreo odaie.

Apoi, dintr-o dată, Patrick realiză că nu mai poate scăpa de ea, efectiv n-o poate ocoli. Avea senzația că-l pândește și de câteva ori, întorcând capul brusc, îi întâlnise privirea rece și impenetrabilă ațintită asupra lui. Pe de altă parte, aprecie că de câte ori intra la Clotilda, fata avea suficient bun-simț să se retragă. O vizita de trei ori pe zi, ceea ce pentru bătrână era chiar prea mult. Se simțea parcă ceva mai bine, dar prea obosită, sleită de puteri ca să-l întâmpine de fiecare dată machiată, pieptănată și într-o cămașă de noapte proaspătă. Nimeni nu arată ghiocel fraged, când e zăcaș, dar la vârsta ei, ravagiile bolii erau fatale. La toate acestea, se mai adăuga și faptul că nu dorea ca Băiatul să perceapă situația ei actuală ca pe o corvoadă, și-l încuraja să trăiască după programul obișnuit, să iasă cât mai mult și să se distreze.

— Boala e plictisitoare pentru oricine, așa că nu văd rațiunea pentru care ne-am plictisi amândoi. Pe urmă, eu dorm cea mai mare parte a zilei, și pentru câte am nevoie, Ioana și cu Tanța îmi sunt tocmai de-ajuns.

— Ești sigură, Mami? o întrebă Patrick recunoscător.

— Cât se poate de sigură. Uite, iar mi s-a făcut somn.

Încercă să zâmbească, dar în aceeași clipă își aminti îngrozită că a uitat să-și pună proteza. Poate că Băiatul n-a observat, și își trase pledul până sub nas, cercetând înfricoșată chipul amantului. Se părea însă că acesta nu băgase nimic de seamă. Își luă la revedere sărutându-i fruntea cu tandrețe și păstrând aceeași expresie luminoasă de fericită tinerețe.

Patrick traversă sufrageria fredonând discret, zicându-și că avea chef de un suc de portocale. În pragul bucătăriei, se ciocni de Ioana care tocmai dădea să iasă. Își ceru scuze în același timp, iar Ioana se grăbi să dispară ca o umbră. Patrick scoase sucul din frigider și rămase cu el în mână, privind gânditor în gol. Fusese o simplă impresie sau fata se lipise într-un anume fel de trupul lui în timpul coliziunii?

"Interesant! Ce-o fi vrând și nebuna asta?"

*

— Vrea pe mă-sa, îi spuse Dragoș în aceeași seară la Clopoței. Ori ți-ai luat-o în cap și ți se năzare că toate damele dau buzna la fermoarul tău, ori vrea să i-o pui.

Era cătrănit, se certase cu Diana, colegă de teatru și de așternut, și voia să se îmbete. Când se îmbăta, toate se rezolvau de la sine. Stăteau ca de obicei la masa pe care Clotilda o rezervase cu generozitate lui Patrick și prietenilor lui și unde se bea, în general, gratuit. Culanța Martineascăi avea însă și avantajele ei. O costau ceva chefurile "căuzașilor", în schimb, aceștia, mai toți capete de afiș, făceau atmosferă și constituiau un punct de atracție unic pentru clientelă. Marele anonim se simte înălțat el însuși când are posibilitatea de a respira același aer cu VIP-uri, și încă adunate în grup. Două lovituri cu aceeași piatră, pentru că îl mai și avea tot timpul sub ochi pe Patrick, fără să pară că o caută. Ba chiar era aplaudată la scenă deschisă, "autentică și nobilă lady, cum rar se mai întâlnește".

Din cauza timpului — o lapoviță infectă, viscolită — localul nu era plin. Ca mai totdeauna, marginile fuseseră ocupate în primul rând. Patrick își trecu reflex ochii prin încăpere. La o masă, un cuplu de vârstă mijlocie se plictisea minunat în doi. Păreau sătui până peste cap unul de celălalt, Patrick întrebându-se, pe bună dreptate, ce căutau ăia la cârciumă? În loc să se plictisească acasă pe gratis, vin s-o facă aicea, pe bani. Prin contrast, doi tinerei, vizibil începători, se sorbeau din priviri, atât de departe de ceea ce se petrecea în jurul lor, încât nu ar fi fost mai izolați nici pe o insulă, în rest, lume neinteresantă, atât cât puteau ei să cuprindă cu privirea Mai era o masă ocupată, dar mușteriul nu se vedea din pricina ficusului enorm. Plantele trupeșe de casă, feblețea Clotildei...

Dragoș se interesă convențional:

— Cum se mai simte Clo-Clo?

— Chiar la ea mă gândeam, râse Patrick. Binișor, dar mai face febră.

— Mă bucur sincer. E o mare cucoană. Ghinionul ei e că te-a întâlnit pe tine.

— Hai sictir!

Celălalt nu-l asculta:

— Ar fi păcat să-i faci vreo figură nasoală. Nu merită!

— Ce te-a apucat?

— Las-o să moară liniștită.

Patrick îl privi surprins:

— De ce să moară?! Unde te-a fentat Diana, acum le vezi pe toate în bernă? Începi să mă enervezi...

— Eu te cunosc son, oftă Dragoș, Motănel n-a demonstrat încă ce poate face cu gheruțele. Încă îi îngăduie docil lui Mami să le facă manichiura.

— Habar n-am despre ce vorbești! Mă cunoști, dar un lucru nu-l știi: țin sincer la Clotilda. În cinci ani de când suntem împreună, nu știu dacă am tras-o în piept de trei ori.

Dragoș începu să râdă:

— Mi-ai amintit de Mary... O ții minte? Roșcată aia superbă, barmaniță la Crocodil...

— O știu.

— Eram în mare amor... S-a dus singură la mare, pentru că eu aveam un turneu prin țară. Când s-a întors, am întrebat-o: "M-ai înșelat de multe ori, dulceațo?" Ea, senină, mi-a răspuns: "Nu, scumpule, doar o singură dată..."

Patrick ridică din umeri.

— Un exemplu tâmpit, nu văd legătura...

Îl apucă de braț:

— Fii atent la ăla.. Barosanul care s-a ridicat acum de la masă...

Bărbatul, enorm de gras, azvârli ca din întâmplare o privire spre cei doi și se îndreptă spre ieșire, cu pasul legănat, specific supraponderalilor.

— Îl știu, spuse Dragoș. Îl văd mereu la spectacol. Stă un act și se cară... Ce-i cu el?

Patrick își mușcă buza de jos:

— Tipul e dubios. Vine la noi de câteva seri. Stă cam vreun ceas și se tirează...

— Ei și?

Pe chipul lui Patrick se așternu o expresie gen — "nu-mi place".

— Simt că ceva nu-i în regulă. Nu discută cu nimeni, nu-l sensibilizează nimic. Am pus-o pe Măriuca să-l servească. E primul client care nu s-a uitat la ea nici cu călcâiul. Măriuca sau Neaga Vrăjitoarea, tot un drac!

— Rahaturi! respinse Dragoș. Pentru tine, întregul Univers se reduce la lenjeria intimă. Ei bine, nu toată lumea e la fel!

— Degeaba, nu mă convingi! Tipul vine, ne spionează — de câte ori întorc capul stă cu ochii țintă pe masa noastră — și acum îmi spui că l-ai

observat și tu. Asta mă îngrijorează cel mai mult... Ce are cu noi?

Dragoș, care era doar cu gândul la Diana și așa cum se întâmplă în asemenea situații, numai despre ea ar fi discutat, tranșă plictisit:

— Cred că devii nevrotic. Ce-i în capul tău, că gagiul e de la SRI? Să zicem că sub Ceaușescu, mai intram la idei, deși nu așa arată un agent. Păi pe tip îl observi și legat la ochi, chiar în mijlocul unui miting! Asta așa, "ca să vorbim discuții", ce ar avea cu tine serviciile secrete?

— Nu la așa ceva mă gândeam...

— Dar atunci la ce?... Doar nu la povestea aia veche!

Patrick nu răspunse, dar actorul îi citi răspunsul în priviri. Enervat, se ridică adunându-și țigările și bricheta:

— Scoate-ți-o din cap! Mi-ai stricat definitiv ziua!

*

Când începuse să-i urască pe oameni?

Emil Mărgescu n-ar fi putut spune cu certitudine. Sigur era însă faptul că totul i se trăgea de la grăsime. De când se ținea minte, fusese "grasul"; grasul grupului de copii care bătea mingea în cartier, apoi grasul nelipsit din orice clasă de elevi, grasul facultății, al institutului, al tuturor comunităților permanente sau constituite ad-hoc din care făcuse parte, cum ar fi chiar și o simplă excursie.

Obezitatea, gândea Emil, reprezintă o infirmitate, dar cei mai mulți nu o realizează ca atare, nesfiindu-se să-l ironizeze sângeros pe cel în cauză, frontal sau pe la spate, așa cum bunul simț ori educația nu le-ar îngădui-o cu vreun șchiop, chior sau alt soi de olog. Și asta, plecând de la preconceputa prezumție de culpă: "cine-l pune să bage în el (ea) ca-ntr-un regiment de infanteriști?! E nesimțit, pur și simplu!"

În ceea ce-l privește — și asta era o altă certitudine —, vinovați de drama lui erau, în primul rând, părinții a căror inconștiență avea să rămână o enigmă pentru toată lumea! De neînțeles, pentru că amândoi erau "intelectuali" cu sipetul plin de diplome, mama cu doctoratul în farmacie, iar tatăl, culmea! — medic! Stăteai și te cruceai cum două cadre medicale nu realizau că-și nenorocesc copiii (mai exista o fiică, altă Godzilla care tânjea zadarnic după un bărbat), îndopându-i demențial cu merinde! În general, la Mărgești, capitolul mâncare ținea de antologie.

Întâi de toate Emil fusese alăptat până la doi ani și jumătate (să aibă copilul calciu!) și el însuși se ținea minte umblând după maică-sa cu scăunașul, să-i dea sân. Iar lucrurile evoluaseră în același stil. Patru sticle cu lapte fiert și răcit adăstau în permanență pe blatul de marmură al bufetului, din care Emil și Cecilia trăgeau câte un gât la diverse intervale, astâmpărându-și setea. N-ar fi știut ce-i apa, dacă organismul n-ar fi reclamat-o după lingurile de șerbet și înghețată. Și tot în permanență, pe consola din sufragerie, se aflau trei platouri — gondolă gemând de pricomigdale, bezele și minciunele din care copiii Mărgescu ciuguleau între două drumuri, din plictiseală și n-am ce face. Dar chiar și în aceste condiții, mâncau de cinci ori pe zi, iar pachetele pentru școală se puteau constitui foarte bine în bufetul rece al unei mese la iarbă verde. Ce se consuma la cele trei mese principale ale zilei, e lesne de imaginat...

Cu mulți ani în urmă, o colegă de facultate care petrecuse câteva zile la ei, ajutându-se reciproc la lucrările de diplomă, remarcase consternată:

— Mă, voi sunteți nebuni?! Pur și simplu, crăpați, nu mâncați! Pe urmă, nu înțeleg ce-i în capul alor tăi, mai ales taică-tău! E medic, ce mama dracului, și încă o somitate în chirurgie, alături de un Burghele sau Juvara, că pe ăștia îi știu și milițienii de la circulație! Adică, vă pregătește, vă dă brânci să fiți bolnavi?!

Emil rânjise:

— Taică-meu e de la țară, fiu de învățător.

— Da' a învățat carte!

— Mentalitatea însă nu și-a schimbat-o, adică "gras și frumos", așa cum se consideră și pe el.

— Nu mă convingi!

— Ai altă explicație? De fapt, sunt sigur că în infrastructura lui, el a rămas peizan. Un peizan cu mâini geniale!

— Atunci, urbanizează-te tu! Impune-ți un regim!

Vocea lui Emil fusese străbătută de o undă de tristețe:

— Ai idee ce va să zică pentru un individ care doar la dejun ingurgitează de unul singur o găinușă dolofană, lăsând la o parte aperitivul, ciorba și desertul, să treacă pe salată verde și pesmeciori marinărești?! Nu, nici nu-ți poți închipui! Așa că las-o baltă!

Și proasta încă nu știa totul! Pe la opt-nouă ani, apăruseră probleme legate de sex, organele genitale neevoluând în mod corespunzător. Bineînțeles, se adresară doctoriței Pitiș, somitate în materie de endocrinologie, care diagnosticând drept una din cauze, poate cea mai importantă — obezitatea, recomandă, pe lângă un tratament penibil, o dietă nemiloasă. Din nefericire, părinții erau miloși, așa că Emil urmă doar tratamentul, cu regimul lăsând-o mai moale.

Tot nemiloasă, având să-l marcheze pentru toată viața, fusese și prima întâlnire intimă cu o femeie. Împlinise douăzeci de ani, era student și făcea practică la Galați. Într-o sâmbătă seara, lăsându-se antrenat de colegi, nimerise la "Casa cu trei fete", un mini-bordel camuflat la marginea orașului, pe Siderurgiștilor. Îl "repartizaseră" — era prea emoționat să mai aibă și opțiuni proprii — unei căzături, cum avea el s-o eticheteze mai târziu, o slăbănoagă deșirată, cu un "uger" care nu încăpea în nici un sutien. Dar tocmai contrastul fantastic dintre silueta scheletică și sânii enormi îi împrumuta un farmec pervers, clienții decretând-o drept cea mai sexy

cocotă din județ. De adevăratul ei nume, Margareta, nu-și mai amintea nimeni, toată lumea, până și copiii știind-o de Țâțeta, iar pe seama ei circulau tot felul de legende. Se pretindea că bate la patru'j dă ani, doar că nu se cunoaște, că ar fi văduva unui grec, căpitan de vas care s-ar fi sinucis, nemaiîndurând viciile și aventurile muierii, că ar fi mare bogătană, cu saci de bani și bijuterii; dacă mai practică uneori (se mai duce în tragere și în port) asta-i numai din viciu și soi rău, iar clienții și-i alege.

Dacă așa stăteau lucrurile, greu de înțeles de ce îl acceptase pe Emil a cărui înfățișare dezgustătoare îi determina pe oameni să schimbe locul în autobuz sau să renunțe la el, pentru a nu fi obligați să-i suporte vecinătatea. Dar poate și aici, ori firea perversă a Țâțetei își spusese cuvântul, ori era beată moartă, căci pilea exclusiv tărie, și pe-aia cu cana de ceai.

Cum decurseseră lucrurile în realitate, Emil avea să povestească abia peste mulți ani, doar soră-sii, Cecilia. Frații se înțelegeau bine între ei încă din copilărie, iar similitudinea, dusă până la identic a suferinței lor, îi apropiase și mai mult. Tocmai cu o asemenea ocazie, când Cecilia îi plângea pe umăr, relatându-i un eșec sentimental, își descărcă și Emil sufletul, în scop "curativ". Socotea, ca și alții, poate cei mai mulți, că dezastrul personal consolează și îndulcește suferința interlocutorului. Nu ești singurul, singura care...

— ...Nu știam la ce să mă aștept, nu aveam nici un fel de experiență, dar de la bun început am simțit că lucrurile nu se petrec cum trebuie. M-a luat tare... Tare de tot!

Cecilia se interesă printre lacrimi:

— Ce ți-a făcut?

Emil relată crispat, cu adjective apăsate, retrăind filmul:

— Eram prea emoționat, dar ce zic eu emoționat, eram literalmente înspăimântat, nu vedeam nimic în jur... Atât mi-am dat seama, că odaia părea curățică, decentă, cu un pat dublu. A dibuit în comodă o sticlă cu alcool, a tras un gât lung și în următoarea secundă, așa mi s-a părut mie, doar o secundă, halotca era complet goală...

Cecilia comentă suspinând:

— Au șmecheriile lor, suficient să tragi de o capsă, de un șiret... rochii speciale, nu de femei cumsecade...

— S-a azvârlit pe pat, și-a desfăcut crăcii. Eu stăteam ca boul, înțepenit în mijlocul camerei, nici n-apucasem să duc mâna la cravată. "Ce-aștepți, băi Gamelă, te'nchini întâi la Îngerașul? Sau ai uitat unde o ții?"

— Fioros! exclamă Cecilia. Trebuia să pleci imediat!

— Așa mi-am zis și eu, rosti întunecat frate-său, dar mai târziu. Atunci, pe moment, parcă eram bătut în cuie, îi priveam hipnotizat sexul. Târfa și l-a mângâiat cu degetele și s-a hlizit: "Cam mișto dumneaei, ce zici? Nu face de unul ca tine, dar aud că ești neînceput, și chestia mă inspiră astă-seară."

Cecilia îl privea consternată:

— Nu pot să înțeleg cum de ai mai putut rămâne?! Cum de ți-a... mai ars?

— Uite așa îți dă Dumnezeu putere când nu trebuie, rânji Emil. Nu-ți mai spun cum m-am dezbrăcat, în general, sunt eu însumi surprins că-ți povestesc ție asemenea jeguri, dar simțeam nevoia ca măcar o dată să răbufnesc și să-ți amintesc că nu ești singura nefericită de pe lume... Mai mult mi-am sfâșiat hainele decât m-am dezbrăcat. Cu chiu cu vai, rămăsesem în chiloți...

— Și ea ce făcea în tot timpul ăsta? Stătea și te viziona?! Așa, ca la cinema?!

— Da. Și mai trăgea câte un gât. M-am apropiat de pat, în ținută de autopsie. Și chiar așa mă simțeam, ca dinaintea unei autopsii. S-a holbat la mine și s-a exprimat cam așa: "Săraca biata mă-ta, vai de capul ei cine-o fi încălecat-o!..."

— Cum ai suportat? țipă fără să vrea Cecilia. Pe tine nu te înțeleg!

Emil îi prinse brațul:

— Lasă-mă să termin, nu voi mai avea niciodată curajul să reiau povestea... Mi-a făcut loc lângă ea. Nu intru în detalii de ordin tehnic... La un moment dat, când lucrurile erau deja destul de avansate, m-am trezit că-mi "încalță" capul cu propriile mele izmene: "Ți-o fi cald, măi Gamelă, te cred, dar mie îmi place să fac sex cu ochii deschiși..."

Trecură câteva minute până când îndrăzni Cecilia să-și privească fratele:

— Iartă-mă... Chestia cu chiloții n-am prea înțeles-o.

— M-a acoperit! Boarfa... nu suporta să-mi vadă fața.

— Ce s-a întâmplat până la urmă?

Emil răspunse sec:

— În noaptea aia, am încercat să mă sinucid.

De fapt, fusese primul accident de acest gen, primul și cel mai marcant dintr-un serial care avea să-i puncteze întreaga existență. La patruzeci de

ani, bilanțul provizoriu al lui Emil Mărgescu înregistra numai eșecuri. La un moment dat, avusese o legătură destul de avansată cu fata unei "comersante", cucoană cu pălărie și televizor color, care făcea borș pentru tot cartierul. Fiică-sa, o nepricopsită cu șase clase și vreo doi ani de pușcărie, era dispusă să-l accepte pentru că se dădea în vânt după o vereghetă și, la urma urmei, Emil era 'telectual, iar amănuntul în sine o făcea să se prăpădească de satisfacție. Căsătoria totuși nu se încheie, borșerița opunând un veto absolut: vrea nepoți frumoși, nu dovleci din ăștia umflați care nu încap în poză...

Din nefericire, căci ar fi constituit o compensație, nici profesional, nu trăsese o carte bună. Cel puțin după 1990, numai pumni în gură încasase. Se părea, și probabil nu se înșela, că acest ultim deceniu punea un accent deosebit, cu totul excepțional, asupra aspectului fizic. Fără îndoială, frumusețea constituise totdeauna un mare atu, fasonând destine, dar acum, își zicea Emil, look-ul devenise o obsesie ținând de isterie, o meserie de invidiat, iar tot ce ținea de înfățișare căpătase o importanță supradimensionată. Considera, de pildă, o chestiune absolut aberantă și idioată ca el, cercetător științific, disponibilizat, să rateze toate interviurile numai din cauza fotografiei. Ce legătură aveau letopisețele și hrisoavele (se specializase în istorie medievală) sau Învățăturile lui Neagoe Basarab, mama lor de învățături, cu numărul lui de kilograme? Cu chiu cu vai, găsise un post de magazioner (nu te văd clienții) la o fabrică de încălțăminte. Ce să mai vorbim de biata Cecilia, victima unei nedreptăți strigătoare la cer! Absolvise Filologia și — real talent — poseda impecabil opt limbi străine, mai toate internaționale, dar și două mai sucite ca suedeza și chineza! Aur curat într-o agenție de voiaj, de presă, într-un port sau aeroport internațional, într-o gară importantă, la Ministerul de Externe și oriunde pofteai. Așa! Fusese respinsă peste tot și scotea o coajă de pâine din rarele traduceri pe care i le trimitea o editură particulară și predând lecții de limbi străine unor mucoși infecți. Când nefericita întorcea spatele, cretinii își umflau obrajii cu aer pe care-l descărcau apoi cu pumni mărunți, pârțâind răsunător.

După astfel de experiențe, amândoi mâncau parcă mai vârtos, mai demențial, cu disperare, iar ura lor față de tot ce-i înconjura, față de semeni, față de ei înșiși atingea cote înfricoșătoare. Victimă imediat la îndemână și neajutorată se afla biata Mărgeasca — mamă, căreia îi reproșau dur toată nefericirea lor. Ea îi înfundase cu crăpelniță, transformându-i în pachidermi,

nu le educase raţional burţile, nu ştiuse să se împotrivească imbecilităţii răposatului care pe deasupra mai era şi doctor, un idiot sinistru de tristă amintire cărora ei, doi monştri, aveau de ce să-i fie recunoscători!

Nefericită din pricina nefericirii copiilor, bătrâna înghiţea, tăcea, se retrăgea în camera ei, mulţumită că cel puţin nu o bat, dar a doua zi dimineaţa, oalele de douăsprezece kilograme duduiau din nou pe aragaz; dacă mâncarea nu le ajungea, scandalul era şi mai mare.

De la Clopoţei, Emil se întoarse acasă pe jos. N-avusese niciodată maşină, căci nu găsise nimic corespunzător, nu încăpea în modele stas, iar de o comandă specială, aşa cum se practica în străinătate pentru cazuri similare, nici nu putea fi vorba. Tot din pricina gabaritului evita transportul în comun unde oamenii, neavând ce face, te fixează cu o curiozitate avidă, nudă, fără urmă de bun-simţ. Dacă mai şi dai peste un grup de tineri, aprioric puşi pe glume, nu-ţi mai rămâne decât să te spânzuri de primul copac care îţi iese în cale. "Uite, nene, de ce era foamete în lume!", "plină omenirea de anemici!" şi alte aluzii fine emise spre hazul călătorilor care, în funcţie de buna creştere, râdeau pe faţă sau îşi camuflau zâmbetele privind spre fereastră.

Noroc că locuia nu prea departe de local, într-un imobil de pe Strada Câmpia Turzii. Taică-său, doctorul Mărgescu, achiziţionase apartamentul prin 1954, epocă de aur pentru medici, când cabinetele particulare încă funcţionau legal. Aici, stătea şi azi, împreună cu Cecilia şi cu maică-sa, fiecare având camera sa, toate dispuse pe o sufragerie living, comună.

Când intră în casă, soră-sa, ciugulind dintr-un platou cu minciunele, urmărea un serial la televizor. Trupul de dihanie se mişca degajat în kimonoul uriaş în care ar fi intrat comod un aragaz cu patru ochiuri. Cum îşi strânsese părul, capul părea foarte mic, disproporţionat faţă de corp, şi Emil îşi spuse că seamănă cu un Budha.

— Unde-i mama?

Cecilia răspunse fără să-şi desprindă ochii de ecran:

— S-a culcat mai devreme... Vrei să mănânci ceva?

— Mai târziu, spuse Emil umplându-şi din mers mâna cu minciunele.

Intră în camera lui şi aprinse lumina Era o încăpere spaţioasă, odinioară cabinetul doctorului Mărgescu. Din vechiul aranjament, mai rămăsese doar dulapul metalic cu uşi de sticlă şi somiera de piele obosită pe care medicul

își consulta pacienții. În rest, dezordine și haos, totul îmbâcsit de miros stătut de țigară care rezistă oricărei aerisiri. Dacă n-ar fi existat mobilele scumpe și tablourile de calitate, te-ai fi putut lesne închipui în cocioaba unui vagabond. Element insolit, fotografia înrămată a unei tinere, în mod vădit copia mărită a unui instantaneu luat pe Litoral. Chipul drăgălaș emana multă nevinovăție, dar era totuși comun și fără perspectivă; genul de față care, o dată prima tinerețe consumată, nu mai spune și nu mai înseamnă nimic. Amănunt notabil, etajera pe care se afla fotografia era singurul obiect din odaie șters de praf și alături, la fel de surprinzător, se mai afla un vas mic de cristal cu o frezie proaspătă.

Emil se dezbrăcă, abandonându-și hainele pe unde apuca. Pantalonii îi lăsă pe jos, gata să intre în ei așa, încrețiți, a doua zi, și conform obiceiului, își "spânzură" cravata pe unul din brațele lustrei. În general, grașii detestă acest amănunt vestimentar, dar Mărgescu îl considera obligatoriu la costumul clasic, ținuta lui preferată, având impresia că-i camuflează cât de cât obezitatea. Așa, cum atârna de lustră, cravata dădea impresia unui știreang. Se pomeni reflectând că tonajul limitează până și drumurile spre cimitir. "Dacă aș încerca să mă spânzur, s-ar rupe cârligul. Doar crăcanii Podului de la Cernavodă m-ar putea susține. Asta-i culmea, să fii obligat să iei trenul de Constanța ca să te poți spânzura!"

Râse el însuși față de o asemenea perspectivă și se apropie de calendarul cu foi trimestriale ținute într-o sârmă spiralată care adăsta lângă o icoană scumpă. Pipăi în spate, fără să se răsucească (economia de gesturi specifică grăsanilor), după o carioca roșie aflată întotdeauna la îndemână. Foaia lucioasă era presărată de cerculețe negre și roșii, subliniind anumite date. Cele roșii îl priveau pe Dragoș, cele negre pe Patrick.

Emil consultă o hârtiuță și desenă trei cercuri, atrăgând atenția asupra zilelor de miercuri, sâmbătă și duminică. Erau zilele când Dragoș avea spectacole. Cele negre — zilele când Patrick făcea echitație.

— Domnilor, exclamă cu glas tare, se apropie funia de par!

Stinse lumina și se duse la bucătărie. În cuptor, la cald, îl aștepta o tigaie plină cu chiftele, iar pe aragaz o oală cu ciorbă de perișoare. În clipele acestea se simțea fericit, gândul la bucatele gustoase îndepărtând orice idei negre, toate complexele.

Din sufragerie, se auzi glasul Ceciliei:

— Emil, când termini, mai adu niște minciunele...

*

Oricât de puțin ai fi ținut la convenții și oricât de nepăsătoare ai fi fost în adâncul sufletului, era imposibil să te sustragi obligației de a-i face măcar o vizită. Deși acuzase toată viața o constituție fragilă, Fulguleț, camuflat desigur, detesta boala, oamenii bolnavi, spitalul, mirosul de policlinică, halatele albe cu ecuson, seringile, în genere, tot ce ținea de sectorul sanitar. De astă dată însă, nu se putea eschiva, un minimum de bun-simț o o-bli-ga să-i facă o vizită de curtoazie noră-sii.

Astfel, respectând protocolul, se anunță cu o zi înainte și, în ton cu același formalism, cumpără un superb crin imperial. Scump, îngrozitor de scump, dar obrazul subțire...

Dacă și-ar fi imaginat câte probleme complicate ridica această vizită — pentru Clotilda, bineînțeles — ar fi renunțat Fulguleț nu era o femeie rea, n-ar fi produs nimănui necazuri în mod gratuit, ci doar cumplit de indiferentă. Feroce și fără scrupule devenea doar când la mijloc se aflau interesele lui Patrick.

Tot din convenționalism, o primi și Clotilda. Scuzele care ar fi funcționat în fața unui străin nu erau valabile și pentru soacră, o persoană atât de apropiată. Bătrâna era, în primul rând, o mare cochetă, dar independent de aceasta, nu-i convenea s-o întâmpine pe Fulguleț cu un obraz răvășit de boală, în ținută neglijentă, într-un interior mirosind a suferință și a vârsta a treia. Orice, dar să nu-i dea impresia că se află cu un picior în groapă!

Deși soacră-sa se anunțase pentru ora 11, începu să se pregătească de la 8 dimineața. Ca într-o zi de curățenie, Ioana făcu lună dormitorul, aerisi îndelung, schimbă patul înfățându-l în "așternut de mireasă": perne și cearșaf de atlas bleu bébé, plapumă din același material, și tot bleu, dar presărat cu superbi trandafiri roz. Câteva glastre mici, cu flori delicate — frezii, ghiocei și zambile de seră — aduceau suflet, grație și căldură interiorului.

Urmă toaleta Clotildei — între timp, moțăise pe balansoarul din salon — care dură două ceasuri. Cu ajutorul Ioanei, se spălă sumar, să nu răcească, și se farda temeinic, ca de teatru. Pe chipul fetei care o asista și făcea mici servicii — dă-mi fondul de ten... pensonul pentru obraji... crema anticearcăne, rimelul, rujul etc. — nu se citea absolut nimic, surâs ascuns sau licăr de sarcasm în priviri. Tinerii ironizează sângeros babele vopsite,

dar să mai și asişti din laborator la migăloasele preparative, constituia desigur un spectacol de care nu oricine avea parte. O dată obrazul făcut, încercă mai multe peruci, hotărându-se pentru cea mai firească dintre ele, adică aidoma coafurii ei diurne. În sfârșit, îmbrăcată într-un elegant compleu de noapte — cămașă și peignoir diafane — se lăsă zdrobită între pernele de atlas. Era mulțumită de rezultat, dar se simțea sleită.

— V-ați obosit prea mult, observă și Ioana.

După opinia ei, bătrâna arăta îngrozitor, părea împăiată, înspăimântătoare, ridicolă și jalnică în același timp. Așa i se păru și Tanței, chemată la un consult în vederea meniului. Fulguleț trebuia să constate că indiferent de boala stăpânei, casa nu și-a pierdut ritmul normal, iar fecioru-său continua să fie la fel de bine îngrijit ca și mai înainte.

La vederea bătrânei, Tanța, mai toantă și nedeprinsă cu subtilități diplomaticești, își duse mâna la gură speriată. După mintea ei, Martineasca, ghilosită ca de bâlci, semăna cu o paparudă. Cum însă Clotilda exclusese de la bun început orice fel de intimități cu sluga, femeia se abținu de la comentarii.

— Avem oaspeți azi la dejun. Vreau un meniu îngrijit, nu de cantină. Trei feluri și un dulce.

Tanța înțepată — ce, așa gătea ea, ca la cantină? — mormăi posacă:

— Ce să fie?

— Oricum, să nu lipsească mușchiul de porc împănat și salata de creveți cu sos tartar... Astea știu că-i plac... Fii atentă ce creveți cumperi, să nu-mi vii cu ororile alea de pălării vietnameze...

— Știu, cucoană, ăia scumpii, ca niște viermi graşi și rozalii.

Clotilda, și așa fără poftă de mâncare, se simți năpădită de greață. Îi făcu semn să plece și închise ochii. Era stoarsă de vlagă, dar până la 11 mai putea trage un pui de somn.

Și Fulguleț o găsi la fel de fioroasă, iar roșul de pe obraji, care opintea să sugereze o sănătate exuberantă, îi dădea un aer de clovn bătrân și falimentar, stârnind mila. Era totuși suficient de versată ca s-o felicite pentru mina excelentă. Clotilda îi mulțumi recunoscătoare, deși invidioasă în sinea ei. Firește că era mai tânără, zece ani înseamnă azi o generație, totuși, găsea că Fulguleț arăta jignitor de bine. Fără îndoială că și avea o zi bună; tenul luminos, putea ferici orice femeie care nu avea același dar de la

Dumnezeu, chestiune de "stofă" și nu de cosmeticiană, era tunsă ca un ștrengar, iar deux-piecès-ul lilas îmbrăca bine silueta gracilă.

Când se afla într-o dispoziție excelentă, ceea ce era cazul azi, Fulguleț putea fi încântătoare. Se interesă îndelung de evoluția bolii, de medicamentație, îi promise ceaiuri care fac minuni și discutară ca două prietene, mână în mână.

Clotilda se simțea plăcut uluită, descoperea o nouă persoană și se surprinse vorbind mai mult și mai multe decât intenționase. Cu luciditatea moleșită de boală, făcu o mărturisire neașteptată:

— Știu că ți-ai fi dorit altfel de noră, e și normal... Îți mulțumesc că iei lucrurile așa cum sunt.

Fulguleț încercă să pară emoționată:

— Patrick e fericit, și asta înseamnă cel mai mult pentru mine. Așa că, draga mea, eu îți mulțumesc.

Clotildei îi dădură lacrimile.

— Sper că se poartă așa cum se cuvine, urmă Fulguleț. Când ești bolnavă, bărbații cam dau bir cu fugiții. Nici Sârbu al meu nu-i mai breaz, vezi Doamne, nu suportă să mă vadă suferind. Așa-s toți, niște egoiști!

Clotilda râse fericită:

— Eu nu sunt de aceeași părere. Patrick e un înger!

Ioana, care tocmai intra cu o tavă pe care se aflau o ceașcă de ceai și mai multe medicamente, își ridică ochii spre Clotilda. O privire mereu lipsită de comentarii.

Luau masa doar ei doi, serviți mutește de Tanța. Clotilda era prea slăbită ca să participe la dejun, problema Ioanei nici măcar nu se pusese.

Fulguleț se simțea în al șaptelea cer. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse la masă numai ea cu fecioru-său și savura din plin momentul. Fără s-o fi declarat răspicat vreodată, ambii se simțeau fericiți când puteau rămâne singuri și astfel, deși departe de a fi un tiran, deplasările lui Sârbu cel Drept în provincie erau așteptate cu nerăbdare. Dispărea orice umbră de încorsetare impusă de prezența tatălui, vorbeau liber, ca între camarazi de aceeași vârstă, râdeau ca doi nebuni, iar Patrick își istorisea necenzurat năzbâtiile și eșecurile școlare. Era perfect conștient că în maică-sa are cel mai bun prieten, așa cum nu va mai întâlni vreodată. Necăjit și jignit până în adâncul sufletului, Ioan Sârbu intuia într-o oarecare măsură "fericirea"

trăită în spatele lui, întrebându-se cu amărăciune, de ce ei trei nu puteau alcătui un întreg armonios, cu bucurii comune, cu o permanentă stare de spirit pozitivă și concomitentă pentru întreaga familie? Nu înțelegea de ce hohotele de râs se opreau brusc la sosirea lui, dar nu-și dădea seama că dacă se întâmpla ca cei doi să înceapă să râdă el fiind de față, tot el, Sârbu, rămânea de lemn, întrebându-se ce i-a apucat. "Explicați-mi și mie de ce râdeți?" și hohotele se transformau în cascadă. Dar probabil că desăvârșita lipsă de umor, de unde și aparența de uscăciune, ridica o barieră între el și semenii săi. În realitate, Sârbu era un om cumsecade, familist și sentimental, onest în toate momentele vieții lui și sub toate aspectele, dar nu știa să se manifeste, și doar nevastă-sa îi intuise dominantele, din păcate lipsite de valoare pentru ea; însușiri pe care nu dădea doi bani.

— A fost un dejun delicios, aprecie înmuindu-și buzele în paharul cu vin. La plecare, am să trec pe la Clotilda să-i mulțumesc.

Își roti ochii prin sufrageria somptuoasă, cu o mulțumire de proprietar. Era avere țeapănă aici, doar argintăria și goblenurile mari cât peretele făceau o grămadă de bani. Dacă te gândești, bătrâna n-are pe nimeni apropiat, normal ar fi ca toate cele expuse la vedere, dar și cele ce nu se vedeau, să i le lase lui Patrick. În fond, își consuma tinerețea alături de ea, când ar fi putut avea cele mai frumoase femei, de oriunde ar fi fost ele. Asta, în cel mai rău caz, fiindcă ea visa la ceva mult mai de soi și mai substanțial pentru Patrick.

— Îți mai tom vin, mamă?

— Nu, scumpule, e suficient. Vreau să intru la Clo-Clo, ca să-mi iau rămas bun.

— Cred că doarme. Mi-a spus medicul că are nevoie de mult somn ca să se întremeze... Cum ți s-a părut că arată?

"Cu un picior în groapă", își cenzură replica Fulguleț.

— Destul de bine și cred că nimeni nu poate cere mai mult. A fost serios bolnavă.

— Da, săraca... Febra a cedat cel mai greu. Doctorul recomandă o convalescență la munte.

Fulguleț ridică din umeri:

— De ce nu? Vă puteți permite...

Reflex, privi în jur și spuse cu glas scăzut:

— Ascultă, Patrick... voi ați stat vreodată de vorbă, așa, mai serios?

— Ce vrei să spui?

Fulguleț își supse obrajii, semn că-și caută cuvintele:

— Adică, la un caz de Doamne ferește, că nimeni nu știe ce aduce ziua de mâine, ce se întâmplă cu tine? Te-a asigurat într-un fel?

Patrick o măsură perplex. I se părea de un prost gust incalificabil să discuți de colivă și succesiune, în casa și la masa nefericitei care zăcea în odaia alăturată. Dar cum pe maică-sa o adora, o scuză punând totul pe seama vinului și a păhărețului de Armagnac sorbit la cafea. Încercă să râdă:

— Nu te știam morbidă...

Fulguleț dădu din cap de câteva ori:

— Ai dreptate, nu-i momentul. Discutăm acasă... Ei, dragul meu, acestea fiind spuse, eu am plecat.

Patrick se ridică și trecând în spatele ei, o debarasă de scaun. Concomitent, Ioana își desprinse urechea de ușa întredeschisă și se strecură cu pași neauziți în odaia ei.

*

— E de o urâțenie fascinantă! Absolut fas-ci-nan-tă!

Se credeau singuri în cancelarie, deși din partea Lalei te puteai aștepta la orice. Lala Macovei, profesoara de desen, căreia de altfel, toată lumea, colegi și elevi, îi spunea Lala Tra-la-la, era o aiurită cu buzele umflate ca după somn, abia smulse din sărutări înfocate. O gură care te bagă în draci, afirmau bărbații.

Badea, de matematică, aruncă încă o privire în lungul mesei și își închise servieta diplomat.

— Asta-i ultima ta descoperire? Eu nu mă simt deloc fascinat. Ba de câte ori o văd, îmi vine s-o iau la goană.

— Dar în același timp, nu-ți poți desprinde ochii de figura ei. În asta constă fascinația!

Cireșica Tamaș își zise că a auzit destul. Încăperea era în formă de L, pe latura cea mică, ascuns privirii fiind instalat cuierul. Constatase că tivul de la pardesiu atârnă și zăbovise acolo, printre haine, cât să-l prindă măcar provizoriu. Acele de siguranță nu-i lipseau niciodată din geanta de moașă, plină de etu-uri, cutiuțe, pungulițe, truse și seturi. Era o persoană cras neglijentă, dar totodată prudentă, pregătită chiar departe de casă să facă față oricărei situații. Tuși o dată, scurt, ca dinaintea unui discurs și înregistră cu o satisfacție bine camuflată stupefacția celor doi. Întorseseră capetele ca

mușcați de șarpe, Lala cu gura căscată de parcă ar fi așteptat o bucățică de zahăr, Badea încercând să zâmbească "oarecare" și izbutind doar o desăvârșită expresie de imbecil.

Lala, mai spontană, improviză:

— Unde te-ai ascuns, dragă? Tocmai vorbeam de Barbra Streisand... Gata, ai plecat? Fericito, eu mai am oră cu a XI-a!

Badea, ca să facă ceva, ridică receptorul și formă un număr, ceva la întâmplare, căci Cireșica înregistră reflex doar șase taste atinse. Salută șters, abia auzit, așa cum ar fi procedat într-un compartiment de tren la sfârșit de călătorie, și părăsi indiferentă cancelaria.

Urâțenie fascinantă! Cireșica n-avea nici o urmă de îndoială că despre ea vorbeau și puțin îi păsa. Dar o șocaseră cele două cuvinte puse în tandem, alăturarea lor. Nebuna aia mică se crede spirituală, caută cu tot dinadinsul vorbe, fraze care fac carieră. Cât despre Badea — un rumegător care a învățat bine cele patru operații aritmetice.

Instinctiv, nările i se umflară, iar bărbia îi împinse capul pe spate cu aroganță. Cireșica disprețuia pe absolut toată lumea și asta o făcea să se simtă bine. Știa că-i foarte urâtă, de o urâțenie frapantă și incurabilă, dar își închipuia că în treizeci și unu de ani reușise să se obișnuiască cu propriul portret. Incurabilă, pentru că după cum se exprimase unul din medicii de la Institutul de chirurgie plastică, "ăsteia i-ar trebui cel puțin douăzeci de intervenții, și tot nu ești sigur dacă merită. Soluția? Să se mai nască o dată!"

Că-i slută aflase încă dinainte de a fi dată la grădiniță, căci făcea parte dintr-o familie pentru care noțiunea de menajamente era necunoscută, făcându-și o glorie din a i-o trânti omului verde-n față și răspicat, ca să știe cum stă. Ca de pildă, tanti Vica, sora lui taică-său, care se minuna cât de neinspirați pot fi uneori părinții și nașii, cînd își botează pitoresc sau sonor pruncii ca să aibă de ce râde lumea câte zile îi sunt date nepricopsitului. Și aici, venea cu o propunere concretă, de natură să prevină gafele de gen cărora ea însăși le căzuse victimă, optând, în calitate de naşă, pentru numele de Cireșica.

— Părerea mea e că ar trebui botezați mai târziu, când copilul începe să arate cam încotro s-a izbit. Uită-te și la Cireșica noastră! Neagră și slabă cum e, cu fața toată adunată într-un clonț, doar a cireașă nu aduce. Mai degrabă a cioară. Și Ciorica rămăsese.

Culmea nefericirii, o mai pricopsise ursita și cu o surioară, Diana, ruptă din soare de frumoasă ce era! Nu exista persoană care, cunoscându-le pe

amândouă, să nu fie zguduită de contrastul oferit de cele două surori, un contrast absolut, Diana înscriindu-se perfect între parametrii presupuși de cele trei etichetări fixe, care o urmăreau pretutindeni, indiferent de circumstanțe sau mediu: zână, păpușă, îngeraș. Și pe bună dreptate, nu se putea imagina o splendoare blondă cu ochi albaștri mai clasică, o frumusețe bălaie aliniindu-se tuturor canoanelor, indiferent de epocă.

Deși Diana era cu trei ani mai mică (diferind doar clasa), fuseseră concomitent eleve ale aceluiași liceu, avuseseră aceiași profesori, participau la aceleași festivități, excursii sau "acțiuni", cum li se spunea până în 1990. Pretutindeni și spontan, Dianei i se conferea statut de divă, iar Cireșica își amintea crispată cum urmărea din culise, cu inima ghemuită de invidie, evoluțiile Dianei, vedeta incontestabilă a tuturor serbărilor școlare. Se ruga fierbinte ca Diana să se bâlbâie, să uite textul, să se împiedice, să ia o notă falsă, orice numai să greșească, și dacă se putea chiar dezastruos, dând spectacolul peste cap. Diana însă se mișca pe scenă cu dezinvoltură, avea teatrul în sânge, după cum comenta asistența aplaudând frenetic în picioare. În vremea aceasta, Cireșica — regizor de culise (?!), după cum o "înnobilase" instructorul artistic, în realitate, om bun la toate — trudea la cortină, subliniind prin ridicări și coborâri succesive ovațiile în rafale destinate Dianei. Dacă cineva ar fi întrebat-o ce sentimente încearcă în clipele acelea față de soră-sa, răspunsul, răspunsul din inimă, cenzurat desigur și nearticulat în cuvinte, ar fi fost unul singur: o ură de moarte.

La unsprezece ani, începuse deja s-o urască. Fotografia făcută chiar în vara aceea la Bușteni, îi reproduce fidel înfățișarea: o fetiță scheletică, cu totul strâmbă. Chiar și rochița cu platcă și mâneci bufante e șuie, iar coada de cal cățărată în vârful capului dezvăluie, în toată goliciunea lui, chipul de cioară, peste toate — asimetric. Și încă nu începuseră coșurile! Pe față, pe gât și spate, un adevărat blestem care o urmărea chiar și-acum. "Sânge stricat", diagnostică Vica, mătușă-sa, care le știa pe toate.

Petreceau vara ca de obicei, la Bușteni, unde bunicii dinspre mamă aveau o gospodărie așezată. Fetițele așteptau cu nerăbdare vacanța căci se distrau de minune! Meme și Pepe erau îngăduitori și nu se scumpeau la înghețate, aveau o grădină de basm, nu le trimitea nimeni la culcare, până când nu adormeau ele însele cu furculița în mână și, pe urmă, își făcuseră o grămadă de prietene pe care le regăseau în fiecare an cu plăcere. Și să nu-l

uităm pe Bucur, ciobănescul mioritic, o dulceață de cățel, înalt cât un vițeluș. Cu el nu se plictiseau niciodată, se lăsa călărit și pieptănat cu codițe în care fetele împleteau flori, legau panglici sau fixau pălăria de pai a lui Pepe...

Dar cel mai strașnic se distrau pe 1 august, ziua de naștere a bunicii Meme. Era o serbare cu tam-tam, mulți invitați, iar fetițelor li se permitea să-și cheme prietenii. Ca de obicei, Diana avea idei și se gândise că ar fi cel mai potrivit moment pentru o surpriză strașnică. Ce surpriză? Să facă o scenă pe care ei, copiii, să joace teatru. Ce teatru? Ei, după o poveste pe care tot Diana — vibra de emoții și energie, arzând ca o torță în zilele acelea — o inventă, un soi de colaj de secvențe din basmele cunoscute. Problemele începură o dată cu distribuția căci se înțelege de la sine, toți copiii voiau să fie Zâna Zânelor, Cosânzeana, Albă-ca-Zăpada, Făt-Frumos ori măcar un îngeraș, acolo! Dar căpcăun sau Baba Cloanța, mersi!

— Baba Cloanța-i Cireșica, declarase Diana cu siguranța faptului de la sine înțeles. Mai rămâne Zmeul Zmeilor...

Cireșica simțise că înlemnește, o furie neagră îi cuprinsese întreaga făptură, scuturându-i trupul firav ca într-o criză de friguri. Făcea cunoștință cu ura și totodată cu o dorință aprigă, fierbinte, pătimașă — cei mai mulți dintre noi nu o încearcă niciodată — de a ucide.

Cu trecerea anilor, Cireșica avea să înțeleagă că nu răutatea o caracteriza pe Diana, ci lipsa unui elementar bun-simț psihologic, pe care îl au chiar și copiii — intuiția, instinctul — deprinderea cu "totul mi se cuvine, totul mi se datorează"; o îndreptățeau în acest sens, aplauzele la scenă deschisă în familie, la școală, pe stradă. Părinții își aveau partea lor de vină, fiindcă iarăși de la sine înțeles era ca Diana să aibă rochițele cele mai frumoase, cusute de doamna Virginica, o croitoreasă "eminentă", în vreme ce pe Cireșica o îmbrăcau "de gata", să aibă o cameră a ei și numai a ei (Cireșica o împărțea cu o mătușă știrbă și mirosind veșnic a pipi). Ce mai, să se țină totdeauna și în primul rând seama de dorințele "lu' aia mică".

De la bun început, își spunea Cireșica, au procedat de parcă ar fi reprezentat o investiție sigură și, ce-i drept, Diana nu-i dezamăgise. Azi, era una dintre vedetele incontestabile ale teatrului bucureștean, posterele ei invadau orașul, fusese cât pe-aci să se mărite cu un fabulos conte italian și, pur și simplu, mitralia familia cu daruri scumpe.

În contrast absolut se situa destinul mohorât al Cireșicăi. Și în privința aceasta, soții Tamaș aveau propria lor teorie:

— ...Se întâmplă în multe familii. Unul se naște cu lingură de argint în gură și confiscă parcă toate însușirile și tot norocul neamului. Părinții poa' să-ți dea și ochii, și inima, și ultima suflare, stea în frunte îți pune doar destinul! Ce-a avut Diana a avut și Cireșica. La matematică, meditații, că nici unul din noi nu ne avem bine cu cifrele, lecții de engleză și franceză, lecții de pian, aceleași merinde la masă, același Moș Crăciun. Doar la balet am dat-o numai pe Diana. Cireșicăi nici nu-i plăcea, dar și profesoara mi-a zis-o răspicat: "Îmi pare rău, doamnă, dar nu-mi place să iau banii nimănui de pomană. Fetița nu are strop de aptitudine, n-are grație nici cât o umbrelă veche, admițând că aceasta ar începe să danseze".

Anii de liceu și de facultate nu-i aduseră nici ei mai multe satisfacții. Era un element bun, egal, fără să strălucească însă la vreo disciplină. În această perioadă, căpătă două deprinderi care aveau s-o marcheze profund. Una, de ordin comportamental, un efort permanent de a trece cât mai neobservată, dacă ar fi fost posibil chiar invizibilă și, în strictă legătură cu aceasta, obiceiul de a privi în pământ, pieziș sau lăturalnic, niciodată în ochii interlocutorului. Fără să și-o mărturisească, îi era teamă de sila sau dezaprobarea ce le-ar fi putut deslușI în vreme ce semenii o taxau spontan drept vicleană, ascunsă, nesinceră.

Dar ceea ce își pusese definitiv pecetea era ura devenită un obicei, un tic nervos. Ura necondiționat pe toată lumea, având desigur unele preferințe. În afara familiei, aflată pe primul loc, subiecții erau îndeobște indivizii de succes, indiferent de domeniu, și "simpaticii", fericiții cărora li se deschideau toate ușile, fiind pretutindeni întâmpinați cu zâmbete și flori.

Până a ajunge însă aici, Cireșica străbătuse un drum lung, căutând alinarea, liniștea — ura nu-i un sentiment comod — pe lângă biserică și în activitatea de dascăl. Amândouă o dezamăgiră. Era prea puțin imaginativă pentru a crede în viața de apoi, unde ca răsplată pentru o viață chinuită va culege merinde gustoase — hot dog și ananași din copaci generoși în cazul ei —, iar în lipsa compensației, n-avea să înțeleagă în veci crunta nedreptate care stăpânește lumea. Adică de ce, pe de o parte, doar viață de bunătate și, pe de alta, doar frustrări? De ce unul împărat și altul sclav pe o plantație de bumbac?

În ceea ce-i privea pe elevi — și aici se afla pe aceeași lungime de undă cu Cecilia Mărgescu, calificându-i identic —, îi considera niște "icre nenorocite", monștri mici, embrionul fiarelor de mâine! Oricât de blândă și tolerantă s-ar fi străduit să fie, era suficient să întoarcă spatele la tablă ori pe

coridoarele școlii, pentru ca aceștia să-i imite făptura și mersul strâmb, să scuipe de trei ori peste umăr, parcă alungând piaza rea, dacă o întâlneau înainte de vreo teză; ca aluzie fină la pielea tuciurie, o porecliseră Albă-ca-Zăpada.

Cam aceasta era starea de spirit a Cireșicăi Tamaș înainte ca Mărgescu să apară în viața ei. Eveniment pe care-l percepu ca pe o eliberare și ca pe un energizant. De la el învățâ că ura poate fi concretizată, că în lumea asta ticăloasă, dacă nu există justiție, ea poate fi inventată de către noi înșine, autori și instrumente în același timp.

Cei din jur înregistrară imediat schimbarea. Ciorica începuse să zâmbească, ba chiar se și împlinise puțin la obraz. Când o mai văzură și cu o fulguială de roșu pe buze și cu lațele tunse la coafor (o făcea de obicei singură, cu foarfecă de croitorie), familia diagnostică în unanimitate, "bleaga noastră s-a îndrăgostit", tanti Vica având grijă să completeze: "Numai să nu fi nimerit vreun derbedeu, să-și bată joc de ea..."

Cireșica simțea, auzea și le surâdea cu satisfacția călăului care-și ascute securea în prezența victimelor. Cea mai vizată era Diana al cărei secret cumplit îl păstra bine zăvorât. Se putea afirma că pentru a-l dezvălui, Cireșica trăiește fiecare zi într-o așteptare febrilă. Presimțea că momentul e aproape. Trepida de nerăbdare. Exulta.

*

Când se trezi de dimineață, Clotilda realiză imediat că a intrat de-a binelea în convalescență. Firește că era foarte slăbită, dar se simțea mult mai bine, avea chef de viață și, pentru prima oară, după patru săptămâni, poftă de mâncare. Se săturase până în gât de supițe ușoare, de sucuri și ceaiuri, și tânjea după ceva picant, o mâncare tradițională de cârciumă, la care puține gospodine se încumetă. Gândindu-se la un posibil menu, opta anticipând deliciul pentru o ciorbă de burtă fierbinte, fierbinte și pentru vreo patru-cinci mititei bine condimentați. Erau feluri pe care din cauza siluetei nu și le permisese ani de-a rândul, dar acum, când fluturau hainele pe ea, avea de gând să profite.

Cum astea nu erau însă bucate pe care să le prepari cumsecade acasă și cum nici la Tanța — care se învoise pentru câteva ore, fiind citată ca martor într-un proces — nu putea apela, telefonă la Clopoței și-i făcu comanda direct lui Nea Chirică, bucătar "eminent". Tot ce ieșea din mâna lui era

savuros, fiindu-i la fel de la îndemână preparatele culinare autohtone, europene în general, ca și "exoticele" extremului orient.

La 12,00 o trimise pe Ioana să ridice comanda. În mod normal, ar fi venit cu sufertașele un picolo sau o debarasoare, dar din cauza epidemiei de gripă care dăduse iama în personal, restaurantul se descurca destul de greu, iar Clotilda nu voia să le creeze și ea probleme. De Patrick nici nu se punea problema să fie solicitat. Nu că ar fi refuzat-o, nici gând, însă în afară de faptul că la prânz, Băiatul avea ore de echitație, bătrâna încerca să-l deranjeze cât mai puțin cu putință.

Înainte de a pleca spre restaurant, Ioana intră în camera Clotildei spre a-i face eventuale mici servicii și totodată ca să ceară indicații privind adresa localului și a mijloacelor de transport. Era îmbrăcată în blugi cu un pulovăr opulent, cu ochiuri largi, lucrat de ea însăși, peste care urma să-și pună o canadiană de fâș albastru.

Clotilda îi admiră silueta:

— Te avantajează genul lejer. Să știi că arăți foarte bine.

— Mulțumesc, răspunse Ioana imperturbabilă ca totdeauna. De fapt, menajez costumul albastru, e ținuta mea cea mai bună.

Martineasca o măsură printre gene. Se gândi pentru o clipă cum ar fi dacă și-ar ceda toată avuția, în speță garderoba ei de star — doar încălțămintea cincizeci de perechi — contra tinereții Ioanei. După o scurtă șovăială, decise că nu, hotărât nu! Trăgând linia, avusese o viață frumoasă din orice parte ai fi privit-o, și acesta era un bun al ei pe care nu i-l mai putea lua nimeni. "Oricum, conchise, n-aș lua-o de la capăt, fără să știu ce loz trag. Ce mare scofală — big deal! — să ai douăzeci de ani, o liotă de mucoși, un animal de bărbat care te bate și să mai și tragi la șaibă pentru un salariu de mizerie?..."

— Să-mi spuneți doar cum ajung acolo. Există metrou?

Clotilda surâse. Deși locuia în București de când se știa, ea una încă nu pusese piciorul în metrou, iar ultimul tramvai îl luase ca studentă; taxiuri și șofer personal chiar sub Ceaușescu! Fata era însă modestă, învățată de mică să "cruțe banul", gospodina bună economisește, ceea ce pentru Martineasca, și nu numai pentru ea, echivala cu mizeria.

— Nici vorbă de metrou, vreau să te întorci cu mâncarea caldă. Mititeii reci sau încălziți nu mai fac doi bani. Ar mai fi în garaj Fiatul răposatului, îl mai folosește din când în când soțul meu, dar trebuie să știi să conduci. Așa

că ai să iei un taxi, facem o comandă și-i spui șoferului să te aștepte până iei mâncarea.

— Am carnet de conducere, spuse Ioana.

Clotilda o privi surprinsă:

— Ia te uită! Ești plină de surprize! Bravo!

— Asta nu înseamnă că am avut vreodată mașină. M-am străduit să fac școala de șoferi pentru că a devenit o condiție obligatorie pentru a obține anumite posturi.

— Foarte bine. Atunci să-ți dau cheile... Dacă ești drăguță, adu-mi caseta de argint de pe consolă...

*

Incredibil, dar era pentru prima oară când Ioana intra într-un restaurant. Maică-sa era săracă lipită, făceau economie până și la hârtia igienică, iar bărbați dispuși să cheltuiască pentru ea, nu întâlnise. Mai exact, avusese oferte, dar prețul distracției, fix și ne-negociabil (jos chiloții contra unui grătar nenorocit și a unui pahar de vin) nu rima cu planurile ei de viitor.

Nu participase nici la "absolvire". Banchetul avusese loc la cel mai elegant restaurant din Slatina, iar colegii se pregăteau de luni de zile pentru eveniment. Din start, Ioana știuse că trebuie să renunțe. Chiar dacă, absurd, ar fi făcut rost de bani — tacâm plus cota parte a fiecărui elev, contribuție pentru masa profesorilor invitați — n-ar fi avut ce îmbrăca. Maică-sa insistase totuși să meargă:

— E o amintire unică, draga mea. O dată în viață termini liceul. Și-așa nu prea ai avut parte de multe bucurii, așa a fost soarta cu noi, mai hapsână...

Ioana o întrerupsese cu brutalitate:

— Și ce să pun pe mine? Blugii și tenișii? N-am un lucru ca lumea!

— Ai tinerețea, Ioano!

— Da' ce, ălelalte au patruzeci de ani? Hai să nu visăm, mamă!

Maică-sa, mereu în pat, nici nu și-o amintea altfel decât zăcând, chiar când mai mergea la serviciu — o mustra moale:

— Nu-i bine ce faci, Ioana, lasă-ne măcar visele... Nu crezi c-ai putea scoate ceva din rochia mea roșie?

Ioana se roși de furie:

— Care, aia cu care te-ai logodit tu?

— Da' ce-are, mamă? E ștofă bună, cum se făcea odată, n-am pus-o de zece ori, trebuie s-o încerci. Cred că trebuie lărgită puțin, dar nu-i o problemă, mi-am cusut totdeauna cu rezerve.

— Ca să-ți ajungă o sută de ani!

— Cel puțin uită-te la ea.

— Nu! urlă Ioana. De-ajuns că sunt ca o cerșetoare în fiecare zi, că n-am încotro, dar decât să mă duc la petrecere tot ca o sărăntoacă, mai bine îmi dau foc!

Maică-sii îi dăduseră lacrimile. Ioana știa că se necăjește, dar parcă în adâncul ei sălășluia un drac care-i dădea ghes să fie răutăcioasă, să scormonească rana, ca și cum obida ar fi fost mai suportabilă zgândărind suferința bătrânei. Se răzbuna așa pe nefericita zăcașă pentru toate neajunsurile îndurate. Dar, ce vină avea biata femeie că așa se născuse, predestinată să facă parte din echipa învinșilor și că nu putea oferi mai mult? Ea, Ioana, va forța cu orice preț ușile celeilalte tabere. Doar avea de partea ei tinerețea și îndrăzneala. Maică-sa însă, bolnavă la toate încheieturile, îngenuncheată de viață, nu mai avea nimic în afară de suferință și sărăcie!

O mângâiase stângace pe tâmplă:

— Iartă-mă, mamă, și înțelege-mă. La banchet, toate or să fie păpuși, și-au comandat toalete la București, altele chiar în străinătate, nu mă pot duce cu o rochie demodată, cusută acum treizeci de ani de tine și mama- mare. Pe urmă, ce poșetă pui? Ce pantofi? Hai să ne gândim la altceva. Ține minte că o să ne fie și nouă bine, ne vom bucura de zile senine!...

Bătrâna nu le mai apucase, iar Ioana tânjea.

Bucătarul, Nea Chirică, bătea spre șaptezeci de ani, avea o mutră simpatică de maimuțică, parcă mereu încreștită a râs, iar trupul uscățiv, cât să încapă într-o valiză, putea aparține ca greutate și contur unui băiat de paisprezece ani. Îl agrea toată lumea, urâțenia lui era simpatică și te cucerea imediat, întreaga ființă emanând un aer de bunătate, niciodată dezmințită. O primi cordial pe Ioana, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, și îi oferi o farfurie cu clătite fierbinți, celebrele canelone cu tocătură de carne picantă și sos de roșii la fel de condimentat. Ioana refuză din deprinderea de a fi mereu uscată și în rezervă.

— Trebuie să mai aștepți vreun sfert de oră, o avertiză Nea Chirică, să mai dea ciorba un clocot... Dacă vrei, du-te în salon să aștepți. Nu-i nimeni, deschidem de prânz după ora 1.

Era într-adevăr pustiu. O debarasoare de vreo optsprezece ani monta mesele cu tacâmuri, solnițe, șervete etc., în vreme ce un ospătar, tot tânăr, își făcea de lucru cu paharele de pe o volantă de serviciu.

Ioana începu să se plimbe cu mâinile la spate prin local, înghițind cu lăcomie amănuntele. Privi îndelung tabliurile, încercând să le înțeleagă, desluși sub "pijamale" pianul, bateria și un contrabas, pipăi fețele de masă din damasc, apoi, părăsind sala, continuă să investigheze garderoba, oficiile sanitare — Ladies și Gentlemen... Peste tot domnea bunul gust, o curățenie desăvârșită, nici urmă de gândac, iar florile abundau, prezente în două glastre mici chiar și pe etajerele de sub oglinzile WC-urilor... Se simțea de la distanță prosperitate, bună organizare și o mână de fier care conducea. Ioana n-avea nici o experiență în materie de restaurante, avea în schimb ochiul gospodinei, capabil să denunțe cel mai mic cusur al unui interior, oricât de bine camuflat ar fi fost. Fără să-și dea seama, Martineasca crescu în ochii ei cu un lat de palmă. O femeie care conduce o astfel de afacere, nu-i o muierușcă de toată ziua, și dacă acum a îmbătrânit, nu este vina ei.

Cu același pas ușor și neauzit de felină, pătrunse într-o încăpere mică din spatele vestiarului. La prima vedere, o săliță debara, depozit de obiecte gospodărești — mături, cârpe, găleți, ligheane, navete goale, rezerve de detergenți. Ia să vedem dacă și aici ține aceeași ordine de farmacie, își spuse curioasă Ioana, gândindu-se la multe gospodării unde casa pare de cristal, dar bucătăria mai ales — țucal. Nici gând, debaraua era meticulos aranjată...

Se opri locului cu un picior în aer. Parcă auzise ceva. Da, un zgomot cumva ritmic, o respirație grea. Nu se zărea fundul debaralei, camuflat de un șir de navete puse una peste alta. De felul ei, Ioana era o fată curajoasă; curioasă devenise pe parcurs, când învățase să se apere, culegând și depozitând cât mai multe informații despre cei din jur. Avansă câțiva pași și rămase țintuită de surpriză. În spatele navetelor, pe o margine de masă, un bărbat poseda o femeie ale cărei picioare îi înlănțuiseră spatele. Parcă simțind o prezență străină, bărbatul întoarse capul. Era Patrick. Ioana se răsuci pe călcâie și se topi ca o umbră.

*

Când privești înapoi peste umăr, obișnuia să afirme Luiza Miclea, vezi doar evenimentele mari care ți-au marcat existența, celelalte zile topindu-se într-o masă anonimă, pastelată, gri incert sau neguroasă, după cum s-a prezentat în ansamblu viața unui individ ori a altuia. În consecință, puțini oameni realizează intervenția la un moment dat a unui amănunt de viață aparent lipsit de importanță, dat uitării în genere și rămas acolo pentru vecie, dar care a declanșat un șir de evenimente ce au schimbat și determinat cursul existenței subiectului dat. Deși toate acestea reprezentau pentru Luiza un truism, ca și pentru mulți alții de altfel, reflectând la viața ei, nu reperă niciodată momentele decisive care aveau s-o împingă pe un anume drum al ei și numai al ei, inexorabil și fatal.

Primul moment se petrecuse cu aproape zece ani în urmă, când Monica, nepoată-sa, unicul copil al unicei sale fiice, terminase liceul.

În urma unei tragedii caracteristice acelor vremuri, fetița rămăsese orfană, și Luiza preluase tutela Monicăi care abia împlinise un an. Copilul constituia singura motivație pentru care nu-și curmase zilele. Era singură, debusolată, iar fetița îi impusese o responsabilitate care o ajută să regăsească nordul.

Monica era o fetiță gingașă, sensibilă, nu prea frumoasă, dar care știa să se facă iubită. Grația și candoarea elevelor de pension de odinioară constituiau principalele sale elemente de seducție și, realmente, de mic copil, nimeni nu-i rezistase. O iubeau colegii, profesorii, prietenele bunică-sii, poștașul și vânzătorii din cartier. Prin însăși prezența ei aducea lumină în suflete, după cum se exprimau cunoscuții.

Încă din primii ani de liceu, își descoperise vocația pentru o carieră didactică. Visa să fie profesoară și după bacalaureat, fapt hotărât, urma să dea examen la Filologie.

Atunci intervenise primul moment fatidic care avea să determine soarta ei și a bunică-sii. Se aflau acasă, în salonul cu amintiri... O după-amiază de Florar, cu ferestrele deschise prin care pătrundea toată splendoarea de miresme și culoare ale primăverii dezlănțuite. Venise la ele în vizită Cella Demian, prietenă din copilărie cu Luiza, binecunoscută actriță a teatrului bucureștean și totodată profesoară la Academia de Film și Teatru. Chiar lângă fereastră, Monica improviza discret la pian un potpuriu Mozart-Chopin. Silueta grațioasă, înscrisă pe fundalul vegetal oferea un tablou încântător.

Luiza și Cella trăncăneau la o cafea și o vișinată, în timp ce ochii actriței nu se dezlipeau de fată.

— S-a făcut frumușică, constată cu glas tremurând de duioșie Luiza, observându-i direcția privirii.

— Răpitoare! o corectă Cella.

— Să nu exagerăm, oricum, mulțumesc.

— Știu ce vorbesc! Are magnetism, captează, nu-ți poți lua ochii de la ea. Rar am văzut asemenea prezență predestinată scenei. Trece rampa, fără să scoată o silabă.

— Crezi? întrebă îndoită Luiza. Nu ne-am gândit niciodată. Ea vrea să se facă profesoară. E foarte timidă.

Cella se indignă:

— Rahat, profesoară! Sunt destule și fără ea și când ai asemenea atuuri, e păcat să le abandonezi în lada cu amintiri...

Cum era o fire impulsivă și tranșantă, abordă subiectul imediat:

— Ascultă, Monico, tu te-ai gândit vreodată să devii actriță?

Fata rămase cu mâinile suspendate deasupra claviaturii.

— Da, da, actriță, ce ți se pare ciudat?

Monica începu să râdă:

— Niciodată, îmi cunosc vârful nasului...

— Nu sunt deloc convinsă. Știi vreun text pe dinafară? Poezie, proză indiferent... Sau mai bine, citește-mi ceva!

Monica luă câteva lecții cu Cella și se prezentă la concurs. Îl luă din prima și printre primele. Fusese remarcată chiar din anul întâi și, în scurt răstimp, apăruse în câteva filme. Și tot din primele zile de studenție, rivalitatea dintre ea și superba Diana Tamaș devenise notorie. Monica primi situația cu seninătate și fără să-i acorde importanță. O considera prietenă pe Diana, structural nu putea pizmui, nu putea gândi rău. Diana o ura însă cu ferocitate.

Al doilea moment determinant în destinul Luizei, de data asta însă un episod cu desăvârșire necunoscut de ea, îl constitui întâlnirea dintre Cireșica și Emil. Aceasta se petrecuse cam cu un an în urmă, la Clubul Curaj, având drept motto: Ți-ai pierdut curajul? Vino la noi! Noi vrem și putem să ți-l redăm!

Era, de fapt, o asociație a marilor nefericiți, amalgam de personaje, acoperind întregul spectru social contemporan, cu complexe ținând de cele mai diverse domenii. Cel mai adesea ele erau de ordin fizic, alcătuind — definea Emil fără să se excludă — o adunătură de monștri. Printre vitregiții de soartă — cocoșați, pitici, malformați din naștere ori diformi, sluți, urâți ca foamea —, cei mai numeroși erau obezii. De remarcat că printre membri se aflau și persoane fără vreun handicap evident, figuri anonime, cu alte cuvinte, oameni aparent normali. Acestora li se spunea "ghinioniștii", iar complexul lor se datora eșecurilor sistematice care le punctaseră existența. Ocazii pierdute, examene insurmontabile, interviuri ratate, eforturi lipsite de rod și, mai ales în dragoste, succes zero, incapacitatea de a-și găsi un partener, cât de modest.

În mare, tratamentul se baza pe terapia în grup, unde fiecare era încurajat să-și povestească propria mizerie, având prilejul să constate că prăpastia nu are fund și că există totdeauna alții și mai nefericiți. Medicația consta în a-i orienta pe pacienți spre alte satisfacții, a-i determina să-și descopere vocații, domenii sau măcar felii unde ar putea izbuti, sau chiar străluci, devenind — de ce nu? — unicate.

În paralel, pentru că oamenii aceștia sufereau fără excepție de o cumplită singurătate, organizatorii inițiaseră programe de divertisment din care nu lipseau "seratele" date cu ocazia aniversării sau onomasticii vreunuia dintre membri și, în primul rând, petreceri de Crăciun, Revelion și Paște, marile sărbători ale anului, când solitudinea e cel mai greu de îndurat.

În vreme ce Emil frecventa când și când Clubul (se simțea cumva umilit de genul acesta de paliativ care doar îi bandaja suferința, iar "societatea handicapaților" îi amplifica sentimentul), Cireșica era o prezență constantă. Se cunoscură mai îndeaproape de un Sfântul Gheorghe cu vreo opt sărbătoriți, nimerindu-se să stea alături la masă. Nici unul din ei nu era o natură sociabilă, dar soarta relativ comună și câteva pahare de vin îi făcuseră mai vorbăreți. Aflară câte ceva unul despre celălalt, familie, ocupație, preocupări și hobby-uri, apoi brusc, Cireșica devenise interesantă pentru Emil care începu s-o privească mai atent. Fata era sora celebrei Diana Tamaș, actrița de la Arlechino, îl cunoștea pe Dragoș Mateiescu, pomeni de Monica Miclea (Ionescu în buletin, dar numele acesta era prea comun pentru scenă, așa că-l împrumutase pe Miclea de la bunică-sa, transformându-l în pseudonim).

Numele Monicăi venind în discuție, firește că fusese evocată și moartea tragică a acesteia. După ton și o anumită rezervă intervenită brusc, cu fraze întrerupte și surâsuri îngăduitoare adresate parcă naivității interlocutorului, Emil simțise, ba chiar avusese convingerea, că Cireșica știe mult mai multe decât se știa în general despre nenorocirea întâmplată cu cinci ani în urmă. Devenise mai amabil, se arătase cucerit de conversația și spiritul Cireșicăi și făcuseră chiar schimb de numere de telefon. În scurt timp, deveniseră prieteni. Prieteni în adevăratul sens al cuvântului, adică strict camarazi, fără ca vreunul dintre ei să se fi simțit înfiorat de prezența celuilalt.

Emil nu se înșela. Cireșica se afla, într-adevăr, în posesia unor date esențiale privind moartea Monicăi, date pe care însăși Poliția le ignora, doar trei persoane mai având cunoștință de ele: Diana, Patrick și Dragoș. Aceștia, la rândul lor, ignorau că și Cireșica e în cunoștință de cauză.

Simpla întâmplare sau mâna fermă a destinului făcuse ca la petrecerea de Sfântul Gheorghe, Emil și Cireșica să fie așezați alături. Într-un context obișnuit, cunoștințe doar de bună ziua ale clubului, nu ar fi devenit niciodată prieteni, continuând să treacă indiferenți unul pe lângă celălalt.

Se consumase astfel al doilea moment decisiv pentru destinul Luizei. Nu numai al ei. Poate că aceasta fusese opțiunea Sfântului Gheorghe, cel omorâtor de balauri.

*

Patrick se întoarse prost dispus acasă. Prost dispus pentru că, își mărturisea deschis, îi era teamă. Se întreba ce atitudine să ia față de Ioana, dar mai cu seamă dacă nu cumva fata îi povestise deja Clotildei cele surprinse la Clopoței. La un moment dat se enervă: în definitiv, ce mare tragedie că i-am pus-o unei fătuci, o pițipoancă de trei parale, care întâmplător e nostimă? Un simplu divertisment, o halbă de bere băută în picioare când ți-e sete și pe care o uiți chiar înainte de a face nota.

Clotilda nu formula în general întrebări și, înțeleaptă, nu-l pusese niciodată să-și gireze fidelitatea jurând pe cele sfinte. Își putea închipui că Patrick nu-i un mucenic desprins de pe zidul vreunei biserici, îl bănuia, stând în firea lucrurilor, de unele aventuri, dar dacă ochii nu văd și urechile nu aud, inima nu plânge. O singură pretenție avea, subliniată ferm, bătând șaua și referindu-se, vezi Doamne, la alte cupluri, și anume ca Patrick să nu aibă aventuri cu prietenele ei sau cu personalul de acasă ori de la restaurant.

Simplul gând că s-ar chicoti în spatele ei, că ar deveni subiect savuros de bârfă sau că vreo amărâtă de debarasoare ar privi-o batjocoritor "știind ea ce știe, începând cu modelul de chiloți preferat de domnișorul Patrick", o scotea din minți. Avea un orgoliu drăcesc, lesne inflamabil și n-ar fi ezitat o clipă având de ales între un stop cardiac (preferându-l) și o grea umilință. Își mai spunea, și pe bună dreptate, recunoștea Patrick, că nu are pretenții nesăbuite, acordându-i, chiar dacă tacit, o libertate absolută, cerând în schimb doar discreție și comiterea "abaterilor" nu în bătătura casei, ci pe altă uliță.

Intră în dormitorul Clotildei cu inima cât un purice. O singură privire și înțelese că fata nu trăncănise. Luă o gură de aer aspirând-o adânc cu impresia că i-a ajuns până în călcâie și îi mulțumi în gând Ioanei care, dintr-o dată, nu i se mai păru chiar atât de antipatică. "Nu-i o dulceață de fetiță, dar cel puțin nu-i intrigantă. Ar merita o primă..."

Clotilda îl aștepta în capul oaselor, cu un pic de roșu în obraji și cu una dintre perucile ei naturale, foarte asemănătoare pieptănăturii ei cotidiene. Nu se putea prezenta în fața lui Patrick eu părul nespălat de o lună, slinos și periat zadarnic de trei ori pe zi de Ioana, căci tot se aduna în codițe de șobolan. De chemat coafeza nici nu putea fi vorba, căci obligatoriul spălat prealabil prezenta încă prea multe riscuri.

Bătrâna îi întinse o mână parfumată și splendid manichiurată, învăluindu-l într-o privire plină de dragoste. Patrick îi sărută degetele, ca un marchiz, apoi fruntea, exclamând încântat:

— Arăți splendid, Mami!

— Atât cât se poate în situația mea. În realitate, mă simt mult mai bine și am mâncat grozav. Felicită-l pe Chirică, totul a fost de nota zece!

— Și Mami a mea, flămândă ca un căpcăun! Ăsta-i semn bun. Vrei ceva special pentru diseară?

— Dacă e cazul, îl anunț eu pe Chirică...

Îl scrută atentă, adică și mai atentă ca de obicei, fiindcă niciodată nu-l privea cu indiferență. Era "allegreto" de fel, dar azi, vioiciunea lui părea excesivă, jucată, cumva artificială, aducând mai degrabă a neliniște ascunsă.

— Ce are Băiatul meu? S-a întâmplat oare ceva ce eu nu știu? Spune drept, ce-mi ascunzi? Ce poate fi atât de rău?

Patrick izbucni în râs; și chiar și lui i se păru că sună fals.

— Mami, boala te-a sensibilizat. Nu s-a întâmplat nimic rău, și îi acoperi mâna cu sărutări.

Bătrâna îi strânse degetele și le duse la buze. Le sărută, apoi își culcă obrazul pe mâna lui.

— Nu vreau să devin obositoare... Tot ce-mi doresc e ca tu să știi că eu sunt cea mai devotată prietenă a ta, pot înțelege foarte multe...

"Dar nu totul, o întrerupse Patrick în gând, am reținut nuanța."

— ...și nu încerc decât să te scutesc de orice necazuri, să înlătur orice obstacol din drumul tău...

— Știu, Mami, șopti tânărul, strecurând lacrimi în voce. Te iubesc...

Bătrânei îi dădură pe bune lacrimi de recunoștință. Depăși momentul, interesându-se pe un ton cotidian:

— Cum merge localul?

— Perfect, Mami, ieri și alaltăieri a mers mai slab din cauza vremii, dar la prânz a fost full!

— A!, își aminti Clotilda, cât pe-aci să uit! A sunat Fulguleț. Te roagă să treci pe la ea dacă ai timp.

— Nu ți-a spus ce vrea?

— Tu știi că eu nu o întreb niciodată. E mama ta, și ca să fim onești, nu te prea deranjează. Eu zic să te repezi...

La câteva secunde după ce închise ușa în urma lui, Patrick o deschise din nou, vârându-și doar capul:

— Diseară mă întorc mai devreme. Între timp, să nu uiți că te iubesc.

Clotilda se topi de plăcere.

Deși era acasă, Ioana nu se arătă. Patrick părăsi locuința îngândurat. "Ori nu va pomeni în veci de incident, demonstrându-mi că-i o mare cucoană, ori va încerca un șantaj." Deocamdată însă, putea fi liniștit. Indiferent de strategia pe care o va aborda, pentru moment îl păsuia, așa că un scandal imediat era puțin probabil.

*

Fulguleț își primi fiul cu efuziunea rezervată doar întâlnirilor în doi. Pe Clotilda nu voia s-o facă geloasă, iar pe de altă parte, grimasa de dezaprobare vădită de pe fața lui Ioan Sârbu o indispunea.

— Ce atâta izmeneală, când v-ați văzut abia alaltăieri! Noi am fost opt copii acasă, dacă ne-ar fi drăgălit mama așa, pe toți, nu mai apuca să pună

nici de mămăligă.

Nu era de la țară, ci fiu de funcționari, târgoveți de când se pomeneau, dar îi plăcea să acuze accente grosiere cu tentă rurală, mai ales în discuțiile de principiu. Nu se știa de ce, dar i se părea că morala făcută în fraze cu iz sătesc capătă mai multă greutate.

— De-aia vă și omorâți de dragul ei, observase nevastă-sa. Sunteți opt frați, și ea tot singură la Alba stă, de nu vă vedeți cu anii.

Tandrețea nu se mai manifestă însă în prezența lui Sârbu, mama și fiul devenind încă o dată complici și dorindu-și ca "tiranul" să lipsească cât mai mult de acasă. Mai greu le venea în concedii, când Sârbu se ducea cel mult după ziar, restul zilei petrecându-și-l, adâncit în colecția lui filatelică, așa cum se petreceau lucrurile și acum. Doar că azi se dusese să plătească impozitele, îi explică Fulguleț lui Patrick, o treabă care lua totdeauna câteva ore bune, fiind binecunoscute cozile de la Circa Financiară.

— De aceea te-am chemat, pentru că nu știu când voi mai prinde un moment în care să putem discuta. Nu te speria, nu-i nici o urgență, dar lucrurile trebuie puse la punct din timp. Când o fi să fie, să nu ne dăm cu capul de ziduri, ca bârzăunii, neștiind încotro s-o apucăm!

— În regulă, mamă, care-i problema?

Îi surâse cu o dantură strălucitoare și inima lui Fulguleț se umflă de mândrie: "Nu cred că am văzut în viața mea, pe viu, nu la cinema, un bărbat atât de chipeș! Cui s-a nimerit?" Nimănui în mod special, dar confiscase tot ce-i mai bun de la întregul neam. Până și genele absolut extraordinare le moștenise de la o soră de-a lui Sârbu, singurul ei bun, pentru că altfel era o slută cum rar puteai întâlni. Și din nou, la gândul că de mândrețea asta de bărbat se bucura o babă înstărită, dar nu putred de bogată, oricât de cumsecade ar fi fost ea, se simțea cuprinsă de o revoltă verde ca otrava care-i umplea ura cu amar, iar gheare ascuțite i se înfigeau în grumaji.

— Scumpule, tu te-ai gândit la ce ți-am spus alaltăieri, la dejun?

Patrick avu un gest de sâcâială:

— Mamă, nici nu-mi face plăcere, dar oricum e prematur să discutăm. Clotilda se simte mult mai bine și dacă merge tot așa, în curând doctorul îi va permite să iasă.

— Dacă! Să nu ne ascundem după deget și să nu fim ipocriți. Are totuși șaizeci și cinci de ani, la vârsta asta, convalescențele sunt capricioase, iar eu când am văzut-o, m-am speriat. Arăta exact ca o mumie, care printr-o

minune dumnezeiască mai vorbește și se mai mișcă. Să știi, eu nu văd deloc situația în roz și rareori mă înșel.

Patrick stinse cu un gest brusc țigara, răsucind-o în scrumieră:

— Practic, mamă, ce vrei să fac? Ce pot să fac?

— Să ne gândim în liniște și să găsim o formulă pentru a te asigura. Tu ești generos, dar viața nu-i așa. În definitiv, ți-a mâncat cinci ani până acum și cine știe câți or mai fi...

Patrick o întrerupse iritat:

— Ce înseamnă "mi-a mâncat?" Am profitat și eu, nimeni nu m-a împiedicat să plec.

— Se pune problema că tu meriți mult mai mult, iar ea a profitat de un chilipir.

— Mamă, eu țin sincer la Clotilda...

— Nu mă îndoiesc, și eu țin la femeia mea de serviciu, la poștaș și la încă o grămadă de lume! Ba chiar și la Clotilda.

Patrick se enervă:

— Degeaba încerci să ancorezi în derizoriu. Țin îndeajuns de mult la ea încât să nu pomenesc cuvântul testament. Mai ales acum, dar, de fapt, niciodată.

— Dacă te-ar iubi, s-ar fi gândit prima la o modalitate de a te asigura. Și nici nu trebuie să vorbești despre testament.

Patrick se interesă ironic:

— Dar despre ce? Despre șansele României de a intra în NATO?

— Te rog să fii serios și înțelege că mă gândesc doar la interesele tale. Pentru mine, nu cer nimic, tu ești viața mea. Sunt în stare de orice, numai ca să-ți fie ție bine!

— Chiar și de crimă?

Fulguleț sublinie cu glasul și privirea de gheață:

— Chiar! Să sperăm că nu vom ajunge până acolo.

Fiu-său o privi sincer îngrozit:

— Mă înspăimânți!

— Ai fi și mai înspăimântat dacă te-ai trezi la patruzeci de ani, și chiar mai devreme, sărac, "matur" și obligat să-ți iei o slujbă, oricât de umilă, ca să ai de o pâine. Ăsta e coșmarul care mă urmărește. De-aia vreau să te știu cât de cât la adăpost. Dacă ți-ar lăsa ție averea, ai rămâne cu o bază, pentru că eu încă nu m-am resemnat, continuu să sper că vei da lovitura "dincolo", unde într-adevăr se poate vorbi despre averi și avuție.

Patrick o privi lung, printre gene:

— Mamă, te-ai gândit vreodată că mișună Occidentul de alde mine — toate filmele lor gem de superbi și magnifici — și care pescuiesc în aceeași baltă, după o casă de bani?

Fulguleț i-o reteză răspicat:

— Îți interzic să gândești așa! Încrederea neabătută în sine însuși, siguranța de sine garantează cincizeci la sută din succes. I-am văzut și eu pe frumoșii de la TV. Nimeni nu-i ca tine, nimeni nu are cât ți-a pus ție Dumnezeu în traistă. Să-ți intre bine în cap că tu ești unic!

Fiu-său începu să râdă, flatat și amuzat în același timp. În realitate, opoziția lui era generată în primul rând de o reacție organică imediată, repulsia pentru atitudinile tranșante, așa-zisele discuții bărbătești, cu cărțile pe față, abordând îndeobște teme profund neplăcute. În felul lui, era un băiat bun, având oroare să fie grosolan sau dezagreabil chiar față de disponibilizatul care venea zilnic să-i facă pantofii. Or, ideea de a antama o discuție cu Clotilda privind felul în care aceasta va dispune de bunuri în caz de deces îl oripila! Nu, hotărât, n-avea curajul s-o facă!

— Nu trebuie să i-o trânțești de-a dreptul, îl dădăci maică-sa. Ești băiat deștept și când vrei, ai și tact. Întâi, pregătești terenul...

— Ca de exemplu!

Sincer nu vedea cum poți aborda un subiect atât de delicat, fără să tai în carne vie.

— M-am gândit mult. O modalitate ar fi următoarea! Pentru câteva zile, renunți la aerul tău de carnaval și devii mai gânditor, chiar mai distrat. Pe urmă, te lași surprins consultând gazetele, ceea ce va constitui o noutate, tu neurmărind decât publicațiile sportive.

— Mersi, maman, zâmbi Patrick.

— Asta ca să vezi că te cunosc bine. E un adevăr, scumpule, nu te interesează nimic dincolo de sfera intereselor tale și nu te condamn, pentru că eu sunt la fel.

— Zi mai departe! Consult deci presa.

— Da, dar nu oricum! Cu un pix în mână...

— Ce naiba să fac cu el?

— Vei încercui diferite oferte de serviciu. Pe urmă, abandonezi ziarul pe care ea îl citește zilnic...

— O interesează pagina economică.

— Exact, dar îl răsfoiește în întregime. Te asigur că va da peste notațiile tale. Important este ca în aceste zile să pleci mai devreme de acasă, așa cum ai proceda dacă ai umbla după o slujbă. Firește, va fi intrigată și va începe să te înghesuie cu întrebările.

— Constat că ai gândit un întreg scenariu, râse tânărul.

— Ai răbdare! Nu-i spui de la început ce ai de gând, dar într-un final, cedezi tirului de întrebări și recunoști că ai început să-ți cauți un serviciu. Dacă ei îi e teamă că ar putea fi neglijată, îi dai toate asigurările că te vei strădui să nu se simtă frustrată. În momentul în care te va întreba de ce-ți cauți slujbă, ce-ți lipsește, ai și adus discuția pe pârtie și o să vezi că partida e câștigată.

— Văd unde bați!

— O vede și unul legat la ochi! declară Fulguleț triumfătoare. Din clipa asta, te poți desfășura. Vezi, Doamne, anii trec, tu nu ai nimic pe care să te poți bizui, trebuie să-ți faci un rost, să te îngrijești de o pensie pentru bătrânețe, că nu știi când trec anii și alte variațiuni pe aceeași temă. Chiar dacă bănuiește ceva, nu-ți poate reproșa nimic, e cât se poate de firesc ca, apropiindu-te de treizeci de ani, să începi să te gândești la viitorul tău.

Patrick se interesă prudent:

— Și dacă mă felicită pentru înțelepciune și mă îndeamnă chiar ea la iobăgie?

Ochii lui Fulguleț sclipiră și întinse mâna peste masă râzând:

— Pui pariu cu mine că n-o să-i convină?

— De ce?

— Pentru că așa, simplu plaisirist, flâneur pe ulițele Bucureștilor, fără nici un venit personal, ești cu totul la mâna ei. Orice act de independență materială din partea ta o sperie pentru că întredeschide ușița coliviei de aur, din care păsărică își poate lua zborul. Nu va dori în ruptul capului să piardă controlul asupra ta, financiar și implicit fizic. La birou poți sta trei ore, opt, sau paisprezece!

— Și dacă totuși e de acord?

Privirea lui Fulguleț deveni oțel:

— O vom face să-și muște mâinile până la subsuori! Vei "lucra" paișpe și șaișpe ore pe zi, va ploua cu delegații de câteva zile sau chiar de-o săptămână în provincie! Eu te voi ajuta, mă voi afla tot timpul în spatele tău.

— Cum crezi că va reacționa?

— Păi, e simplu! Dacă nu vrea să te piardă, și cu siguranță nu vrea, o să-ți ia capul în poale și o să te dezmierde: "Lasă puiule, nu trebuie să tragi la galere, are grijă Mami de viitorul tău". Pe urmă, altfel discutăm.

După cum altfel aveau să se taie și cărțile.

*

Doru Pavel, din pricina înfățișării prea particulare — din orice parte l-ai fi privit, aducea a ocnaș, după mulți ani de tăiat la sare —, juca relativ puțin, fiind distribuit cu parcimonie. Venea totuși zilnic la teatru, pentru a păstra contactul, cum se spune, dar mai ales, ca s-o vadă pe Diana Tamaș care avea zilnic spectacol. Dragostea lui nu mai constituia de mult un secret, fiind percepută în diverse variante, de la "e nebun, nu-și vede lungul nasului, nici măcar Goya, în coșmarurile lui n-a imaginat în același pat un monstru cu un înger", până la (cabiniere și mașiniști) "vai de lume, când te naști cu așa năpastă, să te ferească Dumnezeu!"

Firește, Diana era cât se poate de conștientă de dragostea tânărului, și lucrul ăsta n-o deranja. I se părea normal ca toată lumea s-o iubească și, cochetă fiind, o flatau omagiile aduse frumuseții ei, indiferent de expeditor. Se simțise, de pildă, minunat când o profesoară de curs mediu îi relatase că toți elevii, băieți în clasa a X-a, își comandaseră ecusoane "dublu face", cu fotografia ei și a Madonnei. În același sens, accepta cu bunăvoință de regină dragostea lipsită de orice speranță a lui Doru, floarea zilnică pe care i-o lăsa în cabină când ea nu era de față. O găsea totdeauna, după primul act și în momente de sinceritate, își mărturisea ei înseși că, obiceiul o dată curmat, i-ar lipsi; pentru a spune lucrurilor pe nume, în prezența lui se simțea vag și pervers excitată, urâțenia virilă a lui Doru acționând asupra ei ca un drog. Mai aprecia că Doru e un adorator discret, lipsit de agresivitate și pretenții, și că se mulțumea, ba chiar se simțea fericit —, dar aici, se înșela fioros — doar îngăduindu-i s-o divinizeze.

Departe de a-l socoti vreun prezumtiv rival, el însuși având îngenuncheată la picioare, oștire de pipițe, Dragoș se arăta uneori iritat de situație:

— De ce nu-l trimiți la naiba?! De ce-l încurajezi?

Diana râsese ca de un banc bun:

— Tu vorbești?! Cine stă un ceas după spectacol ca să dea autografe unor școlărițe de cinșpe ani?!

— Spune-mi că te deranjează, și nu mai dau o singură semnătură!

— Nu fi prost! Dragostea și admirația fanilor e una dintre componentele cele mai plăcute ale meseriei noastre. De ce să te frustrezi de ele? De ce să-i împiedici pe oameni să viseze? Tu îți dai seama că în fiecare noapte, ești întruchiparea lui Făt-Frumos în mii, zeci de mii de dormitoare? Că în îmbrățișarea lui Costică, blonda Nuți simte brațele tale?!

— Ai o imaginație bolnavă!

— Așa! Sunt convinsă că în sinea ta îmi dai dreptate. Nu trebuie s-o declari deschis, e suficient să ți-o mărturisești ție însuți...

Dragoș căzuse în genunchi. Nu era o figură de stil teatrală — Diana era îndeajuns de actriță ca s-o simtă —, ci un gest sincer și spontan:

— Diana, de ce nu vrei să ne căsătorim? Am spulbera orice neînțelegere, am înlătura orice suspiciune! De câte ori nu ne-am spus că suntem făcuți unul pentru celălalt?

Ochii albaștri ai actriței priviseră departe, scufundați în infinit:

— Unul pentru celălalt... Oare echivalează cu unul alături de celălalt?

— Speculații! Mai bine spune-mi deschis că nu mă iubești!

— Mai dă-mi o șansă! O singură șansă!

— Adică să întâlnești un milionar în dolari și să descoperi că el ți-e perechea?

— Poate că da, sau poate că nu, oricum voi fi încercat. Dă-mi ocazia unei vieți împreună cu tine, fără regrete.

Dragoș declarase cu mâna pe clanța ușii:

— Nu am încotro, pentru că te iubesc, cât timp voi rezista însă nu știu. Știu sigur doar că o dată plecat, nu mai întorc niciodată capul peste umăr.

În urma lui, Diana începu să-și pilească o unghie care agăța.

"Se vor găsi o sută în locul tău!"

Din păcate, trebuia să țină seama de povestea cealaltă, fiorosul lor secret care-i lega mai crâncen, mai definitiv decât orice "Isaiia dănțuiește"!

"Dacă Dragoș, adus la disperare vorbește, cădem toți într-o prăpastie de unde nu ne vom mai ridica niciodată."

Doru se uită atent la bărbatul masiv care trecu pe lângă el ca un bolid. Avea impresia că tocmai ieșise din cabina Dianei și se simțea nedumerit. Tipul era de o grăsime respingătoare, galbenă și avea genul acela special de neglijență care-ți dă senzația că persoana și-a petrecut noaptea în hainele de

pe el; o persoană pe care doar dacă o vezi la televizor, simți nevoia să deschizi geamurile și să aerisești. "Ce poate să caute un mastodont ca ăsta la Diana?! Probabil, mi s-a părut.."

Își roti ochii prin interiorul familiar. După poziția fotoliilor își dădu seama că Diana avusese o vizită care se prelungise până la intrarea ei în scenă. Era prea tipicară ca să nu le fi pus la locul lor, dacă ar mai fi avut o singură clipă la dispoziție, fără a o mai aștepta pe cabinieră. Scoase floarea — azi, un crin roz — din interiorul canadienei și o puse în glastra de porțelan din colțul mesei de machiaj. Turnă apă cu ibricul, atent să nu picure pe de lături, apoi petrecu vreo cinci minute căutând poziția cea mai de efect a vasului. Vasul lui, "vasul lui Doru", cum spunea Diana, și el se simțea fericit că exista ceva din el aici, într-un fel că făcea parte din decorul femeii pe care o diviniza. Iar de la o vreme, devenise și fetișist, îi plăcea să atingă obiectele ei, să-i îmbrățișeze hainele, să-și înfunde nasul într-un top de dantelă sau în bikinii cu sfoară din sertarul comodei. Nu se simțea deloc pervers, dacă stai să te gândești, toți îndrăgostiții sunt fetișiști! Străbunicii păstrau până la adânci bătrâneți și pe ascuns, spre a evita gelozia partenerului legitim, o mănușă, o floare presată, un dagherotip sau medalion, o batistă care aparținuse cândva personajului adorat...

Doru se uită la ceas. Încă douăzeci de minute până la pauză. Ochii i se opriră asupra plicului alb, rezemat de oglinda mesei de machiaj. Nu prizonier în țipla unui buchet sau coș de flori, ci simplu și solitar; în principiu, alt soi de comunicare decât cea provenită în mod obișnuit din partea vreunui admirator. Doru simțea că arde de curiozitate. Nu era iscoditor din fire, dar îl interesa până la patologic — o recunoștea el însuși — tot ce o privea sau avea câtuși de mică tangență cu Diana. Buzele chinuite îi tremurau de nehotărâre, întinse de câteva ori mâna spre plic și o retrase precipitat, ca ars, de tot atâtea ori.

O voce baritonală, bine pozată, inconfundabilă și pe care o detesta din adâncul sufletului, îi opri inima în loc:

— Vrei să-i mănânci?! Sau poate să-i speli?

Dragoș Mateiescu intrase neauzit. Cu mâna pe clanță, încordat și cu privire scăpărând de răutate, părea gata să se arunce asupra lui. Abia atunci, Doru sesiză că rămăsese cu buzele și nasul înfundate în chiloții Dianei. Pentru moment, se pierdu cu firea, îi mototoli mecanic și, fâstâcit, lăsă să-i scape din mână ghemotocul de dantelă.

Junele-prim al Teatrului Arlechino îi înregistra cu satisfacție starea de confuzie și intră în cabină, închizând ușa în urma lui.

— La banii ei, își permite o servitoare, nu-i cazul să-i speli tu pârțurile!

— Ești ordinar! găsi Doru, cu fața vânătă de rușine.

— Tu ești un lăbar, nenorocitule, tu care faci onanie mirosindu-i chiloții! Sunt prea gentleman, ca să-ți explic de ce, dar îți închipui că ai măcar o singură șansă ca să ajungi la Diana?

— Atunci, de ce ți-e frică de mine? Ce-ți pasă că o iubesc?!

— O plictisești, îi deranjezi existența!

— Să mi-o spună ea!

— Să zicem că-i prea miloasă. Numai un vierme netrebnic ar profita de slăbiciunea ei!

Din momentul în care Doru Pavel era silit să se înfrunte cu un comportament dur, devenea brusc puternic, juca pe teren propriu. Arboră deci, unul din rânjetele lui fioroase:

— Din ce piesă-i tirada asta? Ei da, sunt un vierme netrebnic! Ce-ți pasă?

— Îmi pasă că infectezi aerul din jur!

Pierzându-și stăpânirea de sine, Dragoș se aruncă înainte, țintind grumajii lui Doru. Din nefericire, habar n-avea cu cine are de-a face. De mic copil, din pricina fizicului ingrat, Doru fusese disprețuit, ostracizat, nu o singură dată maltratat până la sânge. Puternic și revendicativ din fire, învățase să îndure și să se apere. De la treisprezece ani, făcea box și arte marțiale, devenind, dacă nu un campion, cel puțin, un adversar redutabil pentru oricine, cât de voinic, dar mai puțin "cult" în materie. Era cazul lui Dragoș, atletic și deloc fricos, dar cu alt soi de studii, ținând de strălucitorul Hollywood: înot, echitație, spadă, surfing, curling... În consecință, din două mișcări fu pus la pământ sub etajera cu cărți. Dintîi, își scutură capul încercând să realizeze pe ce lume trăiește, apoi sări în picioare, gata să se repeadă din nou.

Doru îl opri cu un zâmbet flegmatic:

— Stai blând, primăvăraticule, îți fac portretul zob, și nu mai ai cui da autografe! O să plângă fanesele că ce artist frumos erai!

— Quasimodo! urlă Dragoș cu pumnii ridicați, avântându-se fără a mai ține seama de glasul rațiunii care-l îndemna la ponderație.

Cert lucru, Doru era un luptător mult mai versat. Dar nu-i mai păsa de nimic, se simțea însuflețit de o singură dorință, arzătoare, sfâșietoare — să-l

vadă mort pe ticălos! Un upercut bine plasat îl trimise temporar în lumea îngerilor. Relaxat, ba chiar simțindu-se "afurisit de bine", Doru umplu din nou ibricul cu apă și-l turnă în creștetul lui Dragoș. Zvonul aplauzelor marcând sfârșitul actului îi crea un moment de panică. Ce avea să spună Diana? Era bine să-l găsească aici, lângă "leșul" lui Dragoș, sau era de preferat s-o întâlnească după consumarea clipelor fierbinți de consternare și mânie? Mânie, dacă-l iubea pe Dragoș, ipoteză de care Doru se îndoia. Dacă ar fi fost îndrăgostită, așa cum înțelegea el dragostea, n-ar fi acceptat cu atâta dezinvoltură flirturile și concesiile specifice junelui-prim de succes, făcute admiratoarelor. Dragoste fără gelozie nu există, or, Diana surprinsese neclintit de liniștită clișeul când o puștoaică i se lipise realmente de buze, într-un sărut à la Basic Instinct! Nici măcar nu tresărise.

Doru se decise pentru prima variantă, măcar o singură dată să fie surprins și el în avantaj, stăpân pe situație, găsindu-se totodată în situația de a nu mai avea de ales. Diana intră în cabină val-vârtej, urlând după macheur:

— Teo, unde dracu' ești? Mi-a căzut geana, era s-o înghit! Cu ce naiba ai lipit-o, cu scuipat?!

O singură privire îi fu de-ajuns ca să reconstituie cele petrecute în cabină. Ocoli trupul lui Dragoș al cărui zbucium de pleoape semnaliza că-i pe cale să-și revină și se așeză pe scaunul din fața mesei de machiaj. Prin oglindă, îi îndreptă o privire ascuțită lui Doru.

— Ești mândru, nevoie mare, așa-i?

— A sărit la mine! L-am avertizat să-și vadă de treabă, dar a tăbărât cu pumnii. N-am avut încotro, te rog să mă crezi!

— Ca și cum n-aș fi avut destule pe cap și fără prostiile voastre! Ce zi, Dumnezeule, ce zi!... Ce mai stai?! Pleacă odată, m-am săturat de toți!

Doru ieși în vârful picioarelor, fericit c-a scăpat doar cu atâta. Îi fusese teamă de un scandal monstruos, cu consecințe, așa că zărindu-l pe macheur, îl apostrofă bine dispus:

— Domnișoara Diana are nevoie de tine. Ai grijă, e capsată rău!

Mai tândăli vreo zece minute prin culise, după care-și zise că-i timpul să plece acasă. Se întâmplaseră destule pentru o singură zi, iar ca să încerce s-o îmbuneze pe Diana era prea devreme, și ea prea agitată. Părăsi teatrul fredonând în minte o melodie parazit care-l urmărea agasant încă de când se trezise dimineața: C'était le temps des fleurs...

— A avut baftă, animalul! scrâșni Dragoș. Dacă nu alunecam...

Stătea pe canapea, cu un prosop ud în jurul capului Simțea că-i pocnește de durere. Nuți, cabiniera, o femeie de vârstă incertă, care-l adora, așa cum îl adora de altfel întreg personalul auxiliar feminin de la Arlechino, se învârtea în jurul lui, ca o cloșcă. Ea îi aranjase compresa, îi găsise un tranchilizant și îi aranjase un taburet sub picioare.

— Cine te-a pus să faci pe cocoșul? se interesă Diana încercând să nu miște obrazul.

Ținea ochii închiși, percepând atingerea degetelor ușoare și răcoroase ale macheurului ca pe mângâierea unor aripi de fluture. Dragoș se enervă:

— Era vorba despre tine...

— Credeam că despre Ceaușeasca! Sunteți amândoi niște caraghioși.

Dragoș dădu să se ridice în capul oaselor ca să riposteze, dar durerea ascuțită din ceafă îi smulse un geamăt, trântindu-l la loc. Cabiniera se grăbi să-i potrivească puișorul de pernă:

— Să vă fac o cafeluță tare, domnu' Dragoș?

Diana se răți:

— Alo, ce-i aici, braserie? N-aveți impresia că suntem prea mulți? Mersi, Teo, poți să pleci... Dragoș, du-te la voi, e mai liniște, vin și eu la pauză! Nuți, peruca!... Te-ai zăpăcit?! Chiar v-ați pus în minte cu toții să mă înnebuniți? Auzi, mi-o aduce pe Mary Stuart în Tramvaiul...

În sfârșit, singură! Binecuvântatul ei sfert de ceas pe care știuse să-l impună chiar de la debutul în teatru. Cincisprezece minute de singurătate absolută, răgaz să viseze, să plutească, să se adune. O țigară (nu mai mult de două-trei pe zi), o gură din ceașca de șocolată rece consumată de-a lungul mai multor ore. Un sfert de oră, un nimic, după care se simțea însă complet remontată, proaspătă ca o violetă de pădure plouată de rouă. În sinea ei, Diana își închipuia cu convingere, și doar anecdotic în societate, că seamănă cu Napoleon care, după cum se știe, avea capacitatea de a adormi profund în orice împrejurări, zece minute fiindu-i suficiente pentru a se simți cu totul refăcut.

Când ajunse la jumătatea țigării, întinse leneș mâna după plicul rezemat de oglindă. Îl observase încă de la intrarea ei în cabină, la pauză, dar deși continua să primească omagiile admiratorilor cu aceeași plăcere proaspătă

de la debut, se simțea mai puțin impresionată, iar curiozitatea vizavi de conținut și expeditor era considerabil moderată. Mai puțin comun, plicul nu prezenta nici un înscris, și amănuntul îi atrase atenția: "unul care probabil se vrea original..."

Luă coupe-papierul și-l deschise atent, cu pedanteria care o caracteriza. Adevărată maniacă a ordinii, până și hârtiile destinate coșului de gunoi nu erau făcute cocoloș, ci împăturite în pătrate perfecte; greu de imaginat ce avea să devină, o dată cu trecerea anilor, care îndeobște supradimensionează obsesivul din individ. Deocamdată însă se mulțumea să-i terorizeze pe cei din jur, victime de primă linie fiind Dragoș și cabinierele.

Dar... ce drăcie o mai fi și asta?! Din plic, căzură trei firicele de miozotis. Codițele erau încă pline de sevă, dar petalele fuseseră trecute prin flacără. Trei flori arse. Și un bilet cu majuscule tipărite: NU MĂ UITA. M.

— Diana!

Tresări. Vocea din difuzor o chema în scenă.

*

După plecarea lui Patrick, Clotilda adormi fericită. Îi era recunoscătoare pentru gentilețea și înțelegerea lui. În adâncul sufletului, amplifica, evaluând în aur orice gest de duioșie. Își aminti cu un amestec de nostalgie, orgoliu, dar și cu o adiere de amărăciune că odinioară, era nevoie de cel puțin un briliant ca să-i creeze pe jumătate o stare de spirit asemănătoare. "Dacă tinerețea ar ști, dacă bătrânețea ar putea", vorbele acestea reveneau, mereu în mintea Clotildei, după ce Patrick intrase în viața ei. De ce oare am fost zămisliți astfel încât să nu putem aprecia decât imposibilul sau ireparabilul? La extazul Clotildei contribuia din plin și faptul că percepea corect situația ei de mare excepție. Câte femei de șaizeci și cinci de ani (raționamentul fiind valabil în general și pentru promoțiile sărite din patruzeci și cinci-cincizeci) mai au un bărbat tânăr și chipeș care să țină la ele, câte mai știu ce este dragostea adevărată?

Decise că Patrick merită un cadou superb, care să-l bucure, și se gândi că cel mai potrivit ar fi să-i schimbe Toyota cu un Jaguar. Adormi cu un zâmbet care-i dădea la iveală proteza.

Prin crăpătura perdelei, Ioana urmări plecarea lui Patrick. Junele avea fără îndoială clasă, toate mișcările emanau o eleganță dezinvoltă. Felul în care se instală la volan sau în care își aprinse țigara înainte de a demara ținea de un anume complex de date aparținând privilegiaților, fascinant pentru oamenii de rând — tinerețe fericită și sportivă, siguranța proprie unui look seducător, prosperitate, plus ce mai țesea imaginația despre existența nevăzută a unui asemenea personaj: mondenități la vârful cel mai înalt, peisaj populat doar de VIP-uri, dragoste consumată pe tavă de aur în decoruri exotice sau pe un yacht luxos... Imaginile înfipseră un ac în inima Ioanei și o dată mașina dispărută din câmpul ei vizual, se depărtă de fereastră.

Era ora patru și se afla singură acasă. Se simțea ca atare, pentru că Martineasca dormea și, oricum, rareori se mai dădea jos din pat. Lipsea și Tanța care, fiind joi, adică după-amiaza ei liberă, se repezise la țară, ca să participe la parastasul unei rude. Nici Patrick n-avea să se întoarcă prea curând. Îi promisese nevesti-sii că nu va întârzia, dar asta însemna cam zece seara, nu orele mici de după miezul nopții, ca de obicei.

Lăsă ușa de la dormitor întredeschisă pentru a o auzi pe bătrână în caz că ar avea nevoie de ea și pătrunse cu pas hotărât în camera "domnișorului". Rămase lângă ușă câteva momente bune, plimbându-și cu atenție privirea. Era desigur curioasă, dar și prudentă. Înainte de a începe să cotrobăiască, voia să-și întipărească bine în minte poziția obiectelor, micile amănunte fixe și parcă sacre ale oricărui locatar, o abatere de la amplasamentul știut trădând o vizită în "contumacie".

Ioana fusese un copil modest, trăind în condiții de sărăcie tangente chiar cu mizeria și nu avusese acces la casele prospere din Slatina. Fără îndoială că funcționau și acolo mentalități de clasă, parcă mai dure în provincie decât în Metropolă. Ca peste tot, oamenii simt nevoia să disprețuiască, să se simtă superiori unii altora, dar nu-i mai puțin adevărat că nici persoana ei nu îmbia la apropiere. Nu avea nici un fel de prieteni — bogați sau calici.

În acest sens, Ioana nu dispunea nici de cele mai elementare cunoștințe privitoare la decorul unei case, nu făcea diferențieri generate de cultură sau informație, în schimb, avea instinct. Se născuse cu acest simț și putea adulmeca bogăția de la zece pași, iar când se oprea, de pildă, în fața unei vitrine, indiferent de profil și unde prețurile nu erau afișate, ochea fără greș, pentru visele ei, obiectele cele mai prețioase și, firește, cele mai scumpe.

Tot așa, în camera lui Patrick, sobră și aerată, trase în piept aerul de "bogătani" și aprecie la justa valoare mobila englezească, bine scoasă în evidență de decorul jaguar. Întreaga încăpere era tapisată cu imitația acestei blăni, la fel mocheta, divanul, până și coșul pentru hârtii de sub birou. Pe blatul de marmură al căminului, impresiona un jaguar turnat în bronz care-și arăta colții. Toată această ambianță reprezentase cadoul Clotildei la aniversarea unui an de căsătorie. Îi plăcea să-l surprindă venind în întâmpinarea tuturor dorințelor sale chiar neexprimate, iar de data aceasta ținuse seama de slăbiciunea Băiatului pentru feline. În același timp, îl compensa somptuos pentru faptul că, fiind astmatică, nu suporta în casă pisici, sau vreun animal cu blană.

Atenția Ioanei se concentră asupra unui dulăpior cubic, rezemat pe labe de jaguar din alamă, ceva mai mare decât o noptieră și despre care descoperise cu admirație proletară că ascunde un mic frigider burdușit cu sticle de băuturi scumpe și cuburi de gheață. Rămânea biroul florentin cu gheare de leu, unde un singur sertar era încuiat cu cheia își aminti cu un surâs interior cuvintele unei bătrâne din Slatina care le fusese vecină: "Lasă casa cu ușile vraiște, nimănui n-o să-i pese, zăvorește-o cu șapte lacăte, să vezi cum te calcă hoții. Tot așa, șoptește-i cuiva ceva și toate urechile se ciulesc; strigă ceva în gura mare, nimeni nu te ascultă..."

Era o broască simplă, iar Ioana — îndemânatică. Scoase o agrafă din părul adunat la ceafă, meșteri câteva secunde și încuietoarea cedă. Un conținut sărac, (fata luă la mână una câte una hârtiile lipsite de importanță), mai de soi fiind un binoclu de câmp. Decepționată, își zise că "trecutul" lui Patrick, viață intimă și un eventual material compromițător, rămăsese depozitat în casa părintească, iar de Fulguleț — Ioana cunoștea îndeajuns de bine oamenii — nu se putea trece. Poate peste cadavrul ei. Aranja totul în ordinea găsită și, ca să fie cu conștiința împăcată, își trecu degetele pe sub fundul sertarului. Nu văzuse niciodată, dar citise în multe cărți despre tainițe camuflate în mobilele vechi. Cu o tresărire de satisfacție, dădu peste o mică limbă metalică, mobilă. Sertarul era dublu... Înregistră o mișcare ușoară în spate și se răsuci fulgerător, palidă ca o moartă, cu inima cuprinsă de panică. În spatele ei, Patrick, țeapăn și impenetrabil, o privea cu mâinile încrucișate la piept, într-o poziție ostentativ contemplativă.

Se întorsese pe neașteptate acasă, fără intenții subterane, ci numai pentru a se schimba. Intervenise o modificare de program, fiind invitat la un cocktail care presupunea cel puțin costum și cravată, dacă nu chiar smoking. Dar oricum, la Don Carlos, cel mai elegant, en vogue și snob local, recent deschis în Capitală, ținuta era obligatorie.

Când dădu peste Ioana cotrobăind în biroul lui, rămase țintuit locului de surpriză. Pe moment amuți, dar concomitent înregistră și un sentiment de triumf: "M-ai surprins tu în vecini, cu pantalonii pe vine, dar și eu te-am prins scotocind dulapurile ca o hoață! Să vedem care stă mai bine!"

La rândul ei, pentru moment, Ioana rămase ca paralizată. Nu era obișnuită să fie pusă în încurcătură, nimeni nu o prinsese cu vreo greșeală, deși avea destule la activ. Mai grav, nu erau greșeli, noțiunea excluzând intenția. Or, ea comisese ticăloșii mai mari sau mai mici în deplină cunoștință de cauză și cu un scop anume. Era însă abilă și, fără să-și dea seama, o excelentă actriță în viața de toate zilele. Astfel, sub masca de desăvârșită onestitate și incoruptibilitate, care-i conferea o oarecare superioritate din start, Ioana își putea permite să-și plimbe nasul pe sus, să disprețuiască și să condamne. Iat-o acum, dintr-o dată vulnerabilă, surprinsă într-un flagrant delict și tocmai de omul care înregistra în inventarul ei cele mai odioase minusuri. Confuză, se îndreptă spre ușă, dar făcând un pas înapoi, Patrick o baricadă.

— Dă-te la o parte!

— Nu, domnișoară, nu înainte de a lămuri câteva lucruri. Ia loc te rog.

— Și dacă nu vreau?

— Comunic întregii familii că ești o hoață și o spioană. Spioană, poate îți sună mai nobil.

Prizonieră în menghinea marelui dezastru, fata își redobândi curajul. Sălță bărbia îndărătnică, iar ochii îi fulgerară albastru oțel pe fața de cretă:

— Cred că aș avea și eu ceva de povestit!

Patrick își aprinse nonșalant o țigară, zicându-și că nu-i stătea deloc rău când era furioasă. Cu o expresie mai dulce, ar fi putut deveni chiar o prezență agreabilă și, oricum, ieșită din comun.

— A, te referi la mica întâmplare din debaraua de la Clopoței? În primul rând, nu cred că o ființă înzestrată cu atâtea însușiri evanghelice ar avea inima să supere o doamnă nevinovată și suferindă. Presupunând însă că ai face-o, ce-ți închipui că ar urma? Un mic scandal, deși nevastă-mea e prea doamnă ca să se preteze la așa ceva, apoi câteva zile de atmosferă rece și

încordată, după care totul va reintra în normal. Situația însă ar fi mult mai gravă în ce te privește, dacă eu nu mi-aș ține gura.

Ioana îl privi cu îndrăzneală în luminile ochilor:

— Ce vrei?

Patrick se distra grozav în sinea lui, abia aștepta să-i povestească tărășenia lui Dragoș. Totodată, se simțea fericit, eliberat de spaima că Martineasca ar fi putut afla ceva. Nu avu însă timp să-și consume fericirea căci în secunda următoare, rămase cu gura căscată de uimire. Ioana începuse să se descheie la bluză.

— Hotărât, nu ești o femeie de toate zilele! Și mai ai și o părere excepțională despre tine. Ce te determină să crezi că te doresc?

— Eu te doresc, declară fata cu ochi care păreau dilatați de patimă. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut.

— Hm, făcu Patrick aiurit, nu aveai deloc aerul.

Cu toate succesele sale, nu mai trăise o situație asemănătoare și nu s-ar fi simțit mai perplex nici dacă răposata Maica Tereza ar fi început să se dezbrace în fața lui.

— De aceea, continuă Ioana în sutien și cu fusta pe glezne, am cotrobăit aici în cameră. Mă interesează totul, vreau să știu totul despre tine.

Deși flatat, Patrick rămase în rezervă:

— De ce te-aș crede?

Ioana ridică din umeri:

— Nu mă crede, eu mă ofer oricum.

— Dacă-ți închipui că aventura de la Clopoței reprezintă pentru mine un stil de viață...

— Nu-mi închipui nimic, știu doar că nu sunt mai prejos de fețișoara aia de doi bani.

I se aruncă pe neașteptate de gât și începu să-l sărute sălbatic. Patrick se simți luat de val:

"La urma urmelor, de ce nu?"

Se mai aflau încă pe covor, trăgând amândoi din aceeași țigară.

— Să fie limpede, fără nici un fel de obligații! A fost un simplu moment din viața noastră.

— Nici o obligație, repetă fata în șoaptă, lipindu-și trupul fierbinte de al lui.

Vibra ca un arc, nesătulă, cerșind mereu dragoste. Patrick o luă din nou. Îl fulgeră un gând care se topi în aceeași clipă: "Am așa o impresie în

organism că mi-am complicat viața".

*

Murise un mare regizor care, deși ajuns la o vârstă înaintată, continua să fie activ și, fenomen mai rar, tot atât de apreciat ca în epoca sa de mari realizări artistice, hiritisite cu premii răsunătoare în țară și în străinătate. Cimitirul era full, așa cum se întâmplă în asemenea situații, lumea venind gârlă să vadă pe viu și îndeaproape artiștii și, în general, personalitățile marcante. Asemenea înmormântări devin evenimente mondene, vezi și ești văzut, remarci și ești remarcat, și, în consecință, chiar și cei mai ciufuți și indiferenți dintre actori, ca de exemplu Diana Tamaș, nu pregetă să participe.

Și pentru că Dragoș avea o filmare în provincie, actrița veni însoțită de Doru Pavel și tot împreună plecară. Era o zi mohorâtă de toamnă în care totul părea că plânge. Înfiorată de umezeala rece, Diana se strânse la brațul lui Doru. Se simțea deprimată, dornică să se îndepărteze cât mai repede de locurile acestea lugubre și n-avea chef de inevitabilele comentarii îndoliate cu colegii, filosofie de doi bani — ce ți-e și cu viața asta, domnule, când te gândești că așa și pe dincolo, pentru ca tot în patru scânduri să ajungi etc.

— Hai s-o virăm, șopti Diana, nu mai suport. În fond, am făcut act de prezență, panegiricul nu mă interesează.

Doru o califică în sinea lui drept cinică, dar cum o adora necondiționat, îndulci duritatea calificativului. "Adică, de ce mă deranjează?! E sinceră, nu afișează sentimente pe care nu le are. Aș fi preferat-o ipocrită?"

— Am spus-o de nenumărate ori, declară Diana furioasă pe ea însăși, dar de data asta mă țin de cuvânt! Nu mă mai prinde nimeni la genul ăsta de festivaluri!

Doru Pavel se opri, încercând să se orienteze. Nu era familiarizat cu Cimitirul Bellu și își zise că indiferent unde s-ar afla, trebuia să ajungă întâi la aleea centrală.

— Cred că pe aici, mormăi mai mult pentru el.

Glasul Dianei scăpă necontrolat:

— Ce înseamnă, crezi? Nu ești sigur? Asta ar fi culmea să ne mai și rătăcim aici, printre morminte!

Îi era frig — dârdâia cu nasul în gulerul mantoului de blană —, lehamite de toate, iar atmosfera o terifia, producându-i rău fizic.

— Îmi pare rău... N-am pomenit așa ceva! Nici țipenie de om, nici măcar vreun gropar sau o căndelăreasă...

Tot bâjbâind, intrară pe o alee lungă, paralelă cu cea principală.

— Asta a fost! răsuflă ușurat Doru Pavel.

Se temea de Diana când era nervoasă și o evita, fiindu-i frică de cuvinte grele, necugetate — actrița nu se cenzura — peste care un minim de demnitate l-ar fi împiedicat să treacă.

Chiar la intrarea în alee îi opri monumentul Monicăi Miclea. Nici unul din ei nu-l mai văzuse, iar priveliștea neașteptată îi lăsă fără grai.

— Ce chestie apocaliptică! suflă Doru. N-am mai văzut în viața mea așa ceva!

Monumentul impresiona oricum, dar la prima vedere, după cum mărturiseau toți vizitatorii cimitirului, avea efect de șoc. Izbea măreția lucrării de marmură, "desfrâul" de plante, flori și panglici, aranjamentul lor meticulos, dar sentimentul cel mai tulburător era generat de ceea ce fiecare privitor intuia că se petrece dincolo de acest spectacol sepulcral.

Edificiul fusese desigur născocit de o suferință cumplită excluzând resemnarea, trezind în schimb convingerea că moartea nu constituie un fenomen definitiv, ci doar o schimbare de domiciliu, că totul se va relua exact de acolo de unde s-a întrerupt, doar că de pe "continente" diferite. Într-un cuvânt, comunicarea dintre cei adormiți și cei neadormiți continuă, dar cu mijloace specifice.

— Cine să fie? șopti Diana uitându-se ca hipnotizată la bustul de bronz fixat la căpătâiul sarcofagului.

Era evident că aparținea unei femei foarte tinere, iar sculptorul izbutise să sugereze prin poziția îndrăzneață a capului cu bărbia ridicată și o coamă sălbatică de păr parcă bătută de vânt, superbă cutezanță și avânt, încredere și năvalnică dragoste de viață. Toate acestea curmate nemilos, aripi arse înainte de a apuca să se deschidă.

Diana nu-și lua ochii de la trăsăturile dăltuite în marmură încercând să le identifice. Fata îi amintea de cineva...

Dom se apropie și desluși printre ghivecele de flori înscrisul de pe capac. Exclamă stupefiat:

— Fantastic!... E mormântul bietei Monica!... Monica Miclea, colega noastră!...

Diana se cutremură. Nu se gândise niciodată la familia Monicăi, îi era însă limpede un fapt! Cine întreține la cimitir un asemenea "spectacol", și

asta după cinci ani, pentru acel cineva suferința a rămas la fel de vie și de strivitoare ca în prima zi.

"Doamne, cât m-ar urî, dacă ar ști..."

*

Pregătindu-se s-o viziteze pe Luiza Miclea (în sfârșit, fixaseră o întâlnire la ea acasă, pentru dimineața aceea), Emil Mărgescu își făcu socoteala că "vendeta mea personală", așa cum o considera el a fi, introducea încă două persoane.

Prima, Cireșica Tamaș, belferița pe care o cunoscuse la Clubul Curaj, sora actriței, nu-i făcuse vreo impresie specială. O amărâșteancă banală, comună până la confuzie cu milioane de surate, exceptând desigur fizicul care se remarca printr-o sluțenie ieșită din comun. O pereche de izmene i-ar fi rezolvat mintenaș toate problemele, de la coșuri până la gărgăunii care-i asediau creierii. Avea un exemplu sub nas, pe soră-sa Cecilia, așa că se considera expert în diagnosticare și medicație. Fata însă știa ceva și merita luată în calcul.

A doua, și de departe mai de nădejde și mai cu capul pe umeri, i se părea în ciuda excentricităților, Luiza Miclea Femeia aceasta suferise cum numai câtorva le este hărăzit, dar izbutise să supraviețuiască, reclădindu-și existența și adaptând-o durerii; exprimată fanatic și teatralist, suferința ajunsese singura ei rațiune de a exista și o trăia cu voluptate. Voluptatea suferinței... Luiza știa ce voia, luptase cu dârzenie pentru a-și atinge scopul — descoperirea misterului legat de sinuciderea Monicăi — după care ar fi putut muri senină și cu inima împăcată. Când o fi și o fi să se reîntâlnească cu cei dragi și cu Monica în primul rând, să le poată oferi satisfacția postumă de a fi răzbunat o nelegiuire odioasă. Luiza era dispusă să continue lupta, dar nu mai știa cum. Emil i-o va arăta

"Uite o persoană care n-are preț, gândi el, care nu poate fi cumpărată, orice și oricât i-ai oferi", simțind că încearcă pentru fosta cântăreață o stimă sinceră. Spre ea se îndrepta acum după prealabilul telefon prin care confirmase întrevederea

Că avea emoții e puțin spus. Mâinile i se răciseră, inima se zăpăcise complet, iar o crampă ca o gheară i se înfipsese în capul pieptului.

Duodenul! Înghiți la repezeală o pastilă de Ox Bill. Dar nimic n-avea importanță, venise Ziua cea Mare! Cu atât mai importantă cu cât viața ei fusese astfel mutilată, încât nu mai era loc de surprize. Dar azi, în sfârșit, avea să afle ceva, chiar nesemnificativ sau puțin, dar în stare să ridice cât de cât vălul care camufla tragedia de acum cinci ani.

Înfășurată într-un kimono cu ibișii și trei andrele înfipte în cocul vopsit negru corb, Luiza părea că aspiră, în acea dimineață, la ipostaza de Cio Cio San. Cel puțin așa își închipui grăsanul, care nu prea le avea cu muzica și mai ales cu opera

Așezat pe canapeaua din salonul ei cu mobilă stil amestecată, "salonul cu amintiri", Emil o privea cu îngăduință, ceea ce pentru el reprezenta un maximum de cadou afectiv pus la dispoziția semenilor. Pe cât de fioroasă i se păruse Luiza pe aleile cimitirului, o vrăjitoare adevărată, pe atât de inofensivă o găsea acum; o bătrână tenace, cândva puternică, azi însă pe cale de a fi ruinată de vârstă și suferință, care-și ascunde durerea în spatele unor măști grotești, pline de vopseluri, aidoma personajelor fantasmagorice de carnaval sud-american. Nu era însă proastă și sub masca hâdă ascundea un suflet. Într-o anumită privință, se înșela profund, căci Luiza era însă departe de bătrâna slabă și inofensivă închipuită de el.

Dar amănuntul care trezi din prima clipă și definitiv simpatia lui Emil, era comportamentul firesc al Luizei. Nu-i citise pe figură surpriza-oroare când dăduse ochii cu el, deschizându-i ușa, nu evita să-l privească sau să-l atingă, întinzându-i mâna cu naturalețe, nu detectă nici urmă de silă, tratându-l ca pe un om absolut normal.

Deși abia unsprezece dimineața, bătrâna nu se sfii să pună pe masă o sticlă de Martell, bolurile aferente, lămâie și zahăr pentru cine consumă. Îi plăcuse mereu să tragă câte un păhărel, dar după moartea tragică a fiică-sii și mai ales a Monicăi, apela la alcool ca la un anestezic. Bea până i se făcea somn și, o dată amorțită, totul devenea suportabil. Pe de altă parte, gămanul era incapabil să refuze orice i s-ar fi pus dinainte într-o farfurie sau un pahar.

Ciocniră sobru, adică fără să-și atingă paharele, ci doar ridicându-le. Luiza trase o gură zdravănă, apoi îndreptă spre grăsan o privire ascuțită.

— Domnule Mărgescu...

— Spuneți-mi, vă rog, Emil.

— A, da? Perfect. Uite, dragă Emil, mie mi-a plăcut întotdeauna să fiu directă și sinceră. Așa sunt eu! Mai înainte de toate, să-mi spui de ce m-ai

fiert atâta, amânând cunoștința noastră?

— La fel de direct și sincer vă răspund: din două motive. Întâi că am complexe din cauza fizicului și evit pe cât posibil să fac cunoștințe noi. Nu vreau să intru în amănunte...

— Nici nu-i nevoie, dar e o prostie. Să trecem peste asta. Al doilea!

— Nu voiam să mă prezint la dumneavoastră cu mâna goală. Trebuia să vă aduc un minimum de material privitor la... la...

— Moartea Monicăi. Nu mi-e frică de cuvinte.

— Nici azi nu am probe categorice, ci doar bănuieli pertinente.

— Decât nimic, bune și bănuielile.

— ...Am prins însă o pistă care pledează în favoarea acestor presupuneri... Mai înainte de toate însă, ar fi trebuit să vă spun că am iubit-o pe nepoata dumneavoastră, că am idolatrizat-o! Mai mult de atât nu se poate iubi.

— Mă așteptam, declară liniștită Luiza

Surpriza o constituia doar făptura matahalei (ea își imaginase un delicat aristocrat à la Ashley). Avea însă suficientă forță de disimulare pentru a nu lăsa să se citească nimic pe fața ei.

— A fost o dragoste fără speranță, din start imposibilă, dar eu, într-un fel, mă simțeam fericit. Aveam o zeiță la care să visez, s-o urmăresc din umbră, să știu că există. Am fost la toate spectacolele ei, am asistat în gară sau la aeroport la toate deplasările și întoarcerile ei. Nu știu dacă ați simțit vreodată...

— Am iubit și eu, tinere, suspină Luiza.

— Altceva am vrut să spun. Nu știu dacă ați încercat vreodată un sentiment de... mulțumire i-aș zice pentru simplul fapt că trăiți în același oraș cu X, că respirați același aer, că poate se gândește la dumneavoastră, că anumite performanțe, când e cazul, i-ar putea ajunge la urechi. Și asta chiar dacă nu vă vedeți cu deceniile și nu comunicați.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui deși nu m-am gândit niciodată cum să formulez chestia asta. Sentimentul e prea confuz.

— La cu totul altă scară, dar din aceeași familie s-au situat sentimentele mele. Eram fericit că Monica există, gata să fac oricând și orice pentru ea și, fără să obțin nimic concret în schimb, aș fi fost neconsolat dacă ar fi părăsit țara.

— Și uite că a părăsit tot pământul!... Ai cunoscut-o personal?

— Da și sunt fericit să pot afirma că într-un fel deveniserăm prieteni.

Bătrâna își mușcă buza și rujul gras se lipi de proteză. Și azi o durea discreția Monicăi, pe care Luiza o cataloga chiar "secretoșenie". Față de cine? Tocmai față de bunică-sa, singura rudă și singurul om (acum constata că existase și un al doilea — Emil) căruia îi păsa cu adevărat de ea! Încă de copil, Monica se comporta asemeni unui manechin însufleţit, mânca, dormea, zâmbea, mulțumea, toate pe același ton egal, nu știai niciodată când era supărată. Și abia acum realiza Luiza că, întrebată, n-ar fi putut oferi numele vreunei prietene, colege de școală, iubit, orice bărbat din viața ei. Așa se și explica faptul că nu auzise de Emil...

— Ciudat, foarte ciudat mi se pare altceva. Că mie nu mi-a vorbit de dumneata nu mă surprinde, era o fire închisă și din cauza asta n-am putut oferi anchetatorilor indicii privind anturajul, amicii sau dușmanii, eventualii ei curtezani. Poliția însă are mijloace de investigație și, în fond, asta-i meseria lor, să scormonească și să găsească. Te întreb atunci, cum de nu te-au căutat pe dumneata să dai o declarație, o informație cât de măruntă?!

Emil Mărgescu surâse mefistofelic:

— Dumneavoastră ce credeți?

— Ce pot să cred? rosti indignată Luiza. Că s-a dat rasol! O anchetă superficială, grăbită, hai să închidem mai repede dosarul! Le-am și spus-o răspicat! Domnilor, nepoata mea n-a trăit pe Lună și nici în pădure! A avut colegi, spectatori, o grămadă de lume care a cunoscut-o, e imposibil să nu transpire nimic, că doar n-o fi trecut prin viață și prin teatru așa ca o ploaie de vară! Ca o fantomă care nu face umbră și nu lasă urme! Replica lor devenită leitmotiv? Invariabilul "nimeni nu știe nimic".

Emil o asculta dând aprobator din cap:

— Exact aceleași întrebări mi le-am pus și eu. Azi, am dobândit convingerea că dosarul a fost clasat în urma unor presiuni venite de foarte de sus. Vinovații au avut pile mari!

Bătrâna tresări:

— Vinovați?! De ce crezi că au fost mai mulți? Eu mă gândeam la un monstru, un soi de Don Juan însurat! A profitat de ea o vreme și pe urmă a părăsit-o.

— Sunt convins că nu a fost vorba despre așa ceva.

— Atunci?

— Există trei oameni care știu foarte multe despre sinuciderea Monicăi, trei persoane cărora nici măcar nu li s-au luat declarații.

— Cine? spuse Luiza de-abia respirând.

— Doi colegi de teatru, Diana Mareș și Dragoș Mateiescu, și un al treilea, un fel de playboy, un macho cum spun puștii, în realitate un pește ordinar însurat cu o babă pe care o tapează în mod "legitim". Are un restaurant și e plină de bani.

— Clotilda! șuieră cu ochii măriți de groază Luiza și simți că i se face rău.

O gură de coniac, o pastilă și un pahar cu apă o ajutară să-și revină. Își făcea vânt, gest mașinal înlocuind aprinsul țigării la alții, cu Liliacul. Adică, evantaiul folosit în spectacolul cu Liliacul. Deși ostenit, evantaiul rămăsese superb și fastuos. Nici nu putea fi proaspăt, având în vedere că împlinise patruzeci de ani. Cândva, în prima tinerețe, Luiza Miclea flirtase cu ideea de a face operetă. Nu ținuse. Genul, i se explicase, pretindea fie diafan, vaporos, romantic, fie nostim, picant, nas în vânt, "ce frumoasă-i viața!", și nu tragedie greacă. De pe atunci, parcă prefigurându-i destinul, Luiza era gravă și sepulcrală.

Emil o privea îngrijorat:

— Cred că ar fi bine să vă întindeți. Putem continua discuția altă dată.

Bătrâna alungă cu un gest scurt ideea, ca pe un tăun enervant:

— Am tot timpul să mă întind... Spune-mi, tinere, ești sigur de ceea ce afirmi? Mă refer la cei trei...

— Nu știu în ce măsură sunt vinovați, dar categoric dețin informații pe care nici Poliția nu le are. Sau dacă le are, ele nu figurează în dosar. Au fost escamotate.

— De ce ești atât de convins?

— O bună bucată de timp înainte de nenorocire, alcătuiau împreună cu Monica o gașcă. Practic, erau nedespărțiți. Bizar, căci stilul contravenea total felului ei obișnuit de a fi. Eu o urmăresc de mult, de când a intrat la Arlechino și chiar mă surprindea viața austeră pe care o ducea, incredibilă pentru o actriță tânără și de succes. Nu agape cu colegii, nu restaurante sau alte petreceri, doar repetiții și spectacole, pe urmă, direct acasă. Nu prieteni, nu anturaj.

— Ai dreptate, așa era ea.

— Și, dintr-o dată, a devenit mondenă, a început să se îmbrace mai bătător la ochi, ieșea seară de seară. Totdeauna în compania celor trei.

— Printre alte localuri, frecventau mai ales Clopoțeii, restaurantul care-i aparține...

Luiza îl întrerupse, urmărindu-și un gând al ei:

— ...Am observat și eu schimbarea, dar îmi părea bine că, în sfârșit, a început să se bucure de viață. Mie-mi spunea că are filmări de noapte... Asta mă doare cel mai tare, de ce trebuia să mă mintă, de ce n-a avut încredere în mine? Cu ce am greșit în fața ei? Am iubit-o și pe fiică-mea, Mihaela, când s-a prăpădit am vrut să-mi iau zilele, dar m-a reținut existența copilului. Iar pe copilul ăsta l-am divinizat... Apropo, dumneata de ce nu te-ai dus la Poliție să le povestești ce mi-ai spus și mie?

Emil surâse cu amărăciune:

— Bineînțeles că m-am dus. Mi-au înregistrat declarația îndeplinind o simplă formalitate. Ofițerul respectiv părea plictisit de moarte, sictirit. Aveam impresia că-l deranjez și boul de mine i-a cerut chiar scuze. Ca să vă dați seama de "atmosferă", am insistat asupra faptului că ultimul weekend, week-end-ul din care nu s-a mai întors, l-a petrecut împreună cu Diana, Dragoș și Patrick. Au plecat, cu Toyota peștelui.

— Ești sigur?

— Ca de soarele de afară! înainte de plecare, m-a rugat să-i fac câteva cumpărături, ultimele, adăugă cu glasul înecat de plâns. N-am să le uit niciodată! Șase sticle de vin vechi, cel mai scump pe care-l găsesc, și un tort cu blat de bezea... Era foarte emoționată, fericită aș zice, și am întrebat-o încercând să-mi ascund teama: "Te măriți cumva?" Mi-a răspuns în doi peri: "Îmi dai idei?"... Iar ultimele cuvinte au fost: "Să-mi ții pumnii, Emil!... Adică... Prostii! Pe luni!" Din ascunzătoarea mea — nu mă arătam niciodată, știam că-i e rușine cu mine —, i-am urmărit cum se urcă toți patru în mașină. Bărbații în față, femeile în spate. A fost ultima dată când am văzut-o... Și atunci, vă întreb...

— Ce anume! rosti Luiza cu fața plină de dâre negre din pricina rimelului întins de lacrimi.

— Toate acestea le-am povestit și la Poliție. Le-au taxat drept "fleacuri lipsite de importanță"... Ce probă de rea-credință mai mare vreți?

— În concluzie?

Emil se aplecă înainte, atât cât îi permitea pântecul uriaș, și vrând să dea greutate cuvintelor, le apăsă aproape silabisind:

— Nu știu cine i-a dat brânci pe fereastră, fizic, sau cine este autorul moral, dar ei, Diana, Dragoș și Patrick, cu siguranță știu.

— Fii pe pace, nu-ți vor spune niciodată adevărul!
Mărgescu avu un rânjet rău:
— Doar că eu mai am un atu.
Se gândea la Cireșica.

*

"Nu cer mare lucru, declara doamna Simina Tamaș, n-am pretenții extraordinare de la fetele mele, dar măcar o dată pe săptămână, pretind să luăm dejunul împreună, toată familia!"

Înainte, masa avea loc duminica, dar după 1990, hotărârâ sâmbăta ca fiind ziua cea mai potrivită. Nimeni nu lucra, iar Diana care avea duminica totdeauna încărcată — două matinee și seara al treilea spectacol — putea participa și ea. Tanti Vica, sora domnului Tamaș, văduvă încă din tinerețe și fără copii, se identificase total cu familia lui frate-său, devenind membru cu drepturi egale din toate punctele de vedere. După mai multe schimburi de locuință, reușise să găsească un apartament de două piese, cam pitic, dar frumușel, chiar la colțul străzii, însă șansa cea mai mare era că cele două cumnate se înțelegeau de minune și țineau sincer una la cealaltă. "Surori să fi fost, zicea doamna Simina spre satisfacția lui bărbatu-său, și nu mi-ar fi fost mai aproape..." În afirmație se strecura însă și o umbră de amărăciune. Când spunea surori, automat și inevitabil se gândea la Cireșica și Diana despre care se exprima oleacă altfel: "Dușmance să fi fost, și tot nu s-ar fi vrăjmășit mai aprig!"

Adevărat că se și potriveau cumnatele! Simina, structură pozitivă, vedea partea frumoasă a lucrurilor, calitățile oamenilor, un ceva bun sau de bine, chiar și acolo unde el nu există deloc, cum s-ar spune doar trandafirul, fără spini. Vica, ochi mai ager și mai cârtitoare, vedea și spinii, se văita când se înțepa, dar tot ea se consola că nu-i mare lucru și că trece. Tradus, și gură, și inimă, ambele mari! Mai presus de toate însă, Vica avea două însușiri care asigură succesul în societate, constituind totodată drumul cel mai direct spre sufletele semenilor. Era veșnic bine dispusă, descoperind negreșit partea hazlie a oricărui fapt de viață cotidian. Genul acesta de oameni sunt de obicei și tonici, iar amănuntul le conferă un capital de seducție irezistibilă. Al doilea, era o generoasă, nimic nu-i putea echivala plăcerea de a face o bucurie cât de mică, avea o inegalabilă știință a cadourilor. Darurile ei nu se aruncau sau n-ajungeau la femeia de serviciu, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, când o obligație stringentă forțează mâna meschină, dar degetele tot nu se pot dezlipi. Însă dincolo de cadouri — îmi dai, sărut mâna, primesc, nu-mi dai, nu zduhnesc —, tanti Vica pusese nu o dată

umărul la greutățile familiei, contribuind cu sume generoase, fără să accepte vreodată restituirea lor.

— Asta înțeleg eu prin ajutor și asta înțeleg eu prin familie și prieteni. Să-mi dai când am nevoie, ăsta-i rostul rubedeniei și să n-aud de împrumuturi, cât am în ce înfige furculița! Familie doar de nunți și parastase, mersi! Ăia-s doar jigănii cu același nume...

Gurmand, domnul Simion Tamaș se și așezase la masă, ciocnind o țuiculiță cu soră-sa. Simina pândea cuptorul, în vreme ce Diana pe care o amuza partea artistică a gospodăriei și numai atât, ornamenta o salată de boeuf. Cireșica se afla în camera ei, nu-și arătase încă nasul. Avea un fierbător electric, așa că-și putea bea cafeaua de dimineață fără a trece pe la bucătărie.

— Dar alde Ciorica, se miră la un moment dat tanti Vica, la ce-o fi zăbovind în iatac, ca o lehuză? Așteaptă s-o poftim cu lăutari?

Domnul Tamaș, o cadră de bărbat odinioară, deși cam prea dulceag chiar pentru contemporanii săi, cu ceva angelic à la vestitul Leonard, la fel de frumos pe dinăuntru după cum îl arăta și chipul, o mustră cu blândețe:

— Tot am vrut să-ți spun, mai cruț-o și tu, Vico. Pe fată o cheamă Cireșica, nici așa, știi... Are și ea un suflet.

Soră-sa, masivă, cu un obraz încăpător unde trăsăturile se lăfăiau nestingherite, se holbă din spatele ochelarilor pe care îi punea doar când își aducea aminte:

— Ești într-o ureche? Tu crezi că eu vreau să supăr fata? Țin la ea ca la copilul meu, îi sunt nașă!

— Știu, știu...

— Păi dacă știi, de ce vorbești? Așa am fost noi în familie, pișcă-limbă și toți cu porecle! Tanti Puricuța, nenea Crau-Crau că și ăla semăna cu un corb, Mieluța, Mac-Mac, vărul din Tulcea... Ce nu-ți place la Ciorica?

Sfios și niciodată bătătarnic, Simion Tamaș se înghesui între umeri:

— Nu-i vorba de mine. Nu... nu știu dacă ei îi face plăcere, adică sigur nu cred. Asta am vrut să spun...

De fapt, altceva voia să spună, că prea se potrivește, fiindcă fata prea seamănă cu o cioară, o pasăre nu tocmai simpatică. O știi tu și ți-e de-ajuns, nu trebuie să ți se vâre mereu degetul în ochi. În străfundul sufletului său, domnul Tamaș încerca unele remușcări față de Cireșica. Întâi că o zămislise așa cum se arăta, deși pruncul nu e cozonac, pui atâta făină, atâta nucă și ouă, și ce pui, aia iese! Chiar așa, ei puseseră după puteri, el fusese un

bărbat chipeș și nici Simina nu era de lepădat, mulți ar fi vrut s-o drăgălească. Baiul era că în sluțenia fiică-si vedea bățul divin, osândă pentru cine știe ce păcate personale sau străbune. Nu-și mai ierta faptul că în copilăria fetelor, evita, discret își zicea el, să se arate cu Cireșica, fălindu-se însă peste tot, pe uliță, la serviciu, la neamuri în provincie, sau în concedii, doar cu Diana. Când își mai și amintea că trufia figurează prima pe lista păcatelor fundamentale, îl apuca tremuriciul. Iar dacă se gândea la suferința Cireșicăi, care nu era fată proastă, inima i se chircea de durere. Ar fi fost dispus să sacrifice orice, mâna dreaptă, sănătatea, viața, dacă ar fi putut cumva să compenseze sau măcar să aline nefericirea Cireșicăi. Dar, din păcate, știa că nu există soluție omenească posibilă. În astfel de momente, se întreba pe cine iubește mai mult. Pe Diana, prin excelență aducătoare numai de bucurii și satisfacții, soarele radios și mândria familiei, sau pe Cireșica, posesoarea unui fizic ingrat, lucru de care, în nici un caz nu ea era vinovată.

Simion Tamaș trăia un adevăr adesea controversat: îi iubim pe cei mai răi, totodată îi iubim și pe cei mai nefericiți... Așa-i, cugeta Simion Tamaș, doar că-s două zicători și fiecare se potrivește în altă parte. Una-i dragostea dintre bărbat și femeie, și alta-i dragostea pentru puii tăi.

Cireșica pătrunse neauzită în sufragerie. Vica, încă sub impresia celor discutate, trase adânc aer în piept, reprimându-și comentariul. "Ah, sistemul ei de a se mișca pisicește, de parcă tot ar spiona și conspira! Totul e antipatic la fetița asta! Măcar lațele să și le fi țesălat!..."

Fata mormăi un bună dimineața silnic și își dădu drumul pe scaunul ei, statornicit în stânga lui taică-său. Arăta ca după somn, recte cum îi stătea ei mai rău. Chip boțit, ochi urduroși, părul subțire și gras adunându-se în șuvițe unsuroase. Peste cămașa de noapte își trăsese un capot cărămiziu, izbutind de minune să accentueze tenul tuciuriu, împingându-l spre hepatic.

— Cum am dormit? se interesă domnul Tamaș cu un zâmbet cam prea festiv și un ton slugarnic care voia să intre în voie.

— Ca de obicei, și tot ca de obicei luă o felie de pâine și scociorându-i miezul începu să frământe cocoloașe, alt tic dezgustător care enerva întreaga familie.

— Adică bine, presupuse optimist Vica

Cireșica își ridică ochii de pasăre, complet lipsiți de gene:

— De unde știi că dorm bine?

Vica râse sonor:

— Adică, de ce să fi dormit prost? Nu-ți lipsește bucățica de pâine, ești slavă Domnului sănătoasă, părinții la fel, nu-ți chiriăie copiii de foame, n-ai bărbat bețiv! Ce-ți lipsește? Unde nu mai am eu anii tăi, să vezi ce dulce aș dormi!

— Las' că tu totdeauna ai dormit dulce, glumi Simion Tamaș, implorând-o din ochi să abandoneze tema.

Cireșica se oțărî și își trecu lațele pe după urechile de liliac. Decretă uscat, cu tone de dispreț:

— Dacă măsura fericirii o dă oala de pe aragaz în care fierbe ceva, probabil că ai dreptate. Nenorocirea e că unii au nevoie și de altceva.

Vica vru să riposteze, dar Tamaș îi prinse brațul, oprind-o. Cireșica își urmă gândul:

— Am să schimb patul. Chiar azi...

"Mâna care nu știe a scrie dă vina pe condei", îi trecu prin minte Vicăi, dar din nou se abținu. Simion Tamaș se uită îngrijorat la fiică-sa. Afirmația i se părea fără nici o noimă. Tatonă prudent:

— Chiar azi? Sâmbăta-i cam închis...

— Hei, tată, unde ți-e gândul? Îi schimb poziția. Îl pun în locul șifonierului și bag comoda între ferestre. Nu mă gândeam să cumpăr altul!

— Dacă tu crezi că ai să dormi mai bine...

Cireșica explică:

— Am citit în mai multe reviste că trebuie să dormi cu capul spre nord...

"Nordul pe care l-ai pierdut, tu, fetițo, comentă în gând Vica. Măcar de l-ai găsi!"

— Se consideră, urmă nepoată-sa, că toate celelalte poziții sunt malefice, pentru sănătatea și moralul individului. O fi ceva! în definitiv, de ce n-aș încerca?

Tamaș se grăbi să cadă de acord:

— Bineînțeles, doar să nu te tragă curentul!

Vica spumega. Orice, dar nu putea fi de acord cu aberațiile!

— Prostii la modă! Auzi, să dormi cu capul spre nord! Abia dacă știu unde-i răsăritul, să pun sfânta icoană! Să-mi spui mie că lui badea Gheorghe, când vine de la seceră, îi pasă de nord! Unde pune capul, doarme neîntors!

— Așa, observă Cireșica, dacă e să simplificăm, se poate dormi și într-o peșteră!

— Da, dragă! exclamă doamna Simina Tamaș, care tocmai intra în sufragerie cu mâinile încărcate. Trebuie neapărat chemat instalatorul, e un frig de peșteră în bucătărie!... Faceți loc pe masă!

Era o femeie rotofeie, cu trăsături care le aminteau pe cele ale Dianei. Nu avusese frumusețea fiică-sii, dar la vremea ei făcuse multe inimi să ofteze. Acum, blândă, frumușică și cu obrajii învăpăiați de cuptor, îți ducea gândul la țărăncuța lui Vasilescu, mămica drăgălașă cu bujori în obrăjori și trei fire de păr albe. Puse platourile pe masă, explicând cu satisfacție:

— Salata a ornat-o Diana! E extraordinar ce poate face fata asta, indiferent pe ce ar pune mâna! Simțul artistic!

— Dar Diana unde-i? se interesă tanti Vica.

— S-a dus la ea în odaie, să se aranjeze puțin... Simioane, toarnă-mi și mie o țuiculiță!...

Cu paharul la gură, ochii i se opriră asupra Cireșicăi. Nu intuise niciodată stările de spirit speciale, nu avusese în viața ei tact și nu era scris să se schimbe tocmai acum. O apostrofă, fără menajamente:

— Tu de ce nu te schimbi?

Cireșica răspunde cu arțag:

— E vreo sărbătoare?

— Da' ce, se miră maică-sa, numai la Paște și Crăciun trebuie să te primenești? O dată în săptămână mâncăm și noi ca oamenii împreună, în sufragerie. Eu cât sunt de bătrână, și mi-am pus singura rochie de mătase care mă mai încape, taică-tău cravata, mătușă-ta s-a dus la coafor...

Cireșica se interesă sarcastică:

— Spune, tanti, te-ai coafat ca să mănânci borș din cap de miel și chifteluțe marinate cu noi?

— ...Diana, își termină gândul Simina Tamaș, și-a găsit și ea cinci minute să se dichisească.

— Vă rog, imploră, Tamaș, vă rog!... Chiar nu se poate masă fără dihonie?

— Dar nu-i ocazie, țipă Cireșica, să nu-mi dați exemple?!

Tanti Vica interveni:

— E o chestiune de tradiție și, în ultimă instanță, de respect. Față de tine însuți, față de ceilalți, față de... — bătu câmpii — sfânta masă!

Cireșica izbucni cu violență, aruncând șervetul în farfurie:

— Hai, tanti, nu te fă mai proastă chiar decât mama! Când nu e sfânta masă? Lunea? Joia? Am și eu două zile libere pe săptămână, și atunci vreau

să mă simt bine! Dacă trebuie să-mi pun pantofi cu toc și corset ca să înghit împreună cu voi un blid de borș, prefer să renunț.

Simina începu să plângă. Plângea în general ușor, și la filme, și la nenorociri anonime, așa că familia nu se simțea prea impresionată. Bărbatu-său de pildă, intra mai degrabă în panică dacă o auzea strănutând.

— Uite unde am ajuns! Să mă faci proastă! Și pe mine, și pe nașă-ta Vica de ți-a fost ca o mamă! Rușine să-ți fie!

— Nu sunteți cuminți, nu sunteți cuminți deloc, scânci domnul Tamaș. Ce-oți fi având de împărțit, Dumnezeule, Doamne?!

În aceeași clipă, Diana deschise ușa sufrageriei. Conștientă de efectul pe care-l producea apariția ei și din deformație profesională, își făcea intrările, nu intra pur și simplu. Mai clar, zăbovea în pragul unei încăperi exact două clipe, cât să ia piuitul de admirație și abia după aceea, începea să evolueze. Familia o privi în extaz, tanti Vica se grăbi să scuipe, alungând deochiul.

— Ptiu! Ptiu! Ești frumoasă și proaspătă ca un trandafiraș! O bucurie să se uite omul la tine! Ferice de noi, familia, că nu trebuie să cumpărăm bilete la teatru ca să te vedem!

Diana aruncă o privire scurtă spre Cireșica, dar decise că nu vrea să se indispună și se repezi la mătușă-sa, s-o îmbrățișeze călduros.

— Așa mă vezi matale, tanti, pentru că mă iubești. Și eu te iubesc.

Cireșica își răsucea pe deget o lață de păr, încercând să pară indiferentă. Bila recalcitrantă îi umpluse gura cu venin, dar trebuia să recunoască, în silă, că Diana arăta senzațional. Peste pantalonii strâmți din piele lăcuită, sexy, de-ar fi băgat în draci și un azil de bătrâni, purta un pulovăr ca neaua, ușor angorat, pe care sânii, destul de plini pentru o siluetă trestie, îl "agresau" cum nu se poate mai exciting. În coama blondă, își împletise un șnur de catifea neagră cu rapel imediat, un cristal mare, tot negru, susținut de un lănțișor diafan la gât.

"E ca o zână, o zână modernă, decretă maică-sa, înfoiată de mulțumire. Ei, de ce nu putea să iasă și Ciorica la fel!", oftă strecurându-i acesteia o privire oblică, ce se credea discretă. Cireșica însă, cu simțurile ascuțite de decenii de frondă și invidie o sesiză instantaneu.

"Nici după treizeci de ani, proasta de mama nu se poate obișnui cu gândul că din același pântece s-au ivit o zeiță și un monstru, așa cum mă vede ea. Diana și știe să se aranjeze, să se scoată la maximum în evidență, dar mă întreb cum aș fi arătat eu în aceleași cârpe?"

Întorcându-și privirea de la Diana la Cireșica, Simion Tamaș, fu străfulgerat de un gând pe care avea să și-l reproșeze toată viața:

"Pentru unii oameni, ar fi fost mai bine să nu se nască."

— Diana, trebuie să bei o țuiculiță cu noi...

— Zău, că nu trebuie, tanti! La cinci, am un live la Antena 1 și seara spectacol. De fapt, nici n-am să mănânc, am să gust ceva, doar ca să zic că am stat împreună la masă.

— Numai să nu te anemiezi, se îngrijoră Vica, la vârsta ta ai nevoie de multe proteine.

Diana râse, alegându-și o ridiche de lună și începând s-o ronțăie spuse:

— Pe astea le scot din aplauze, tanti!

— N-ajungi tu rotofeie în veci! Sămânță bună, nimeni n-a fost grăscean în familiile noastre.

Cu excepția Cireșicăi, toți izbucniră în râs. Vica nu avea osânză, dar era multă, falnică și măreață, iar pe Simina, dacă erai canibal, o imaginai numai bună de băgat la cuptor cu mirodenii și mult usturoi. O găinușă dodue!

Diana își pocni o pălmuță pe frunte:

— Am uitat să vă arăt ceva! Mi s-a propus s-o joc pe Odile din Climate, a lui Maurois! Aduc imediat fotografiile! Am dat probă săptămâna trecută.

Maică-sa o mustră dulce:

— Vezi, așa uiți tu ce-i mai important! N-avem noi destule necazuri, de ce să nu ne bucurăm?

Tamaș o privi mirat:

— Ce necazuri ai tu, Simină? Vezi că-l mânii pe Dumnezeu!

— Ei, vorba vine, dar de ce să nu știm și noi?!

Diana ieși ca o săgeată din sufragerie, în timp ce maică-sa observă cu un suspin:

— Doamne, fie binecuvântat copilul ăsta că de când s-a născut numai bucurii ne aduce!

Simion Tamaș se uită reflex la fiică-sa mai mare. Crispată, continua să fabrice cocoloașe de pâine, reflectând că ea nu avea niciodată nimic de arătat, că nu se putea făli cu nimic. "Cred că cel mai bine ar fi să mor! De mine nu are nevoie nimeni, iar pentru ei, dispariția mea ar constitui o eliberare..."

Vica păru să-și amintească și ea de ceva, doar că după ce emise "A!"-ul declanșator și până ce să se explice, își mai turnă singură o țuică.

— Voiam să vă spun de cum am intrat pe ușă, dar ne-am luat cu vorba și tu încă nu te treziseși. Cio... ăăă... Cireșico, mamă, am o surpriză pentru tine!

Fata, sceptică, îi îndreptă o privire oblică deasupra nasului încovoiat, continuând să frământe cocoloașe. Simina, care nu suporta mizerie în casă sau deranj — nici măcar franjuri strâmbi — luă de pe servantă fărașul și măturică de masă și adună gogoloaiele și firimiturile. Conștiincios și fără comentarii. Tot fără comentarii, fata luă altă felie de pâine și reîncepu operația. La fel de fără comentarii, domnul Tamaș înregistră scena, nescăpându-i sadismul fiică-sii. Surâsul înfipt în colțul buzelor înghițite parcă, aducând a cicatrice sublinia intenția de a scoate din sărite, excluzând din capul locului elementul de distracție. Se grăbi să treacă peste moment, îmboldind-o pe soră-sa:

— Ce surpriză? Ne faci curioși.

— Eu nu-s curioasă, respinse infectă Cireșica.

Tanti Vica înghiți eroic afrontul și continuă cu entuziasmul neamputat:

— Ți-am găsit un pretendent.

— Ce spui?! se prăpădi de bucurie Simina. Cine?

— Vlad Țepeș, sugeră Cireșica strâmbându-se. Prostiile lu' tanti Vica!

Mătușă-sa o puse la punct:

— Nu vorbi dacă nu cunoști! E o persoană foarte bine, contabil la o firmă particulară, Rațiu îl cheamă, chiar așa, domnul Rațiu!

— Cireșica Rațiu! visă Simina. Sună frumos! Tu de unde-l știi?

— L-am cunoscut ieri, la Miorița Blejan, a avut seară de canastă. Se prezintă extraordinar! E, râse, unde nu sunt eu mai tânără! Și unde mai pui, fără obligații, fără pensii alimentare, ascultă la mine, Cireșico, dai lovitura!

Doamna Simina se bucură:

— Ce bine că am zugrăvit! Intră omul prima oară în casă, vede că nu suntem țigani! Uite, parcă am avut eu o presimțire!

Simion Tamaș o domoli, atingându-i brațul cu blândețe:

— Ușurel, să vedem întâi ce și cum...

Vica râse veselă:

— O să-l vedeți și o să vă placă. Doar domnișoara noastră să nu fie prea cusurgioaică. Dacă e s-o iei așa, găsești păduchi și în barba lui Moș Crăciun!

Simina își cântări fata cu privire de stilist-expert, cel puțin Armani:

— Prima impresie contează! Cred că un deux-pièces ar fi cel mai potrivit

— Normal, aprecie și cumnată-sa, că doar n-o să se îmbrace disco! E un om serios.

Cireșica se interesă sarcastică:

— Cât de serios?

Vica se enervă:

— Ce înseamnă cât? Cum vrei să-l măsor? În metri? În kilograme?

— Nu vă înfierbântați, se milogi Tamaș.

— Nu vezi că fie-ta își bate joc de mine? Omul vrea să-ți facă un bine, și tu îi dai cu tibișirul pe sub nas!

Simina îi privea uluită, fără să înțeleagă:

— Din ce vă luarăți, dragă?!

— Tanti știe! Am întrebat-o cât de serios e candidatul și și-a ieșit din fire. Ca să fie clar pentru toată lumea, câți ani are domnul Rațiu?

Vica se foi greoi, își pipăi mașinal perlele de pe decolteul generos:

— Sigur... nu-i un băiețaș să-l ducă mă-sa la pipi. E un om matur.

— Adică? se interesă domnul Tamaș. Răspunde limpede, câți ani are?

— Păi... la vreo cincizeci, dar nu-i arată. Mai mult de patruzeci, nu-i dai.

— Și fata are treizeci, cum vine treaba asta, Vico?

Și dintr-o dată, luându-i pe toți prin surprindere, Cireșica izbucni într-un plâns sălbatic, salbe de hohote care scuturau trupul plăpând o zguduiau epileptic, de ți-era teamă că nu va rezista, că se va nărui. Cei trei rămăseseră perplecși, incapabili să reacționeze, pentru că nici unul dintre ei nu-și amintea s-o fi văzut pe Cireșica plângând. Oricum, niciodată după ce se înălțase de șapte-opt ani. Ai ei o considerau fire ascunsă și nesimțitoare, n-o doare pentru altul, cui s-o fi nimerit că ei toți erau duioși și sentimentali. Barem doamna Simina plângea și pentru un pisoi orfan, Diana chiar și la o injecție, însuși Simion Tamaș lăcrăma la ocazii. În ce o privește pe Vica, plângea doar de două-trei ori pe an, dar zdravăn, șiroaie cât să umpli cana, pentru că citise ea că-i sănătos pentru ochi să verși pe an cel puțin jumătate de kilogram de lacrimi.

Domnul Tamaș, stors de milă, simți nevoia s-o admonesteze pe soră-sa:

— Vezi ce-ai făcut, Vico? Ai jignit fata. Nu zic că expre, dar...

Vica începu să plângă și ea:

— Ce-am făcut, Dumnezeule?! Iartă-mă, păsărico, dacă am greșit, eu am zis că e de bine, să-și facă fata rândul cu un om cumsecade. De ce să te

jignesc? Ești fina mea, te iubesc ca pe copilul meu, îți vreau doar binele...

Cireșica își ridică obrazul dintre latele năclăite de lacrimi și transpirație:

— Bine?! Asta-i ce-mi dorești tu? Un moș de vârsta lui tata? Dar probabil că ai dreptate, nici nu mi se cuvine altceva!

— Nu asta am vrut să spun!

Simina interveni aiurea ca întotdeauna:

— Mă duc să fac un ceai de mușețel, aveam nevoie toți de un calmant.

Dar un urlet fioros, de coșmar, le acoperi glasurile.

Cu excepția Cireșicăi care părea să nu fi auzit nimic și continua să hohotească, frântă în două deasupra mesei, ceilalți țâșniseră în picioare și năvăliră la ușă, încercând să iasă toți deodată. Nu încăpea nici o îndoială, urletul răzbătuse din "odăile" Dianei (doar o cameră, un oficiu sanitar cu duș și un mic antreu, dar era denumirea intrată în uz) și apoi, nici nu se mai afla altcineva în casă. Spaima le descompusese figurile, și doamna Simina suflă pierită:

— Doamne, apără-ne, ce o mai fi și asta?

Ușa, împinsă cu putere din partea cealaltă, îi catapultă spre mijlocul încăperii. Vica se împiedică și încercând să se sprijine de masă, alunecă trăgând după ea vreo trei farfurii din serviciul care părăsea subsolul vitrinei doar la prânzul comun săptămânal și de sărbători.

Diana, cu fața golită de sânge și tremurând ca frunza, se rezemă de perete. Cireșica își ridică privirea:

— Ce-ai pățit?!

— Ce s-a întâmplat?

— Ce-i cu tine?

— De ce-ai strigat? Vorbește, pentru numele lui Dumnezeu!

Diana își aținti privirea asupra soră-sii. Ochii albaștri, încărcați de ură, deveniseră oțel. Rosti, parcă mușcând cuvintele:

— Tu ai făcut-o, nu-i așa?

Cireșica se holbă, uitând să mai plângă:

— Ce să fac?!

— Ce să facă? repetă Vica.

Glasul Dianei îi amuți:

— Am găsit trei mortăciuni în camera mea. O pisică în pat și doi șobolani pe toaletă.

În aceeași clipă, vomă pe pulovărul alb de angora

Vocile se încălecară din nou, ce, cum, de unde, cine, nu se poate, ți s-o fi părut, de unde pică și năpasta asta, nu cred...

— Duceți-vă să vedeți, replică uscat Diana.

Apucă primul pahar plin de pe masă și luă o înghițitură zdravănă continuând s-o fixeze pe soră-sa. Cireșica țipă:

— Degeaba te uiți la mine, habar n-am despre ce vorbești!

— Tu le-ai pus! Ce sperai, un infarct? Crezi că nu mi-am dat seama că mă urmărești! De săptămâni, de ani de zile, de-o viață! Doamne, că hâdă te-a mai croit Dumnezeu, și pe dinafară și pe dinăuntru! Mă cutremur!

— Dar de ce, Dumnezeule, de ce? scânci Simina.

Diana râse scurt, cu răutate. Din pricina furiei, buzele senzuale deveniseră incredibil de subțiri.

— De ce? De bestie invidioasă și deșeu respingător al naturii! I se adresă direct: Nu știi ce rău să mai născocești împotriva mea! Mai nou, îmi face farmece! Ticăloasă perversă!

Nu se înșela. În așteptarea momentului când îi va veni rândul la zar, asta însemnând în mintea Cireșicăi Ziua cea Mare în care Diana va fi silită să plătească polițe grele pentru toate ticăloșiile săvârșite într-o viață (avea dosarul aproape complet), ea, Cireșica, își mobila nerăbdarea șicanând-o pe soră-sa, determinând-o să trăiască coșmarul unei nenorociri apropiate; să fie conștientă de inevitabilul ei. Să se chinuiască.

Folosea în acest sens cele mai perfide trucuri de la fotografii cu ochii scoși, până la a face să-i dispară elemente vestimentare indispensabile chiar înainte de a pleca la spectacol, telefoane la două noaptea, corespondență plină de amenințări și semne vrăjitorești...

Domnul Tamaș interveni autoritar:

— De-ajuns, Diana! Sunteți surori, nu pot admite să vorbești în felul acesta! Mai înainte de toate, trebuie lămurite lucrurile. Mă duc să văd care-i situația!

Vica îl apucă hotărâtă de mână:

— Stai aici! Știi că ești sensibil. Mă duc eu.

— Așa-i, se ralie Simina, medicul a spus să te menajezi, n-ai nevoie de emoții!

— Lăsați-mă în pace, mormăi Tamaș și o luă înainte pe coridor.

Femeile îl urmară, Vica, serios îngrijorată, dar și plesnind de atâta senzațional, Simina neînțelegând ce se petrece de fapt în casa ei, cu familia

ei, în lume!

Diana continuă s-o privească fix, neîndurător, fără să clipească. Cireșica simți că nu mai suportă și țipă isteric:

— Degeaba încerci să mă intimidezi! Jur că n-am nici un amestec! De unde dracu' să fac eu rost de mortăciunile alea?

— Asta numai tu știi!

— Și de ce as face-o?

— Pentru că ești diabolică.

— Ți-ai pierdut mințile?! urlă Cireșica. Dacă aș vrea să-ți fac vreun rău, nu m-aș demasca înainte. De ce să te avertizez? Ca să ai timp să-mi dejoci planurile?

— Pentru că ești diabolică și perversă. Cum poți fi atât de netrebnică?

— Nu-s nici pe jumătate, pe cât ești tu! Lasă că știu eu destule!

Își mușcă buzele. Era cât pe ce să vorbească prea mult. Taina, taina ei cea mai de preț, trebuia să rămână intactă până la capăt. S-o izbească, pumn năprasnic în obrazul ăla de înger perfid, și să nu-și mai revină în veci!

Diana își înfipse unghiile în părul slinos al soră-sii și o zgâlțâi cu putere:

— Știu că-mi vrei pielea, dar ține minte strigoi cu bube! Înainte de a mi-o lua tu, ți-o iau eu. De mâna mea o să crăpi și nu oricum! Jupuită de vie!

Îi dădu drumul cu brutalitate și ieși trântind ușa cu putere. Cireșica, plângând de durere fizică — soră-sa o trăsese rău de păr și nici ghiontul nu fusese mai amabil, privi cu ură în urma ei:

"Asta rămâne de văzut."

*

Devenise un sistem și Clotilda, cu simțurile ascuțite și mereu la pândă ale femeii care iubește, observă prima că s-a petrecut o schimbare pe care nici Dragoș n-o trecu cu vederea.

— Ce se petrece la tine în căprărie, mon cher? A doua lună de miere cu Clo-Clo?

— Ce vrei să spui?

— Dacă n-ai chef să vorbești, n-ai decât, dar nu-mi prezenta mie mostre de actorie. Auzi, mai bine ca tetea — și se înțepă de câteva ori cu policarul în piept — nu te cunoaște decât maică-ta, și asta deoarece coana Fulguleț e

o mică și fragilă doamnă mai isteață decât lasă să se vadă. A și descoperit secretul ca voi doi să fiți prieteni, în raporturi de francheţe cum n-am mai întâlnit.

— Nu-mi fă cunoștință cu mama, râse Patrick.

— Ai dreptate... Bref, cam de vreo zece zile, te remarci printr-o sensibilă schimbare de modus vivendi, cum s-ar fi exprimat străbunii noştri romani, rosti preţios Dragoș, așa cum proceda când voia să fie maliţios. Nu mai eşti disponibil oricând, notat absent la party-uri care se anunţau promiţătoare din start, la 9 seara dispari și o iei la goană spre casă. Mi-amintești de liceanul Petrică de acum cinşpe ani, pe care-l aştepta domnul Ioan Sârbu cel Drept cu ochii pe ceas și cureaua de la pantaloni în mână.

— Antipatic personaj! râse Patrick. Mi-e tată, îi doresc să fie sănătos și sincere felicitări pentru ziua aniversară, dar în rest, nu cred să existe doi oameni mai străini unul față de celălalt ca noi. Nu știu exact ce bun îi lipsește, că din cele dezagreabile are cu ghiotura...

— Gentlemanul n-are umor, chestie care-i îndoliază moaca și dispoziţia. Ar fi izbutit un cioclu pe cinste!... Și acum, treci la spovadă!

...Pe undeva, parcă nu-i lăsase timp să respire, să se dezmeticească. A doua zi, după partida de sex care se consumase în camera lui, Patrick se încurcă la un pocher și se întoarse acasă spre ceasurile 2 din noapte. Nu găsi cu cale s-o deranjeze pe Clotilda (deși îl rugase să-și semnalizeze întoarcerea indiferent de oră) care doimea ameţită de sedative. Încercând să nu facă zgomot, intră în camera lui. Cum era foarte pedant, se dezbrăcă tacticos așezându-și hainele într-o ordine desăvârșită, ducând apoi umerașele pe o săliță care dădea în bucătărie. Tanța avea să le scoată mâine dimineață la aerisit, pe balcon.

În sfârșit, se relaxă făcând un duș lung și zgomotos care nu deranja pe nimeni. Diplomată femeie Clotilda și excelentă organizatoare! Când se căsătoriseră, pentru a-l face să se simtă cu desăvârșire în apele lui și liber de orice cenzură, improvizase acest oficiu sanitar, folosit exclusiv de Patrick, chiar lângă odaia lui: un duș, o chiuvetă cu oglindă și un wc. Dacă avea chef de cadă sau de te miri ce altceva, avea la dispoziţie baia somptuoasă de lângă dormitorul nevesti-sii.

Când ieși din baie, se simțea ca o flacără. Emana aburi fierbinţi, cu aromă Diavolo și uitându-se la patul gata de somn, anticipă în gând

voluptatea trupului încălzit — dormea gol, doar în chiloți, ca americanii — strecurat în așternutul răcoros de atlas. Îngânând o melodie care îl obseda încă de dimineață, se trezise cu ea pe buze, aprinse o ultimă țigară. Nu auzi nimic, dar din întâmplare privea spre ușă. Butonul de porțelan alb care înlocuia clanța se răsucea încet, manevrat cu infinite precauțiuni. Pe fața lui Patrick se ivi un surâs amuzat.

— Tu ești, Clo-Clo? Poți să intri, nu dorm...

Ușa se întredeschise, lăsând-o pe Ioana să se strecoare șerpește. Era complet goală.

Se odihneau în poziția clasică: el pe spate, ea prăvălită peste pieptul lui; el fuma, ea se juca răsucind în jurul degetului lanțul medalionului despre care bijutierul pretinsese că îl reprezintă pe Sfântul Patrick.

— Ce se întâmpla dacă mă găseai cu altă femeie?

— Exclus! răspunse Ioana serioasă.

Tot ce făcea Ioana era serios sau grav.

— De ce?

— N-ai fi făcut-o cu... ea în casă.

Patrick constată că în limbajul Ioanei intervenise deja acea jenă specifică, amestecată cu gelozie, parcă repulsie de a pronunța numele soțului inocent, victima.

— Crezi?

— Sunt convinsă. Pentru așa ceva îți trebuie multă inconștiență și nesimțire. Tu, mai presus de toate, îți cunoști interesele.

Patrick ar fi vrut să se enerveze. Se simțea însă prea moleșit — Ioana se dovedea o amantă înfocată — prea împlinit și totodată prea leneș ca să ia o atitudine categorică. Ripostă totuși:

— Cât ar fi de inteligenți și cu experiență, oamenii nu se pot debarasa de prejudecăți. Diferența de vârstă, de pildă, exclude din capul locului ideea de sentiment.

Ioana se ridică într-un cot, privindu-l intens. Lumina aplicelor de deasupra patului făcea din ochii Ioanei două torțe albastre.

"Are ochi extraordinar de frumoși", constată cu surpriză parcă Patrick.

— Vrei să-mi spui c-o iubești?

— Mă crezi dacă-ți dau cuvântul de onoare?

În glasul Ioanei gâlgâi patima:

— Pretinzi că-ți pasă când întârzie în oraș? Că sărutările ei te îmbată? Că tânjești după ele? Că vă ținеți de mână la cinema? Că simți nevoia stringentă de a o avea tot timpul în preajmă? Că dacă dă faliment și tot luxul ăsta care ți-e adevăratul stăpân piere spulberat de vânt ca puful de păpădie, ai continua să rămâi lângă Mami, săturându-vă doi dintr-un ou?

Patrick o privi lung, vag neliniștit:

— Chiar așa de mult o urăști?

— Te iubesc pe tine. Ești primul bărbat din viața mea...

Pe obrazul tânărului se lăți un surâs pișicher:

— Nu-mi place să fiu măgar, dar în privința asta, permite-mi să am unele îndoieli...

Ioana tresări. Adusă de spate, își cuprinse genunchii aduși la gură. Declară sec, fără comentarii:

— În clasa a IX-a, m-a violat profesorul de mate.

— O! Îmi pare rău...

— Aș vrea să mă crezi, îmi pasă ce gândești.

— Ai reclamat situația?

— Nu. Mi-a fost rușine. Pe urmă, cum era să mă iau la luptă cu tovarășul prof Pandele, care mai era și secretarul organizației de partid din școală, cumnat cu Oprea care era pe aceeași funcție la județ? Ce însemnam eu și maică-mea față de ei?...

Ura îi gâlgâia în glas, tremura de revoltă neostoită de trecerea anilor:

— Doi viermi netrebnici, asta însemnam, mama o umilă dactilografă la o cooperativă de încălțăminte pe care o speria totul! Dumnezeu, vremea de afară, masa zilei de mâine, restructurările, visele urâte, vecinii răi. Eu nici atâta, sărăntoaca clasei, iar amândouă "orfane", abandonate de soț și tată.

Patrick se simțea sincer impresionat și o mângâie stângaci pe părul despletit:

— A... ai fost obligată să-l suporți tot liceul?

— Am avut noroc, rânji Ioana, o dată în viață am fost și eu băftoasă. După violul propriu-zis, n-a mai urmat nimic. Nu-i plăceam îndeajuns, eram prea slabă... În schimb, eu îl urmăresc pretutindeni, în orice moment sunt la curent cu harta existenței lui. Îmi doresc puține lucruri, dar dacă visez la ceva, intens și fără abatere, este ziua în care i-o voi plăti. Fără milă.

— Mă sperii! E o ură... nesănătoasă. Vreau să spun că, în primul rând, ție îți face rău.

Ioana râse:

— Cum arată ura sănătoasă? În realitate, știe să urască doar ăla care a suferit crâncen. Altfel, e ușor de vorbit despre mărinimie sufletească și apostolică iertare.

Patrick se simți surprins de această explozie de confidență din partea unei persoane socotită îndeobște drept închisă, ascunsă, niciodată exteriorizată. Astfel de persoană, dacă ajunge totuși să-și etaleze secretele, o face rar și doar față de oameni extrem de apropiați. "Te pomenești că nebuna chiar mă iubește..." Undeva, parcă în străfundul sufletului, ipoteza îl flata, căci Patrick, ca și Diana, era sensibil la omagiile aduse propriei persoane indiferent din partea cui ar fi venit, dar totodată se simțea și temător. Ioana nu va permite nimănui s-o trateze ca pe o aventură de o noapte, o intuia prea mândră, prea puternică, prea luptătoare. "Ce o fi în mintea ei?!" și următoarea întrebare îi scapă înainte de a fi avut timpul să gândească:

— Cred că ți-ai luat toate... măsurile, nu-i așa?

Întâi, nu sesiză la ce se referă și-l cercetă nedumerită:

— Ce măsuri... A! ți-e teamă să nu rămân însărcinată!... Râse amar: Doamne, ce meschin poți să fii! Îl provocă: Și dacă aș rămâne, ce-ar fi?

Patrick se ridică în capul oaselor, bâjbâi pe noptieră și aprinse o țigară:

— Draga mea, se rățoi destul de iritat, eu am depus eforturi pentru a-mi edifica o viață agreabilă, un itinerariu rectiliniu, fără necazuri, fără accidente, un perimetru în care să mă simt, și mă simt, bine, "o zonă liberă de complicații". În consecință, ar fi lipsit de lealitate și bun-simț vizavi de mine însumi să încep să le caut cu lumânarea.

Ioana îi adresă o privire ironică. În clarobscurul încăperii, așa cum stătea, nud în profil, sânii — pere cârne cu nasul ridicat — se arătau superb.

— Și ce se va întâmpla cu Băiatul, când Mami nu va mai fi?

Patrick tresări ca pălmuit. Strivi nervos țigara și se ridică din pat:

— Nu-ți permit să vorbești așa cu mine. Și nici despre nevastă-mea. Te poftesc să pleci!

— De ce te superi? surâse Ioana. În definitiv, mi-am manifestat îngrijorarea pentru soarta bărbatului pe care-l iubesc. Maică-ta simte la fel și s-a exprimat cam în aceiași termeni. Nu te mira, am auzit ce-ați discutat în sufragerie când Fulguleț a luat dejunul aici.

Patrick o privi neputincios:

— Cred că ești o femeie infernală! Să nu te mai prind în camera asta!

Un ciocănit discret îi îngheță sângele în vine. Se pierdu cu firea privind înnebunit în jur după o ascunzătoare pentru Ioana. Noroc că venise goală, îi fulgeră prin minte, nu mai trebuia să aibă grijă și de haine, corp delict.

Ciocănitul se repetă, ceva mai perceptibil. Fata, stăpână pe ea, își duse degetul la gură. Trânti perna ei peste a lui Patrick pentru a șterge urma unui al doilea cap în același așternut și se strecură iute ca o șopârlă sub pat.

— Fă pe somnorosul! mai găsi timp să șoptească.

La al treilea ciocănit, Patrick se interesă cu ceea ce încerca el să pară o voce adormită:

— Clo-Clo, tu ești?

— Ți-am auzit glasul și m-am gândit că poate ai un coșmar. Nu știam că Băiatul meu vorbește în somn... Iartă-mă că te-am trezit!

— N-are nici o importanță. Ai nevoie de ceva? Nu te simți bine?

Își ținea pumnii încleștați sub pled, se simțea nelaîndemână și confuz, iar gândul că Ioana se afla sub pat, îl înnebunea.

— Nu, scumpule, dimpotrivă, azi mi-e mai bine ca oricând, în câteva zile, voi fi complet pe picioare.

— O, mă bucur.

— Știu, dragostea mea, șopti, dându-și peignoirul la o parte.

Prin decolteul adânc până la talie al cămășii de noapte, i se vedeau clar sânii destul de bine întreținuți. Cândva, se fălise tare mult cu ei.

— M-am simțit însă dintr-o dată extrem de singură... Ioana n-a înnoptat acasă... Singură, singură, și dintr-o dată mi s-a făcut un dor nebun de Băiatul meu!

Se lipi de el și-i aplică o sărutare lungă, ventuză hulpavă și interminabilă. Concomitent, mâinile dezmierdau indiscret și abil sub centura lui Patrick.

— Ia-mă, șuieră gâfâind la urechea lui, ia-mă și zdrobește-mă, așa cum știi tu, Băiatule... Așa... Mai adânc!... Toată!...

Sub somiera patului, zguduită ca de pașii unui elefant, Ioana trăia un coșmar. Doar mușcându-și până la sânge brațul, izbuti să nu vomite. Târziu de tot, când Clotilda, în sfârșit sătulă, adormise sforăind, Ioana, strecurându-se ca o umbră, reuși să părăsească dormitorul.

Patrick, imobilizat de îmbrățișarea Clotildei, nu dormea. Sub povara rușinii nemărginite, cumplite, și cum nu mai încercase vreodată, începu să

plângă.

Dincolo de ferestre, zorile dădeau bineţe cenuşii. "Ce noapte, Dumnezeule, ce noapte!..."

*

După spectacol, Diana şi Dragoş se certară. Pe Diana, obişnuită să domine şi să-şi impună punctul de vedere indiferent în ce zonă a relaţiilor sociale ar fi evoluat, atitudinea autoritară a lui Dragoş o găsi complet nepregătită. Întâi uluită, apoi indignată, făcea cunoştinţă cu o a doua faţă a amantului despre care îşi închipuise că-l cunoaşte ca pe propriile degete, învârtindu-l după plac. Discuţia o deschisese Dragoş, în timp ce o privea cum se demachiază:

— Am auzit că la înmormântarea lui Lupu ai fost cu Quasimodo. Cu el ai şi dispărut înainte de a se termina slujba.

Diana se crispă:

— Ei şi? În orice caz te felicit, ai un serviciu de informaţii competent

— Astă-seară mergem la mine, rosti Dragoş pe un ton categoric.

Pentru prima dată, decidea de unul singur, dar Diana nu se alarmă:

— Nici gând!

Dragoş respiră adânc. Încă reuşea să se stăpânească:

— Ai să vii cu mine! Nu vreau să ne certăm.

— Atunci, tacă-ţi gura şi aut din zonă!

Dragoş făcu un pas înainte şi o apucă brutal de umeri:

— Nu vorbi aşa cu mine!

Diana se smulse nervoasă din strânsoare:

— Vorbesc cum poftesc! Ce-ai să-mi faci? O să mă baţi?

— Dacă e nevoie îţi rup şi oasele, enunţă Dragoş, fără să zâmbească.

— Ha! ha! ha!

— Nu glumesc, Diana! Ţin mult ca azi să înnoptezi la mine.

De fapt, Dragoş încerca o demonstraţie de forţă care să reechilibreze situaţia. Prea îşi bătuse joc de el în ultima vreme, prea îl domina. Se obişnuise s-o considere proprietatea lui, erau potriviţi din toate punctele de vedere, îi legau multe, iar povestea aceea neplăcută de acum cinci ani îi făcuse complici pe viaţă. Un desfăşurător firesc, în ordinea lucrurilor, ducea la o iminentă căsătorie.

— Înnoptăm?! Hm, nu cred... nu cred deloc că vom înnopta! Intenționez să dorm noaptea asta la Doru.

— Care Doru?!

— E limpede, cu tine se întâmplă ceva! Auzi, care Doru? Câți Doruleți cunoaștem noi doi?

Dragoș o privi stupefiat, nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Doru Pavel?!

— Exact. Doar cu el am fost la cimitir și așa, brusc și instantaneu, am băgat de seamă că-i plin de sex-appeal.

— Te-am auzit recitând bancuri mai bune! Caută altceva!

Diana începu să se fardeze, machiaj obișnuit, de stradă.

— De ce? E un gentleman, actor ca și noi, ce-i lipsește?

— E un nemernic, un excrement al naturii!

— ...care a demonstrat, urmă Diana imperturbabilă, că știe să se și bată!

Se năpusti asupra Dianei și, ridicând-o ca pe un fulg, o întoarse cu fața spre el:

— Nu poți să-mi faci o măgărie ca asta! Nu știu unde am greșit, dar dacă vrei să te răzbuni, caută altceva!

— Dă-mi drumul! țipă femeia încercând zadarnic să se smulgă, și nu fă cu mine pe omul de Neanderthal! Mă privește unde dorm și cu cine mă culc!

— Face parte din scenariu?

În general, Diana repezea, țipa mult, dar se înfuria rar. Când se enerva însă, simțea că însuși diavolul a pus stăpânire pe ea, țintea și nimerea cele mai vulnerabile zone ale interlocutorului, devenea sadică și ar fi reușit să scoată din minți chiar și un bloc de granit. Era starea de spirit de acum, rezultatul acumulărilor emoționale negative din ultima vreme, o succesiune de care Dragoș nu era cu nimic vinovat. Simțea însă nevoia stringentă de a-l răni până la nimicire și îl provocă cu bună știință:

— De ce, nu? Dacă știe să se bată, poate știe să facă și sex. Genul ăsta de gladiatori funcționează de obicei foarte bine la pat! Mi-a spus...

Nu mai apucă să spună cine. O palmă zdravănă, cum nu mai primise în viața ei (de fapt, nu primise nici una) îi șterse cuvintele de pe buze, azvârlind-o înapoi pe scaunul din fața oglinzii.

— Nu admit să vorbești ca o târfă de maidan! mârâi Dragoș îndesat.

Diana, fără grai, se simțea confuză, cumva moleșită. Palma o luase pe neașteptate, obrazul îi ardea de durere, dar, în chip ciudat, pervers, îi

plăcuse. Trăia o stare de voluptate necunoscută, un anume bine fizic senzual la fel de nou și se simți dintr-o dată cuprinsă de o dorință pârjolitoare.

Dragoș o privi scurt. Nu mai era nevoie de cuvinte. O smulse de pe taburet, o trânti pe covor și se aruncă sălbatic peste ea. Fără menajamente, fără tandrețe. Diana se lăsă cuprinsă moale, docilă, fierbinte. Se prăbușiră amândoi într-un abis.

— Îmbracă-te, spuse Dragoș ștergându-și de pe obraz urmele de ruj. Vin să te iau peste un sfert de oră. Grăbește-te, te rog...

Diana îl așteptă să iasă și imediat scoase celularul din poșetă.

*

Diana, nu fără un gâdilici interior, îi observă emoția. În fond, Doru nici nu încerca să și-o camufleze. Avusese un impuls la început, instinctul de autoapărare care semnalizează când ești gata să-ți pui inima în palmă, și încercase să se controleze. "Comportă-te matur, ai treizeci de ani, te-ai mai întâlnit cu femei, nu trebuie să-i dai ei toți așii chiar înainte de a bate cărțile..."

Se răzgândi în minutul următor și, fără să-și dea seama, dădu din cap ca un armăsar nărăvaș. "La naiba cu prudența! Știe c-o ador, iar eu nu voi rata poate unica ocazie a vieții mele de a mă simți fericit, împiedicându-mă în strategii. Voi fi exact ceea ce sunt: chose-ul ei, preș sub picioarele ei..."

Când îl sunase, venise literalmente de-a dura! Ce o determina pe Diana Tamaș, la aproape zece seara, să-i solicite o întâlnire imediată, în condiții de mare clandestinitate? Se simțise fericit, dar totodată, ros de neliniști. Glasul Dianei șoptit, precipitat și, după cum i se păruse, plin de teamă, avertiza că fata are necazuri, că oricum, s-a întâmplat ceva. Nu-i dăduse nici o explicație, practic nu-l lăsase să vorbească, "poruncindu-i" (da, da, fără te rog sau dacă poți, vrei etc.) s-o aștepte într-un taxi la Giselle, un magazin aflat la circa o sută de metri de teatru. Fapt sigur, dedusese Doru, cel puțin în seara asta, Dragoș era scos din cărți. De cine altcineva s-ar fi ferit?!

O zări de departe, apropiindu-se în fugă. Blugi, vindiac, adidași, un sac de sport pe umăr... Hm, nu era deloc stilul Dianei care, după căderea serii, arbora o ținută elegantă. Conformându-se dispozițiilor, o așteptă în mașină, mulțumindu-se doar să deschidă portiera. Diana se strecură suplă și i se cuibări în brațe:

— Strânge-mă! Strânge-mă tare de tot! Mi-e așa de frică!

Topit, Doru trebui să repete de trei ori adresa ca să se facă înțeles. Șoferul îi cerceta în oglindă cu o curiozitate nedisimulată. Apăsă pe accelerator: "Pun pariu că în noaptea asta, cineva — «fraierul de acasă» — o să plângă, cu ochii pe geam..."

Doru se învârtea în jurul ei, neștiind cum s-o mai mulțumească. Îi vâjâiau urechile, simțea nevoia să respire des, totul îi scăpa din mână. Nici în visele lui cele mai avântate, nu-și închipuise că într-o bună zi, Diana se va afla aici, numai a lui, legănându-se în balansoarul de răchită, unde el însuși se legăna de atâtea ori cu un pahar de alcool la îndemână, gândindu-se la ea.

Diana, măgulită — întreaga lui făptură îi prezenta omagii supradimensionate și umile în același timp —, acceptă un cocktail de fructe cu un deget de alcool. În ultima vreme, dar mai ales de când văzuse monumentul Monicăi, se afla într-o dispoziție specială înclinând spre sumbru isteric, dar constată că în ciuda temerilor și necazurilor recente, îi era bine, prezența lui Doru o reconforta, mai simțea încă în jurul trupului brațele care o înlănțuiseră în taxi, iar în nări, mirosul lui specific. "Ce-ar fi să mă culc cu el?..."

Alungă gândul — "ce naiba, am dat în nimfomanie, mâine am să mă culc și cu portarul!" — și își plimbă mașinal privirea peste interior. O surprindea, deși n-ar fi știut să spună exact la ceea ce s-ar fi așteptat, și, în orice caz, o impresiona plăcut. Simplu, cu puține obiecte, dar de calitate, nici un kitsch. Ceea ce sărea de la bun început în ochi era duzina de fotografii costisitor înrămate, care o înfățișau pe ea, Diana, în diverse roluri. Constată amuzată:

— Ăsta-i deja muzeu, Dorule! Ce părere au dulcineele tale?

Doru Pavel răspunse ambiguu, încercând să câștige timp:

— Ce părere să aibă?

— Pe mine una m-ar deranja să dau ochii cu un fotomontaj ca ăsta. Practic, nu le dai nici o șansă.

— Chiar nu au nici o șansă. Cine a avut ghinionul să se îndrăgostească de tine nu mai poate oferi nimic altei femei.

— E frumos ce spui tu și altceva decât aud de obicei.

Oricât de tulburat ar fi fost, Doru încă mai păstra un strop de luciditate, stăruind ca un rest de zaț pe fundul unei cești de cafea: "Dacă îi mai arde de

flirtat, lucrurile nu stau chiar atât de rău..." Își luă inima în dinți și se interesă, chipurile indiferent:

— Cum se mai simte Dragoș? Ți-am mai spus că el m-a provocat.

Diana avu un gest de plictiseală:

— Sunteți amândoi niște proști. Doi cocoși caraghioși. Nu vreau să mai aud de prostiile voastre!

Doru se apropie și îi răsuci brusc fața. Pe obrazul diafan, o vânătaie urâtă se cățăra spre tâmplă, dispărând sub șuvițele de păr. Doru încasase destul la viața lui ca să-și dea seama că femeia fusese țeapăn lovită peste ochi, și nu alintată cu o floare.

— Ce-ai pățit aici? întrebă speriat.

— M-am lovit de ușa de la dulap. Mă grăbeam...

— Nu minți, Diana. Asta-i cea mai clasică "pleaznă peste faruri" din câte am văzut vreodată! Doar un vierme poate să dea într-o femeie! Și mai pretinde că te iubește! Dacă-l întâlnesc, țăndări îl fac!

— Potolește-te! țipă Diana. Ce naiba, doar cu schizofrenici am de-a face? M-am lovit singură, și cu asta discuția-i încheiată! Am venit la tine pentru că am probleme, și ție îți arde de turniruri!

Agil, în clipa următoare era la picioarele ei. Avea un trup suplu, bine lucrat, și dacă făceai abstracție de chipul de ocnaș, care și ăla, căznit și spintecat cum era, emana o virilitate picantă în agresivitatea ei...

— Sunt în pericol de moarte, Dorule! De-asta am venit la tine. Să mă ascund, să fiu liniștită măcar câteva ore.

— Dacă-ți închipui că am exagerat o singură silabă, încheie Diana, chiar acum, mă ridic și plec.

— Ce-ți veni? se sperie Doru.

— M-am săturat să fiu tratată ca o ipohondră care pe deasupra mai suferă și de mania persecuției.

Doru îi mângâie degetele lungi care odihneau pe brațul balansoarului, ocolind ametistul, un cadou de la Dragoș.

— Fii pe pace, șopti, din păcate cred fiecare cuvânt.

Credea și se simțea speriat de moarte.

— Nicăieri nu mai am liniște, acasă mi-e teamă să mai pun ceva în gură, pentru ca nu cumva vipera de soră-mea să-mi fi pus otravă în mâncare, pe stradă, la teatru sunt urmărită de un monstru, un soi de Budha apocaliptic,

primesc tot felul de avertismente sinistre, eu însămi sunt bântuită de presimțiri...

Doru îi mângâie stângaci mâna:

— Dacă lucrurile stau așa... Nu vreau să intri în panică, dar chestiunea e cât se poate de serioasă. Până se lămuresc lucrurile, trebuie într-adevăr să te ascunzi.

Femeia îl măsură ironică:

— De unde o să știu că s-au lămurit? Când o să fiu sigură că pot scoate capul? Duc în spate șaptezeci la sută din repertoriu! Vorbim să n-adormim! Parole, parole, parole...

— Știu, te rog nu te enerva, pur și simplu, caut variante...

Diana săltă din umeri și se ridică:

— Pot să fac un duș?... Nu te deranja, am tot ce-mi trebuie. Doar un prosop mai mare, dacă ai...

De îndată ce ușa se închise în urma Dianei, Doru intră în priză. Din fire era expeditiv și îndemânatic, iar singurătatea îl învățase să fie și organizat. Deși părinții trăiau la Constanța, el își făcuse studiile la București, liceul și Academia de Teatru. În mare, se putea afirma că încă de la paisprezece ani, Doru era de capul lui și până a se fixa în apartamentul actual, pendulase între internat, cămin și diferite gazde.

Fără să piardă o clipă, înfăță la iuțeală patul cu cel mai simandicos așternut din șifonier, un set din damasc dăruit de maică-sa, aruncă pentru el o pernă și un pled pe canapea și zbură spre bucătărie, ca să improvizeze o mică gustare. N-avea mare lucru în casă — o, dacă ar fi știut, cum s-ar mai fi pregătit! — mulțumindu-se îndeobște cu un sandwich de la McDonald's sau cu o pizza. Noroc că maică-sa îi trimitea lunar câte o cutie cu dulciuri. Sărăcuța de ea tare se mai brodise urâțică măicuța lui, dar tot ce-i ieșea din mână părea pictat! Tricota ca o profesionistă, broda minunat, era o plăcere să privești o masă preparată și aranjată de ea! Se pricepea mai ales la prăjituri, pe care le mâneai din ochi.

— Parcă ar fi niște bibelouri, râse Diana înregistrând amuzată și chiar înduioșată amănuntele de regie. Ciudat, nu mi te închipuiam gospodar.

— Dar cum?

— Nu știu... Oricum, nu așa..

În realitate, nu și-l imaginase în nici un fel pentru că puțin îi păsase, gândul nu-i zăbovise niciodată asupra lui Doru.

Era desculță, într-o cămașă de noapte gen furou care, dată fiind moda, putea trece și drept rochie de seară, iar părul și-l adunase într-un coc căutat neglijent. Lui Doru i se părea că nu văzuse în viața lui ceva mai sexy și nu-și putea desprinde ochii de picioarele goale. Amănuntul — două flori de lotus, două pisicuțe albe — îl înnebunea, se simțea răpus de dorința de a le săruta.

— Sunt moartă de oboseală... Te deranjează dacă mă întind?

Fără să aștepte răspunsul, se strecură sub cearșaf, oftând voluptuos:

— Doamne, ce bine!... Ce faci, nu vii?

Doru, în extaz, bolborosi:

— Dar sunt aici, nu plec nicăieri...

— Prostule, ganguri Diana, aici, lângă mine... Mi-e frică să dorm singură... Vreau să mă ții în brațe... Dar suntem cuminți, da? Foarte cuminți...

Când o cuprinse în brațe, îi fu teamă că-și pierde cunoștința. Diana își zise că nimeni până la Doru n-o iubise cu atâta adorație. Apoi, nu mai știu nimic.

*

Fulguleț era pentru toată lumea o femeie drăguță, delicată ca o floricică de in, acceptând cu grație și mereu zâmbitoare protecția autoritarului Ioan Sârbu, persoană căreia unanim nu i se dădea importanță. O gâză, a-colo... Cine ar fi putut privi însă în adâncul sufletului ei, dintâi s-ar fi cutremurat, ca apoi să izbucnească într-un uriaș hohot de râs raportând imaginea vizualizată la propria naivitate. Un țurțure de gheață n-ar fi putut fi mai rece, un rechin mai rapace, o tigroaică la fel de feroce.

Ca mai toți scorpionii, Fulguleț avea și premoniții uluitoare, vise sau alte semne, prefațând evenimente confirmate ulterior. Or, de la o vreme, Fulguleț visa ciudat, "tema" revenind cu obstinație: stol de păsări cu aripile desfășurate, gata să se desprindă de sol pentru a-și lua zborul, ceea ce orice "translatoare" de vise calificată va diagnostica drept schimbare majoră și iminentă.

Separat de asta, Fulguleț trăia aparent nemotivat și din senin o stare de neliniște febrilă, ca în așteptarea a ceva important care urma să se întâmple, și ea însăși încercând să-și închipuie viitorul, un ecran alb i se așternea dinaintea ochilor. Concret, nu și-l mai putea imagina în parametrii actuali,

simțea, până la a putea jura, că mai mult sau mai puțin curând, zilele, viața lor va arăta cu totul altfel. Nu știa cum, dar sigur nu va semăna cu ceea ce trăiau acum, va interveni o schimbare fundamentală. De bine sau de rău, habar n-avea, dar știa că trebuie să fie pregătită.

Cum toate preocupările îl vizau pe Patrick — singura ei rațiune de a trăi —, binele și bunăstarea lui, își concentra toate puterile în acest sens. Primul lucru la care se gândi fu acela că are nevoie de un aliat. Își idolatriza feciorul, dar îi știa și defectele. Patrick cam umbla cu capul în nori, vehicula o inconștiență specifică de parcă n-ar fi observat în jur că oamenii, cât de blagosloviți de soartă, mai și îmbătrânesc, având orizontul blocat de prezent, era incapabil să gândească cu bătaie lungă. Dar de asta existau mamele, să vegheze și, la nevoie, să-i ducă de mână, chiar dacă băiețașul a împlinit cincizeci de ani.

E bine cunoscut faptul că aliatul ideal e cel strecurat în tabăra "adversă". Deci ideea de a o coopta pe Ioana se iscă de la sine. Ignorându-și aprehensiunea inițială încercată față de fată, avertismentele instinctului care o îndemnau s-o ocolească, Fulguleț se gândi s-o abordeze totuși. Varianta oferea prea multe avantaje pentru a o rata. În primul rând, o femeie vede considerabil mai bine în asemenea situații, simțurile sunt mai ascuțite, materialul de sub lupă devenind mai permeabil. De adăugat că totuși erau rude, și mătușa va exploata acest aspect, dar, lucru extrem de important, Ioana era isteață și mercenară, pusă pe căpătuială cu orice preț. Uite un om lesne de cumpărat și, pe deasupra, știi și cu cine ai de-a face. Moț de frișcă la toată combinația o punea amănuntul că Martinеasca se atașase de Ioana, devenită indispensabilă. De aici până la confidență e un singur pas și ăla mititel, or, asta voia să afle și Fulguleț, cam ce intenții și în ce ape se scaldă noră-sa.

"Dar chiar dacă e prea doamnă ca să intre în intimități cu slujitoarea, calcula Fulguleț, faptul că-i stă în coastă, cât e ziulica de mare, reprezintă un atu colosal! Nu-i scapă telefon, scrisoare sau vizită (aici inima îi palpita, sperând la o întrevedere cu notarul), poate trage cu urechea."

O dată decisă, Fulguleț trecu la fapte. Întâi îi făcu încă o vizită de curtoazie Clotildei, s-o felicite pentru însănătoșire. În sinea ei însă, de cum o văzu, îi și puse grâul la fiert. Degeaba se mințea baba pe ea însăși că se simte foarte bine, că trebuie doar să se întremeze, pentru că în realitate, arăta fioros de slăbită și schimbată, iar machiajul gros pe care începuse să-l arboreze cu îndrăzneală după ce se îmbolnăvise, izbutea să facă din obrazul

fleșcăit o mască de zdrențe, jalnic spectru solar. Încântată de cele constatate ("e pe ducă, nu mai apucă primăvara — trebuie să ne mișcăm rapid"), inima i se umplu a doua oară de speranță, când văzu tava pe care Ioana pregătise dejunul Clotildei. Nu i-ar fi fost de ajuns nici măcar unui copilaș în scutece ca să se sature, dar unui adult care trebuie să se ridice după boală. O ceașcă pentru cafea cu o supiță de zarzavat, friptura cât o cutie de chibrituri, patru bucățele de cartofi și o jumătate de kiwi constituiau porții absolut ridicole!

"Nu pot mai mult, se lamenta Clotilda, înțelegeți-mă. Doar dacă văd farfuria cu vârf, îmi vine rău...!"

Or, cine nu mai poate înghiți, indiferent de ce i-ai pune dinainte, știut este din bătrâni, că-i pe ducă!

La plecare, condusă de Ioana până la ușă, îi strecură acesteia în treacăt, trăgându-și mănușile:

— Mai vino pe la noi, draga mea. Mai trăncănim la o cafea — râse — mai bârfim, mai povestim... O privi în luminile ochilor: Avem atâtea să ne spunem...

Ioana înțelesese și rosti netulburată:

— Sunt liberă vineri dimineață.

"Hm, putoarea pricepuse suspect de repede." Depășindu-și starea de contrarietate, Fulguleț o cuprinse într-o privire caldă, continuând să surâdă îmbietor:

— Sunt sigură că o să ne simțim extrem de bine.

"E... cum e mai rău, gândi Fulguleț coborând treptele casei. Enigmatică, ambițioasă și imprevizibilă. Rămâne să vedem care pe care..."

Dincolo de ușa închisă, Ioana se rezemă de zid, mușcându-și unghia degetului gros: "Vipera asta pitică vrea ceva de la mine... Nu știu ce, dar orice ar intenționa, pot paria că nu-i din dragoste pentru Clotilda..."

*

În prezența bărbaților, Cireșica avea totdeauna trac, iar când se mai întâmpla ca aceștia să arate și bine, se pierdea complet, dorindu-și fierbinte să devină invizibilă. O obseda gândul că interlocutorul nu are cum să nu se minuneze neapărat de urâțenia ei și, rușinată de propriul obraz, își țintuia privirea în pământ, ca și cum, dacă nu se uita la el, însemna că nici celălalt n-o vede.

Într-o vreme, urmărită de dorința arzătoare de a-și ascunde fața sau, oricum, de a lăsa să se vadă cât mai puțin, purta o perucă à la Angela Davis care-i mânca toată fruntea și o bună parte din obraji, ochelari de aviator fumurii, iar gâtul de cocostârc îl înfășură într-un fișiu, apucându-i și vârful bărbiei.

— Bravo, ți-ai schimbat stilul, apreciase Vica, să știi că te avantajează!

Cireșica ricanase:

— Normal, nu se mai vede nimic.

— Cu tine nu mai știe omul cum s-o sucească! Ți-am zis de bine, și tu dai cu bâta! învață să te porți în lume, că vorba dulce mult aduce!

— Poate muște!

Până la urmă însă, renunțase la noul look. Prezumția de camuflaj era atât de pertinentă, încât se trezi de două ori oprită și legitimată de Poliția aflată în vânătoare de persoane date în urmărire generală.

"O femeie tiranizată de un fizic ingrat, etichetase Emil când o văzuse prima oară, uitând pentru o clipă de propriile lui complexe. Măcar de-ar găsi o soluție pentru coșuri, sunt dezgustătoare!"

Azi însă, Cireșica reluase varianta look Angela Davis din motive serioase. Fixase o întâlnire, să zicem de afaceri, și amănuntul de a nu fi recunoscută ulterior conta enorm. După ce își isprăvi toaleta, constată că mai avea două ore până la întâlnire. Puse fierbătorul în priză și azvârli un teanc de boarfe eliberând fotoliul ca să se poată așeza.

Dezordinea și haosul ar fi constituit un motto excelent pentru o descriere a camerei locuite de profesoară. Nu avea nimic de-a face cu boema studenților căminiști sau a privilegiaților cu bani gheață, boema simpatică, trăznită și care nu produce greață. La Cireșica, deranjau, dincolo de balamuc, lipsa de pudoare a unor amănunte: chiloți și ciorapi purtați agățați de spătarul scaunelor, o cămașă de noapte mototolită, un pachet de vată început, ghemulețe din părul căzut la pieptănat lepădate în scrumieră, împreună cu alte ghemotocele de vată cu ceară galbenă, provenită de la curățatul urechilor. Vorba aia, e grasă și bătrână, dar și leneșă și proastă! Tot așa, la primul contact, îți venea să crezi că dăscălița-i un sumum de defecte și nimic altceva.

În timp ce-și sorbea cafeaua, se privi în oglindă nu instinctiv, ci conștient, ceea ce constituia o abatere de la stilul obișnuit. A evita pe cât posibil oglinda — vezi vestita Elisabeta I, hâda Regină a Angliei — devenise reflex la Cireșica, comportamentul făcând parte din componentele

politicii de automenajare pe care o practica de câțiva ani. Astfel, în zile sau momente, când se simțea cu deosebire în dezavantaj fizic, diminua la maximum lumina din odaie, coborând storurile și aprinzând doar veioza de lângă pat. Secundo tempo, dacă n-avea ore, ocolea cu desăvârșire oglinda și evita să iasă din cameră. Cel mai rău însă arăta după plâns, acesta subliniindu-i și chiar amplificându-i defectele; ochii umflați deveneau și mai mici, șuvițele de păr transpirate păreau și mai slinoase, iar coșurile inflamate țuguiau capete roșii, mustind de puroi.

Un moment îi trecu prin fața ochilor imaginea Claudiei Schiffer (cu ea i-ar fi plăcut să se schimbe), un înger de femeie, genul de frumusețe despre care își închipuia că orice bărbat visează s-o țină în brațe...

Dar necazul era că îi păsa al dracului, fiind conștientă că încearcă să se mintă singură. Pentru că, spre neșansa ei, o interesa părerea celor din jur, a oamenilor în general, ar fi vrut să ofere o imagine luminoasă, căci impresiile negative n-o lăsau rece. În caz contrar, ar fi fost o fericită, și-ar fi văzut netulburată de viața ei, "nu-ți plac ochii mei, n-ai decât să nu mă inviți la masă!"

Începu să-și roadă unghiile — alt tic detestat de familie și de colegii de cancelarie — întrebându-se cu ce să-și omoare timpul. Treabă ar fi avut, în primul rând un vraf de caiete de corectat, dar se simțea incapabilă de orice soi de activitate. Era febrilă, nervoasă și nemulțumită de ea însăși mai mult decât de obicei. Deschise la întâmplare televizorul, un Phillips sport, destinat uzului personal pentru serile când era peste puterile ei să asculte comentariile politice ale lui taică-său sau să asiste la intensitatea cu care se implicau maică-sa și deșteaptă de Vica în destinele telenovelelor. Dar, în realitate, că urmărea programul la ea în cameră sau în livingul comun, n-o interesa nimic, ceasurile petrecute în fața televizorului constituind o simplă modalitate de a mai isprăvi o zi. Amănuntul o umilea auzindu-i pe alții care se lamentau că ziua-i prea scurtă, douăzeci și patru de ore, o nimica toată, măcar de-ar avea treizeci de ceasuri, sau (vârstnicii cu pretenții intelectuale, de obicei) că timpul zboară, iar ei mai aveau atâtea de făcut!

Ei bine, ea n-avea nimic esențial de făcut, n-avea o operă care să fie încununată de un sfârșit, de orice fel, pompos sau modest, n-avea nici măcar hobby-uri. Ce-ar fi vrut cu adevărat? Cireșicăi îi dădeau lacrimile mărturisindu-și sie înseși idealul pe cât de minor, pe atât de irealizabil, de interzis ei: un bărbat cumsecade care să nu privească peste creștetul sau sub bărbia ei, doi copilași care să nu-i semene și un serviciu pe viață, adică să

apuce pensia, fără să știe ce-i aia să fii disponibilizată. Ce mare lucru! Când te gândeai de câte se bucură alții, fără să miște un deget! Lasă-i pe Diana sau pe Dragoș, norocoși între norocoși, dar chiar maică-sa, Simina, numai de bucurii și satisfacții avusese parte în viață. Când Simion o ceruse în căsătorie, îndrăgostit de chipul ei drăgălaș și de candoarea de oiță, albă mielușea, nu pretinsese decât două lucruri: să fie virgină și să-i facă măcar un copil; fusese și îi făcuse nu unul, doi. Pe chestia asta o adora necondiționat de peste treizeci de ani și tot de atâția, mărturisea chiar Simina râzând, era musafiră în propria ei casă. Cu excepția unor ceasuri petrecute în bucătărie, pentru că îi plăcea să gătească sofisticat, Simina se lăsa servită ca o prințesă. Dacă avea poftă de un șerbet sau de o dulceață în timpul filmului, Simion sărea să le aducă, dacă i se făcea sete noaptea, doar ce-o simțea că se foiește, și încredințându-se că nu vrea pipi, tot Simion sărea să-i aducă un pahar cu apă. De-ar fi fost după capul lui, n-ar fi lăsat-o nici să lucreze, dar aici, Simina judecase lucid: "N-am pretenții de carieră, că nu-s madam Aslan și nici Stela Popescu, dar de o pensioară trebuie să mă îngrijesc..." Simion o iubise și mai mult — "uite cât e de înțeleaptă!..."

Se uită la ceas. Era numai bine, și se ridică. Scoase paltonul din șifonier, fularul și mănușile, controla conținutul poșetei. În cîteva minute era gata. Nu se putu opri să nu "filosofeze" că strict aceleași operații i-ar fi luat Dianei măcar o jumătate de oră.

Vica se grăbi să dispară. Ascultase la ușă și se simțea perplexă: "E nebună de-a binelea!... Auzi tu, să tolocănești de una singură, vreme de-un ceas, să povestești pereților toate năzbâtiile care-ți trec prin minte, toate prostiile astea care te și compromit... E caz de balamuc!" în același timp, își propuse să repete ședințele de audiere incognito. Putea afla lucruri interesante.

*

Fixaseră întâlnirea pentru ora 11 dimineața, la intrarea principală a Teatrului Național. Fusese propunerea Cireșicăi și patronul acceptase. Prima întrevedere avusese loc la sediul instituției aflat în apartamentul unui bloc din Crângași. Cireșica se dusese cu emoții, altele în plus față de ceea ce încerca ea în mod obișnuit la gândul că trebuia să întâlnească persoane

necunoscute. Era fricoasă fizic și, ca mai toți bucureștenii, împărtășea aprehensiunea unanimă vizavi de cartierul Crângași, "plin de țigani, care te taie pentru un lănțișor sau o geantă goală". De altfel și blocul era cam izolat, intrarea se făcea printr-un gang, și ca să ajungi la el, erai obligată să treci pe dinaintea unei bombe totdeauna atât de full, încât se servea și afară. Nu asta ar fi fost problema, dar când te uitai la clientelă, te lua cu fiori: doar "specimene", figuri de bandiți și ocnași, mai toți cu fețe oacheșe și priviri furișe ori agitate, scormonind pietonii în căutare de potențiale victime. Dar chiar în condiții normale, ținând seama de tot ceea ce se petrecea — fărădelege — pe străzile Capitalei, Cireșicăi îi era teamă să mai iasă din casă... De aceea aranjase o întrevedere în plină zi, într-un loc ultracentral și totodată nu prea aglomerat.

Despre existența firmei PROMPT aflase din ziare. Îi atrăsese atenția soiul de servicii pe care se obliga să le asigure:

Aveți idei trăsnite și nu știți cum să le puneți în aplicare? PROMPT vă stă la dispoziție zilnic, non-stop, oferindu-vă servicii prompte și competente...

Urma o enumerare vagă, dar incitantă de mostre de oficii la care se gândiseră inițiatorii ca activități ciudate, procurarea de obiecte bizare și personaje surpriză pentru petrecerile de sărbători (alde Moș Crăciun, Donald rățoiul, Superman sau Godzilla, sosii de ceară ale personalităților politice), farse originale și altele din zonă.

Ajunse la 11 fix și constată cu satisfacție — detesta să aștepte în stradă, având impresia că realmente toată lumea se uită la ea și o compătimește ("nenorocita a luat plasă, e și normal la cum arată") — că este așteptată de asociatul patronului. Îl cunoscuse cu ocazia vizitei la sediu, un tânăr deșirat, cu plete și cercel, veșnic mestecând chewing-gum. Întreaga înfățișare te duce cu gândul la formații trăsnite — Pisica cheală, Prezervativele triste, Sarmalele sexy, punând în circulație o muzică ciudată, asurzitoare. Desigur, Cireșica se știa depășită, dar cum nu era ăsta singurul domeniu, de acesta îi păsa cel mai puțin.

Tânărul făcu pași în întâmpinarea ei, surâzând larg. Îi întinse o cutie pătrată de carton, asigurată cu scotch la toate încheieturile.

— Comanda dumneavoastră, stimată doamnă. Dacă vreți să verificați calitatea, putem deschide, și scoase un briceag din buzunar.

Cireșica se sperie:

— Cum o să-l deschid aici?!... Lăsați, am toată încrederea...

Strângea pachetul la piept, de parcă celălalt s-ar fi pregătit să i-l smulgă, grăbită totodată să dispară din zonă.

— Atunci, vă spun la revedere. Totul a fost achitat.

— Știu... Încă un moment, vă rog. Dacă nu o considerați drept o indiscreție, patronul și cu mine v-am fi recunoscători dacă ne-ați spune ce destinație dați obiectului? Nu de alta, dar în afacerea noastră, ideile contează foarte mult. Poate ne-am inspira...

Cireșica avea răspunsul pregătit:

— E un cadou pentru nepotul meu, student...

Luă un taxi din fața Intercontinentalului și se duse acasă. Ochii îi străluceau de satisfacție.

*

La invitația expresă a Luizei Miclea, Emil luă obiceiul s-o viziteze la două-trei zile. Nu că Emil ar fi avut de fiecare dată informații noi, dar bătrânei îi făcea bine, simțea un soi de alinare discutând la infinit despre Monica, și mai ales cu o persoană avizată. Mărgescu făcuse parte din viața fetei și o iubise. Afla astfel amănunte pe care le ignorase total (pentru că așa fusese biata de ea, gură cusută) reconstituind postum imaginea nepoată-sii, completând un tablou, până atunci doar schiță superficială în creion.

Descoperea de pildă acum că Monicăi îi plăcea pizza și berea nealcoolizată (de ce trebuia să țină secret chestia asta?!), ajuta două bătrâne de la Azilul Sf. Ecaterina cu pachete și bani (și iarăși, de ce mister?), scrisese un volum de poezii — Luiza era de-a dreptul stupefiată — și-l depusese la o editură. Își manifestă nedumerirea chiar față de Emil:

— De ce eu n-am știut nimic din toate acestea? Uite un mister, rosti cu lacrimi în ochi, pe care l-a luat cu ea definitiv în mormânt. Ce pot să cred? Doar că m-a urât, altă explicație nu găsesc și să mă bată Dumnezeu chiar în clipa asta dacă găsesc cel mai mic motiv! Am mai spus, mi-am iubit din tot sufletul fiica, dar tot am mai certat-o, am mai pedepsit-o, nu-i făceam chiar toate poftele, dar pe Monica n-am atins-o nici cu răsuflarea, nu i-am refuzat nimic.

Emil încercă s-o consoleze:

— Considerați-o o simplă ciudățenie și sunt sigur că nu veți greși... Toți artiștii au bizareriile lor.

— Nici nu am altă soluție, spuse bătrâna, ștergându-și delicat nasul plâns. Dar tot mă întreb cu cine seamănă? Cu nici unul dintre noi, atâta cât am apucat sau auzit, bunici, verișori, mătuși... Mai aproape, Mihaela, mamă-sa era gureșă și prietenoasă, vioaie de n-avea astâmpăr, iar ginere-meu, tot așa, mereu vesel, exterioriza chiar prea mult, rostea în gura mare tot ce-i trecea prin minte!

— Am înțeles că s-au prăpădit de foarte tineri, spuse Emil prudent.

Oftatul bătrânei fu atât de adânc, încât Mărgescu vizualizând, avu imaginea suspinului ajuns în călcâie.

— Parcă s-a întâmplat ieri, rosti Luiza ca din depărtări, parcă acum o sută de ani. Toată viața mea a fost o tragedie, și Dumnezeu mi-e martor că, din păcate, nu exagerez o singură silabă... S-au iubit de studenți, vreau să zic fiică-mea și cu băiatul ăsta, Nae. Erau colegi de grupă...

— Ce facultate? se interesă Emil de parcă ar fi avut vreo importanță.

— La Medicină. Când au isprăvit, în '74, împliniseră amândoi douăzeci și patru de ani, iar Monica un an și câteva luni... Și eu și cuscrii socoteam că s-au grăbit, că sunt prea tineri ca să-și asume responsabilități grele. Căsnicia nu-i doar I Iove you, pisicuțo, și cadouri de Mărțișor, iar un copil nu-i păpușă s-o așezi într-un colț și să te joci cu ea când ai chef... Azi, îmi pare bine că nu m-au ascultat, au mai apucat să guste și ei ceva din viață.

Emil o urmărea întrebându-se cum poate fi atât de caraghioasă și tragică în același timp! Astăzi, machiată cu ochii din gros conturați și prelungiți mult spre tâmple, ca egiptencele din antichitate și învăluită într-un soi de togă din brocart și cu degetele încărcate de inele grele, falsuri cu pietre divers colorate, de mărimea falangei, se lua desigur drept Aida, atingând o apoteoză de ridicol. Pe de altă parte, glasul dramatic și conținutul profund al relatării îți sfâșia inima.

— ...Dintr-o dată, le-a cășunat că nu mai suportă regimul de închisoare al lui Ceaușescu, lipsa de perspectivă — fuseseră repartizați într-o comună din Bihor — că au obligația față de fetiță să-i asigure o viață decentă și, dacă tot s-au decis, să încerce acum, cât sunt tineri...

"Și cum aveți de gând să procedați? Tineri și pe deasupra medici, vă dau ăștia pașaport, când o lua-o Dunărea la deal..."

"Barem să încercăm, mamă. Dacă e să-ți rupi gâtul, o pățești și la tine acasă. Așa, când o veni fie-mea să-mi ceară socoteală de ce am făcut-o când știam ce viață de mizerie o așteaptă în socialismul multilateral dezvoltat, s-o pot privi în ochi și să-i spun — eu și taică-său ne-am riscat viața, libertatea

ca să poată trăi omenește, dar uite că soarta a vrut altfel, nu suntem vinovați..."

Emil scăpă un oftat:

— Mă gândesc, doamnă Luiza, de ce oare a fost lumea atât de nedrept alcătuită? Că eu sunt un blestemat, treacă-meargă, dar o țară întreagă să trăiască un blestem continuu, două milenii de caznă? Totul să depindă de amănuntul că te-ai născut mai la dreapta sau mai la stânga hărții? Nici o sută de metri — mă refer acum la Poarta Brandenburg — să despartă Infernul de Paradis? Căci cu toate lipsurile lui, asta a fost Occidentul față de noi, Edenul mult visat, frumosul Aranjez din zilele lui de glorie!

— Iată o întrebare la care nu poate să-ți răspundă nimeni, tinere. Popii au câteva explicații în desagă, dar dacă nu ai vocația unei credințe necondiționate, nu te pot consola.

— Mă gândeam la fiica și ginerele dumneavoastră... Presupun că au încercat să forțeze granița.

— Chiar așa, suspină Luiza. Pe la sârbi.

— V-au informat?

— Bineînțeles. Lăsau aici fetița, și oricum ar fi fost prea de tot, să plece fără să-și ia rămas bun. Era o combinație bine organizată, n-au vrut să-mi dea amănunte și nici eu n-am cerut, era bine să nu știi prea multe. Ne-am înțeles doar să-mi dea de știre din primul oraș liber că au ajuns cu bine. Natural, nu prin Poștă, unde opera Securitatea și ar fi reținut orice mesaj. Am stabilit un fel de parolă. Dacă totul ar fi decurs în regulă, urma să găsesc în cutia poștală, o bucățică de cârpă roșie, tăiată în triunghi. Timp de o lună de zile cred că am consultat cutia de cel puțin zece ori pe zi. Pe urmă, am știut că-i zadarnic. Voiam să sper, dar în sufletul meu, îi îngropasem...

Emil se interesă cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— După Revoluție, am primit o scrisoare de la un membru al grupului cu care Mihaela și Nae încercaseră să treacă frontiera Un băiat drăguț, îl cunoșteam de copil, fost coleg de școală și liceu cu fiică-mea. Fuseseră opt cu toții. Povestea clasică, i-au mirosit bestiile, câinii grănicerilor. Au deschis focul... Care a fost mai iute de picior, a scăpat. Copiii mei, nu... Mihaela era gravidă, situație pe care mi-au ascuns-o, și se simțea rău, nu putea alerga Nae a stat după ea s-o ajute. I-au împușcat fără somație, ca pe animale. Cosiți au căzut la pământ, strâns îmbrățișați. O dată cu ei a mai

fost împușcată și o studentă la Arhitectură. Ceilalţi au scăpat. Nu-mi pare rău, îmi pare rău doar de copiii mei...

Bătrâna prepară al doilea rând de cafele. Puse alături sticla de Martell și-l invită prin gesturi să se servească. Între timp, își reparase în baie obrazul ravajat de plâns și își schimbase toaleta incomodă Aida cu o rochie de casă din catifea vișinie.

Își aprinse una din cele zece țigări ale zilei și i se adresă pe un ton liniștit:

— Nu mi-ai povestit niciodată cum ai cunoscut-o pe Monica.

Emil, care tocmai se întreba dacă nu-i cazul să se ridice — vizita dura de peste o oră — îi surâse recunoscător. Se simțea bine la Luiza, chiar o îndrăgise, și durerea comună îi apropiase, având astfel impresia că fac parte din aceeași familie. Cu cine ar fi putut discuta la fel de intim și avizat despre Monica, cine i-ar fi putut deveni un complice mai de încredere? Pentru că în tot ceea ce intenționa, lucru care se înscria sub semnul ineditului în existența lui, grăsanul resimțea acut nevoia unui coautor, chiar dacă numai moral.

Rosti, surâzând aducerii aminte:

— Întâi, trebuie să vă spun că m-am îndrăgostit de la prima vedere de poza ei. Am văzut-o răsfoind întâmplător o revistă pentru femei la care e abonată soră-mea. Asta s-a întâmplat cu exact doi ani înainte de nenorocire.

— Ce romantic! aprecie visătoare Luiza. N-aș fi crezut că mai e posibil așa ceva în ziua de azi!

— Am decupat poza, am pus-o sub sticla de pe birou, și pe urmă am pornit în căutarea originalului. Tot din reviste, aflasem că-i actriță la Arlechino, așa că am devenit un asiduu frecventator al teatrului. Nu i-am scăpat de atunci nici un spectacol...

— Încep să văd, zâmbi cu simpatie Luiza. Mișcarea următoare, presupun, te-ai dus la cabină într-o pauză să-i ceri un autograf...

— Da' de unde! respinse parcă speriat Mărgescu. N-am avut eu curajul ăsta! La cum arăt, ar fi avertizat portarul și cabiniera să nu mă mai lase să intru la ea...

Luiza încercă să-l contrazică, consolându-l totodată:

— Exagerezi, fiule, ca întotdeauna când te referi la fizicul dumitale. În definitiv, Falstaff e un gen...

— Dar nu un erou de vise, "în nopțile de luna mai", când dormitoarele copilelor sunt vizitate exclusiv de frumoșii ecranului! Lăsați, doamnă, am oglindă...

Începu să râdă:

— Voiam să vă spun că am cunoscut-o, recurgând la două trucuri. Veți recunoaște că am fost destul de dibaci.

— Sunt curioasă...

— În primul rând, am profitat, poate nu prea elegant, de moartea într-un accident de mașină a lui M.C....

— Actorul de la Timișoara? Păcat de el, bun băiat și talentat. A fost coleg de Academie cu Monica.

— Exact! Am luat câteva date despre el, am cumpărat un parfum Silences, cel mai scump set de culori pentru machiaj și împreună cu un impresionant buchet de crini imperiali m-am prezentat la cabina Monicăi, sub pretextul că aș fi un mesager postum al lui M.

— Cum așa? râse Luiza.

— I-am povestit că am fost prieteni buni și că M. "o adora în șoaptă". Cumpărase obiectele cu gândul să i le facă, vezi Doamne, cadou de sărbătorile Paștilor care cădeau peste câteva zile. Pe mine mă rugase să îndeplinesc oficiul de curier...

— Și te-a crezut? Actorii nu sunt prea timizi de felul lor, își fac declarațiile de dragoste cu ușurință.

— M-a crezut. Monica însăși a fost o introvertită și, pe urmă, era atât de obișnuită cu omagiile de toate esențele, vârstele și "origine socială", încât n-o mai surprindea nimic.

— Aici, cam ai dreptate... Cum a reacționat?

— A fost extrem de impresionată și recunoscătoare, chiar a plâns, ceea ce m-a făcut să mă simt vinovat. Dar primul pas era făcut! Mai aveam nevoie de un truc care să-mi consolideze oarecum poziția. Ideea mi-a venit într-o dimineață vântoasă, cu rafale de ploaie piezișă, ceea ce se numește o vreme câinească. Seara avea spectacol și presupuneam că va avea probleme cu întorsul acasă. Pleca în general ultima de la teatru și nu-i plăcea să fie condusă. Era posibil ca de astă dată, din cauza vremii, să accepte serviciile vreunui coleg cu mașină sau să prindă un taxi prin dispecerate, dar mi-am zis că merită să-mi încerc norocul.

Luiza îl urmărea amuzată, amuzament cu o nuanță de compătimire: "Ce păcat de băiatul ăsta! Deși mă întreb, dacă normal fiind, ar fi fost la fel de

sensibil..."

— În consecință, ce-ai făcut?

Emil chicoti, încântat și azi de ideea lui:

— Am comandat din timp un taxi, care aștepta cam la cincizeci de metri de teatru. Când Monica a ieșit, eu chipurile treceam întâmplător pe acolo. Se uita dezorientată în jur, vântul îi smulgea trenciul de pe ea, îi dăduse peste cap umbrela. Am rugat-o să aștepte un minut, să-i găsesc un taxi. Și l-am găsit...

— Deci asta a fost introducerea!

— În rest, totul a mers de la sine. M-am oferit să-i fac diverse servicii și cu timpul, am devenit un fel de om bun la toate, uneori chiar indispensabil.

— Vezi! exclamă Luiza Miclea cu o umbră de revoltă în glas, nici pe asta nu am știut-o. Stau și te ascult și am impresia că-mi vorbești despre o persoană pe care n-o cunosc. Și nu încetez să mă întreb, de ce atîta mister chiar vizavi de niște fleacuri inofensive? Am impresia că atunci când o fi să ne întâlnim "dincolo", prima întrebare pe care am să i-o pun, va fi, "de ce ai fost, mamă, atât de secretoasă cu mine? Tocmai cu mine?!"

Emil surâse fin:

— Asta admițând că "dincolo" vom avea aceleași priorități! Presupunând, adăugă mai mult pentru el, că există un "dincolo".

Bătrâna îi aruncă o privire ascuțită:

— Dacă n-aș fi ferm încredințată, aș da foc la mormânt și m-aș sinucide!

Începuse să se însereze. Luiza Miclea nu dădea semne de oboseală, dar Mărgescu își zise că e totuși timpul să plece. Fusese o după-amiază instructivă, îi făcuse bine să asculte și să vorbească despre Monica, dar foamea sfâșietoare urla cu crampe, căci trecuseră trei ceasuri fără să înghită nimic, ceea ce nu i se întâmpla nici noaptea, când vizita frigiderul din oră în oră. Mai rămânea însă de pus la punct o singură chestiune.

— Ăăăă... A mai rămas de clarificat o problemă. Adică, aș vrea să cunosc poziția dumneavoastră.

Luiza sorbi ultimele picături de coniac, privindu-l peste marginea paharului:

— Despre ce este vorba?

— În câteva cuvinte, amândoi ne-am implicat într-o acțiune de vendetă, ca să nu ne ascundem după degete. Vreau să știu un singur lucru, cât de

departe sunteți dispusă să mergeți?

— Evident, până la capăt, ce credeai?

— Păi, eu pot să cred multe. Cum vedeți acest capăt?

— Pedepsirea necruțătoare a vinovaților.

— Cum?

Bătrâna îl privi derutată. În sinea ei, realiza că nu se gândise niciodată la un aspect concret, ci doar la un final apoteotic — vinovații puși la stâlpul infamiei, căindu-se amarnic, chinuindu-se... Într-un fel, se concentrase mai mult asupra dezvăluirii adevărului, afișat pe garduri și strigat de pe toate acoperișurile, decât la cum vor arăta ticăloșii atârnând în ștreang.

— Păi... nu mi se pare atât de complicat, doar energie să ne dea Dumnezeu!

— Concret!

— Vom face tapaj, vom alerta presa și, în primul rând, organele de anchetă. Vom dispune de date noi, importante, putem cere redeschiderea dosarului...

Grăsanul își împleti degetele peste pântecele uriaș, privind-o sarcastic:

— Chiar mai credeți în basmul cu justiția? Scandaluri enorme, antrenând miliarde de lei și avuția țării, și au fost mușamalizate, date uitării, te întâlnești cu fărădelegea umblând nepedepsită la tot pasul, marii tâlhari dețin toate pârghiile... Ce ecou sperați să mai aibă demersurile noastre? Cui îi mai pasă de moartea suspectă a unei tinere actrițe, petrecută cu ani în urmă? Lipsit de actualitate, subiectul nici măcar nu ar mai face senzație!... Doamnă Luiza, oamenii ăștia cu care noi ne-am luat la trântă sunt puternici pentru că au bani. Pilele care au funcționat acum cinci ani vor funcționa și azi, sau se vor găsi altele, pentru că sistemul e același, bazat pe mizerie, combinat cu invidie și lăcomie...

Bătrâna îl opri agasată:

— Nu trebuie să-mi ții un discurs despre corupție, am ascultat destule în campania electorală. Cum vezi dumneata chestiunea?

Mărgescu respiră adânc și își turnă generos în pahar, fără să mai ceară permisiunea:

— M-am gândit mult, doamnă... Aș zice că de cinci ani doar la asta mă gândesc: la ce voi face, cum voi proceda când voi fi descoperit adevărul neîndoielnic. Există o singură soluție: vendetă pe cont propriu. Năpârcile trebuie stârpite!

Luizei îi scăpă portțigaretul dintre degete:

— Ai de gând să-i omori?!

Emil o privi fix:

— Da. Nu văd altă soluție ca să-i facem să plătească.

— Moartea nu-i o pedeapsă, fiule, șopti înfiorată. Pentru unii — chiar izbăvire...

— Nu și pentru ei care dispun de toate noroacele, de tot ce poate burdușI Dumnezeu de bine într-o singură traistă. Frumusețe, tinerețe, bani, succese, celebritate! Nu le lipsește nimic, fiece moment al zilei constituie prilej de bucurie, au ce pierde și după ce să plângă.

— Când și cum să mai plângă, cu lumânarea la căpătâi?

Emil râse rău, cu obidă:

— Nu, stimată doamnă, înainte, căci nu-i voi lichida fără a-i sili să conștientizeze apropiatul sfârșit. Vor ști că urmează să moară, vor trăi un coșmar, doamna cu coasa va fi prezentă noapte de noapte în dormitorul lor...

Glasul îi gâlgâia de patimă, lemnul brațelor fragile ale fotoliului părea gata să cedeze sub strânsoarea mâinilor de căpcăun, ochișorii porcini scoteau flăcări. Tulburată, dacă n-ar fi stat jos s-ar fi dat un pas înapoi, bătrâna șopti:

— Îi invidiezi mult și asta îți amplifică ura.

Emil tresări și aproape concomitent începu să râdă. Doar cu buzele, fără ochi:

— Nu vă înșelați. Au tot ce mie mi-a fost refuzat probabil încă dinainte de a mă naște. Să nu credeți că mă înverșunez asupra lor răzbunând astfel toate necazurile adunate într-o viață. Nu, aici vă înșelați. Nu sunt nebun. Mă răzbun pentru că mi-au nimicit cel mai frumos lucru din viața mea, singurul și cel mai minunat! Mi-au răpit-o pe Monica. Nu mi-era destinată, dar știam că există, și pentru mine era suficient. Azi, sunt cel mai sărac om din lume! Nu mai am nici vise.

Profund impresionată și cu ochii plini de lacrimi, Luiza se ridică și-l îmbrățișă cu patos de scenă, precum în tragediile antice. În fond, așa era ea, sinceră și autentică până în măduva oaselor, dar ostentativă.

— Tinere, se pare că nici unul dintre noi nu mai are ce pierde. Indiferent ce decizi, sunt alături de dumneata.

Era conștientă că semnează trei acte de deces.

*

Nuți — cabiniera Dianei — încercă din răsputeri să se împotrivească. Aproape că plângea pentru că ținea sincer la Dragoș Mateiescu, "cel mai chipeș și inimos artist, popular cu oamenii", și gândul de a-l contraria sau necăji o durea cu toată sinceritatea. Dar ce putea să facă ea, dacă...

— Domnu' Dragoș, e ordin espre de la domnișoara să nu mai dau la nimeni drumu' în cabină când nu-i de față.

— Ți-a luat Dumnezeu mințile, Nuți? Știi bine că nu se referea la mine!

— Ba și la dumneavoastră! Mi-a zis "fără escepție, Nuți, de-ar fi să vină Buș în persoană", cine o mai fi și ăla! Dacă vă găsește aici, mă omoară!

— N-avea grijă, întâi trebuie să mă omoare pe mine! Am să-i spun că te-am amenințat cu flinta și că ai fost obligată să mă lași. Hai, du-te!

— Atunci, pe dumneavoastră să cadă, plecă femeia îndoită.

Dragoș se azvârli pe canapea, recapitulând datele situației. Prima problemă era că Diana a început să-i facă... probleme! O iubea cu toate minusurile ei, din orice parte ar fi privit-o, și ar fi fost demult căsătoriți dacă ea nu s-ar fi împotrivit; un amănunt lipsit de importanță, de vreme ce se știa amant unic și își închipuia că ține situația sub control. Viețile lor se împleteau strâns, erau mai tot timpul împreună, rimau perfect, efectiv nu mai rămânea loc pentru un al treilea.

Flirtul cu Doru Pavel nu putea fi ceva serios, "simple cochetării de damă", capricii și truc destinat să-l scoată din sărite. Ca orice femeie super-răsfățată pretindea ca toată lumea să-i stea la picioare, supușenie necondiționată, nu accepta pe nimeni în preajma ei, decât în statut de vasalitate, fără drept de cârteală. Dragoș nu suporta să tragă după el un orgoliu rănit, masculul din el se rățoia solicitând restabilirea echilibrului firesc (adică așa a fost lăsat bărbatului, să fie "peste") și în consecință, voia s-o determine să-și bage mințile în cap. Diana trebuia să fie o zăpăcită inconștientă ca să nu-și dea seama că erau făcuți unul pentru celălalt! Sortiți! Până și pe scenă erau distribuiți pereche, iar anumite întâmplări trăite de ei îi legaseră până la moarte.

Se uită la ceas, zicându-și că trebuie să vină din moment în moment. Sosea de regulă cu două ceasuri înainte de spectacol pentru că-i plăcea să se machieze în liniște, să-și bea cafeaua în tihnă și să se reculeagă. Mai presus de orice, detesta panica creată de criza de timp. Natural, prefera să fie singură în acest răstimp (Nuți nu conta, era doar o mobilă care se mișcă și face servicii), dar cum de la o vreme îl ocolea sistematic, Dragoș se gândi

că "uzurparea" răgazului de odihnă de dinaintea spectacolului rămâne singura soluție pentru a o putea aborda

Când îi recunoscu pașii pe coridor, se ridică și se lăsă surprins cu mâinile în buzunare, privind pe fereastră, într-o poză de nepăsare contemplativă. Chiar când auzi ușa, nu se întoarse, cedându-i Dianei prima mișcare. Aceasta nu se lăsă așteptată și după vocea "scăpată", Dragoș își dădu seama că iarăși a nimerit o zi proastă.

— Era vorba să nu găsesc aici inventar viu! Unde-i nenorocita aia? O zdrobesc!

Dragoș se răsuci zâmbitor, de parcă totul ar fi fost o glumă, iar ei urmau să se îmbrățișeze de bun găsit.

— Nenorocita aia nu are nici o vină, eu i-am forțat mâna. Mi-am închipuit că interdicția nu mă privește și pe mine.

— I-am atras atenția, fără excepției urlă actrița. Ieși afară! Dragoș simți că și el începe să se enerveze, dar pentru moment încă reușea să se stăpânească.

— Scumpa mea, ce-ar fi să discutăm noi doi în liniște, ca pe vremuri?

— N-am ce discuta! Ești concediat!

— Asta cu slugile, scumpo, nu cu mine.

Fără să-și dea seama, Diana luă poza clasică de țață, răstindu-se cu mâinile în șolduri:

— Și tu ce crezi că mi-ai fost, Milord? O slugă la pat! Așa cum procedau cucoanele de odinioară, când își primeau în dormitor surugiul sau valetul, flăcăi chipeși și vânjoși.

Dragoș tresări sub insultă, dar își zise că exact asta urmărea Diana, să-l scoată din minți. O luă cu duhul blândeții:

— Să fim calmi și să discutăm civilizat. Explică-mi, ce se întâmplă? Unde am greșit?

— Se întâmplă că m-am săturat de tine. Ți-am spus dintotdeauna că sunt prea tânără ca să mă fixez. Nu fac decât să schimb parohia... Adăugă cu vulgaritate intenționată: Am chef de ceva... picant!

— Presupun că Quasimodo e îndeajuns de piperat.

— Ar fi o variantă!... Degeaba îți încleștezi pumnii în buzunarele alea, n-ai să izbutești decât să-ți rupi pantalonii. Îți vine să mă pocnești? Nu te sfii, n-ar fi o premieră!

Alb la față, Dragoș scrâșni:

— Diana, nu te juca acum cu nervii mei!

— Tu te expui, cine-i de vină? Hai, tunde-o, trebuie să mă machiez!

Dragoș îi prinse brațele, zgâlțâind-o:

— Diana, poți trece peste mine, dar nu peste cadavrul care ne-a legat definitiv destinele!

Ochii învăpăiați ai Dianei vroiau să ucidă:

— Porc mârșav! Ăsta-i un șantaj ordinar! Te-ar mulțumi o femeie care stă cu tine doar pentru că o pândește ghilotina?

— Da, când sunt convins că ne aparținem, că suntem predestinați, iar ea încearcă să distrugă totul într-un moment de rătăcire!

Diana își subție privirea ață, ca o pisică gata să sară deasupra victimei:

— Realizezi Milord, că ești la fel de amestecat în căcatul ăsta la fel de mult ca și mine?

Dragoș schiță rânjind o reverență de marchiz:

— Firește, Milady, dar te asigur că oricât de adâncă ar fi prăpastia în care mă voi prăbuși, nu voi fi singur. Ne vom ține de mână.

Diana își mușcă buzele: "Uite unul care va trebui să crape! Cât de curând!"

*

Încă de la unsprezece fără un sfert, Fulguleț se lipi de fereastră în așteptarea Ioanei. Ardea de nerăbdare s-o aibă în fața ei, s-o descoasă și s-o pipăie, să vadă în ce măsură se poate bizui pe ea. Terenul era pregătit și se simțea mulțumită la gândul că Sârbu, dus la pescuit, nu se va întoarce până seara, iar Patrick avea ore de echitație. De altfel, fecioru-său, în ciuda raporturilor foarte apropiate dintre ei, nu venea niciodată neanunțat.

Ioana, punctuală, se prezentă ca de obicei sobră, în același costumaș albastru de vizită, singura ținută mai acătării din garderoba ei. Deși cusut la Slatina, pica bine, pentru că nu era mare filosofie să tai și să coși o rochie pentru un trup atât de bine proporționat ca al fetei. Fulguleț o îmbrățișă, duioasă ca o mămică, neuitând să adauge cât de mult și-ar fi dorit ca pe lângă Patrick să aibă și o fiică. Schimbă apoi tonalitatea la "suntem două prietene bune, ce bine ne simțim împreună, parcă am fi de aceeași vârstă" și apucându-i ambele mâini o depărtă puțin, ca pentru a o admira mai bine:

— Arăți absolut senzațional, draga mea. Ca un manechin! Nu te-ai gândit niciodată să încerci?

Ioana surâse vag. În sinea ei, o dispreţuia pentru fiţele astea penibile, intenţia de a o linguşi sărea în ochi, dar era prea versată ca să-şi arate cărţile. Se mulţumi să surâdă în continuare:

— Nu ştiu dacă sunt destul de arătoasă, dar sigur nu îndeajuns de simpatică.

— O, te subapreciezi! Ai un trup fără cusur, trebuie scos mai bine în evidenţă. Îmi dau seama că încă nu te-ai echilibrat financiar, şi dacă mi-ai permite, aş vrea să te ajut. Am în şifonier câteva lucruşoare delicioase, nou-nouţe, dar care nu mai merg la vârsta mea. Sunt sigură că ţi se vor potrivi, avem aceeaşi talie.

Ioana rosti cu blândeţe:

— Doar că eu sunt cu aproape două capete mai înaltă. Am să-ţi mai spun ceva, tanti... adică Fulguleţ. Sunt o fată săracă, dar urăsc să fiu demodată. Toată viaţa m-am îmbrăcat din pomenile altora, de când mă ştiu am avut parte doar de lucruri transformate şi consider că mi-a ajuns. Un singur lucru să am, dar ăla să fie cumsecade.

Deşi ofuscată, "ia te uită şi la prăpădita asta, capră râioasă, dar cu coada în sus", trecu cu uşurinţă peste moment:

— Ai dreptate, draga mea, mai bine unul şi bun decât o traistă de zdrenţe, deşi rochiţele la care mă gândisem pentru tine... În fine, nu are rost să insist... O cafeluţă?

— Nu, mulţumesc. Acasă era considerată un lux, aşa că nu m-am deprins.

Fulguleţ o privi printre gene. De ce dracu' simţea în permanenţă nevoia să etaleze mizeria din care venise, să apese pe răni vizibil necicatrizate, să se autoflageleze? Ce ascunde această stare permanent tensionată, sau poate e doar o politică?

— Un şerbet? Poate un Martini?

Ioana dădu hotărât din cap.

— Nu, mulţumesc... Nici nu prea am timp, la unu trebuie să-i servesc dejunul.. M-am înşelat presupunând că ai ceva anume să-mi spui?

De astă dată, Fulguleţ o cercetă deschis, cu privirea ei obişnuită, needulcorată de duioşii materne. Fata ştia ce vrea, ţintea la fix şi orice tentativă în sensul unor manevre de învăluire, aşa cum preconizase, s-ar fi dovedit în context, de un penibil jalnic. "Bun, fetiţo, să jucăm atunci după regulile tale!" Întrebă brusc:

— Cum se simte Clotilda?

— Foarte slăbită. Ca să mai scoatem de-o pâine, în timpul liceului am îngrijit mulți bătrâni, barem cu mama m-am chinuit aproape zece ani. Am, cum s-ar zice, ochiul format.

— Și ce părere ți-ai făcut?

— După mine, convalescența va dura mult și nu va mai fi niciodată cea care a fost înainte de asta. Bineînțeles, nu sunt medic.

— O pândește vreun pericol în momentul de față?

— Dacă nu intervin complicații sau vreo recidivă, nu. În principiu. Problema e că-i foarte șubredă, și la analize i-au descoperit și o anemie gravă.

— O persoană deci pe care nu se mai poate miza.

— Depinde de miză, râse cu dinții camuflați fata. Bineînțeles că nu te poți aștepta ca ea să mai sară vreodată coarda sau să alerge desculță prin iarbă. Aș completa că, la vârsta și starea ei, poate oricând interveni și un stop cardiac.

— Mda... făcu Fulguleț privind-o lung, concentrat. Trupul îi zvâcni dintr-o dată, subliniind momentul unei decizii interioare.

— Spune-mi, Ioana, dacă vreun interes de-al tău, să-i zicem major, ar depinde de... viața și mintea limpede a Clotildei, când și cum ai proceda?

Fata o privi la rândul ei lung, în luminile ochilor, și declară răspicat:

— M-aș mișca imediat, fără nici o clipă de zăbavă. Cum, mi-e mai greu să mă pronunț atâta vreme cât nu știu despre ce-i vorba.

— E vorba de Patrick...

— Adică?

Fulguleț mai avu o clipă de șovăială înainte de a-și arăta cărțile. Considera însă că nu are încotro. La o adică, fata va fi omenită în schimbul unor eventuale servicii.

— Mă interesează ce se va întâmpla cu Patrick dacă ea clachează. Există vreun testament? L-a asigurat într-un fel sau altul?

Ioana surâse încurcată:

— E o chestiune extrem de delicată și nu văd cum te-aș putea ajuta, deși mi-o doresc din suflet!

Fulguleț o măsură surprinsă:

— Oare?!

— Fii convinsă! Îl iubesc pe fiul tău.

Mâna celeilalte, care tocmai se întinsese peste masă după nu se știe ce obiect, rămase în aer. Fata asta avea curaj, nu glumă! Instantaneu simți un

cui în inimă — "altă nebună care-l iubește, și dă-i belele și complicații!" —, dar, tot instantaneu, se liniști. "Cel puțin, am siguranța că-i de partea noastră, ne va sluji cu devotament interesele!"

Nu se opri nici o secundă asupra posibilității ca fata să mintă. Ce interes ar avea, și pe urmă nu se îndoise niciodată de puterea de seducție a lui fiu-său. Era fascinant, era I-RE-ZIS-TI-BIL!!!

— El știe?

Ioana ocoli întrebarea cu dibăcie:

— Are prea multă experiență ca să nu-și fi dat seama.

— Mie nu mi-a spus nimic... În fine, adăugă generoasă, este o chestiune care vă privește. Revenind la ale noastre... Sunt convinsă că ne poți ajuta. Ești inteligentă, ai mult tact... lasă, lasă, că știu ce vorbesc, crezi că m-aș fi adresat oricui? Știi să te stăpânești. Iar eu nu uit pe cineva care mi-a făcut un bine. Draga mea, sunt încredințată că m-am adresat exact cui trebuie. Ajută-ne și n-o să-ți pară rău!

Ioana, neclintită, o privea de parcă n-ar fi fost vorba despre ea.

— Sugerați-mi câteva modalități.

Fulguleț baletă evaziv cu mâinile prin aer:

— E în funcție de circumstanțe... Vezi, draga mea, prin natura lucrurilor, tu stai aproape continuu în preajma ei. Presupun că mai și discutați, nu-i dai doar să înghită siropuri. La modul delicat, desigur, și fără s-o lași o secundă să-ți ghicească sentimentele față de Patrick, căci asta ar fi o greșeală fatală, poți strecura o întrebare despre soarta lui în perspectivă.

— Exclus! respinse hotărât fata. E ca și cum i-aș băga lumânarea sub ochi! Pe de altă parte, doamna Martinescu nu-mi face mie confidențe, a știut să mențină tot timpul distanța. Mă tratează drept exact ceea ce sunt: o slugă!

Fulguleț își mușcă buzele. Din nou, această dorință aproape patologică de a se umili, de a se autoflagela Ce dracu' să însemne, dar mai ales, unde poate duce?

— Adevărat, totuși se creează uneori situații prielnice la care nici nu te aștepți. La așa ceva m-am gândit Mai ai însă și alte variante. Casa-i practic pe mâna ta...

— Și?

— Poți căuta un posibil testament. La bosa ei de negustorească și la cât e de organizată, sunt convinsă că are unul. Pe ăsta ar trebui să-l cauți. Încearcă joi după-amiază, când Tanța are liber, și ți-aș sugera să începi cu

biroul răposatului Martinescu. Dacă nu-l găsești, se află mai mult ca sigur în comoda din dormitor. Aici poți căuta când Clotilda e în cadă.

— Cu un sertar încuiat să zicem că m-aș descurca. Dar ce mă fac cu seiful?

Fulguleț păru să se neliniștească:

— Habar n-aveam că există și un seif!

— Există, camuflat clasic, în spatele unui tablou. Aș paria că dacă există un asemenea act, acolo îl ține. Admitem că depășesc și acest impediment! Ce ne facem însă dacă găsim un plic sigilat?

Fulguleț dădu din mână a detaliu derizoriu:

— Aia o rezolvăm noi, cu seiful e mai complicat. Trebuie să mă gândesc... Până una-alta, să încercăm tot căile clasice. Martinescu a adorat-o pe Clotilda, așa că-i posibil să fi procedat asemeni altor soți și să combine un cifru care reprezintă ceva legat de dragostea lor: data de naștere a nevestei, poate a lui proprie, sau a căsătoriei, zi Doamne ferește, a zilei când s-au cunoscut că asta nu-i înscrisă nicăieri.

Ioana își trecu palma peste fruntea boltită, apoi coborî spre ceafă, verificând dacă părul e bine strâns în coada de cal.

— Ar mai fi o soluție! Să inventeze Patrick un pretext plauzibil pentru ca doamna Martinescu să fie obligată să umble la seif. Cum a devenit foarte comodă și nu se mai dezlipește de pat decât pentru necesități stricte, aproape sigur că-l va trimite pe el...

Ochii lui Fulguleț străluciră și se declară încântată:

— Bravo, ești o fată deșteaptă. Totul e să-l determinăm pe Patrick să coopereze.

— E interesul lui.

— O, exclamă Fulguleț, cu orgoliu nedisimulat de parcă amănuntul în sine i-ar fi conferit lui fiu-său un titlu de noblețe, se vede că nu-l cunoști! Patrick e poet, departe de meschinul cotidian, ține foarte mult la Clotilda, nici nu vrea să discute despre un eventual sfârșit. Ca mulți alții, și-a ratat epoca, ar fi trebuit să se nască pe timpul Regelui Soare, rișisim chevalier sans peur et sans reproche!

Ioana rosti alb:

— Sunt sigură că tu îl vei putea convinge. Ești cea mai importantă persoană din viața lui.

În sinea ei, Fulguleț rămase cu gura căscată. Gândi, așa cum proceda de regulă în monologurile interioare, în termeni mai puțin distinși: "Mama ta

de putoare, și pe asta ai sesizat-o!..."

Se interesă candidă:

— Crezi? Când băieții cresc, cam uită de mama.

— Nu-i cazul lui Patrick.

— În fine, mă simt flatată... Ce voiam să-ți mai spun?... A, da! Cred că-i inutil să-ți amintesc că trebuie să fii foarte atentă la vizitele, să le zicem de "specialitate". Mă refer la notar și avocat Mă vei anunța imediat, iar tu vei trage, pe cât posibil, cu urechea.

Ioana clătină din cap cu îndoială:

— Nu cred că se gândește la așa ceva. "Explodează" de optimism, face planuri pentru o vacanță de vis împreună cu Băiatul pe Costa del Sol, iar azi-dimineață m-a pus s-o sun pe croitoreasă. "Am o poftă nebună de o rochiță de vară bleumarine cu picouri albe! Ceva șic, foarte franțuzesc!..."

Fulguleț începu să râdă:

— Trebuie să recunoaștem că-i formidabilă! Probabil că-și vede sfârșitul ca pe o realitate foarte depărtată!...

Ioana abia își mișcă buzele:

— Dar care poate fi grăbită.

Fulguleț o privi înspăimântată. Desigur, nu auzise bine. Dar dacă... Dacă, totuși... Avu dintr-o dată impresia că în sufrageria ei, în fața ei, se află o cobră gata să se năpustească asupra ei.

*

După-amiezile, între două și șase, domnului Tamaș îi plăcea să-și facă siesta. Concret, nu dormea mai mult de un ceas și jumătate, dar îi plăcea să lenevească în pat, frunzărind ziarele sau citind o carte. Spre deosebire de cei mai mulți inși, bărbați mai ales, care cumpără toată viața cărți, realizând adevărate biblioteci, dar care sub pretextul lipsei de timp amână lecturarea lor pentru anii pensiei și care, în realitate, nu mai ajung să le citească niciodată, Simion Tamaș se ținuse de cuvânt. Citea intens, cu o plăcere nebănuită, mai ales marile romane ale literaturii universale și regreta profund că timp de decenii se frustrase de această bucurie. Îi mai era și teamă că luând startul prea târziu, nu va mai avea timp să consume conținutul încă aproape virgin al bibliotecii. Dar parcă rușinea stăruia mai puternic decât toate! Să faci tu cunoștință abia la șaizeci de ani trecuți cu Dickens, cu un Truman Capote, Virginia Woolf sau surorile Bronte?! Și se căia pentru ceasurile pierdute la popicărie, dând la pește sau pe stadioane, unde era nelipsit de la meciurile Rapidului. În după-amiaza aceasta, ar fi vrut să poată afirma că se delectează cu volumul de povestiri ale lui Turgheniev, dar... Se întreba sincer dacă nu cumva se făcuse prea mult caz de acest scriitor. Mai ales în epocă, printre francezi făcuse furori, dar dincolo de modă, să zicem, rămăsese unul dintre clasicii beletristicii universale. Indiscutabil, e ceva atmosferă, încolo însă mai nimic. Totuși, opera lui făcuse carieră, ceea ce, considera bătrânul, constituia încă o mostră de ce va să zică șansa. Cunoștea scriitori români mult mai consistenți, dar de care, o dată trecută granița, nu auzise nimeni.

Întoarse pagina, înregistrând reflex sporovăiala pașnică ce răzbătea de dincolo de ușile iatacului. De multe ori, după masa de prânz, Vica nu se mai ducea la ea acasă și fie se întindea pe canapeaua din sufragerie, fie juca "un tabinet pe ciocolăți" cu Simina.

Simion Tamaș își îndreptă perna sub ureche, gemând cu voluptate. În momente ca acestea se simțea pe deplin fericit. Ce-i lipsea? Avea căsuța lui confortabilă, o pensie mulțumitoare, îmbătrânea alături de femeia visurilor lui și amândoi erau sănătoși, cumnatele se aveau ca surorile, motiv de veșnică și luminoasă satisfacție pentru că el le iubea pe amândouă și, nu de colea, bucuriile pe care li le dăruia Diana, mândrețea aceasta de fată! Gândul la Cireșica îi mai adumbrea cugetul, temperând culorile și

molcomindu-i fericirea, dar dacă dă Dumnezeu să apară un bărbat cumsecade în viața ei, în stare să-i ofere și un trai cumsecade, el, Simion, se putea considera un om care s-a văzut cu sacii în căruță. Afară se pornise un vânt năprasnic, făcând obloanele să clănțăne. Ce senzație de beatitudine, să te știi departe de urgie, sub pledul tandru călduros, cu o carte în mână, la lumina dulce a veiozei! Iar dincolo de ușă, în toată casa, binecuvântată pace și liniște...

De la o vreme, Vica începu să se plictisească și azvârli cărțile pe masă.

— Am să-ți dau două batoane.

Simina strânse cărțile și începu să le amestece mecanic:

— Acord revanșă.

— Nu mai am chef, și se apropie de fereastră. S-a stricat vremea, a început să viscolească...

Simina se scărpină în ureche cu pixul de pe masă. Notau toate jocurile și la trei zile, făceau socoteala. "Și așa jucăm pe mai nimic, barem să se adune ceva..."

— Asta e, rosti numai ca să nu tacă, nu se poate doar dulce primăvară.

Vica își acoperi un căscat, ducându-și mâna la gură:

— Cred că ar fi mai bine să plec acasă. Mi-e să nu mă înzăpezesc la voi.

— Mie mi-ar plăcea, râse Simina Ar fi așa, ca o aventură. M-am imaginat de multe ori într-o cabană din bârne, știi, de-aia solidă și cu al doilea rând de ferestre din lemn...

— Cunosc, cu o inimioară decupată în loc de vizor...

— Exact, și cocoțată undeva, pe vârf de munte. Înăuntru un foc strașnic, cămara plină, iar afară urgie și urlete de lup.

— Și un amant pe cinste! chicoti Vica.

— La asta n-a trebuit să visez, declară spontan Simina, nu ieși în târg la cumpărături când ai acasă tot ce-ți trebuie!

Roși dintr-o dată. O pudoare înnăscută o împiedica să vorbească despre intimități de alcov. Ea și Simion se adorau, dar rămăseseră chiar unul față de celălalt doi "puri". După Revoluție, când televiziunea fusese invadată de filme "nerușinate", le vizionaseră și ei, din curiozitate, dar cu infinită jenă și neîndrăznind să se privească. Barem o peliculă după Proust, a, da, Swan, efectiv îi umpluse de greață și revoltă. Spuse repede, ca să schimbe subiectul:

— Vorbind serios, dacă se strică rău timpul, de ce n-ai rămâne la noi? Decât să stai singură și să te uiți pe geam până unde a ajuns zăpada.. Ce-ți lipsește aici? Ai patul tău, în cămară tot ce trebuie...

Cămara, marea mândrie a Siminei! Îi plăcea la fiecare început de anotimp rece să se laude că dacă ar fi, și ar fi, Doamne ferește!, o vreme cumplit de vrăjmașă, iar ei înzăpeziți de nămeți cât casa (cum a fost în '53, ținești minte?) să nu poți ieși după o pâine, familia Tamaș ar rezista pe puțin trei luni de zile din provizii, fără să ducă lipsă de nimic! Nici pâinea n-ar fi pus-o în încurcătură! Depozita și făină, iar în congelator, înghețaseră vreo două kilograme de drojdie...

Ușa care dădea spre odăile fetelor se deschide larg, și Cireșica rămase în prag, făcându-și o apariție à la Diana. Se lăsă cercetată pe toate părțile, dar în loc de admirație, pe chipurile celor două femei se întipări stupoarea.

— Nu vă place?

Ca totdeauna, Vica fu mai spontană și își reveni prima:

— Cum să nu?... Lasă-ne să ne obișnuim.

Intenția Cireșicăi, într-un moment de excelentă dispoziție, după întâlnirea cu amploaiatul de la PROMPT, fusese să se transforme într-o vampă. Cu excepția coaforului însă, unde-și vopsise părul în galben-portocaliu și i-l ciupiseră de parcă posesoarea ar fi fost bolnavă de tifos, nu apelase la serviciile calificate ale unui institut specializat, ci se aranjase după capul ei. Rezultatul lua piuitul, iar mama și mătușa ei nu izbuteau să-și revină.

În primul rând, obrazul era ceva de coșmar! Apelând la fardurile Dianei și nefăcând economie, Cireșica se machiase gros, cu tone de fond de ten, roz, contrastând fioros cu gâtul tuciuriu; rimelul și fardul de pleoape atârnau greu, te întrebai cum de mai poate ține ochii deschiși, iar rujul dat peste conturul buzelor subțiri întregea catastrofa.

Nici ce urma la vale nu fusese mai inspirat. Un tricou foarte mulat, gândit pentru busturi nurlii, îi scotea în evidență, cum nu se poate mai indiscret, claviculele și țambalul de oase de sub gât, brațele scheletice și pieptul plat, ca al unui băiețel de zece ani. Ca tușă finală a dezastrului, un minijup de o palmă descoperea o pereche de picioare creion, crăcănate pe deasupra, bâțâindu-se periculos pe niște escarpeni cu tocuri de doisprezece centimetri.

"Arată ca o târfă de tavernă ordinară, beată cui" își zise Vica.

Maică-sii, care avea o imaginație mai cuminte, mai pură, ansamblul îi sugeră combinația dintre o umbrelă veche și un clovn falimentar.

— Vii de la școală? se interesă Vica senină.

Simțind aluzia, Cireșica răspunse cu țâfnă:

— Nu, de la biserică! Dar dacă n-ai nimic împotrivă, așa mă duc mâine la școală. V-ați ținut de capul meu să-mi schimb look-ul, și uite că m-am conformat!

Simina reuși să îngaime:

— Foarte original, dar... dar crezi că e pedagogic?

Vica își înghiți buzele, pentru ca să nu scape vreo vorbă necugetată. Fata arăta infinit mai bine înainte, cel puțin nu părea nebună, era decentă și nu avea aerul ăsta de mâță lihnită după sex.

— De ce n-ar fi pedagogic? Încă dintr-a opta, fetele îmi vin fardate la școală, decoltate până la ovare și cu fustițe de li se vede toată instalația! Aș avea multe de învățat de la ele!

— Învață, mamă, învață, îngână Simina mecanic. Toată viața ai făcut ce-ai vrut, nu înțeleg de ce te superi.

— De unde ai scos-o că sunt supărată? Am venit cât se poate de bine dispusă, dar voi reușiți acum să mă enervați!

Vica interveni împăciuitoare:

— Dar ce-am zis? Spune-ne un cuvânt care să te fi supărat!

— Credeți că nu știu ce gândiți? Că în sinea voastră mă judecați și că abia așteptați să închid ușa, ca să mă bârfiți în toate felurile? Când Diana umblă dezbrăcată pe stradă, cu buricul gol sau cu șlițuri până la chiloți, vă prăpădiți de atâta șic și frumusețe!

Simina se închină:

— Doamne sfinte, din ce se mai iscă atâta dihonie?! Umblă, mamă, cum îți place, că nu mai ești la anii la care să ceri voie, și o dată e omul tânăr!

Cireșica era însă pusă pe scandal. Nu de nervi, căci se simțea realmente voioasă atât cât putea fi ea, ci din sadism, de-a dracului, ca să le sâcâie, să le smulgă din atmosfera de dolce vita. Țipă:

— Asta vrea să zică, "treaba ei, dacă-i place să umble ca o deșuchiată, nu te pune cu nebunii!"

Simina începu să plângă:

— Tu îmi pui în gură vorbe care nu-s ale mele! Spune, ce vrei de la noi? Ochii? Inima? Ia-le dracului pe toate, dar să se termine o dată cu vrajba!

Vica interveni direct, fără a-și ascunde intenția de a schimba vorba:

— Parcă spuneai că ți s-a întâmplat ceva plăcut. Nu vrei să ne spui și nouă despre ce-i vorba, să ne bucurăm împreună?

Cireșica se liniști ca prin minune. Râse, și dinții rari se iviră între buzele prea rujate, oferind o priveliște de-a dreptul obscenă.

— Am și eu surprizele mele. Deocamdată e prea devreme să vorbesc.

Vica întrebă pe un ton șugubăț:

— Surpriza are cumva pantaloni?

— La altceva nu te poți gândi, tanti? Dar apropo de pantaloni, vroiai să-mi prezinți un pretendent... Rață sau Rățoi, nu mai știu...

— Ziceai că-i prea moș, spuse Vica imaginând cum ar reacționa văduvul, seriosul domn Rațiu, dând cu ochii de o asemenea arătare.

Oricum ar fi stat însă lucrurile, schimbarea bruscă a Cireșicăi îi dădea de gândit. De unde acest acces de frivolitate, de când această disponibilitate — fără a-i fi scăpat nuanța de sarcasm — vizavi de potențialii pețitori?

— Bună seara, țâșni din spate vocea veselă a domnului Tamaș. Ce fac fetițele mele? Sănătoase? Voioase?

— Jucăm șotron! rânji Cireșica.

Simion Tamaș, abia sculat din pat, roz în obraji, cu părul ca argintul bine pieptănat cu cărare și îmbrăcat într-o haină de casă din mătase albastru electric, semăna mai mult ca niciodată cu bunicul frumos și blând din cărțile de povești. Dacă îl încercă vreo surpriză la vederea Cireșicăi, reflectă soră-sa care-i urmărea curioasă reacțiile, însemna că știe să se stăpânească nebănuit de bine. Frecându-și palmele, de parcă i-ar fi fost frig, propuse cu entuziasm:

— Ce-ați zice voi de o cafeluță dichisită și un păhărel de vișinată? Ce părere ai, nevastă?

Cireșica i se proțăpi dinainte, cu mâinile în șolduri:

— Chiar nu observi nimic?

Tamaș își săltă privirea peste ochelari:

— Parcă... parcă e ceva schimbat la tine, dar nu-mi dau seama. Văd că ești în mare avantaj, și asta mi-e de-ajuns.

"Minte ca un ziar independent!", comentă pentru ea Vica. Raportat la alți bărbați, care nu știu nici ce culoare de ochi are nevasta, Tamaș dovedea un spirit de observație ascuțit, demn de un stilist. Putea să-ți descrie absolut toate rochiile din garderoba Siminei, nu-i scăpa schimbarea vreunui amănunt vestimentar cât de mărunt — un guler, o clapă, un cordon. De multe ori, chiar Diana îi cerea părerea, niciodată maică-sii.

Cireșica făcu doi pași înainte și își vârî obrazul în nasul lui Tamaș. Îl apostrofă cu arțag:

— Chiar așa chior ești? Nu observi că mi-am schimbat stilul?

— Da, da, da... și îți stă foarte bine. Puțin roșu în obraji nu strică nimănui. Orașul a devenit de nelocuit! Știu ei ce știu occidentalii că emigrează de ani de zile în suburbii, iar noi ca proștii, ne batem pe locuințe cât mai centrale, ca să înghițim toate porcăriile astea industriale! Cum să mai ai obrajii rumeni...

— Și așa mai departe, îl întrerupse Cireșica. Îmi pare bine că-ți place cum îmi stă.

Îi era milă de taică-său, singura ființă la care ținea cât de cât și de dragul căruia mai menaja, când își aducea aminte, relațiile de familie. Dacă nu ar fi fost el, își zicea, demult și-ar fi săltat poalele în cap și ar fi declanșat scandalul ce va rămâne de pomină și pe vecie în neamul lor! Dar scandalul, cel puțin în fază inițială — era convinsă de lucrul ăsta —, va cuprinde întreg teatrul românesc, zona mediatică, orașul!

Când sună telefonul, se repezi spre aparat, stârnind din nou uimirea familiei. Nu se deranja niciodată să răspundă diverselor apeluri, scoțându-i din sărite pe ceilalți, care fie nu puteau să se smulgă ocupației de moment, fie lipseau de acasă și nu puteau ști dacă au fost căutați. Comportamentul Cireșicăi era într-un fel logic, pe ea n-o suna nimeni, niciodată, de ce să facă oficii de secretară gratuite? "Răutate și ticăloșie" dovedea însă atunci când, după ce Diana instalase un roboțel, Cireșica îi ștergea cu sadism mesajele. Cea mai indignată, până la învinețire — avea tensiune — era Vica. Deși trecuse prin multe în viață și conchisese de tânără că nu tot ce dă din coadă e bun și în oală, la șaizeci de ani trecuți, încă nu reușea să înțeleagă răutatea gratuită, netrebnicia de dragul netrebniciei, diagnostic pe care era obligată să-l admită de vreme ce nu izbutea să detecteze vreun interes ascuns.

Trei perechi de ochi salivând de curiozitate ținteau făptura Cireșicăi. Culmea surprizei, apelul era pentru ea și se părea că ceea ce aude îi face o plăcere extraordinară.

— Strașnic! exclamă la un moment dat, nu știi ce serviciu mi-ai făcut!... Da, da, merită să ne îmbătăm! Fac eu cinste... Bine, dragul meu, n-o să ne certăm pe chestia asta, vorbim la telefon și stabilim. Ciao și I love you!

Tamaș și cele două cumnate se căutară reciproc din priviri. "Va să zică, a intervenit totuși cineva!" Prea fuseseră însă bine dresați ca să riște vreo

întrebare.

Cireșica părăsi încăperea în pași de dans și lălăind o melodie, toate ostentativ. Era conștientă de efectul pe care îl avusese asupra bătrânilor și îi venea să zburde de mulțumire.

Chiar nu-și amintea să se fi simțit atât de bine decât o singură dată, în copilărie, când intenționat arsese cu fierul de călcat poalele costumului de Floarea Florilor (nu se acceptau zâne în epocă) pe care trebuia să-l poarte Diana la serbarea școlară de sfârșit de an.

În urma ei, Tamaș, Simina și Vica oscilau între perplexitate și bucurie.

— În sfârșit, oftă Vica, și-a găsit și biata Ciorica un crac de izmană! Să-i mulțumim lui Dumnezeu!

— Sttt! făcut speriat Simion. Dacă ne aude? Vorbiți mai încet.

Simina șopti:

— E primul bărbat care o caută în treizeci de ani! Nici măcar colegii de clasă n-o sunau. Am să vă spun acum ceva ce nu v-am mai zis! Mă gândeam că singura soluție pentru ea ar fi fost să intre la vreo mănăstire, să-și găsească acolo liniștea. Am și vorbit așa, în principiu, cu părintele Ștefănescu. Zicea și el că n-ar fi rău, numai să aibă vocație, că aici nu-i croitorie!... Mă întreb acum, ce serviciu i-o fi făcut berbantul ăla de era așa de mulțumită?

Vica se gândea însă la altceva:

— Acum am înțeles de ce s-a boit așa! Pesemne că ăluia îi plac pațachinele!

Tamaș se ridică declarând ritos:

— Un lucru să vă intre în cap! Nu vă amestecați, nu comentați, lăsați-o să-și facă viața așa cum înțelege ea. Nu știu ce s-o alege mai departe, dar să aibă și fata asta parte de un strop de fericire. După mine, poate să și trăiască cu el fără să se cunune și n-aș zice pâs, nici dac-ar fi însurat. La cât a fost destinul de zgârcit cu ea, e mai bun și un compromis decât nimic... Mă duc să fac cafeaua.

În camera ei, Cireșica jubila, imaginându-și discuțiile ce aveau loc acum în sufragerie, curiozitatea stârnită, bucuria sinceră a lui taică-său "că, uite, a sunat ceasul și pentru Cireșica să-și facă rândul", mulțumirea cumnatelor că, în sfârșit, scapă de bolovanul din casă.

Pe de altă parte, vestea primită prin telefon îi amplificase la cote ameţitoare buna dispoziţie, constatând că nu mai simţise până acum ce dulce poate fi răzbunarea! Starea euforică îi permise să se uite cu curaj în oglinda pe care de obicei nu ştia cum s-o evite. Găsi că arată neaşteptat de bine, chiar că se place, o tânără nu frumoasă, dar şic, modernă şi interesantă. Ochii îi străluceau, faţa învăpăiată de fard părea rumenită de o viaţă sănătoasă în aer liber, cât despre silueta de anorexică, n-ai fi putut descoperi un singur gram de grăsime, poate doar dolofanele supraponderale ar fi găsit motiv de cârteală. "Ca să vezi ce mult contează starea de spirit", şi îşi promise că se va strădui s-o păstreze mereu în doză mulţumitoare.

Dar ziua nu era terminată, îşi mai rezervase o plăcere de zile mari, o bucurie sadică, şi gândul o delecta în aşa măsură, încât nu putea să doarmă. Prima mişcare — controlă dacă uşa-i încuiată. Nimeni din casă nu îndrăznea să intre neanunţat la ea, dar era bine să se asigure împotriva oricărei posibilităţi de a fi surprinsă. Apoi, scoase din sertarul cel mai de jos al scrinului un pachet pe a cărui hârtie de ambalaj era înscris numele magazinului — EXTAZ. Despachetă cu mâini febrile (ce de scotchuri, noduri şi noduleţe!) şi în sfârşit, apăru minunăţia! La prima vedere, n-ai fi zis că-i mare lucru, un morman de cauciuc acolo şi o claie de păr blond, foarte lung, mătăsos şi dulce la atingere. O păpuşă gonflabilă.

În timp ce-i dădea "carnalitate", folosind pompa de la bicicleta lui taică-său, Cireşica începu să râdă. Dacă ar fi ştiu ce-i trece prin minte, proştii de la firma PROMPT ar fi avut motive să se entuziasmeze şi s-o felicite pentru inventivitate. În străinătate, ar fi primit chiar bani grei, pentru că auzise că acolo se plătesc princiar ideile.

Curioşi o priviseră şi vânzătorii de la EXTAZ. Dacă era să spună adevărul, dăduse târcoale câteva zile magazinului până să îndrăznească să intre înăuntru. Clientela i se păruse bizară — de toate vârstele şi sexele — dar realiză repede că mulţi, mai ales perechi de tineri care chicoteau dinaintea tuturor exponatelor, vizitau prăvălia din simplă curiozitate. Personalul stilat se comporta de parcă ar fi vândut brânză şi nu scule sexy, iar o astfel de marfă era firesc să se găsească în orice gospodărie de oameni cumsecade. În primele secunde îi venise totuşi s-o ia la goană, convinsă că nu va putea deschide gura de ruşine, dar căpătase curaj remarcând

dezinvoltura unor cucoane, destul de coapte, care solicitau vibratoare și explicații detaliate în legătură cu modul de folosire.

După privirea lungă, dar repede secerată a vânzătorului, Cireșica simțise că alegerea ei îl surprinde, păpuși cer de regulă bărbații, dar observațiile și le păstră pentru el. De fapt, individul își închipui că are de-a face cu o lesbiană și se grăbise să-i arate cât mai multe exponate.

— Nu, respinse Cireșica, nu vreau negrese, nici eurasiene. O blondă cu părul cât mai lung și lins, care să semene, cum să vă spun eu... ceva între Kim Bassinger, Lena Anderson și Barbie...

— Am înțeles, surâse până la cercelul din urechea stângă tânărul, chiar azi ne-a sosit ceva în genul care vă interesează...

Da, era un exemplar cu adevărat superb, conchise Cireșica după ce o rezemă în picioare de perete. În mărime naturală, avea picioare lungi, un strop de burtică foarte sexy, iar sânii, doi cantalupi țanțoși, puteau ațâța și cele mai anemice libidouri. În ce privește figura, vânzătorul o servise pe cinste, ținând seama de indicațiile Cireșicăi. Avea gura înnebunitoare a lui Kim, drăgălășenia celebrei păpuși Barbie și senzualitatea debordantă a Lenei Anderson.

Abandonă pompa și încântată de rezultat, Cireșica bătu din palme. Conform obiceiului intrat în sânge, comentă cu voce tare:

— Excelent, fetițo, nota zece! Ai făcut o treabă bună! Rămâne toaleta!

Pe coridor, cu ochiul lipit de gaura cheii, Vica gâfâia cu palma la gură și de curiozitate, dar și din pricina efortului de a sta aplecată. "Ce o fi fabricând ea acolo, de-i atât de zglobie?! Excelent!?! În viața ei, n-a făcut ceva excelent!..."

Simțea că plesnește de curiozitate, dar, din nefericire, nu vedea mare lucru, ci doar fragmente din fâțâiala Cireșicăi prin cameră. Poate dă Dumnezeu și pleacă de acasă! Spre deosebire de Diana, Ciorica nu încuia niciodată cu cheia.

O mână îi atinse spatele și de-abia izbuti să-și stăpânească țipătul. Se răsuci iute, zvârlugă, și întâlni privirea plină de reproș trist a lui Simion Tamaș. Fără o vorbă, o trase de mână pe coridor, și apoi, în sufragerie.

— Nu mă așteptam, Vico, să te pretezi la... la... asemenea manevre degradante.

Vica încerca să râdă:

— Suntem în familie, Simioane, nu-i cazul să dramatizezi!

— Și te mai miră de ce nu ne iubește! Să fii spionat în propria ta casă și încă de cei mai apropiați! Uite o... o... măgărie pe care nici eu n-aș accepta-o! Să... Să-ți fie rușine!

Soră-sa se zbârli:

— Ai bolunzit, Simioane? Ce, am făcut-o din răutate? Vreau s-o torn la Poliție? Îi sunt nașă, țin la ea ca la copilul meu, sigur că mă interesează ce face! Cum adicătelea? Vine dintr-o dată boită și îmbrăcată ca o curvă, se comportă anapoda, mai primește și un telefon-eveniment, știi bine că n-o caută nimeni, și eu să nu intru la idei?! Cine știe ce are de gând să facă, poate o putem ajuta sau opri la timp!...

Când se pornea, Vica nu isprăvea curând, așa că o întrerupse ridicând, contrar obiceiului, glasul:

— Indiferent de rațiuni, nu voi tolera în casa mea să ne spionăm unii pe alții! Cui îi place bine, cui nu...

Abandonă în aer fraza. Vica se aprinse de-a binelea și completă în locul lui:

— Cine nu, n-are decât să-și vadă de drum! Cum ar fi, mă dai afară din casa părinților noștri! Ei uite, una la care nu mă așteptam!

— N-am spus asta...

— Sau să nu vă mai frecventeze! Tot acolo!

— Nici asta n-am spus, rosti muiat bătrânul.

Simina, atrasă de glasurile ridicate și speriată, năvăli în sufragerie cu mâinile pline de făină. Nu-i plăcea bucătăria cu program fix, gătea când îi cășuna, dimineața, seara sau chiar noaptea.

— Din ce vă luarăți, dragă?! Ne simțeam așa de bine, tocmai vă pregăteam o surpriză în bucătărie, gogoși cu cremă de căpșuni, și voi vă dondăniți ca niște copii!

— Cică o spionez pe fie-sa, explică Vica, și m-a dat afară din casă!

— Nu se poate! suflă cealaltă stupefiată, ai înțeles tu anapoda Doar știi cât te iubește Simion!

Și era adevărat, mai rar frați care să se înțeleagă atât de bine. Nu fuseseră despărțiți niciodată și când pleca Vica o dată pe an la băi, la Felix, își simțeau reciproc lipsa și numărau zilele de nerăbdarea întoarcerii.

— E... exagerezi, rosti Tamaș cu lacrimi în ochi. Nu te-a dat nimeni afară. Îmi pare rău de incident, iartă-mă... Doar atâta, că nu sunt de acord cu procedeul...

În sfârşit, Cireşica deschise şifonierul. Se scurse un damf de haine stătute şi neaerisite, straturi de transpiraţie având timp să se depună fără ca detergentul să intervină. Cireşica însă, deprinsă cu mirosul, nu-l simţi. Aici, în alandala de pulovăre şi tricouri azvârlite pe blatul inferior al dulapului, ascunsese pachetul. Sfâşie fără răbdare punga de plastic legată la gură, înşiră pe pat câteva obiecte de îmbrăcăminte emanând o aromă suavă de Arpèges şi începu să îmbrace păpuşa. O bluză lycra transparentă, foarte mulată, prin care se întrezărea toată splendoarea sânilor glorioşi, un pantalon la fel de strâmt, imitaţie de leopard, balerini din acelaşi material. Cireşica era neîndemânatică de fel, dar se dovedi că veşmintele corespund exact dimensiunilor păpuşii, aşa că nu se iviră probleme. Mai avea de periat părul, o perucă magnifică, amintind de vestitele plete Brigitte Bardot de prin anii '70, câteva picături de parfum şi... Doamne ajută! "Hoţul iscusit, dintâi se închină şi pe urmă pleacă la furat!" Citise ea zicala pe verso-ul unei file din calendarul de perete care atârna în bucătărie, o amuzase şi o reţinuse.

O bătaie uşoară în uşă îi şterse zâmbetul de pe buze. După ciocănit, o recunoscu pe Simina. "Ce dracu' mai voiau de la ea?!" Se răsti:

— Ce-i, mamă?

— Am făcut nişte gogoşi cu căpşuni. Nu vrei să guşti acum, cât sunt calde? Pe urmă, e un film cu artistul ăla englez care-ţi place ţie, beţivan mare...

— Peter O'Toole.

— Aşa, aşa... Hai, păsărică, nu vrei să-l vezi cu noi?

— Mersi, mamă, vin imediat.

Simina se depărtă închinându-se. În amar de ani, nu auzise o singură vorbă amabilă de la Cireşica. Barem acel "mersi, mamă!" o făcu să cadă în extaz.

Cireşica ascunse păpuşa în şifonier. Pentru că era prea înaltă, o aşeză în poponeţ. Încuie atât dulapul cât şi uşa de la cameră şi puse ambele chei în buzunarul capotului. Intră în sufragerie fredonând ceva şi se aşeză zâmbitoare la locul ei, în stânga lui taică-său. Tamaş şi Simina se simţeau de-a dreptul fermecaţi de noul stil al Cireşicăi. Doar Vica, mai sceptică, muşcă îngândurată din gogoaşă: "Hm, mie una, nu-mi miroase a bine. Simt că pune ceva gogonat la cale..."

*

Interesant era faptul că boala Clotildei trezise în mintea lui Ioan Sârbu cel Drept, cum îl poreclise Patrick încă din copilărie, imediat ce făcuse cunoștință cu Istoria României ca disciplină, cam aceleași griji care o preocupau pe nevastă-sa. Aceleași griji, adică ce se va întâmpla cu fiu-său, dacă Clotilda se prăpădește. Dar altele erau soluțiile pe care le întrevedea el.

În conversații diurne sau în gând, Sârbu ocolea reflex cuvântul nevastă, acesta fiind din punctul lui de vedere sacru. Or, prin aceeași optică subiectivă, Petrică (ce-s prostiile alea cu Patrick?!) și Clotilda nu puteau fi soț și soție. Ceea ce se petrecea între ei era o simplă asociere obscenă, contra naturii, contra lui Dumnezeu, contra lui, Ioan Sârbu!

Era decis să stea serios de vorbă cu fecioru-său din vreme, înainte de a se trezi complet descoperit, și profită de prima ocazie — Fulguleț, anunțând o după-amiază plină, dentist și sumedenie de curse — în care se putea discuta "bărbătește", punând toate punctele pe i. Se ferea de nevastă-sa pentru că îi menaja sensibilitatea, știa cât pune la suflet toate problemele de familie, era o mamă și o soție pogorâtă parcă din pagini de letopiseț, când femeia, cu discreție, dragoste nețărmurită, devotament absolut și adânc discernământ, constituia adevăratul stâlp al familiei. Ea, femeia, constituia mândria familiei, vatra sfântă la care toți căutau alinare, izvor de înțelepciune, inspiratoare de vitejești fapte! Nu degeaba o cântase marele Bolintineanu pe Oltea Doamna, muma lui Ștefan...

Cheia răsucită în broască îi reteză patosul evocărilor patriotice și înainte de a da ochii cu fiu-său, își drese glasul ca înaintea unui discurs. În secunda următoare, avu posibilitatea să-și admire progenitura în toată splendoarea sa. Colțul gurii îi zvâcni nervos, înlocuind necesarul de cuvinte. Patrick, într-un sacou ecosez Versace, pantaloni de piele și mocasini western Ted Lapidus, întruchipa tot ce hulea Sârbu mai vehement, un simbol perfect al deșănțării tineretului contemporan cu toate componentele sale: trândăvie, bani cu lopata indiferent de sursă, neseriozitate și farmec diavolesc care niciodată nu dusese la ceva bun.

— Salve, bătrâne! salută vesel Patrick, aruncându-se nonșalant într-un fotoliu.

"Hm, salve, bătrâne! Unde a rămas cuviinciosul Săru' mâna tată! pe care copiii de odinioară nu șovăiau să-l emită nici la cincizeci de ani?"... El

însuși așa își saluta părintele, dar se gândi să treacă peste moment, să nu-l ia tare chiar de la început.

În general, Ioan Sârbu se suspecta a fi un tip perfect și oricât s-ar fi căznit, nu izbutea să-și găsească nici cel mai mic cusur. Printre altele, se socotea un individ prin excelență diplomat, deși mai degrabă ai fi găsit un bărbat sexy într-un azil de bătrâni decât o singură mostră de tact în toată existența lui Sârbu. "A da cu bâta în baltă" reprezenta una dintre dominantele personalității sale. Cum el însă era de altă părere, începu cu ceea ce își închipuia a fi o stratagemă dibace:

— Câți ani împlinești tu, Petrică?

Patrick rânji, căutându-și o poziție mai comodă. Gata, știa despre ce-i vorba!

— Vrei să-mi faci un cadou de ziua mea?

— Eu vorbesc serios. Câți?

— Douăzeci și nouă de ani, opt luni și șaisprezece zile! Și ce-i cu asta?

— La vârsta ta, filosofă, eu eram un om întreg deja...

— Iar Alexandru Machidon avea un imperiu de 8 000 de kilometri pătrați. Știi, când apelezi la termeni de comparație, e bine să fii prudent.

— Până una-alta, ești măgar!

Scăpase caii, iar râsul lui fiu-său care, în mod evident, se distra pe cinste, îl făcu să-și piardă orice urmă de stăpânire de sine.

— La anii tăi, aveam o diplomă, un serviciu sigur, avansul plătit la casă...

— Înălțător, dar neinteresant!

Ce dracu' se întâmpla cu el? De obicei îl lăsa pe taică-său "să latre la lună", dădea din cap fără să rețină nimic și se despărțeau în cei mai buni termeni... Azi, parcă îl zgândărea Michiduță, niciodată nu-l iritase în asemenea măsură suficiența imbecilă a bătrânului.

— ...aveam nevastă și copil, isprăvi Sârbu înșiruirea. Dar mai presus de toate, stima și respectul semenilor!

Tânărul se interesă sarcastic:

— Cât fac astea în dolari? Mă refer la cursul zilei. Și că veni vorba, turnă gaz peste foc, și eu sunt însurat.

— Aha! căpătase apa la moară. Cu cine ești însurat, nenorocitule? Cu o căzătură mai bătrână ca mine și ca mamă-ta, care te întreține ca pe o cocotă! Parazitule!

Nu intenționase să se ajungă până aici, dar piatra o dată pornită la vale...

Patrick declară moale, continuând să se distreze:

— Nu admit s-o faci pe nevastă-mea căzătură.

Sârbu își mușcă buzele:

— Îmi pare rău, ea n-are nici o vină. Tu ai însă talent, de când erai de-o șchioapă, să mă scoți din minți cu inconștiența ta, cu aroganța ta și cu felul în care mă sfidezi!

— Bineînțeles, eu sunt vinovatul! Totdeauna altcineva decât eminentul Ioan Sârbu. Chiar nu te-ai simțit niciodată în culpă?

Sârbu ridică palmele, bâțâindu-le a temporizare, un soi de "ai răbdare, hai s-o luăm altfel".

— Ascultă, Petrică, te-am chemat să discutăm în interesul tău. N-o fac pentru mine, așa cum ți-am spus, mă gândesc la tine și la mamă-ta, pentru care ești lumina ochilor.

— Ei, observă celălalt, asta sună deja altfel. Ce te frământă?

Sârbu ținea minte încă din școala primară că drumul cel mai scurt dintre două puncte fixe e cărarea dreaptă, așa că renunță la manevrele de învăluire propuse. Trase adânc aer în piept:

— Să zicem că Martineasca se prăpădește. Azi, mâine, peste un an, nimeni nu-și cunoaște sorocul, dar mai devreme sau mai târziu, pontează prezent. Mai ține cont și de faptul că gripele astea urâte, de la o vârstă, lasă urme grele, te storc de puteri... Tu atunci, încotro o apuci?

Tânărului nu-i scăpă amănuntul că într-un interval relativ scurt, ambii părinți abordau situația lui în perspectiva decesului Clotildei. Firește că nu la lacrimile bietului băiat se gândeau, ci la totala lui dependență materială. Totodată, își cunoștea prea bine părinții pentru a fi convins că nu porniseră campania întâmplător, fiecare acționând pe cont propriu, fără a se fi sfătuit în prealabil cu celălalt.

"Oare chiar atât de gravă să fie situația? Se duce Clotilda, și eu nu-mi dau seama?"

Era pentru prima dată, din câte își amintea el, când accepta posibilitatea ca puriii (mai ales taică-său, un bou, te așteptai în orice clipă să înceapă să ragă), să vadă lucrurile mai clar decât el. Probabil pentru că el era un bărbat tânăr, unicat de sănătate, cu un singur pojar la activ și care se putea făli că nici măcar cu scaunul dentistului nu făcuse cunoștință. Asta în vreme ce ai lui aveau în materie de inexorabil, experiența vârstei și o arhivă personală de morminte, rude și prieteni pe care-i asistaseră în ultimele clipe, înainte de a lua startul pentru drumul de veci. Chestiunea îi dădea de astă dată de

gândit, și oricât ar fi fost el de superficial era obligat să ia în calcul ipoteza dispariției lui Clo-Clo, pe care, fără să-și dea seama, și-o închipuise nemuritoare. Asta mai însemna că de acum încolo, "are ceva de făcut", încă nu știa bine ce, dar ideea îi repugna organic. Leneș patologic, Patrick adora să nu aibă nimic de făcut, nimic impus, silnic, ci să se antreneze doar în activitățile care constituiau tentația momentului. "Îmi place să fac o grămadă de chestii într-o singură zi, cu condiția ca nimic să nu fie obligatoriu..."

Ioan Sârbu își pierdu răbdarea:

— Te-am întrebat, dacă..., tu încotro o apuci?

— Mda... Ca să fiu sincer, nu m-am gândit.

— Vezi, râse din gușă, cu satisfacție, taică-său, eu m-am gândit. Ziceam așa.. Împlinești azi-mâine treizeci de ani, te-ai distrat, nu poți să te plângi, ai făcut tot ce ai poftit, a sosit vremea să te aduni!

— Și ce vrei să fac?

— Să-ți iei o slujbă. O slujbă bună te face să te simți om și să dormi un somn dulce, gândind la o bătrânețe cu o pensioară asigurată.

Patrick se interesă pe un ton fără nuanțe:

— Cunoști matale o slujbă bună care mă așteaptă pe mine?

— O grămadă! se entuziasmă Ioan Sârbu, surprins de docilitatea lui fiu-său. Cum zice mamă-ta, ai fizic, tinerețe, papagal, vorbești câteva limbi străine, ești numai bun într-un serviciu care presupune relații cu publicul.

Patrick se prefăcu interesat:

— Mda, ar fi ceva...

— Chiar ieri m-am întâlnit cu Vintilescu, ăla care mi-a fost șef la IBRT, a venit o dată și la noi, de-un Crăciun... S-a ajuns mare businessman, a luat în locație nu știu câte hoteluri pe Litoral și pe Valea Prahovei, vreo trei sunt proprietate! Ăsta sunt sigur că nu m-ar refuza! Tu doar să-mi dai mână liberă...

Patrick, pe care ideea de serviciu îl crispa, aruncându-l în cea mai neagră dispoziție, arboră o mină entuziastă:

— Ar fi strașnic și cred că mi s-ar potrivi.

Completă cu îndoială:

— Am o singură problemă! Clotilda se opune categoric. Vrea să petrec cât mai mult timp lângă ea Mai ales acum, când încă nu și-a revenit după boală, mi-ar fi extrem de greu s-o contrariez. În fond, o înțeleg...

De indignare, Ioan Sârbu sări de pe scaun, dând peste ficusul care se clătină amenințător, gata să cadă:

— O înțelegi pe dracu' ! Femeia asta dă dovadă de un egoism feroce! Sau e iresponsabilă! Nu poate să te lege de piciorul patului și să-ți interzică șansa unei cariere! Dar așa sunt bătrânii, nu se gândesc decât la ei, iar eu te-am avertizat de la bun început că faci o greșeală!

— Lasă, tată, declară Patrick împăciuitor, că și Clotilda a fost bună cu mine. Când mi-a fost mai greu, unde am găsit sprijin și ajutor?...

— Prostule! Ea a fost cea câștigată! Tu un bănuț mai găseai, totdeauna ai avut un pat și o masă caldă în casa noastră. Să-mi spui mie însă, unde, găsea dumneaei, babetă trecută de șaizeci de ani, un flăcău așa chipeș, dispus să-i satisfacă toate mendrele!

— Citește Matrimonialele și ai să constați că plouă cu oferte.

— Prostii! Eu, în orice caz, discut cu Vintilescu, și tu aranjează-ți treburile acasă. Chiar dacă se opune, nu ești obligat s-o asculți, că doar nu ești iobagul ei, iar camera ta te așteaptă!

Decise, fără să i-o declare și lui fiu-său:

"Am să discut eu cu reformata, că nici așa nu merge..."

Se despărțiră cordial, Ioan Sârbu simțindu-se încântat că, în sfârșit, lui fecioru-său începuse să-i vină mintea la cap.

*

Patrick nu era propriu-zis un om nehotărât, ci doar avea oroare de dezagreabil sub orice formă s-ar fi prezentat el: oameni antipatici, discuții neplăcute și mai ales certuri, activități neinteresante, dar obligatorii, orice fel de demers incumbând serviciile administrației de stat. În consecință, amâna până la maximum posibil tot ceea ce-i displăcea și, deși încredințat că "e momentul să se miște", probabil ar fi lăsat-o pe altă dată, "când s-o găsi o ocazie mai favorabilă", discuția cu Clotilda. Îi dădu ghes o întâmplare care ulterior avea să se dovedească determinantă pentru cursul vieții lui.

Când se despărți de taică-său, urcă în mașină și făcu un scurt ocol, oprindu-se în Piața Dorobanți. Ca mai toți bucureștenii, o socotea cea mai bogată în friandize și produse prohibite pentru sacoșele modeste, dar pe potriva gusturilor costisitoare ale privilegiaților epocii de tranzit. Medicul Clotildei recomandase hrană aleasă, de natură să-i stimuleze apetitul, și pe

lângă cumpărăturile pe care le făcea Tanța, vizând alimentele de bază, Patrick se străduia să-i ofere zilnic câte o surpriză culinară rafinată: scoici, creveți autentici, icre de Manciuria, brânzeturi franțuzești, struguri în plină iarnă, andive, sparanghel...

Tocmai achita la casă costul unui ananas superb, când se trezi strigat pe numele de familie. Se uită contrariat în jur. Nu-l mai interpelase nimeni cu "Sârbule!" de pe vremea anilor de liceu, sau ceva mai târziu, pe când își satisfăcea serviciul militar. Spre surpriza lui, nu recunoscu pe nimeni. Urmă încă un apel care-i sună ca un scâncet:

— Petrică, nu mă recunoști?

Patrick se uită năuc la o arătare deșirată, cu pieptul și figura scofâlcite, păr slinos, devitalizat și un pardesiu cândva bej, murdar, cu nasturi lipsă. Întreaga ființă, ca și veșmintele emanau mizerie și decădere de om al străzii, de azil de noapte à la Gorki, de trai consumat pe poduri sau în găuri puturoase foind de guzgani. Părea înfometat și tuberculos.

"De unde dracu' mă știe vagabondul ăsta?!"

Celălalt râse silnic, lăsând să i se vadă dinții negri, parcă și ei măcinați de mizerie.

— Sunt Sandu Bălan, am fost colegi la Bălcescu. Nu ții minte, stăteam în fața ta, cu Vătafu Aurel...

Gata să cadă pe spate, Patrick avu prezența de spirit să nu caște și gura. Se pocni ipocrit peste frunte:

— Sigur că da... Unde mi-era mintea? Ce-i drept, au și trecut niște ani... Scuză-mă...

— De ce să te scuzi? Nu mă recunoaște nimeni...

— Dar ce-i cu tine, omule? Unde-ai dispărut?

În realitate, nu-și putea reveni din uimire, ar fi zis chiar șoc. Ăsta era va să zică Săndel Bălan, asta ajunsese! Fusese copilul model, un îngeraș blond cu fața luminoasă, al unei perechi de farmaciști, elevul model al liceului. Spre deosebire de Patrick și Dragoș, "incriminații" din oficiu ai Cancelariei, Sandu era adorat de profesori, exemplu pe școală încă din primară și până la sfârșitul carierei de elev.

După bacalaureat se despărțiseră, și Patrick își amintea vag că Bălan intenționa să urmeze Medicina. Pe urmă, legătura se scurtcircuitase și tot vag îi mai parveniseră zvonuri despre el prin foști colegi. Se părea că fusese primul din clasă care se însurase, la nici douăzeci de ani, și renunțase la

facultate. Din păcate, luase o "femeie nedemnă", afirmau părinții, care-l condusese pas cu pas spre dezastru...

Bălan îi atinse ușor brațul:

— Să nu te superi... Dacă mi-ai putea oferi o cafea... Mi-a intrat frigul în oase...

Patrick tresări:

— Cum să nu! Tocmai mă gândeam... Stăm aici ca proștii, în ploaie! Unde vrei să intrăm?... Adică lasă, știu eu un băruleț, aici pe-aproape...

Ospătarul, un bărbat nu prea tânăr, cu cercel, îi măsură bănuitor. Nu pomenise încă la aceeași masă două personaje atât de contrastante și cum era un pasionat fotograf amator, gândi pe loc o poză "fantastică, nu se poate ceva mai simbolic — ONU (țări fondatoare) și Lumea a Treia, față în față".

Fără să mai întrebe și putând jura că nenorocitul e flămând, Patrick comandă la cafele cu frișcă, croissants și brioșe calde. Bălan îi surâse umil recunoscător:

— Văd că ai înțeles totul. Nici nu era greu. Sunt un om, cum îi spunea ăla, Papini parcă, Un om sfârșit.

Patrick se interesă cu sinceră compasiune:

— Cum de-au ajuns lucrurile până aici?

Bălan îi adresă din nou privirea aceea umilă, care-ți frângea inima:

— Nu te supăra... Aș putea cere și un coniac? M-aș mai încălzi.

Patrick pocni din degete și ospătarul luă comanda.

— Povestea mea e atât de banală, de "s-a mai văzut, s-a mai auzit", că a devenit incredibilă. Dacă ții minte, voiam să mă prezint la Medicină. Am luat examenul cu brio și totul a fost OK până după prima sesiune... Eram deci în anul I. Spre primăvară am cunoscut-o pe Florica, blestemul vieții mele. Eu, ăsta, care stau acum în fața ta, sunt opera acestei fiare. Știu că a picat pe un teren vulnerabil, că eu sunt moale, fără vână, țesătură slabă, dar am avut și ghinion. Cu altă femeie, o femeie cumsecade și normală, aș fi fost azi un medic onorabil, cu nevastă, doi-trei copii și un doberman patrulând prin curtea unei vilișoare... Pot spune că am avut neșansa de a întâlni exact ființa care nu-i trebuia unuia ca mine și care ar putea Veni de hac și altora, mai șmecheri.

Se uită la fundul paharului gol. Patrick nu așteptă să fie rugat și chemă din nou ospătarul:

— Uite, șefule, ca să nu te mai deranjăm, adu aici toată sticla! Buzele lui Bălan tremurară a surâs:

— Ai ghicit, am devenit și beţivan. Chiar dacă nu am unde dormi, ultimul ban îl dau pe alcool. Și mă tot gândesc, până simt că mă dor creierii! Cum a fost posibil? Parcă nu sunt tot eu ăla, Bălan Alexandru, elevul eminent de la Colegiul Național Nicolae Bălcescu, fiul și elevul model, mândria alor mei, parcă-s altă fiinţă cu acelaşi nume! Uneori, îmi zic că dacă poate n-aș fi fost atât de cuminte și docil, poate m-aș fi descurcat mai bine... Nu știu, nu mai știu nimic decât că m-am îndrăgostit de o târfă, și că asta mi-a fost fatal.

— Nu ești primul, rosti Patrick, ca să spună ceva.

— Dar nu orice fel de târfă, ci una feroce!

— De fapt, ce voia de la tine?

Bălan rânji. Arătа înfiorător și celălalt îșі întoarse ochii.

— Sex și bani! La orice oră din zi și din noapte. M-a stors de vlagă, nu mai puteam să merg de epuizat ce eram, dar nici să mă desprind de ea nu puteam. Am avut o tentativă, m-am refugiat la ai mei, dar departe de ea îmi venea să mă sinucid. În genunchi am rugat-o să mă primească înapoi.

— Chiar atât de mișto era gagica?

— Mișto pe dracu'! Dar l-avea pe dracul în ea! M-a dat gata însă problema banilor! Toate pretextele care n-ar fi păcălit nici un copil erau valabile pentru imbecilul de Sandu, iar la urmă, nici măcar nu se mai străduia să inventeze motive, pretindea direct o sumă sau alta.

— Ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac?! De un eventual serviciu nici nu putea fi vorba! Geme ţara de absolvenți de liceu, fără altă calificare, și la ce salariu mă puteam aștepta?

— Și totuși, cum te-ai descurcat?

— În faza inițială, am avut ce toca. Bunicu-meu din partea mamei, a murit acum câțiva ani. Mi-a lăsat moștenire casa din Huși și o sfoară de vie de cea mai bună calitate, plantată în piatră. Am obținut bani buni, dar care s-au dus în mai puțin de șase luni. Ce-mi rămânea de făcut?

— Să furi, presupuse în glumă Patrick.

— Exact! Asta am și făcut. Am început cu obligațiile la purtător ale maică-mii, au urmat bijuteriile, argintăria, pe urmă un Grigorescu și un Tonitza, la urmă, un Bob Bulgara...

— Ce ziceau ai tăi?

— Furam când nu erau ei acasă. Când ne întâlneam, începeau să plângă, și nici măcar nu mă învinovățeau. Păcătoasă era "această femeie nedemnă",

despre care aveau convingerea că mă vrăjise.

— Țin minte că ai tăi aveau o situație foarte bună...

— Alți fraieri păcăliți de Caritas! Au pierdut totul! Casă, mașină, acareturile mai de soi. Iar hoțul de fiul lor a desăvârșit opera!

— Extraordinar! șopti Patrick impresionat. Ce fac ei acum?

— Tata s-a prăpădit chiar atunci, în toiul scandalului Caritas. Mama s-a retras la o soră din Moldova, trăiește din pensie.

— Și... tu?

Bălan ridică din umeri:

— Eu, cum mă vezi! Când am rămas pe ultimul milion, nenorocita m-a abandonat. A cărat-o într-o dimineață și dusă a fost! Iar eu ca prostul, rânji amar, m-am îmbolnăvit și m-am ales cu un TBC de toată frumusețea..

— Din ceva totuși trebuie să trăiești!

— M-am aciuat ca fochist pe lângă un bloc. Salariul e de rahat, dar mă lasă să dorm într-o fostă debara, lângă spălătorie. E ceva, pentru că am întreținerea asigurată și nu plătesc nici chirie. Mai fac unele servicii locatarilor și plimb trei căței din cartier. Uneori, primesc câte un borcan cu resturi de mâncare, știi, când se satură de același fel, sau li se pare că nu-i destul de proaspătă... Oricum, n-o mai duc mult și nici nu-mi pare rău. Sunt o epavă...

Patrick declară convențional:

— Nu trebuie să-ți pierzi curajul, și se înfioră amintindu-și că era de o vârstă cu ruina din fața lui.

Sandu îi strecură o privire mușcătoare. Zâmbi ironic:

— Curaj pentru ce? Ce șansă mai am?... Și parcă ghicindu-i gândurile, completă: Uită-te la noi doi! Ai zice că am fost colegi de clasă?

— Dacă te îngrijești, sunt sigur că-ți vei reveni.

Și din nou, se cutremură de cât de fals sunau cuvintele lui. Celălalt ridică din umeri. La ce să mai întrebe cu ce bani, bani mulți de doctori, de medicamente, de sanatoriu, de hrană consistentă? Ce treabă avea vlăjganul ăsta care plesnea de sănătate, de tinerețe triumfătoare și trai bun, cu mizeria în care se zbătea el? Era destul că-l ascultase, că-i oferise un aperitiv și că avea ce povesti sub semnul senzaționalului la întâlniri întâmplătoare cu foștii colegi comuni: "Bă, l-am văzut pe nenorocitul ăla de Sandu Bălan, m-a agățat în Piață... Domnule, în ce hal a putut să ajungă! etc.." Dar lui nu-i mai păsa demult de impresia pe care o lăsa și n-avea pretenții de la nimeni să-l compătimească. Îl privea ce a făcut cu viața lui. Trăsese o carte proastă,

sau nu știuse să le speculeze pe celelalte, pe care le avea în mână, oricum, jocurile erau făcute! Rien ne va plus, domnilor! S-au tras obloanele și avizul de la intrare a fost întors pe verso: Închis!

La despărțire, Patrick îi lăsă toți banii pe care-i avea la el. Suma avea să-l ajute să trăiască măcar câteva săptămâni mai înlesnit. Bălan însă îl avertizase, cu același surâs chinuit:

— Cu banii ăștia am ce bea o lună. Mulțumesc, Petrică, totdeauna ai fost băiat bun.

Patrick se grăbi să dispară. Făcu un ocol pentru ca nenorocitul să nu-l vadă urcând într-o Toyota și se duse glonț acasă. Întâlnirea cu Bălan și soarta fostului coleg îl impresionaseră peste măsură. De fapt, recunoscu, nu atât soarta lui Sandu îl tulburase, era prea egoist pentru așa ceva și, la urma urmei, există miliarde de nefericiți pe lume, nu poți să-i compătimești pe toți, cât o asociere "idioată" cu propria lui soartă. Oricând ar fi putut ajunge în aceeași situație, n-avea nimic la bază (vorba lui Ioan Sârbu), călca pe roze, dar dedesubt terenul era alunecos, depindea în totalitate de Clotilda. Îl trecu un fior de gheață, realizând că în toată viața lui, lăsând la o parte oficiile de așternut, nu câștigase "din sudoare frunții lui" — alt citat din Ioan Sârbu cel Drept — nici cât să-și cumpere un pachet de țigări.

Gândurile negre vin de obicei în stol. Își mai aduse aminte că, deși relațiile erau foarte reci și sporadice — Clotilda avea totuși rude apropiate, surori și nepoți, cu legitime drepturi la succesiunea ei. În lipsa unui testament cu prevederi exprese în favoarea lui, era în aer, cu un simplu bobârnac l-ar fi putut expedia din casă, îngăduindu-i, eventual, să-și ia o valiză cu boarfe.

Nu se simțise niciodată atât de îngrijorat și amănuntul în sine îl îngrijora și mai mult. Cum s-ar spune, era îngrijorat de îngrijorarea lui.

"Chiar azi am să discut cu Clotilda. Încep campania așa cum a zis mama. O amenințcă-mi iau un serviciu."

*

Luiza Miclea nu mai avea ochi să-l vadă pe Patrick și, din pricina asta, vizitele ei la Fulguleț se răriseră până la a dispărea complet din peisajul familiei Sârbu.

Deși recunoștea că pentru moment nu dispune de probe irefutabile, Mărgescu emițând doar o ipoteză, pentru el însă foarte aproape de certitudine, bătrâna presimțea că gămanul nu se înșală, că Monica fusese, într-adevăr, victima bestialului trio format din Dragoș, Diana, Patrick. După plecarea lui Emil, nu încetase o clipă să se gândească la bizarul care caracteriza viața ei, bizar și tragism în același timp. Foarte ciudat (oare nu există și aici o semnificație adâncă, destinul exprimându-se adesea încifrat?) se prezenta și faptul că singurele prietene ale ei, Fulguleț și Clotilda, constituiau piese importante pe eșichier, mama și soția unuia dintre criminali; că amândouă vor avea de suferit în momentul în care se va face dreptate. Și ca să nu ne ferim de cuvinte, vor fi sacrificate, fără scrupule, tocmai de ea, prietena lor cea mai bună.

Petrecu un număr de zile zbătându-se într-o dureroasă dilemă. Clotilda, ca Clotilda, să zicem, va găsi lesne un alt gigolo care să-i mănânce banii și să-l înlocuiască cu succes pe Patrick, gem gazetele de oferte — "tineri chipeși oferim companie și servicii complete unor doamne generoase" —, dar pentru Fulguleț va fi o lovitură din care nu-și va mai reveni niciodată, în caz că va supraviețui.

Învinse până la urmă spiritul de vendetă. Suferința tot de la Dumnezeu e dată și probabil că îi e scris și lui Fulguleț să plângă la mormântul lui fecioru-său. Nenorocul ei că a zămislit un ticălos, cei fără de lege trebuie să plătească. E mamă, va suferi groaznic, dar ăsta nu-i un motiv ca Patrick să scape de pedeapsă. În definitiv, nici condamnații la ștreang sau scaunul electric nu sunt orfani. Monica nu-și va găsi liniștea, acolo unde se află, dacă tinerețea și lacrimile de sânge vărsate (ehei, nu ajungi așa ușor să-ți curmi viața, vai și amar de zilele care au prefațat actul) nu vor fi echivalent răzbunate.

După ce își anestezie conștiința care cârtea, Luiza se simți ca după efectuarea unui salt în gol, a unui fapt deja împlinit, încercând cunoscuta stare de spirit — alea jacta est! De aici, de unde ajunsese, nu mai putea fi întoarsă, și o liniște adâncă se pogorî asupra ei. Avea totodată sentimentul că a intrat în pielea unui nou personaj. Se duse la oglinda din dormitor și își pictă pe obraz o mască din Faust: Lucifer.

Bătrâna avea o imaginație romantică, o capacitate de automistificare remarcabilă, îmbinată cu tendința de a simplifica până la a exclude ceea ce

nu-i convenea, combinația determinând-o adesea să confunde visul cu un fapt împlinit, greul sau chiar imposibilul, cu faisabilul.

Când se raliase opiniei lui Mărgescu că cei trei nu pot plăti altfel decât cu propria lor viață, Luiza ezitase înainte de a-și da acordul din rațiuni strict morale. Să iei zilele cuiva i se părea un act de o cutezanță nebunească, sfidând toate poruncile sfinte, ridicând între tine și Cer o barieră definitivă. La actul în sine, concret, însă nu reflectase, trecând asupra lui cu superficialitate. La o adică, în fiecare zi sunt asasinați o grămadă de oameni, parcă unul la fiecare zece minute înregistrau statisticile americane. Acum însă, după ce cârdășia cu Emil fusese pecetluită, actul criminal (și încă trei, nu unul singur!) nu i se mai păru atât de simplu. Îi repugna însăși ideea, dincolo de scrupulele etice, eventualul contact cu făptura victimei — silnic și vulgar o crispa. Fapt hotărât, Emil va ține în mână arma crimei ea sustrăgându-se obligației sub pretextul chiar real al vârstei, al stării de sănătate și al nervilor obosiți. Asta nu înseamnă că va fi mai puțin vinovată în fața lui Dumnezeu, a semenilor sau a ei înseși. Dacă o fi și o fi să ajungă în fața autorităților, va răspunde alături de Emil în calitate de autor moral și complice. Nu-i era frică de pedeapsă, demult voia să moară, și doar dorința aprigă de a o răzbuna pe Monica o mai ținuse în viață. Ceea ce o speria realmente era închisoarea, mediul ticălos și vulgar pe care ar fi fost silită să-l suporte, dar chestiunea era lesne rezolvabilă cu un pumn de pastile înghițite oportun, înainte de a fi petrecut o singură zi după gratii.

Își mai zise că pentru a se simți cu conștiința pe deplin împăcată și totodată pentru a se putea prezenta în fața Monicăi cu fapte concrete, și nu doar cu vorbe (acordul dat gămanului), luă hotărârea să contribuie mai substanțial la înfăptuirea celor trei asasinate. Nu știa încă la ce modus operandi se gândise Mărgescu, ce armă alesese pentru înfăptuirea crimei, dar ea va folosi otrava care nu presupune contact fizic cu victima, iar lui îi va pune la dispoziție revolverul.

Arma aceasta constituise marele secret al familiei, datând de peste cinci decenii. Era un Mauser din cel de-al Doilea Război și aparținuse lui taică-său, Pericle Miclea, colonel de cavalerie în Armata Regală. La isprăvirea războiului, după instaurarea regimului de democrație populară, Miclea predase, supunându-se ordinelor, tot armamentul din dotare, minus Mauserul. În 1948, fugise în munți, alăturându-se grupului de partizani al lui Arnăutu. Acolo și pierise, trăgându-și un glonț în cap când securiștii erau cât pe ce să pună mâna pe el. Arma însă o lăsase acasă cu bună știință,

încredințând-o nevesti-sii, în calitate de nepoată, fiică și soție de militar, ca la o adică să se poată apăra.

— ...Mama știa să umble cu armele, explică Luiza unui imaginar interlocutor, fusese la vremea ei mare amatoare de tir și vânătoare... Papa anvizaja pentru noi două o trecere frauduloasă de graniță — a fost ultimul lui sfat, înainte de a pleca de acasă: "Fă imposibilul ca să fugiți, altfel vă mănâncă de vii comuniștii! Mihai a constituit ultima redută, a plecat el, s-a terminat cu noi. Am fost pe frontul de răsărit, știu de ce sunt în stare bolșevicii! Sunt mai răi decât Hitler, sunt bestii apocaliptice, mitocani diabolici!" Lui Papa îi era mai ales teamă, mai rău decât de grăniceri, de călăuze ticăloase, de-aia insista ca mama să aibă o armă...

Bătrâna doamnă Miclea ținuse revolverul îngropat în grădină și tot acolo, făcută sul și împachetată în mușama, fotografia tablou a membrilor ultimului parlament interbelic (1934-1937) printre care se afla și bunicul dinspre mamă, deputatul Clementin Mărdărescu; o fotografie incendiară, înglobând toate personalitățile vieții politice și sociale interbelice — Maniu, Brătienii, Vaida-Voevod, Mihalache, Goga, Șeicaru etc. — și care descoperită în casa vreunui cetățean ar fi echivalat cu cincisprezece ani de canal.

După decesul maică-sii, Luiza preluase revolverul ascunzându-l în sertarul dublu al unui scrin, iar spre anii '75, avusese curajul să agațe și tabloul istoric pe unul dintre pereții salonului cu amintiri.

Frecând revolverul cu o cârpă moale, gest mai mult reflex, căci arma era perfect de bine întreținută, și zăcând în tainița scrinului, n-avea cum să se aștearnă praful, bătrâna își zise că la vederea ei, Emil va încerca o surpriză de zile mari. Apoi, o trăsni o idee! Mărgescu n-avea voie să folosească Mauserul în toate cele trei crime, pentru a nu îngădui anchetei o corelație între ele. Modalitățile de crimă vor fi obligatoriu distincte. Glonțul, apoi altceva și iar altceva, otravă (procurarea și administrarea o priveau pe ea), știreang, sugrumare, accident, indiferent ce.

Puse Mauserul la locul lui, bucurându-se că Ioana nu se întorsese încă de la Clotilda care mai avea nevoie de ea. Harnică și utilă Ioana, dar în momentele acestea pe care le socotea de maximă importanță, era mai reconfortant să nu simtă nici o prezență străină în casă. Ea era bătrână, nu-și mai stăpânea emoțiile ca altădată, se mai și pomenea vorbind singură, de ce să aibă un spion în spinarea ei?

O vreme, visă — "oh, nimic nu-i mai dulce ca răzbunarea!" își repetă, nici ea nu știa pentru a câta oară, și îi și vedea pe cei trei întinși pe catafalc — și se întrebă dacă avea să se ducă la înmormântările lor sau nu. Dar ăsta era deja un amănunt la care va avea când să chibzuiască. Pentru moment, constată că se înnoptase de-a binelea, iar ea avea chef să asculte Wagner pe care totdeauna îl considerase cam sepulcral. "Ăsta morbid și Ceaikovschi «neserios»." Își zise că Lohengrin se potrivește circumstanțelor, deși dispoziția ei era mai degrabă voioasă.

Se demachie, își prepară la iuțeală un ceai de mușețel proaspăt și înghiți o pastilă de Luminai. Avea să doarmă neîntoarsă pe acordurile wagneriene. Așa se și întâmplă.

Îl aștepta pe Mărgescu în cursul după-amiezii. Când se întoarse de la cimitir, pregăti necesarul pentru servitul cafelei, de asemenea tava cu sticla și bolurile de coniac. Se gândi apoi să ia și Mauserul la îndemână. Intră în dormitor și încremeni. Revolverul dispăruse de pe comodă.

*

N-avea chef de nimeni și de nimic. Nici de Sherwood și Pădurea lui împietrită, nici de "Gabby" și blugii în care trebuia să te strecori ca într-un prezervativ prea strâmt, nici de colegi și — pentru prima oară de când urcase pe scenă — nici de public. Piesa fusese pusă în scenă de Marin și se bucura de un mare succes, jucându-se — ceea ce acum constituia o raritate — cu casa închisă. În schimb, Doru Pavel jubila: în sfârșit, o piesă unde era loc și pentru el, și toată lumea era de acord că în rolul gangsterului Duke Mantee are o creație excepțională. De unde și dispoziția lui exultantă, Diana închipuindu-și, pe bună dreptate, că Doru trăiește probabil cea mai fericită perioadă din viața lui. Succes profesional, iar de două nopți, zâna visurilor (celor mai utopice!) dormea în patul lui, primindu-i îmbrățișările. Actrița constată că dincolo de amantul înfocat și neașteptat de expert, Doru Pavel, atunci când îl cunoșteai mai bine și în special cu vânt prielnic suflându-i în pânze, putea fi un tip fermecător. Diana se surprinsese de câteva ori uitându-i sluțenia și privindu-l chiar cu plăcere. Calitatea lui cea mai seducătoare consta în amănuntul că poseda arta de a iubi, dovedind o inepuizabilă fantezie. Acestea însă erau simple observații făcute en passant și care vor rămâne fără consecințe. Diana nu se vedea, NU SE CONCEPEA pereche cu un Pavel și își zise că trebuia să fie foarte atentă ca mica ei

aventură să nu ajungă la urechile presei. Îl va folosi câtă vreme va avea nevoie de el, pe urmă, "adio, Dorule, de azi încolo, devenim unul pentru celălalt, simplă amintire". Și se simțea extrem de generoasă, încredințată că dăruindu-i-se preț de câteva zile, poate o săptămână, în funcție de evenimente, îi făcuse un cadou unic, un privilegiu la care nici nu visase vreodată.

Se depărtă de oglindă pentru a se privi în ansamblu. Nuți tremura în colțul cabinei. Îi era frică de stările proaste ale Dianei, dar mai îndrăcită ca azi, n-o văzuse niciodată. O repezise din nimic de câteva ori, o făcuse "peizancă neghioabă" și, la un moment dat, fusese gata s-o plesnească.

Găsi că arată groaznic și cearcănele pe care machiajul nu reușise decât să le estompeze vag, o îmbătrâneau cu zece ani. "Arăt exact ca o mâță sleită de săptămâna brânzei! Ca o târfă după o noapte cu dever serios!..."

Cineva ciocăni în ușa cabinei și iarăși simți că o apucă dracii. Mai mult ca sigur, era Dragoș care de două zile încerca zadarnic să aibă o convorbire cu ea. El nu juca în spectacol, dar o vizită intempestivă aici, în cabină, era cea mai sigură modalitate de a o găsi.

Înciudată, se pregăti să-i ofere o partitură de neuitat. Își aminti de o colegă de teatru, azi la pensie. Nu mare lucru de capul ei ca actriță, dar era femeie deșteaptă și trecută prin multe. Aveai ce învăța de la Roșeasca, și Dianei, debutantă în teatru pe atunci, îi plăcea s-o asculte. Vehicula în special câteva principii fixe care, pretindea ea, trebuie să rămână bătute în cuie pentru orice actriță, mai ales tânără. "Nu te căca pe lângă casă că miroase!" sau echivalentul "lucrul amestecat miroase a căcat!" Tradus și raportat la circumstanțe, asta însemna — "nu te încurca niciodată cu colegii din teatru, că te alegi doar cu cucuie și vorbe. Vor exista martori pentru fiecare aventură de-a ta; îți pui singură contor, căci nimic nu-i delectează mai vârtos pe cei din jur decât să-ți țină răbojul amanților, vor fi discuții generate de invidie — care joacă mai mult și are mai mult succes — și, în sfârșit, tot singură îți institui un regim de cenzură. Fiind colegi, te poate controla tot timpul, nu mai țin tromboanele — filmări, repetiții decise ad-hoc etc. — practic, îți atârni ghiulele de picioare..."

Ei bine, asta realizase ea cu Dragoș, se legase de mâini și de picioare, și dând-o cu un brânci la o parte pe Nuți care i se așezase în drum, se repezi spre ușă și o deschise violent, ca o furie. Surpriza o blocă, făcând-o să-și înghită cuvintele.

Un comisionar chipeș, într-o uniformă impecabilă, îi oferi zâmbind cu toată dantura — și avea ce arăta — un buchet de flori și o cutie dichisită, împopoțonată cu o panglică de toată frumusețea. Diana surâse dintr-o dată înmuiată, îl expedie pe tip cu un bacșiș și se repezi să deschidă pachetul. Nuți, din colțul ei, îi urmărea mișcările în oglinda toaletei. Dianei îi plăceau cadourile, și ăsta părea de soi. Întâi să vedem despre ce-i vorba și pe urmă, căutăm expeditorul. Rupse hârtia, apoi cu o nerăbdare sporită deschise urechile cutiei de carton ca pe niște uși. Înăuntru, un obiect ciudat, pe care la început nu-l putu identifica. Îl extrase cu prudență și, în aceeași clipă, țipătul de oroare al lui Nuți se confundă cu propriul strigăt.

Un craniu, știrb de câțiva dinți, îi adresa un rânjet lugubru. Pe fruntea lucioasă, câteva cuvinte scrise cu o carioca groasă, neagră:

Bună seara. Monica.

*

Telefonul maică-sii îl puse pe gânduri. Întâi că Fulguleț nu apela niciodată la celular. Excepția presupunea că voia să înlăture orice posibilitate pentru Martineasca de a surprinde discuția lor. Conținutul convorbirii îi confirmă bănuielile:

— Nu intru acum în amănunte, dar țineam neapărat să-ți comunic că am stat de vorbă cu Ioana. Trebuie să știi că ai în ea un aliat de nădejde.

— Habar n-am despre ce vorbești! Ce treabă am eu cu Ioana?!

— Îți explic când ne vedem. Până atunci, acordă-i încredere absolută!

— Al naibii să fiu dacă pricep ceva! Ce trebuie să fac?

— Deocamdată nimic peste ce am stabilit. Cât despre Ioana, consider-o coechipieră. Și să nu te surprindă nimic din ceea ce face, chiar dacă ție, ți s-ar părea ciudat!

Patrick se enervă:

— Mamă, ce puneți voi la cale împotriva Clotildei?

— Nimic care să nu fie în interesul tău. Pentru moment, cuvântul de ordine este atenție! Ochi deschiși, urechi ciulite!

"Prea multe pentru o singură zi", conchise în sinea lui Patrick nemulțumit.

Apelul lui Fulguleț îl prinsese în plină stradă, la câteva minute după ce se despărțise de Sandu Bălan. Aruncă ananasul pe canapeaua din spate și demară, asediat de o stare necunoscută încă, de un acut disconfort sufletesc.

Printre altele, se lăsase cuprins de — iarăși inedit — un sentiment de autonemulțumire a cărui explicație îi scăpa.

Ajuns acasă, intră direct în camera lui. O auzi pe Tanța manevrând oale și tigăi în bucătărie, dar Ioana nu se arătă. Așa proceda de câteva zile, mai precis de când audiase de sub pat episodul erotic consumat între el și Clotilda. La amintirea lui, Patrick roși, spunându-și că nu trecuse vreodată prin momente mai penibile.

După ce făcu un duș, își puse halatul și un pantalon ușor, de casă, apoi luă o înghițitură zdravănă de scotch sec, direct din sticlă. Îl așteptau clipe nasoale, avea nevoie de un stimulent. Cu ananasul sub braț, bătu la ușa Clotildei.

— Intră! se auzi glasul slab al bătrânei, care completă la intrarea lui: Mi-era teamă că nu m-ai auzit. Nu știu unde se tot foiește fata asta de la o vreme... Îi dai un pusi dulce lui Mami?

Patrick se execută, arătându-i fructul superb.

— E magnific! se extazie Clotilda. Și ce aromă! Te îmbată! Unde probabil mi-e și frig tot timpul, îmi vin în minte peisaje tropicale, cu oameni frumoși, îmbrăcați doar în saronguri și flori, beție de flori parfumate oriunde ai întoarce ochii! E visul meu cel mai iubit! Să mai ajung o dată acolo, împreună cu Băiatul meu!...

— O să ajungem, Mami, rosti Patrick cu căldură, sărutându-i degetele pe care sclipeau verigheta de briliante și un diamant roz superb, cadoul de logodnă al răposatului Martinescu.

Îi cercetă chipul cu o privire nouă, pătrunzătoare, generată de profețiile în bernă ale lui Fulguleț. Într-adevăr, dacă te uitai atent, sub sulimanul consistent, se întrezărea pielea galbenă, gâtul, încă decent până mai acum vreme, îmbătrânise brusc. Din cauză că slăbise, la baza lui apăruseră zbârcituri care se adunau într-un colan de mici pipote (Patrick le detesta și în farfurie), mărgelele de cristal încercând zadarnic să le camufleze. Ca noutate, mai constată și un ușor tremur al mâinilor, inexistent până atunci, iar în contrast scandalos cu întreaga înfățișare ravajată, mirosind a Magie Noire și a colivă, privirea avea o strălucire aparte, lacomă, febrilitatea specifică foamei de sex disperate.

"Doamne! se cutremură Patrick, numai asta nu!"

Ca din întâmplare, se ridică de pe marginea patului și reteză de câteva ori încăperea, cu un aer preocupat care nu scăpă Clotildei.

— Băiatul meu are probleme? se interesă cuprinsă ușor de îngrijorare.

— N... nu, nimic.

Clotilda îl amenință cu degetul:

— Iar ai uitat ce-a pățit Pinocchio? Ce poate fi atât de rău încât să nu-mi poți spune? Ți-am repetat-o de nu știu câte ori, Mami e cea mai bună prietenă a ta.

— Știu, scumpo.

— Atunci? Abia dacă taci, mă determini să mă gândesc la cine știe ce catastrofe!... Hai, puiule, te ascult.

Patrick mimă cu sinceritate încurcătura, pentru că, de fapt, el se simțea realmente stânjenit. Ar fi plătit scump să fie scutit de această discuție. Clotilda îi dădu ghes:

— Hai, nu-ți mai căuta cuvinte, pot să te înțeleg oricum te-ai exprima.

Inima începuse să-i bată și simți cum spaima cea rea i se strecoară în suflet. Dacă vrea să-i mărturisească o infidelitate cu efect, nu o simplă aventură, ceva serios? Acesta fusese coșmarul Clotildei vreme de cinci ani! Că va veni și ziua în care, răpus de dragoste, ferm încredințat (ca totdeauna când te amorezezi) că a întâlnit femeia unică, fără de care nu concepe și nu merită să mai trăiască, Patrick o va concedia pe ea, ca pe o slugă de care te poți dispensa

Una e ce-și promiseseră în perioada idilei — "nu pretind decât sinceritate, dacă intervine cineva mi-o spui fără menajamente, nu-ți voi pune nici o piedică etc.." — și alta-i să fii pusă în fața faptului împlinit!

— Intenționam să-ți vorbesc mai demult, începu cu voce scăzută, dar am așteptat să te înzdrăvenești. Acum, slavă Domnului, te-ai angajat pe drumul cel bun, nu mai ai nevoie...

Martinească îl întrerupse sufocată:

— O cunosc?

Patrick se holbă:

— Pe cine?!

— Nu ești obligat să mă menajezi, ci doar să fii sincer. În viața ta a intervenit o Dulcinee și ți-e greu să mi-o spui în față!

După o secundă de stupoare, Patrick izbucni într-un râs homeric — ah, cascadele lui de râs, inimitabile explozii de tinerețe exuberantă — și se prăbuși în fotoliu. Dădea impresia că nu se poate opri, și nevastă-sa îl privea contrariată.

— Vrei să-mi explici ce-i atât de nostim?

Patrick își plesni o palmă răsunătoare pe frunte:

— Dumnezeule mare! Va să zică asta era în capul tău?! Că mi-am găsit o fufă?!

— După introducere, la ce altceva mă puteam gândi? Spune mai repede despre ce-i vorba!

Atmosfera se destinsese și Patrick se simți în stare să abordeze direct problema.

— Uite, iubito, cum stau lucrurile! M-am gândit mult și m-am decis să-mi iau un serviciu.

Clotilda se holbă. Uite ultima chestie la care s-ar fi așteptat.

— Ce-ți veni?!

— Te rog să mă asculți până la capăt. Vorba lui taică-meu, Ioan Sârbu cel Drept...

Folosise porecla știind că pe Clotilda o amuza teribil și, într-adevăr, aceasta începu să râdă:

— Ce învățătură plină de miez a mai emis?

— Vorba lui, împlinesc treizeci de ani și nu-i nimic de capul meu. Am ajuns la vârsta la care promisiunile rămân doar polițe semnate în alb și trebuie deja să prezinți realizări.

Clotilda îl cercetă lung:

— Tu vezi la fel lucrurile?

— Da, iubito, nu pot fi toată viața condus de mână.

— Această decizie subită are vreo legătură cu... boala mea?

— Ce vrei să spui?

— Că pe tine și pe taică-tău vă preocupă ce vei face, în caz că eu mor...

Într-o clipă fu la picioarele patului și îi strânse la piept mâinile reci. Izbuti o expresie de întristare adâncă:

— Cum poți fi atât de rea, Clo-Clo? Cu mine, dar în primul rând cu tine? De unde atâtea susceptibilități? Ce ți se pare ieșit din comun în faptul că tata vrea să-mi fac rost de-o slujbă, iar eu sunt de acord că m-am distrat destul și că nu-i normal ca la aproape treizeci de ani, să nu am la activ nici măcar o singură zi de muncă?!

— În fond, ai dreptate, dar trebuie să recunoști că decizia ta coincide, în mod ciudat, cu îmbolnăvirea mea.

— Coincide cu altceva, Clo-Clo! Chestiunea asta mă obsedează mai de demult, dar o întâmplare poate profetică m-a determinat să nu mai amân la infinit tradusul în practică: la vară, la toamnă, anul viitor, să treacă

Sărbătorile... Deci, nu viitorul nedefinit și incert, ci prezentul cât se poate de actual. Îmi iau un serviciu!

— Ce s-a întâmplat?

Lui Patrick i se păru că dă mai multă greutate relatării, dacă antedatează evenimentele, vezi Doamne, nu-i un capriciu, a avut timp să reflecteze și să adâncească...

— Acum câteva săptămâni m-am întâlnit întâmplător cu un fost coleg de liceu și de clasă. Coleg și cu Dragoș, bineînțeles, dar n-are importanță. Îl cheamă Sandu Bălan. Băiatul ăsta era ceea ce se numește uzual "o poză de copil", model pentru mai multe generații! Așa îl vedeau familia, profesorii, și chiar așa și era. Dintr-o familie excelentă, bine situată, avea toate atuurile unui viitor plin de realizări...

Îi relată pe larg toată confesiunea lui Bălan. Extrem de convingător pentru că avea darul vorbirii, era un oral, dispunea și de autenticul faptului real. Impresionată și poate sensibilizată de boală, Clotilda lăcrimă de-a lungul povestirii, Patrick având grijă să dramatizeze, insistând asupra decrepitudinii jalnice în care se afla Bălan acum.

— ...Mă înțelegi, Clo-Clo? Destinul lui, toată povestea, felul cum arăta m-a dat peste cap! Dintr-o dată, m-am simțit complet descoperit, un atom nemernic care până acum a avut baftă, și când ea o să-mi întoarcă popoul, nu-mi va mai rămâne decât să-mi pun ștreangul de gât!

— În general, când norocul îți întoarce spatele, nu-ți rămâne mare lucru de făcut, filosofă Clotilda.

— Fără îndoială, dar ești mai liniștit dacă te poți bizui pe ceva, un salariu, o pensie... Te pregătești cumva pentru zile mohorâte. Nu poți împiedica ploaia să cadă, dar o aștepți altfel când ai în dulap un trenci și o umbrelă.

— Ai dreptate, spuse bătrâna parcă distrată.

Se întreba în ce măsură o avantaja sau nu noua situație.

— Te-ai gândit la ceva anume?

Patrick începu să râdă:

— Sârbu cel Drept e obtuz, dar nu total lipsit de simțul realității. Știe că nu mi s-ar potrivi o slujbă de conțopist și nu mă vede nici la Petroșani, intrând în șut cu ortacii. Mi-a sugerat un serviciu care presupune relații cu publicul. Am look, zice el, sunt convingător și vorbesc trei limbi străine. La nevoie, mai pot învăța una-două din zbor, n-ar fi o problemă pentru mine...

— Așa e. Ai fost dăruit cu de toate și din plin. Ai vreo ofertă?

— Are tata. Un fost coleg de birou a pus pe picioare o afacere de import-export și cică ar avea nevoie de un tip ca mine...

Martineasca simți un ghimpe în inimă. Oamenii ăștia, Sârbuleștii, încercau pe toate căile să-l rupă de ea. Calculă imediat consecințele posibile. Un serviciu regulat ar introduce oarecare disciplină în viața lui Patrick, îl va aduna de pe drumuri, îi va lăsa mai puțin timp pentru aventuri însăilate doar așa, ca să-și omoare timpul. Pe de altă parte, slujba, dacă nu presupune un program riguros și prezență permanentă în spatele unui birou, îți oferă libertate de acțiune, peisaj variat, posibilități multiple de a face cunoștințe noi. Controlul din umbră (Băiatul nu trebuie să simtă zăbala) al Clotildei își va pierde eficiența și, în general, dependența lui totală față de ea va fi serios obturată.

Toate acestea, calculate în puține secunde și aproape simultan, aveau un rezultat clar: "conveni că nu-i convine". Evadat din poalele ei, Patrick va fi altul.

Rațiunea sănătoasă a Clotildei fu însă și de această dată mai tare. "N-am nici un motiv serios ca să mă opun — dorința Sârbuleștilor de a-și vedea feciorul instalat în normal (adică să lucreze, ca tot omul) era generată de o necesitate, pe cât de legitimă, pe atât de imperativă. Admițând totuși că, sub un pretext sau altul, m-aș opune, tot nu realizez nimic și mi-i și urc pe toți în cap! Fulguleț îl manipulează cum vrea pe fiu-său, fiindu-mi în același timp și un dușman înverșunat: nu trebuie s-o mai alimentez eu cu combustibil..."

Ajungând la această concluzie, încearcă să pară zâmbitoare.

— Te-ai gândit foarte bine, puiule. Poate că la început o să-ți fie mai greu, știi cum e când treci de la program de voie la unul de militărie, dar odată și odată, tot aici trebuia să ajungi.

— Deci n-ai nimic împotrivă...

Cuvintele oscilaseră între constatare și întrebare.

— Ce motive aș avea? Eu urmăresc doar ca ție să-ți fie bine! Normal ar fi fost să mă gândesc și eu la aspectul ăsta, dar vezi tu, mie îmi pari atât de tânăr, încât am uitat că timpul trece... Îți doresc mult noroc!

Patrick îi sărută mâna plin de recunoștință și cu cea mai strălucitoare privire posibilă:

— Mulțumesc, Mami, știam că ai să înțelegi. Îți promit că mă voi strădui ca tu să-mi simți lipsa cât mai puțin.

În sinea lui era profund dezamăgit. Îi era lui de trezit în fiecare zi "cu goarna" și de "să trăiți, don' șef, dumneavoastră aveți întotdeauna dreptate!...", ca leneșului din sat, să iasă la seceră! I se adresă în gând lui Fulguleț: "De, maman, aici ai zbârcit-o! Strategia ta n-a ținut!"

Clotilda nu părea deloc nemulțumită de perspectiva unui Patrick slujbaș, cum să mai aduci vorba despre un testament care să-l asigure în viitor?!

Patrick oftă imperceptibil și ridică din umeri. Deocamdată asta era situația, urma să vadă cum va reacționa Martineasca în etapa a doua, când va fi supusă unui tratament-șoc: Patrick, din ce în ce mai solicitat de slujbă, va începe să lipsească mai toată ziua, uneori și noaptea, apoi, "deplasându-se în provincie", cu săptămânile...

În urma lui, Clotilda rămase gânditoare. După cinci ani de mariaj, simțea întâia dată că ceva nu mai e în regulă. Ceva serios.

*

Ioana îl aștepta în camera lui. O vedea pentru prima oară după ceea ce în limbajul uzual va deveni "incidentul de sub pat". Era sobră, dar dezinvoltă, și trăgea dintr-o țigară cu cel mai firesc aer din lume. Lui Patrick nu-i scăpă familiarismul întregii atitudini. Părea că din toate punctele de vedere se simte ca la ea acasă, abordând un statut de egalitate. Nu mai era o slujnică umilă, ci un partener. Partener la ce?

Păstrase doar ținuta de serviciu, un halat albastru, încheiat cu nasturi la spate și niște balerini albi. Tânărul își zise că machiată și cu alte straie ar fi putut deveni o femeie mai mult decât pasabilă, căci dispunea de unele date fundamentale. Avea ochi superbi, păr a cărui frumusețe o ascundea cu bună știință strangulându-l în agrafe sau cozi de cal, un corp bine zidit. Ca minusuri, puteai vorbi despre buzele prea subțiri, răutăcioase și bărbia prea proeminentă. O expresie mai zâmbitoare, mai luminoasă, ar fi corectat și chiar îndulcit întregul ansamblu. Dar Ioana părea să nu-și bată capul cu asemenea trucuri, și când nu-și camufla sarcasmul și disprețul, așa cum proceda acum, devenea chiar infectă.

— Băiatul e dezamăgit, Mami n-a marșat... Ce ne facem?

Patrick tresări surprins. Cât timp discutase cu Patrick, Ioana lipsise din camera ei, amănunt verificat de el însuși.

— La ce dracu' ușă ai ascultat?

— Pot auzi ce se discută și peste două uși, nu asta-i problema. Ai vorbit cu Fulguleț?

— Mda... mi-a spus câte ceva.

— Atunci, ești informat. Din acest moment, suntem o echipă.

— Împotriva cui? se interesă ironic.

— Împotriva unor surprize nedorite. Primul obiectiv? Trebuie să știm precis dacă există sau nu un testament. Asta sub semnul urgenței. Treaba ta e să afli cifrul.

Patrick puse picior peste picior și declară cu o nonșalanță ostentativă:

— Probabil n-ai fost informată, dar nu sunt obișnuit să primesc ordine!

Privirea Ioanei scăpără fulgere. Ricană otrăvită:

— Doar în pat și de la sexagenare lubrice! "Mai la stânga... mai pe centru... toată!" Cam așa suna textul!

Chipul lui Patrick se învineți de jenă și mânie:

— Dacă-ți trag acum o palmă, te lipesc de zid! Cine te crezi, nenorocito? Indiferent ce-ai discutat cu maică-mea, tot sluga noastră ești! Ba pe deasupra mai ești și curvă!

Nimic din atitudinea arogantă a Ioanei nu se schimbă, rămase neclintită sub povara injuriei. Patrick își regretă ieșirea, dar prea îl provocase și, pe urmă, îl deranja aerul de stăpână pe care-l arbora fata, sau, într-o variantă mai modestă, de cel puțin căuzașă, aflată pe picior de egalitate cu el și cu Fulguleț.

— O curvă de care aveți nevoie! Măcar maică-ta-i mai isteață.

— În definitiv, tu ce urmărești? Ce interes ai în toată afacerea asta?

Ioana își arătă dinții ascuțiți într-un rânjet larg:

— O halcă din ceea ce vei obține tu, dacă vom reuși să facem din tine moștenitorul babei.

— Deci, mercenară.

— Dar ce credeai? Cuvioasa Paraschiva? Părerea mea e să te grăbești. Nevastă-ta doarme, i-am dat un somnifer care o scoate din circuit câteva ore, Tanța s-a învoit, are oră la dentist. Eu voi căuta să văd ce găsesc în scrinul din dormitor...

— Dacă totuși se trezește?

— Nu risc nimic, m-a rugat de ieri să-i fac ordine în toate dulapurile. Tu încearcă să deschizi seiful. Verifică întâi datele importante din viața ei și a răposatului. Cel puțin cândva, constituia un procedeu frecvent, codul

corespunzând datei de naștere a soției, copiilor, căsătoriei... sau, vezi și tu, alte repere din astea, sentimentale.

Patrick observă sarcastic:

— Ai ceva experiență...

Ioana îl privi fix:

— Doar foame.

Patrick intră în fostul birou al lui Martinescu. Ciudățenie, Clotilda păstrase intact decorul și dacă s-ar fi întâmplat ca răposatul să-și viziteze fostul cabinet acum, după aproape douăzeci de ani de la deces, și-ar fi închipuit că nu l-a părăsit niciodată și ar fi găsit și cel mai mărunt obiect exact unde-l lăsase. Doar calendarul de birou cu foi perforate și detașabile era schimbat la fiecare început de an, căci Clotilda nu intenționase o cameră memorială, și nu pioșenia față de amintirea avocatului o împiedicase să aducă schimbări. În realitate, era o cameră cu care n-avea ce face, problema întreținerii nu se punea pentru că nu ea deretica, iar o odaie goală în eventualitatea că ar fi vândut mobila, o indispunea.

Patrick începu cu masa de birou, o mobilă masivă cu un sertar mare în dreptul pântecelui și altele, laterale, camuflate în spatele unor ușițe sculptate. Într-una din broaște atârna un anou cu vreo patru-cinci chei. De altfel, totul era descuiat, și Patrick începu să caute documente care punctaseră existența celor doi soți. Treaba era simplă pentru că, în mod evident, Arhibald Martinescu fusese o persoană foarte ordonată. Într-unul din sertarele laterale descoperi un dosar verde destul de voluminos care cuprindea acte personale. Rupse o foaie din calendar și, dintr-o urnă de marmură, luă la nimereală un pix. Dar, în decenii, acestea se uscaseră și recurse la un Hardmuth cu gumă, gândindu-se amuzat că nu mai folosise creion de la orele de desen din liceu. Își notă data nașterii avocatului — ar fi avut acum șaptezeci de ani — a căsătoriei (patru decenii de mariaj ar fi împlinit cei doi; la vremea respectivă, el, Patrick, nici nu se născuse), chiar și a logodnei. După toate aparentele, fuseseră fiançailles cu tam-tam de vreme ce existaseră invitații tipărite, iar Martinescu păstrase în mapă una ca amintire. Existau și actele Clotildei care nu considerase necesar să le schimbe domiciliul. Data nașterii o cunoștea, iar în afara diplomei de bacalaureat din care înțelese că fusese o elevă mijlocie, nu mai găsi nimic remarcabil. Notabilă era absența oricărui document atestând că femeia

avusese vreodată serviciu. Patrick simți nevoia să-și scoată pălăria. Pentru "o cucoană de bani gata, o întreținută cu inel", Clotilda își inițiase și conducea afacerea în chip strălucit. "Vezi, asta e! Dacă ai bosă, nu-ți mai trebuie nici studii, nici specializări, nici experiență!... Mă întreb care ar fi bosa mea? Hm, cred că m-aș descurca binișor ca proxenet..."

Mapa mai conținea diplomele de studii ale avocatului, legitimația de membru al Colegiului, acte de proprietate, o adeverință a Miliției Municipiului București cum că numitul Martinescu Arhibald are dreptul să dețină o mașină de scris marca Royal etc. În fine, o carte de vizită destinată relațiilor mondene și nu celor profesionale (strict numele), pe care totuși răposatul își notase, scris de mână, numărul de telefon.

Celelalte sertare conțineau instrumente de scris, o adevărată papetărie, iar foile de hârtie dintr-un top se îngălbeniseră de vreme.

— Ai găsit ceva?

Patrick tresări speriat. N-o auzise, și dacă detesta unele apucături ale Ioanei, obiceiul ăsta de a se mișca mutește, de a se ivi fără avertisment sonor, unde și când nu te aștepți, îl scotea cel mai rău din sărite. Din cauza efortului de a se stăpâni, întrebarea sună a mormăit:

— Tu ce-ai făcut?

— N-am găsit decât fotografii și câteva scrisori recente de la prietene, pe care presupun că le-a păstrat fiindcă intenționează să le răspundă. N-am găsit nici bijuterii, în afară de ce poartă ea zilnic.

Patrick respiră adânc și încercă să surâdă:

— De unde știi că mai are și altele?

— Femei mai modeste și tot adună într-o viață câte ceva. Independent de asta, când ne-a invitat Fulguleț la masă, purta o broșă și niște perle pe care nu le-am văzut în scrin. Tu trebuie să știi mai bine.

Tânărul ridică din umeri:

— N-am fost niciodată atent la chestiile astea. Știu că are niște sclipiciuri...

— Ei bine, pe-alea, sunt convinsă, le păstrează în seif împreună cu alte valori, bani și ce i s-o mai fi părând ei important. Dacă există un testament, poți fi sigur că e în seif!

Luă notița cu datele însemnate de Patrick și se apropie de fereastră.

— Mda, nu ne rămâne decât să le încercăm pe toate. Propun să începem cu data nașterii prea iubitei soții.

— Nu înțeleg de ce trebuie să fii malițioasă. Poate că a iubit-o într-adevăr.

Ioana își arătă din nou dinții ascuțiți, în zâmbetul ei caracteristic care-i înghițea buzele. În astfel de momente, părea de-a dreptul feroce.

— Constat că orice aluzie la iubita-ți consoartă te deranjează nespus.

— Mă deranjează răutățile gratuite. Clotilda este o femeie extrem de cumsecade. Ce vină are? Că-i bătrână și bogată? Din cauza ei ești tu săracă? Ți-a luat ea prăjitura de sub nas? Pe tine, invidia nu te lasă să trăiești!

— E adânc, rosti fata uscat, și, întâmplător, foarte adevărat. Când toată viața asiști spectator la balconul al doilea, cum se înfruptă alții din viață, când vezi toate curvele, modelele, vedetele TV sau de filme porno care n-au în cap decât saună, aerobică și trucuri pentru a-și desface picioarele cu maximum de beneficiu...

— Prinde trucul și desfă-ți-le și tu! o întrerupe Patrick.

Luat pe neașteptate, primi palma în plin obraz. O lovitură dată cu dosul mâinii, năprasnică, plină de ură.

— Porcule!

Clocotind de furie, Patrick se năpusti asupra ei, acoperind-o de lovituri. Se prăbușiră amândoi pe covorul din fața biroului, unde continuară să se bată.

— Știu eu ce-ți lipsește, târfă!

Cu o mișcare violentă, îi ridică poalele halatului de lucru peste coapse, rupându-i câțiva nasturi. Dar Ioana se dovedea surprinzător de puternică, rezistând cu încrâncenare. Se zbătea ca de frica morții și, la un moment dat, reuși să-și înfigă colții în brațul tânărului, mușcându-l puternic. Amețit de durere, Patrick slăbi strânsoarea, lăsând-o să scape. Brațul îi șiroia de sânge și încercă un bandaj stângaci cu batista Ioana îl privea din celălalt capăt al biroului, cu ochii mustind de o satisfacție otrăvită. Patrick își săltă capul:

— În definitiv, de ce nu vrei?

Nările Ioanei vibrară. Cuvintele răsunară nu rostite, ci scuipate:

— Pentru că mi-e greață! Înțelegi? O greață ireversibilă. Dacă atunci, sub pat, am reușit să mă stăpânesc, acum nu mai sunt în stare.

Ioana se repezi până în dormitor să verifice dacă nu cumva se trezise bătrâna. Poate că efectul somniferului trecuse și, în secundar, exista totuși posibilitatea absurdă ca zgomotele din birou s-o fi trezit. Absurdă pentru că,

odinioară, Martinescu, vrând să asigure confidențialitatea discuțiilor ce aveau loc în cabinet, capitonase ușa acestuia

Clotilda continua să doarmă. După cât era de neclintită, lividă și parcă fără respirație, puteai să-ți închipui că femeia trecuse în lumea celor drepți.

"Și așa ar fi echitabil, gândi Ioana plină de pizmă. O căpușă care ocupă degeaba un loc sub soare! Belșug și risipă, amanți de lux, în vreme ce oameni tineri n-au un acoperiș deasupra capului și nici ce mânca!..." Considerase totdeauna Crimă și pedeapsă drept unul din cele mai ipocrite romane pe care le citise, crima lui Raskolnicov fiind îndreptățită; o aplicare concretă a principiului selecției naturale care guvernează firea.

Când se întoarse în birou, îl găsi pe Patrick cu țigara într-o mână și cu o sondă cu whisky în cealaltă, contemplând ca la muzeu tabloul lui Bob Bulgaru — o fetiță jucându-se cu un cerc.

— Știu, declară Ioana acolo-i seiful.

— Hm, m-aș fi mirat să existe ceva în casa asta despre care să nu știi.

— Acum ce mai aștepți? Tanța se poate întoarce din moment în moment.

Patrick simți că se enervează din nou:

— Dacă mai îmi vorbești pe tonul ăsta, în clipa următoare îți aduni trențele și o cari! Cine dracu' te-a adus în casa asta?!

— Fulguleț, rânji Ioana cu dinții ei ascuțiți.

Fără alte comentarii, apucă tabloul și după ce îl hâțână de câteva ori, reuși să-l desprindă. Se ivi seiful, introdus într-o nișă clasică. Patrick o dădu la o parte cu o mișcare violentă și fata se clătină gata să cadă.

— Dictează-mi datele!... Foaia de calendar de deasupra!

— Am înțeles... Sire!

— Zât! o repezi Patrick.

Concomitent, realiză că Ioana era prima femeie pe care o brusca, ba chiar o și lovise. Manifestările brutale nu-l caracterizau, și toate amantele din viața lui, indiferent de termenii despărțirii, amiabili, zglobii sau dramatici afirmau, de comun acord, că Patrick se comportă ca un gentleman. Mitocan, și încă până la pierderea oricărei măsuri, simțise nevoia să fie doar cu Ioana. În fapt, nici una nu izbutise să-l înfurie și totodată să-l intrige ca "peizanca asta de Slatina".

Fata începu cu data de naștere a Clotildei și, în vreme ce Patrick forma cifrele de pe disc, frunzărea printre hârtiile Martineștilor rămase pe masă.

— Nu ține! anunță Patrick. Altul! Vezi căsătoria...

Seiful nu cedă nici de această dată, nici la celelalte tentative care vizau evenimente sau doar înșiruiri de cifre cu semnificație pentru răposat.

Patrick abandonă casa de bani și se grăbi să-și toarne încă un whisky. Aprinse și o țigară, apoi se așeză pe brațul unui fotoliu, parcă obosit.

— Și acum, ce facem? Bestia asta — arătă spre seif — nu se lasă păcălită decât eventual de un ciocan pneumatic. Nu văd cum se poate forța altfel...

Ioana respinse hotărât:

— Nici vorbă de așa ceva!

— Atunci... Nu ne mai rămâne decât să renunțăm.

Un licăr de dispreț străfulgeră ochii fetei.

— Toate cursele le abandonezi la fel de repede? Nu există problemă fără soluție.

Așezată pe jilțul din spatele biroului, continua să cerceteze cu atenție toate documentele din mapa verde. Ca și cum ar fi fost mioapă, aducea hârtiile până sub nas, studiindu-le cu ochii mijiți.

Patrick se trânti de-a binelea în fotoliu, observând:

— Mă dau în vânt după axiome. Dacă pretinzi că trebuie să existe o soluție...

Ioana îi reteză vorba, ridicând brusc mâna:

— Stai puțin... S-ar putea să fi dat peste ceva...

Ținea între degete cartea de vizită a avocatului Martinescu, cea folosită doar în cadrul relațiilor cu caracter privat.

— Văd aici un număr de telefon scris de mână.

Patrick ridică din umeri:

— L-am văzut și eu... Ce-i cu asta?

Ioana își ciocăni buza cu bucata de carton, reflectând gânditoare:

— Să judecăm logic... Va să zică Archibald Martinescu a decedat de circa douăzeci de ani. A notat aici un număr de telefon, al lui sau poate al altcuiva, nu ne interesează...

— Până aici, rânji Patrick, suntem de acord.

Fata rosti aproape silabisind cuvintele:

— Chestia e că acum douăzeci de ani — și asta o știu precis — numerele de telefon erau alcătuite din șase cifre...

Patrick deveni brusc atent:

— Și?

— Aici, sunt notate șapte!

Câteva momente rămaseră nemișcați, privind seiful deschis. Nu le venea să-și creadă ochilor că izbutiseră și din pricina emoției râdeau sughițat.

— Bingo! exclamă Patrick. Trebuie să recunosc că de data asta ai marcat!

— Nu numai de data asta, observă Ioana mai mult ca pentru ea, plimbându-și vârful limbii pe la colțul buzelor.

Fără să mai aștepte, începu să deșerte conținutul casei de bani: o avere concentrată în teancuri de valută sortată în funcție de originea etnică, mai multe bijuterii (numai briliante) cazate în casetele lor originale, un dosar cu hârtii importante privitoare la Clopoței și alte afaceri ale Clotildei și în sfârșit, un plic galben, dublu față de cel obișnuit, sigilat cu ceară roșie. Pe față, două cuvinte avertizau: Testamentul meu.

Uitând de orice diferend, Ioana și Patrick se îmbrățișară spontan. În spatele lor, ușa biroului se deschise și se închise la loc, la fel de neauzit.

*

Emil Mărgescu urma ca în aceeași dimineață să se vadă cu Cireșica, dar telefonul alarmant al Luizei îl determină să decomandeze întâlnirea. Din păcate, scrâșni și înjură cu voce tare, căci presimțea că pierduse o discuție importantă. Cu stilul ei aluziv, niciodată direct, fata îi dăduse de înțeles că avea în sfârșit să-i destăinuie teribilul secret privitor la trioul Dragoș, Diana, Patrick. Uita însă că fusese silit s-o refuze. Bătrâna nu era o isterică, nu i se năzărea și dimensiona corect tot ce se petrecea în jurul ei. În acest context, tonul panicat al femeii, te punea pe jar pe bună dreptate.

Îndreptându-se spre locuința Luizei Miclea, gămanul se gândi mulțumit, că, slavă Domnului, putea dispune liber de timpul lui. Dacă s-ar fi exprimat cumva cu voce tare, eventualul interlocutor l-ar fi măsurat cu multă circumspecție. Tipul era nebun, nu exista altă explicație! Se simțea fericit când altul în locul lui ar fi fost copleșit de grijă și spaimă. Emil fusese concediat de o săptămână, dar chestiunea îl lăsa rece. Vânduse prin Consignație, după o îndelungă așteptare, un Musceleanu și un Anestin, o bombonieră Rosenthal și ultima pereche de cercei ai maică-sii, onixuri cu chenar de periuțe și diamante. Toate deodată, ceea ce se întâmpla foarte rar. Era un amănunt pe care Emil îl vedea ca pe un semn. Destinul se arăta

favorabil, netezindu-l terenul întru atingerea scopurilor sale. Făcuse rost de bani pentru a putea supraviețui liniștit o bucată de timp, fără a-și ipoteca timpul, dedicându-se în întregime ducerii la împlinire a actului de dreptate care-l obseda de cinci ani. După aceea, era încredințat, lucrurile se vor calma, el va fi scăpat de coşmarul unei obligații apăsătoare impusă de dragostea nețărmurită pentru Monica. Va avea liniște abia după pedepsirea nemernicilor; atunci se va aduna, își va pune viața la punct, își va căuta o slujbă...

Luiza, care-i pândea venirea la geam, îi deschise, chiar înainte ca Emil să atingă butonul soneriei. În treacăt, observă că bătrâna se vopsise și mai violent ca de obicei și că se lua drept Ofelia, dacă exista cumva o operă Hamlet. Cu veşmântul alb fluturând, o ghirlandă de flori de măr la gât și altele prinse în părul negru tuci, părea nebună de legat.

— Mi-au furat Mauserul! izbucni, fără a-i lăsa timp să se aşeze. Cum, cine și când... mister!

— O clipă! Am înțeles bine? Mauser? Adică revolverul Mauser? Aveați un revolver?!

— Da, domnule! țipă bătrâna, iritată că celălalt înțelege greu. Era al lui taică-meu, colonelul Pericle Miclea. Nu l-a predat când au venit comuniștii, de-o viață îl ascundeam!

— Extraordinar! se minună Emil.

Rămânea la fel de buimăcit ori de câte ori avea prilejul să constate că și azi, după cincizeci de ani, rănile ultimului război mai supurau, continuau să mai existe urme și consecințe. Concertau în acest sens știrile TV, relativ frecvente, despre depozite de arme sau mine găsite întâmplător în diverse regiuni ale țării, schelete în uniforma Armatei Regale scoțând la iveală crime comise de demult, tezaure îngropate sau ascunse în ziduri de teama spolierilor comuniste, arme private, cum era și cazul Luizei...

— Când a dispărut?

— Astă-noapte.

Sprâncenele gămanului căutară nordul:

— Cum puteți fi atât de sigură? Verificați în fiecare zi ascunzătoarea?

Bătrâna dădu din mână enervată, fără să realizeze că de fapt, e absurdă. Vorbea de parcă celălalt nu afla prima oară de existența armei și ar fi fost familiarizat cu toată povestea.

— Bineînțeles că nu verific în fiecare zi. Am scos-o ca să ți-o dau dumitale.

— Mie?!

— Da, ce te miră? Am stabilit că nenorociții ăia trei trebuie să moară. Ca să îndepărtăm orice bănuială și orice posibilă asociere, m-am gândit că sunt necesare trei modalități de crimă distincte. Să zicem că unul moare otrăvit, al doilea strangulat și ultimul împușcat. N-am socotit bine?

— Cred că da, rosti Emil confuz, mărturisesc că nu m-am gândit până acum la aspectul ăsta.

— Ei bine, eu m-am gândit și de-aia am scos revolverul, să-l am la îndemână. Asta s-a întâmplat ieri după-amiază...

— Unde anume, la îndemână?

— Aici, pe colțul comodei, învelit într-un tulpan verzui. Azi-dimineață, când m-am trezit, nu mai era.

Mărgescu o privi circumspect:

— Ciudat...

— Tinere, eu nu m-am sclerozat!

Prins asupra gândului, Emil se grăbi s-o asigure:

— Nici vorbă, nu cunosc multe minți la fel de limpezi ca a dumneavoastră... La ce oră v-ați culcat azi-noapte?

— Ceva mai devreme ca de obicei, cu puțin înainte de zece. Am luat un somnifer și nu m-am trezit până azi, la opt dimineața. Ori m-a vizitat o fantomă, ori nu știu ce să mai cred...

Mărgescu ridică palma cerându-i să aibă răbdare.

— Să încercăm să gândim logic... Din câte știu, locuiți singură.

— Așa e. Găzduiesc de milă o fată, să-i zicem menajeră, dar pe care am împrumutat-o de două luni Clotildei Martinescu...

— Proprietara Clopoțeilor?!.

— Chiar așa. A fost bolnavă rău și are nevoie de cineva care s-o îngrijească. Ioana, fata asta, e foarte pricepută. De atunci, a mai fost doar o singură dată aici, să-și ia niște bulendre.

— Are deci cheile! Excludeți posibilitatea ca fata sau oricine altcineva să fi pătruns în casă în timpul nopții, fără ca să-i simțiți? Să nu uităm că ați luat un somnifer...

Luiza deschise brațele. Mânecile ample, kimono, o făceau să semene cu un fluture alb, uriaș și fioros. Întrebă pe un ton patetic:

— Cum, tinere? Asta vreau să-mi spui! Cum? Locuiesc la parter, ca la toate vilele în stil florentin există la toate ferestrele gratii din fier forjat, le

vezi doar și dumneata, iar la atenanse, le-am instalat eu după '90, de frica tâlharilor.

— Fata are însă chei.

— Cu care n-are ce face. Noaptea pun lanțul.

— Nu se întâmplă să și uitați? Gesturile mecanice ne scapă de sub control. Uneori, mă trezesc la prânz, întrebându-mă dacă am luat sau nu propranalolul de dimineață.

— O fi, dar eu am obsesia bandiților, și uneori mă scol din pat în plină noapte ca să verific ușa. Vezi dumneata, nu mi-e frică de moarte, o săritură în abis, acolo, mai ales că nu mai am ce pierde, dar îmi pasă de felul în care mor.

— Ce mai contează!

— Ba pe mine mă îngrozește ideea că mi-aș putea sfârși zilele bătută, chinuită, violată...

— Înțeleg... Îmi permiteți să mă uit puțin la ușa de la intrare? Nu că aș fi un specialist, dar...

— Du-te și te uită! Poate vezi dumneata ceva ce n-am văzut eu.

"Ce blocuri știau face burjurii, domnule! observă în treacăt Emil. Păi se compară cu coșciugele lui Dej și Ceaușescu?!!!"

Vestibulul era pardosit cu un mozaic superb în alb și negru, intact după șase-șapte decenii de la construirea imobilului, iar ușa din stejar masiv constituia o capodoperă de orfèvrerie (clanța și grilajul care încadra vizorul) și tâmplărie. Spaima de tâlhari și bandiți a Luizei Miclea era ilustrată fără necesar de explicații de cele cinci yale ale ușii care, plus lanțul de siguranță și drugii din fier forjat, sugerau o poartă de cetate. Aparent, nimic nu fusese forțat.

Mărgescu se întoarse gânditor în salon. Bătrâna îl luă în primire cu ochii sticlind de curiozitate și de satisfacție, în același timp:

— Ei, ce părere ai? Nu ți-am zis eu?! Nici o molie nu se poate strecura în casă, dacă nu-i deschizi tu ușa.

— Categoric, dar o explicație trebuie să existe, totuși!

— Dă-mi-o dumneata!

Gămanul ridică din umeri:

— Nu vă pot oferi nimic concret...

Bătrâna râse sarcastic:

— Mă așteptam! Tot fantoma mea...

— E o ipoteză pe care eu nu o pot lua în serios. Rămânând deci cu picioarele pe pământ, instinctul și chiar rațiunea îmi spun că doar fata, menajera, a putut intra în casă.

— Cum? șuieră Luiza.

— O vom afla într-o zi. Important de reținut e că fata are două atuuri mari de partea ei. Unu, vă cunoaște obiceiurile și casa, doi — are cheile de la cinci yale, adică cinci obstacole de la bun început anihilate. Practic, a avut de luptat doar cu lanțul de siguranță pentru care presupun că a găsit un antidot. Nu știu cum s-a descurcat cu drugii, dar dacă aș fi polițist și aș investiga cazul, la fată m-aș gândi, în primul rând, ca principal suspect.

Bătrâna clătină sceptică din cap:

— Dumneata încerci să faci posibil din imposibil! Nu mă convingi deloc, dar admițând totuși ipoteza dumitale, te întreb, ce nevoie are amărâta aia de un pistol? Și de unde știa că eu am unul?

Emil zâmbi larg. Semăna cu un bostan dintre aceia cărora copiii le scobesc gură și ochi prin care se strecoară lumina unei lumânări.

— De astă dată, sunt nevoit s-o citez pe maică-mea: "Pentru slugi nu există secrete. Știu mai bine decât stăpânul ce există într-o casă". Credeți că erau proști securiștii când își racolau cu predilecție informatorii dintre membrii personalului de serviciu? Mergeți zilnic la cimitir, cumpărături, una peste alta, lipsiți câteva ore de acasă. Timp suficient ca în cel mult o săptămână să vă fie scotocită toată casa.

— Logic, acceptă bătrâna, asta ar însemna că a venit pe furiș, special ca să-l fure?

— De ce nu?

— Ce să facă Ioana cu un revolver?!

— Asta numai ea o știe, dar nu vă ascund că mă bântuie o presimțire! Cât de curând, vom auzi că s-a comis un asasinat. Arma crimei? Un revolver Mauser.

*

Cel mai greu se lăsă urnit de acasă Simion Tamaș. Fusese la vremea lui un bărbat sociabil, amator de distracții consumate dincolo de zidurile casei (excursii, călătorii, cinematografe, agape colegiale și plimbări îndelungi în cartiere mărginașe), dar anii și, în primul rând, decizia de pensie operase, în ce-l privea, mutații adânci. Printre altele, îi repugna să lipsească de acasă

mai mult de un ceas, cât să facă piața zilnică și, în general, să nu se îndepărteze până la o distanță care nu poate fi acoperită cu piciorul; cu excepția premierelor Dianei, nu-l mai scoteai seara nici cu Poliția, amurgul găsindu-l în papuci și cu afacerile încheiate pe ziua respectivă. Dar îndeobște își rezolva toate problemele în cursul dimineții. Nu era vorba nici de frică apropo de grozăviile străzii vizionate la televizor, nici de mentalitate ori sănătate mai nesigură. Pur și simplu, îl trăgeaața sau îl lega de casă.

De aceea, când muri unchiul Costache de la Bacău, inițial refuză să participe la înmormântare. Aici, peste angoasele deplasării, se mai adăuga și frica de gară și de tren, căci tot în lumina celor vizionate la TV, ajunsese să socotească o călătorie cu CFR-ul drept o aventură teribilă căreia el nu-i mai putea face față. Erau peste douăzeci de ani de când nu mai pășise în Gara de Nord și nu mai urcase într-un tren, și nu avea de gând să înfrunte tocmai acum primejdiile aferente: hoți, vagabonzi, aurolaci, păduchi...

Vica și Simina însă considerau toate astea niște prostii, că dacă te-ai lua după Simion ar însemna că au ajuns românii legați de o felioară de glie, precum iobagii lui Mihai Viteazul! Iar argumente că nu se făcea să lipsească de la eveniment, aveau cu ghiotura. Costache ăsta, frate cu tatăl Vicăi și al lui Simion, la nouăzeci și cinci de ani, era ultimul din generația lui, ultimul lor "bătrân". Asta n-ar fi însemnat poate nimic, dar unchiul îi ajutase la vremea lui, pusese un umăr de nădejde la înălțarea lor, a Vicăi și a lui Simion, le dăduse să mănânce când părinții făceau Canal pentru "uneltire împotriva orânduirii de stat și de drept", îi îmbrăcase și îi ținuse în facultăți. Să uiți o asemenea binefacere, ar însemna că nu ești om și, pe drept, ai stârni mânia Cerului!

Simina, liberă de ipoteci, vedea lucrurile mai puțin etico-evanghelist. Contrar lui bărbatu-său însă, îi plăceau escapadele și era mare amatoare de mici schimbări în calendarul cotidian.

Cum nu putuse niciodată să reziste "fetelor", Tamaș nu se simți în stare nici acum. Ultimul brânci spre Bacău i-l dădu oferta unui nepot de văr de a călători toți patru cu mașina lui, Mitsubishi. Nu mai avea motive să refuze deplasarea și cu inima îndoită, se porni la drum, urmând să lipsească circa trei zile. Cum Diana nu era de găsit îi lăsară un bilet, iar pe Cireșica o rugară să verifice apa și gazele înainte de a pleca de acasă; și normal, să încuie bine ușa, să nu lase cumva ferestre deschise...

Se afla pentru prima oară singură în toată casa și încerca un reconfortant sentiment de libertate care o surprindea pe ea însăși. Dacă stătea să reflecteze, toată viața făcuse tot ce poftise, părinții nu o împiedicaseră de la nimic, ba dimpotrivă îi încurajau actele de independență, ca de exemplu când la paisprezece ani, fiind în clasa a IX-a, o lăsaseră să plece pentru două săptămâni la Mare, împreună cu un grup de colegi. Nu mulți părinți procedaseră la fel de emancipat, socotind că e totuși prea devreme pentru asemenea escapade. Chiar Vica, cea mai "libertină" din familie, își manifestase îndoiala asupra hotărârii lor; trebuia să mai aștepte câțiva ani pentru a-i da drumul complet din lesă.

În acest context, se mira Cireșica străbătând casa pustie, de unde se isca acest sentiment de eliberare? Se simțea fericită că-i singură, tocmai ea care se plângea de cumplită singurătate! Nu făcea un secret din faptul că nu-și iubea familia. Mamă-sa era o găină frumușică și tâmpită din naștere, iar între ea și Vica exista o incompatibilitate organică, aceasta nutrind sentimente și considerație doar pentru câștigători, oameni realizați, cu succese. În ce-l privea pe Simion, îi era milă de el, pe moment și periferic, așa cum ți-e milă de o pasăre cu aripa frântă. Concluzia se impunea de la sine! Ea trăia chinul unei singurătăți de tip special, neducând dorul faunei individului obișnuit care oftează îndeosebi după cerc, "gașca sau banda noastră"; singurătatea ei nu putea fi mobilată decât de un bărbat.

După o raită prin toată casa, inclusiv în odăile Dianei, Cireșica își trase cizmele, îmbrăcă din mers paltonul, înșfăcă geanta și părăsi locuința, arzând de nerăbdare să se întâlnească cu Mărgescu.

În timp ce încuia, auzi sunetul telefonului, dar superstițioasă, nu se întoarse din drum.

"Oricum, nu sună nimeni de la Casa Albă..."

Fruntea încruntată a Dianei trăda preocuparea interioară. Ce mama dracului, nu răspunde nimeni la telefon?! Faptul era cu totul neobișnuit pentru că totdeauna rămânea cineva acasă. Simion, devenit sedentar, ieșea doar pentru cumpărături, la cel târziu unsprezece dimineața relațiile lui cu exteriorul fiind isprăvite. Siminei, dacă nu avea un țel anume — dentist, croitoreasă ori vizită planificată — nu-i plăcea să se "baladeze de zăludă" prin târg, preferând să-și petreacă dimineața cu un ochi la cratițele unde se

desăvârșeau la foc mic mâncăruri gustoase și bine scăzute, iar cu celălalt la micul televizor cocoțat pe bufet. Ca să nu mai vorbim de nelipsita Vica, fără de care nici nu puteai concepe existența familiei Tamaș.

Era o casă nu atât zgomotoasă cât vie, cu radioul permanent deschis, cu "lălăit de Simină" (avea o voce frumoasă, din păcate neexploatată, și cu exclamațiile Vicăi ori ale lui Simion, însoțite de zgomotul zarurilor aruncate. Jucau tabinet, dar cel mai adesea table.

Diana intră în sufragerie, cu sentimentul de casă străină. Nu era obișnuită cu atâta liniște în propriul cămin și parcă avea inima strânsă. Biletul de la părinți rezemat de vasul din mijlocul mesei îi sări imediat în ochi. De două zile n-au izbutit să dea de ea, informa Simion, autorul misivei cu scrisul lui lăbărțat, sperau că-i bine, sănătoasă. A murit unchiul Costache de la Bacău etc.. Nu intenționau să lipsească mai mult de două-trei zile. Dacă pleacă iarăși pe undeva, să le lase un cuvânt...

Diana respiră ceva mai liniștită. Nu avea să zăbovească mult, venise doar să-și ia câteva lucruri de schimb. Bine că lipsea și Cireșica, o realizase încă din curte. Obloanele de la fereastra ei erau coborâte, ori așa proceda doar în timpul nopții sau când părăsea locuința.

Descuie mașinal cele două rânduri de yale de la camera ei și, tot gest reflex, își agăță poșeta în cuierul pom de lângă ușă. Când își ridică privirea spre interior înțepeni, simțind că inima i-a stat în loc. De cârligul lustrei, un cadavru de femeie atârna spânzurat, iar sub picioare, zăcea un taburet răsturnat.

Încercă să strige, dar n-avea aer. Spânzurata era chiar ea, Diana, statura ei, părul ei, hainele ei, chiar și parfumul ei... Pe piept era agățat un mesaj scris cu litere mari de tipar:

Te aștept curând. Monica.

Diana alunecă de-a lungul peretelui și se prăbuși fără cunoștință.

*

Fata asta avea mâini de aur și fără îndoială că sărăcia, punând-o mereu la încercare, îi antrenase îndemânarea și inventivitatea. După ce o cunoșteai mai bine, dobândeai convingerea că cel puțin pentru moment, poate rezolva orice necaz gospodăresc, siguranțe arse, prize defecte, robinete care plâng sau electrocasnice înțepenite, situații în care, după două-trei încercări ratate și câțiva pumni îndesați în carcasa obiectului, se cheamă specialistul.

Pentru Patrick însă, interesant era amănuntul că în ciuda faptului că nu se eschiva de la nici o muncă, oricât de ingrată, Ioana își păstrase perfecțiunea mâinilor de ducesă: îngustă și catifelată, cu oase mici și poignetul nobil.

Aplecată mult peste masă, lucra la testamentul Clotildei, manevrând ca un profesionist o pensetă, o lamă de ras și un fir de păr smuls din propriul coc. Din cauza efortului, își plimba inconștient vârful limbii pe toată lungimea buzei superioare și icnea satisfăcută de fiecare dată când izbutea să mai dezlipească un milimetru din sigiliul aplicat pe plic. Întreg tabloul sugera concentrarea unui ceasornicar aflat în exercițiul funcțiunii, și Patrick începu să râdă:

— S-ar zice că toată viața numai asta ai făcut...

Era unu noaptea și se aflau în camera lui Patrick. Până spre șapte dimineața, când Tanța începea să trebăluiască prin casă, dispuneau de un interval comod pentru a reuși să deschidă, fără a lăsa vreo urmă, testamentul și să-i afle conținutul. Pentru orice eventualitate, lăsaseră ușa întredeschisă, dar Clotilda avea un somn bun, dormea șnur și se trezea o singură dată, în zori, când trebuia să meargă la toaletă.

Ioana respiră adânc și își șterse cu dosul palmei transpirația de pe frunte:

— Am ajuns la jumătate...

— Nu vrei să faci o pauză de o țigară?

Fata clătină hotărâtă din cap:

— Eu îmi termin mai întîi treburile și pe urmă intru în recreație. Nu scăpa pe jos ce ții deja în mână. Trebuie să iei în calcul că oricând poate interveni ceva. Am să fiu liniștită doar când o să văd testamentul în seif, la locul lui.

— Există ceva în viața ta care n-a fost calculat dinainte?

— E genul de întrebări la care nu obișnuiesc să răspund.

Patrick râse:

— Voia ta, frumoaso!... Te-ai gândit cum lipești la loc sigiliul?

Ioana răspunse fără a-și întrerupe lucrul:

— Că tot suntem la zicale, nu intra niciodată înainte de a-ți asigura ieșirea... Bineînțeles că m-am gândit. Cu o pensulă fină de aracet se rezolvă problema.

— Dacă se prinde?

— Exclus. Doar o expertiză ar descoperi trucul, dar nu se va ajunge până acolo.

Patrick o cerceta amuzat. Ioana era un număr cu totul şi cu totul special, dar în primul rând foarte perfidă, certitudine care nu trebuia să-i iasă nici o secundă din minte.

— Dacă te-ar lăsa conştiinţa, ai putea deveni un infractor redutabil!

— Hm, nu ştiu dacă să iau chestia asta ca pe un compliment, dar sunt de principiul că indiferent ce ai întreprinde, trebuie făcut bine.

— Eşti un maldăr de principii...

Exclamaţia de satisfacţie a fetei îi reteză vorba:

— Gata!

Extrase cu degetele febrile din plic testamentul olograf al Clotildei.

Testamentul resigilat se afla din nou în seiful acum încuiat la loc, iar pânza lui Bob Bulgara atârna la locul ei.

Patrick şi Ioana, prea surescitaţi ca să poată dormi şi simţind nevoia să comenteze, zăboveau în continuare la un pahar de whisky. Tânărul încerca să-şi camufleze decepţia produsă de lectura dispoziţiilor pentru cauză de moarte ale Clotildei. Cu o lună ori două în urmă, ar fi ridicat din umeri cu nepăsare, acum însă acţiunile concertate ale maică-sii şi ale Ioanei reuşiseră să-l mobilizeze, antrenându-l în cursa pentru averea Clotildei. Nu puţin însă conta şi întâlnirea cu nefericitul de Bălan, al cărei efect îl mai resimţea încă.

Bref, Clotilda îi lăsa apartamentul în care locuiau acum, împreună cu toate bunurile din interior. Celelalte două imobile, de la Sinaia şi Eforie ("care aparţinuseră exclusiv răposatului constituind moşteniri de familie"), urmau să revină surorii şi nepoţilor lui Martinescu. Documentul mai dispunea ca toate întreprinderile existente la data decesului să fie lichidate, iar suma obţinută împreună cu acţiunile şi contul din bancă să constituie fondul de capital al unei viitoare Fundaţii Arhibald şi Clotilda Martinescu, a cărei menire va fi sprijinirea unor tinere fete dotate, dar lipsite de mijloace materiale, întru desăvârşirea studiilor...

Patrick se simţea surprins ca dinaintea unui alt obraz, nebănuit, al Clotildei. O dată cu capul nu şi-ar fi închipuit că nevastă-sa face caz de echitate — vezi legatele privitoare la rudele răposatului — sau că ar ţine-o grija de soarta unor amărâte, anonime fără chip, mintoase şi sărace! Barem chestia asta îl lăsa complet aiurit, conchizând că în cinci ani nu şi-a cunoscut nevasta deşi îşi închipuia că femeia constituia pentru el o carte deschisă. "Probabil că nici nu mă iubeşte aşa cum mi-am imaginat!"

Desigur, ce-i revenea lui nu era puțin lucru, însăși casa constituia o avere, mustea de obiecte de preț, unele de muzeu, dar vorba aia, nu mănânci ziduri și cât timp poți trăi din vânzări? Toate acestea i se păreau acuma niște nimicuri, un jalnic derizoriu față de patrimoniul real al Clotildei și a cărui consistență îl lăsase blocat de mirare.

Dintr-o dată, îl cuprinse un sentiment de înverșunare împotriva nevestii. Pusese stăpânire pe el, copleșindu-l cu o dragoste sufocantă (ceea ce nu era deloc adevărat), îl mințise (niciodată), se folosise de el fără scrupule (considerabil mai puțin decât procedase el însuși față de ea), îl supsese ca o căpușă (nu era suficient de zglobiu libidoul bătrânei pentru așa ceva), îl sechestrase, blocându-i cei mai frumoși ani (nimeni nu-l silise și fusese răsplătit cu generozitate).

Lupul s-ar sătura cu un singur miel, spun ciobanii, dar când dă ochii și cu neamurile lui, vrea toată stâna "Asta s-a întâmplat și cu mine, își zise Patrick, testamentul ăsta mi-a trezit pofta de bogăție!" Oricum însă, simțea că n-o poate ierta pe Clotilda pentru ceea ce el socotea a fi un renghi nasol și nemeritat. Merita, în schimb, ea să fie pedepsită și determinată să schimbe conținutul testamentului. O idee tâmpită îi trecu prin cap:

— Ce-ar fi dacă l-am ascunde? Sau, mai sigur, l-am distruge?

Ioana îl măsură cu dispreț:

— Nu fi imbecil. Fără documentul ăsta, te trimit rudele la o plimbare cu bicicleta! Ce ați realizat voi împreună, ca să poți avea pretenții? Toată averea a fost agonisită înainte de a vă fi căsătorit.

Tânărul o privi derutat. Maxilarul inferior, moale, atârna ca o cârpă, împrumutându-i un aspect jalnic.

— Ce ne rămâne de făcut?

— Trebuie să ne sfătuim cu maică-ta. Are judecata limpede și sângele rece. Până găsim o soluție, aplică urgent tratamentul, formula a doua.

Patrick își încruntă fruntea a întrebare, și Ioana explică:

— De dimineață, te duci pasă-mi-te la serviciu. Nu te mai întorci acasă și o anunți la telefon că ești obligat să pleci în provincie pentru niște zile, nu știi exact câte.

— Plec așa, fără schimburi, fără periuța de dinți?! N-o să mă creadă!

— Asta și vrei. Să înceapă să se frământe, să-i fie teamă că te pierde. Ai auzit de dușuri scoțiene? Asta-i aplicăm noi acum amurezei!

Patrick își încleștă degetele în părul de la tâmple:

— Când mă gândesc cum și-a bătut joc de mine, îmi vine s-o ucid! Cu sânge rece!

Ioana tresări. Îl privi lung câteva momente, apoi șopti:

— Nu... Nu încă.

*

Diana se trezi din leșin cu un geamăt. Confuză, își roti ochii prin încăpere, încercând să priceapă ce se petrece cu ea. Își aminti brusc și privirea terifiată îi rămase ațintită asupra cârligului de la lustră. Femeia spânzurată dispăruse.

— Îți spun că nu-s o psihopată și că n-am avut halucinații!

Doru Pavel îi masa mâinile reci, plouându-le cu sărutări mărunte. O ascultase plin de milă și îngrijorare, reflectând la perfidia vieții. Pentru o singură dată în peste treizeci de ani, se socotise timp de o săptămână un om fericit. În sfârșit, îi venise și lui rândul să soarbă din elixirul privilegiaților de soartă, să pătrundă în acel Paradis, pe care, până acum, nu avusese voie decât să-l privească de pe margine.

Șapte zile se simțise — clișeul pe care-l avea despre propria lui stare de spirit — ca legănat într-un hamac proptit între două stele —, căci nu-i mai lipsea nimic. Fusese distribuit într-un rol superb, iar Diana, minunăția aceasta de femeie, nesperat cadou, îi accepta îmbrățișările... Și, dintr-o dată, sfâșiind brutal vălurile de extaz care-i luminaseră ultimele zile, se abătea asupra lui o năpastă nedreaptă! Ființa adorată trăia sub amenințarea unei primejdii... Nu, nu de moarte, nu voia să admită o asemenea eventualitate, pentru că Diana, ca orice individ supus încercării, tindea să-i amplifice dimensiunile, înecând perspectiva în culori sumbre...

— Iubita mea, ajută-mă să te înțeleg! Ce vrea de la tine?

— Dar, ți-am mai spus-o! Să ne căsătorim!

— Cu sila? E lipsit de... cavalerism! De orice urmă de demnitate!

Diana râse răgușit, plină de dispreț:

— Vorbești ca pe vremea marchizilor în ciorapi albi și pantofi cu funde! Te crezi într-un vodevil? Într-o piesă amabilă de salon?!

— În mileniul trei, dragostea mea, iar ce ți se întâmplă ție ține de Evul Mediu. Tigve... Cadavre.

— Craniul l-a văzut și Nuți, rosti obosită Diana. În caz că ai îndoieli în ce privește luciditatea mea, iar spânzurata eram chiar eu... Realizezi ce minte diabolică are?

— Categoric, dar de unde a făcut rost de leș, și încă de unul care să-ți și semene? Nu găsești așa ceva la prima benzinărie! Și pe urmă, cum de-a dispărut fără urmă?!... Când?!

— Cât timp am fost fără cunoștință, asta-i sigur.

— Atunci cine? Erai singură în toată casa!

— Degeaba mă întrebi pe mine. Iarăși, cert este că personajul are acces în casa aia nenorocită. Cum a intrat ca să instaleze leșul, așa a intrat și ca să-l scoată!

— Nu vreau să te supăr... Emit și eu ipoteze... Mi-ai spus că nu te prea ai bine cu soră-ta... Știi... mă gândesc doar că ea are acces în casă...

Diana înlătură cu un gest nervos posibilitatea:

— Cireșica?! Nici gând. N-o duce mintea la așa ceva!

"Afara de asta, completă pentru ea, Cireșica habar n-are de povestea Monicăi, care semnează ambele mesaje..."

Actorul oftă neputincios. Efectiv nu-i intra în cap cum se poate manevra atât de simplu un cadavru, cum poate cineva reuși practic să facă dintr-un repauzat, subiect de scenariu morbid! Simțea că ceva nu-i în regulă, dar nici măcar în fața plutonului de execuție n-ar fi putut presupune despre ce e vorba.

— Hai s-o luăm altfel! Nu mai discutăm situația de fapt. Întrebarea imediat următoare este care-i scopul acestui machiaverlâc mârșav?! Ce urmărește prin asta?

Diana ridică din umeri. Deși cu fața devorată de cearcăne, evident sleită, păstra o frumusețe tragică sugerând apropierea morții. "Seamănă cu o floare fără apă și fără lumină", suspină Doru Pavel, cutremurat de durere.

— Ce urmărește? Dar asta se vede cu ochiul liber, și un idiot ar putea sesiza. Să mă sperie, să mă înspăimânte ca de frica morții! Să înțeleg că nu se joacă și că amenințările lui nu sunt vorbă în vânt!

— Canalia asta pretinde că te iubește?

— Bineînțeles! N-ai auzit de "iubește-mă, că te tai"? Bănuiesc că se și află într-un moment de criză, dar tocmai de-aia e în stare de un act demențial.

Doru se ridică și își aprinse nervos o țigară:

— Scumpa mea, nu ne rămâne decât să anunțăm Poliția.

— A, nu! respinse parcă speriată Diana în nici un caz!

— De ce? Eu sunt gata să-mi dau și viața pentru tine! Știu că sună a melodramă, dar ăsta-i adevărul. Problema-i că mă simt neputincios când am de-a face cu o minte, i-aș zice, ocult diabolică. Închipuirea mea nu-i pe măsura imaginației lui! Poliția are însă alte mijloace!

— Ce? Un bodyguard? Și cât timp o să se țină ăla după fundul meu?

Doru o măsură circumspect:

— Spune-mi, Diana, mie poți să-mi spui orice. Chiar dacă ai fi asasinat-o pe maică-mea, eu tot te-aș iubi și te-aș ierta. Te are Dragoș cu ceva la mână? Știe ceva real, important, poate chiar cumplit despre tine și de-asta te șantajează?

Actrița avu o secundă de ezitare care nu scăpă celuilalt.

— Spune, iubita mea, nu te sfii!

Diana ridică din umeri cu falsă nepăsare și își trecu mașinal degetele prin părul despletit:

— Ce poate să-ți treacă prin minte! Și te mai plângeai că nu ai suficientă imaginație!

Doru, nu prea convins, declară:

— Bine, dacă spui tu... În concluzie, ce putem face? Stăm și așteptăm să apese pe trăgaci?

Femeia îl măsură lung, de parcă ar fi vrut să pătrundă până în străfundurile sufletului și minții lui. Calculă febril: "Susține că mă iubește și sunt convinsă de asta. Chestia-i până unde poate ajunge de dragul meu? Încă ceva, scap de un șantaj și intru în altul?... Dar ai altă ieșire pentru moment? NU! Trebuie mers pe soluție!"

— Ce facem? insistă Doru.

Diana schiță un surâs enigmatic. Inventă, știind că atribuindu-le paternități celebre, cuvintele capătă altă greutate:

— Napoleon susținea că una din condițiile victoriei este să ataci primul.

Doru încetă să-i maseze mâinile:

— Ce vrei să spui?!

— Lovim noi primii și nu-i mai dăm lui timp să apese pe trăgaci!

Cicatricele de pe obrazul tânărului se dilatară dintr-o dată, parcă întreg capul îi crescuse, iar privirea era a unuia care tocmai îl văzuse pe Eminescu al lui Baba făcând striptease în fața Ateneului.

"Femeia asta-i nebună?! Sau n-am înțeles eu bine..."

— Cum adică să lovim?

Diana îi azvârli o privire crâncenă:

— Adică îl lichidăm! Spui că mă adori. Acum e cazul să mi-o dovedești! Ori eu, ori el!

*

Clotilda avea impresia că a intrat într-o zodie nefastă. Știa cât de distructiv, cât de nociv era gândul, dar faptele rămâneau fapte și nu te puteai lega la ochi cu bună știință, pretinzând că nu le vezi. Prin structură, deviza ei fusese totdeauna "privește lucrurile în față și caută soluția cea mai avantajoasă", dar ca să fim sinceri, și soarta fusese binevoitoare cu ea, cruțând-o de mari încurcături. Lăsând la o parte mormintele scumpe care punctează orice existență, privită în ansamblu, viața ei fusese o dulce primăvară. Acum, dintr-o dată, o găsise boala, din care cu greu își revenea, simțindu-se parcă mai vlăguită decât în primele săptămâni. Adevărat că nici nu era obișnuită să zacă, bucurându-se de o sănătate pe cât de uluitoare, pe atât de fidelă. În șaizeci și cinci de ani, nu cunoscuse decât scaunul dentistului și un singur lanț de analize, făcute acum două luni, când se îmbolnăvise.

Până la telefonul lui Patrick, pusese starea ei proastă pe seama unei convalescențe capricioase, încredințată că-și va reveni, "nou-nouță, din cap până în picioare." Deunăzi, îi mai era dor de o rochiță de primăvară bleumarine cu picouri albe...

Iată însă că apăruseră probleme cu Băiatul. Intenția lui de a-și lua serviciu (cunoscându-i aversiunea profundă pentru orice activitate cu caracter obligatoriu, spus pe șleau, cunoscând lenea lui congenitală) puncta deja o schimbare fundamentală, o nouă etapă în căsnicia lor. Nici n-a avut timp să se obișnuiască cu noua situație, și uite-l că-și "ia liber de acasă" pe un număr de zile nedeterminat. Telefonul lui fusese lapidar, de parcă ar fi sunat dintr-o gară, gata să piardă trenul. Când îl întrebase cum de pleacă așa, brusc și fără un minimum de bagaj, Băiatul se eschivase, expediind-o:

— N-am timp, Mami, e o urgență, ordinul boss-ului cel mare. Îți explic eu când mă întorc... Încheiase în stilul personajelor din filmele americane! Ai grijă de tine!

După ce se încheiase convorbirea, Clotilda fusese cuprinsă de indispoziție și de o neliniște vecină cu panica. Încă nu se întâmplase ca ei doi să fie despărțiți, perspectiva unor zile în care n-avea să-i vadă chipul

luminos o deprima și oricât ar fi vrut să-și alunge gândul din minte, spaima de inevitabil se dovedea mai puternică. Iar inevitabilul se numea EA, o altă femeie în viața lui. Era în logica firii să se întâmple așa ceva — dragostea îi înlănțuise inima și sufletul, dar nu-i luase mințile — însă Clotilda avusese totuși naivitatea să spere că personal va fi scutită de asemenea suferință. Patrick se iubea prea mult pe sine însuși, prea era nărăvit la trai dulce ca să renunțe la toate avantajele oferite de Clotilda de dragul unui chip nostim, cu pielea fragedă. Cu această convingere și cu rațiunea femeii versate, se legaseră reciproc, chiar în preziua nunții, ca la dorința oricăruia dintre ei, căsătoria să se desfacă fără cea mai mică opoziție. Certificatul de căsătorie nu le va atârna lanțuri de picioare, rămâneau doi oameni liberi. Ca de obicei, se specificase condiția sincerității absolute, dac-o fi și-o fi, se vor despărți fără minciuni, fără a-l pune pe celălalt să suporte umilințele relațiilor clandestine ale partenerului, murdăria așternuturilor paralele. Firește, făgăduiala îl avantaja pe Patrick, fiind greu de conceput ca Clotilda să-și mai găsească alți amanți. O făcuse totuși cu inima ușoară, dar într-un fel vorbești despre foame când ai strachina plină sub nas și altfel când cămara-i goală și pe plită nu fierbe nici o oală...

Copleșită de gânduri neguroase, nu reuși să înghită la prânz decât o ceașcă de bulion de pasăre, iar seara constată că i-a crescut din nou temperatura.

Telefonul lui Fulguleț — tocmai își făcea toaleta de noapte — îi alungă și nădejdea într-un somn adânc și binefăcător. Soacră-sa era agitată și, deși încerca s-o ascundă, nefiresc de îngrijorată de ceea ce se petrecea cu Patrick. Neapărat trebuia să discute și stabiliră o întâlnire... nu, nu pentru mâine, imposibil, avea o zi extrem de încărcată, dar negreșit, poimâine dimineața.

Clotilda înghiți două somnifere în loc de unul singur.

Jubilând doar imaginându-și starea de spirit a "hoaștei", Fulguleț se instală la televizor și urmări emisiunea lui Florin Călinescu. "Las-o să dea bine în clocot..."

*

Dragoș sosi cu o întârziere de cinci minute. Avea expresia individului prea frământat de ceva ce se petrecea înăuntrul său pentru a mai sesiza ce se întâmplă în jur, chiar dacă ar fi fost vorba de o defilare de cămile. Ca notă generală, părea hăituit, apăsat de o obsesie. Se trânti greoi pe scaunul din fața lui Patrick de parcă genunchii țepeni ar fi refuzat comenzile.

— De ce dracu' n-ai vrut să ne întâlnim la Clopoței?

Se aflau la Casa Romana, un restaurant cu pretenții și prețuri nejustificate, din apropierea Cheiului Dâmboviței.

Patrick își roti instinctiv ochii prin localul aproape gol:

— E departe de căprăria noastră, nu risc să dau peste vreun cunoscut.

— Ce mai vrea să însemne și chestia asta?

Patrick declară, sigur de efect:

— De ieri dimineață, am intrat în clandestinitate. Clotilda știe că sunt la Timișoara.

Celălalt îl privi mai atent:

— O japiță care-ți papă timpul și are pretenții la week-end?

— Nici vorbă!

Începu să-i relateze situația, neomițând nici episodul Sandu Bălan, cu sinceritatea și abundența de detalii caracteristice unei prietenii încercate, în care partenerii au intrare liberă pentru a pătrunde în cele mai josnice secrete ale celuilalt.

La început plictisit și abia așteptând să vorbească despre propriile lui probleme, Dragoș deveni mai atent, ajungând să-l urmărească chiar încordat.

— Hm! exclamă la urmă și ridicând sonda de whisky goală, ceru prin semne încă un rând. Se pare că avem destine simetrice, amândoi am intrat în căcat. O zodie cretină!... Ai grijă că te scufunzi.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Două chestii nu-mi plac... Apoi, sărind de la una la alta: Și zi așa, cu nenorocitul ăla de Bălan!... Nu-mi revin. Exemplu pe liceu, șef de promoție, îi și vedeai șosea dreaptă așternută cu roze, până la Academie...

Patrick îl întrerupse nerăbdător:

— Lasă-l naibii pe Bălan! Ce ziceai că nu-ți place?

— În primul rând, testamentul. S-ar zice că buna Clo-Clo te-a fentat. Ți-a promis vreodată ceva?

— Niciodată. Ea n-a pomenit nimic, cum să fi adus eu vorba?

— Corect, deci nu-ți datorează nimic. Peste ce ți-a oferit vreme de cinci ani, îți mai lasă și o avere. Că tu o vrei pe toată, e altceva!

Patrick stinse nervos țigara și se aplecă peste masă:

— Crede-mă, nu-i vorba de lăcomie aici...

— Nu, rânji celălalt, doar de dragoste pentru aproape și bunurile sale.

— Mă asculți sau nu? Insist, nu-i lăcomie, ci doar o grijă legitimă pentru viitor. Cu neamurile răposatului nu ține nici o legătură, în cinci ani n-a primit și n-a expediat o singură felicitare de Crăciun. Iar fundația e o aiureală! Ceva abstract, confuz, nici nu știi cum arată la față ăia de-i milostivești.

— Ce vrei să-mi demonstrezi?

— Că nu-i drept față de mine. Eu îi asist bătrânețea, eu o fac fericită — cuvintele ei. După cum îmi repetă la infinit că n-a iubit pe nimeni așa cum mă iubește pe mine, că sunt cel mai prețios lucru din tot ce i s-a întâmplat vreodată.

— Consideră probabil că a făcut și face destule pentru tine!

Patrick ridică excesiv glasul:

— Ei bine, eu nu consider la fel!

— Perfect! Ce-ai de gând?

— Să-i forțez mâna. S-o oblig să vadă cum e fără mine! Un număr de zile sau toată viața.

— Tu unde stai acum?

— Îți dai seama că nu m-am dus la maică-mea, unde ipotetic m-ar putea găsi. Am tras la un hotel... Palace. E central și totuși discret.

— Cine mai știe?

— Mama și... Ioana.

Dragoș îi căută luminile ochilor:

— Ție îți place de fata asta?!

Expresia lui Patrick deveni șovăitoare, părea pus în încurcătură:

— Nu știu ce să-ți spun. Mă intrigă și... da, cred că despre așa ceva e vorba, îmi impune un anumit respect.

— Cum e mai rău! decretă Dragoș. Târfa care-și dezvăluie în rate bateriile!

Patrick respinse:

— Nu-i târfă!

— Aha! A și început să te deranjeze. Mă simt obligat să-ți spun că mie nu-mi place deloc, și asta-i a doua problemă despre care voiam să-ți vorbesc. Din tot ce mi-ai povestit despre ea, din ceea ce intuiesc, trebuie că-i o scârbă dintre cele mai primejdioase! Tu nu observi cum te manipulează? Ai ajuns s-o ții la curent cu toate daravelele tale, să-i ceri OK-ul, te-ai dat în întregime pe mâna ei. Refă filmul și ai să constați că știe al dracului de bine ce vrea și indiferent de dimensiunile ticăloșiei, nu se lasă până nu capătă!

— Afirmă că mă iubește...

— Și mai grav, o să te tragă după ea, nu va admite să-i scapi din gheare. Ce părere are maică-ta?

— Ea a introdus-o pe fir. Își închipuie că, la urmă, o va putea șuta din viața noastră contra unui bacșiș generos.

— Cu o condiție! Să fie și ea de acord.

Patrick dădu din mână:

— S-ajungem noi până acolo!

— Ajungi mai repede decât te aștepți, surâse sleit Dragoș. Ăsta e păcatul tău de când te cunosc, Petrică. Ești incapabil să gândești cu bătaie lungă... În concluzie! Ce speri? S-o aduci pe Clo-Clo în situația în care să plângă după tine și să moară de spaimă că te pierde? Bun, ce urmează?

— Secundo tempo! Va dori să ne întoarcem la vechea stare de lucruri. Pentru asta, trebuie să renunț la serviciu. Nu o pot face, fără a avea un viitor asigurat. Și acum vine momentul cheie! Mă va asigura doar revizuindu-și testamentul și desigur, informându-mă că a luat toate măsurile pentru ca Băiatului să-i fie moale și după ce Mami va face nani în cavoul familiei.

Dragoș râse:

— Asta-i scenariul închipuit de Fulguleț?

— De ce neapărat de ea?

— Pentru că o cunosc. Ce pot să zic, cowboy? Dea Domnul să se brodească după cum le-ați potrivit! Dacă pot să te ajut cu ceva, grăbește-te. Nu știu ce se poate întâmpla cu mine în următoarele două sau trei zile, poate și mai devreme.

Patrick îl măsură speriat:

— Ce vrea să însemne asta?

Ochii actorului deveniră sticloși, tonul era de sentință implacabilă:

— Totul depinde de Diana.

Adăugă patetic:

— În momentul acesta, ține în mâini viața ei și a mea.

Patrick îl contempla năucit. Ceea ce-l arunca în corzi nu era istoria în sine — un bărbat abandonat de iubită, ce să-ți povestesc! —, ci dimensiunile rocambolești, proporțiile și intensitatea suferinței lui Dragoș. Nu-i bănuise niciodată componente tragice și, luat pe nepregătite, nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce naiba, nu era Dragoș genul de frizeraș care să clacheze melodramatic pentru că Jeni, croitoreasa, nu-i împărtășește amorul! Că Diana reprezenta un unicat — nu trebuia s-o privești de două ori ca s-o realizezi —, dar, din nou la naiba, e plină lumea de plete blonde și picioare lungi, iar Dragoș nu trebuia decât să pocnească din degete pentru ca respectivele să nu știe cum să se dezbrace mai repede.

— Nu-mi vine să cred că vorbești serios! Spune-mi că-i un banc prost.

— Tu ești prost! Nu vezi adevărul nici când îl ai sub ochii tăi.

Patrick îl apucă de braț într-un gest spontan și începu să-l zgâlțâie cu putere:

— Dezmeticește-te! Ții minte cum îți spunea Crețoiu de Română? "Mateiescu, crăișorul codrilor, al străzilor și al fetelor!" Unde-i crăișorul ăla?

Dragoș surâse trist:

— Așa arăta afișul! Nimeni, nici măcar eu însumi nu știam ce se ascunde în spatele lui.

— Uită-te în oglindă! Ești cel mai chipeș actor din teatrul contemporan, ai talent, succes, bani, ce mama dracului, mai vrei?

— Pe Diana.

— Dă-o'n mă-sa! se enervă Patrick. N-ai cum să arunci în aer ușa de la dormitorul persoanei, dar ai în locul ei o sută, o mie de Florici, Cocuțe, Cătăline și Suline care pot îndeplini cu succes aceleași oficii! Auzi, când eram mic, aveam vreo patru ani, m-a apucat o dambla, că vreau Luna de pe cer. Era superbă și rumenă ca un gogoșar, iar eu urlam ca un smintit. Maică-mea a coborât oblonul ca să n-o mai văd și mi-a dat o portocală. În secunda următoare, uitasem de Lună...

Dragoș scrâșni:

— Ori Diana, ori nimic! Fac ceva pe portocala ta! Auzi hal de comparații!

Se părea că Patrick tot nu reușește să înțeleagă:

— Explică-mi o chestie! Sunteți de doi ani împreună. În timpul ăsta, te-ai comportat normal, n-ai avut puseuri din astea, othelliene, nu păreai deloc încrâncenat. Cum ai dat dintr-o dată în amor ghebos? Cum te-a pălit?

— Am fost un idiot, nu-mi dădeam seama cât de mult o iubesc!

— Nu se mai poartă crimele pasionale, Dragoș! Trezește-te, omule, suntem în mileniul trei!

— Dar când iubim cu adevărat, o facem ca pe vremea Genovevei de Brabant! O realizez acum pe deplin.

Pe Patrick îl străfulgeră o idee care păru să-l însuflețească:

— Am să încerc să discut și eu cu Diana. Barem să știm ce-i în capul ei.

Dragoș ridică din umeri obosit:

— Fleacuri! Am mai făcut și o prostie...

Răspunse sprâncenelor ridicate ale lui Patrick:

— Am amenințat-o că dacă mă părăsește, dau în vileag povestea aia împuțită...

Celălalt se sperie:

— Cu Monica?! Ești nebun?!

— Mă scosese complet din minți! Are talentul provocării, știe să-ți spună exact ceea ce trebuie ca tu să simți că ți s-a pus o dinamită în fund!

— Te mai surprinde atitudinea ei?! Încă n-am auzit de un șantaj mai ordinar! Ai fi făcut-o până la urmă? Te-ai gândit că o încurcăm toți trei?

Dragoș râse scurt:

— Fii pe pace, am ținut cont de tine! A fost o simplă amenințare făcută la mare furie. Faptul că am înfunda toți trei pușcăria nu mi-ar aduce-o înapoi pe Diana.

— Și dacă o ucizi, ce crezi că te așteaptă? Un Oscar?

— Iar ești prost, oftă adânc Dragoș. Cum crezi că i-aș supraviețui? O termin pe ea și în clipa următoare mă sinucid. Am planificat totul.

— Ești nebun de legat!!! strigă fără să-și dea seama, și câteva capete se întoarseră spre masa lor. Aș vrea însă să știu totuși o chestie! De ce-ai ținut să mă informezi? De ce a trebuit să-mi aduci la cunoștință... căcaturile astea macabre?! explodă Patrick. — Ești prietenul meu cel mai bun... Dacă n-o făceam, mi-ai fi reproșat post-mortem că nu m-am spovedit tocmai ție, după o prietenie de o viață în care ne-am avut ca frații... Și mai e o chestie! Am nevoie de ajutorul tău.

*

Clotilda făcea parte din categoria persoanelor, în general construcții pozitive și optimiste, care-și închipuiau că dacă nu vorbește despre boală, înseamnă că nu o are sau că-i lipsită de importanță; din momentul în care o mărturisești, devine o realitate bătută în cuie și nu mai poți face abstracție de ea. Aceasta spre deosebire de cei mai mulți vârstnici care adoră să-și etaleze suferințele, descriind cu voluptate amănuntele cele mai penibile. Și tot spre deosebire de colegii de generație, enciclopedii în materie de produse farmaceutice și mai ales medicină alternativă, Martineasca știa doar că ceaiul de tei se recomandă la tuse, compresele cu mușețel sunt benefice pentru ten, iar dacă te doare capul, înghiți un antinevralgic sau o aspirină.

Deci, oricum ar fi stat lucrurile și indiferent de identitatea musafirului așteptat, Clotilda s-ar fi străduit să-și construiască o înfățișare luminoasă, de sănătate măcar mulțumitoare, dacă nu prosperă. Așteptând-o însă pe soacră-sa, se căzni din nou în mod deosebit, să nu arate ca o "babă zăcașă, grijiți, fraților, de comând, că eu mă duc în piață să caut nucă ieftină..."

Astfel, ar fi preferat să n-o primească în ținută de interior sugerând din start invaliditate, medicamente și pat, ci în haine obișnuite, de oraș. Când însă, cu ajutorul Ioanei încercă mai multe variante, se înspăimântă. Ca toate femeile cochete, obsedate de linie, ar fi vrut să slăbească, dar nu în halul ăsta și nu sleită de boală. Toate straiele fluturau pe ea, păreau că atârnă pleoștite, pe umeraș, trupul i se pierdea în cârpe, nimic — buzunare, talie, mâneci, fermoare etc. — nu se mai așeza la locul lui. Chestiunea în sine o deprima și dată fiind dispoziția oricum neguroasă, văzu aici un semn rău. Ziua se anunța prost, dar "să sperăm că numai atât.."

În cele din urmă, se rezumă la o rochie elegantă de casă, în culoarea vișinei putrede, cu panglici de atlas, și după ce-și pictă obrazul, se instală în salon. Fulguleț sosi agitată, aducând cu ea un val de aer proaspăt și de tinerețe. Amănuntul condimenta indispoziția Martineascăi, pentru că dacă la Patrick adora tinerețea explozivă în toate manifestările ei, nu același lucru se întâmpla și cu maică-sa. În definitiv, era doar cu zece ani mai în vârstă decât Fulguleț, dar puse alături ai fi zis că le desparte o epocă. Trecu eroic și peste acest moment și după ce dădu câteva dispoziții de gazdă Tanței, o abordă direct:

— De alaltăieri, de când m-ai sunat, trăiesc tot într-o grijă. Ce s-a întâmplat?

Fulguleț arboră o mină neliniștită:

— E vorba de Patrick...

— Mi-am închipuit.

— Tu ce știi despre el?

Clotilda oftă ca exasperată, dar nu-și formulă gândul: "Doamne, măcar dacă m-ar scuti de fariseisme! De când o cunosc e falsă și ipocrită! Mai mult decât mine, știe totul despre fiu-său. Ce mai vrea?!"

— Ce să știu? Își deschise palmele. M-a anunțat alaltăieri dimineața, prin telefon, că trebuie să plece de urgență la Timișoara unde l-a trimis șeful lui și că va lipsi câteva zile. Nici n-a mai trecut pe acasă, a plecat cu ce era pe el.

— Nu ți s-a părut curios? El, atât de pedant în ținută!

— Am înțeles că e caz de forță majoră. În afară de asta, Băiatul are totdeauna bani la el, și doar n-a plecat în deșert. Intră în primul magazin și își cumpără ce are nevoie.

Încerca să-și păstreze calmul, să sugereze indiferența vizavi de un fapt minor, dar, avea să constate Fulguleț cu satisfacție, dacă obrazul și vocea o ascultau, nu același lucru se întâmpla cu mâinile, la care Clotilda nu se gândea. Își înfipsese degetele în brațele fotoliului și unghiile lungi zgâriau cu înverșunare țesătura.

— La asta nu m-am gândit, declară Fulguleț senină. Oricum, e prima oară când procedează așa.

Bătrâna surâse cu o nuanță de malițiozitate:

— Tot pentru prima oară își ia serviciu. Nu cred că există vreun motiv ca să ne neliniștim.

— Te-a sunat de la Timișoara?

— Nu, dar trebuie să știi ceva. În relațiile dintre noi nu există constrângeri sau obligații plictisitoare. Amândoi suntem liberi și ne-am promis ca faptele noastre să fie sincere.

— "Fapte sincere"... N-am mai auzit expresia asta!

— Adică, să nu facem nimic din ceea ce nu avem chef într-un moment sau altul. Fără acte convenționale.

— Ciudat!

— Probabil, când privești lucrurile pe deasupra, însă gândește-te ce valoare și semnificație capătă un gest mai puțin frecvent și poate că tânjești după el, dar despre care știi sigur, o dată comis, că e pur autentic!

— Foarte original, ricană Fulguleț, doar că pe mine Patrick nu m-a obișnuit cu asemenea subtilități. Chiar când era elev și pleca în vreo tabără,

îi dădeam bani să mă sune în fiecare zi.

— Ești mamă — surâse trist — ai alte drepturi.

— Și tu, ca soție?

— Toate în afară de acela de a-l plictisi.

— Acum, se dumiri mieros Fulguleț, îmi dau seama de ce vă înțelegeți voi așa de bine!... Mă apasă totuși grija...

Părea măcinată de îndoială și scrupule, frângându-și degetele foarte convingător. Martinească îi dădu ghes:

— De vreme ce-ai venit ca să-mi spui ce te frământă, nu văd de ce mai șovăi. Nu sunt o fetiță, poți vorbi fără menajamente.

— E o chestiune... extrem de delicată... Patrick a plecat la Timișoara împreună cu o femeie...

Clotilda simți cum îi pătrunde un stilet în inimă, dar își păstră sângele rece. Fulguleț urmă:

— Oficial, desigur, așa i-a trimis de la serviciu. Fata asta, inventă ea, Anca, e una dintre secretarele șefului.

— Nu găsesc nimic anormal, dar tu de unde știi?

— Sârbu i-a găsit serviciul, a fost coleg de birou cu patronul. Nu mi-a plăcut plecarea asta intempestivă și l-am pus să se intereseze cum stau lucrurile.

— Tot nu înțeleg! Care-i problema?

Pe lângă mâinile neliniștite, vena jugulară care palpita vizibil pe gâtul slăbit îi trăda emoția. Fulguleț înregistră mulțumită amănuntul și continuă, fără a abandona aerul îngrijorat:

— Am luat informații! Femeia e o pacoste, se pare că nimeni nu-i rezistă! Are două sinucideri pe conștiință și nu știu câte case stricate!... Un gen de jucătoare, de colecționară, nu știu ce să-ți spun, dar toată lumea o socotește diabolică. Se spune că ar fi fost Miss Litoral, ori e de notorietate, constănțencele și brăilencele sunt cele mai periculoase cocote din toată țara!

Clotilda o privi cu silă necamuflată și întrebă, uitând că ea însăși îi ceruse sinceritate dură:

— De ce-mi înșiri mie toată mizeria asta?

Fulguleț își presă batista pe ochii uscați:

— Mi-e teamă pentru băiat. Toți l-am răsfățat, a crescut fără să fi dat piept cu viața. N-a cunoscut nici constrângeri, nici împotriviri. Nu-i pregătit să lupte cu un diavol, poate face din el o zdreanță!

— Hm, se pare că nu ai o părere strălucită despre fiul tău! Dar, încă o dată te întreb, cum poți să-mi spui tocmai mie asemenea orori?

Fulguleț declară patetic:

— E fiul meu, Clotilda, și nimeni și nimic nu contează mai mult pentru mine. Iartă-mă dacă te-am rănit, lupt pentru binele lui.

— Și ce vrei să fac eu de vreme ce socoți că sunt atât de lipsită de importanță, încât e în stare să mă uite pentru prima curvuliță, chiar dacă-i zice Miss Techirghiol?

— M-ai înțeles greșit. Tocmai pentru că știu că te iubește și te stimează extraordinar, am venit la tine... Tinerii cad lesne în ispită, oameni suntem, nu sfinți...

Clotilda o întrerupse. Durerea și o aprigă gelozie o sufocau:

— Clar, Fulguleț, ce vrei?

— Să-i dai un telefon și să-l chemi urgent acasă. Pretinde că nu ți-e bine. Să sperăm că răul încă nu s-a întâmplat sau mai poate fi îndreptat.

— De ce nu faci tu chestia asta? Ca mamă, ești mai indicată.

— Ba, dimpotrivă, tu ca soție ai altă greutate, alte argumente.

Martineasca clătină hotărâtă din cap:

— Nu fac așa ceva pentru nimic în lume! Nu vreau să am aerul că-l controlez, adică să comit greșeala cea mai frecventă și cea mai idioată dintr-o căsnicie! Să ne păstrăm demnitatea!

Fulguleț simulă că se prăpădește de uimire:

— Pui amorul propriu mai presus de... de... poate însăși viața lui Patrick?

— Nu fi melodramatică, Fulguleț! Repet, dacă ești atât de îngrijorată, tu, în calitate de mamă, ești îndreptățită să-l cauți. Nu te va învinui că faci Poliție cu el.

Fulguleț o aținti, mușcându-și buzele:

— L-am căutat.

Clotilda tresări cu inima oprită:

— Ai vorbit cu el?

— Da, pe celular. Mi-a zis că mai întârzie câteva zile, poate o săptămână. N-a terminat treaba, s-au ivit cică niște austrieci cu propuneri interesante.

— Și? întrebă cealaltă cu o voce gâtuită.

Fulguleț oftă până în adâncul sufletului:

— Minte! S-a interesat Sârbu la serviciu. Nu există nici un fel de austrieci, el și dama, trebuia să se fi întors demult.

Clotilda închise ochii:

"Nu vreau decât să rămân singură."

*

Emil Mărgescu nu era amator de plimbări. În general, îi repugna orice efort fizic, imensul gabarit făcându-l să prefere poziția așezat sau întins pe pat. Chiar și la serviciu, se ducea uneori, când era cât de cât în bani, cu taxiul, iar peste toate acestea, nu se putea concentra în timpul mersului. Incapacitatea de a desfășura două activități concomitent constituia încă una dintre caracteristicile gămanului.

Fără a ocoli deci motivele, refuză hotărât propunerea Cireșicăi ca întâlnirea lor să se desfășoare într-un "șpațir" la Lacuri, spre marea dezamăgire a fetei. Ea adora plimbările, dar lipsa unui partener o frustra și de această inofensivă plăcere; nu se concepea baladându-se de una singură, unicat pe aleile unui parc, având impresia că toată lumea — mai ales perechi — se uită la ea și o compătimește, intuindu-i spontan problemele: "Uite-o și pe nenorocita asta, nu s-a găsit un singur fraier care s-o țină de mână. Ce-i drept, e și urâtă ca foamea!..."

Până la urmă, împăcară într-un fel și capra și varza, și stabiliră să se vadă în Cișmigiu. Era central, la îndemâna amândurora, aveau și natură, existau și bănci. Deși toamnă avansată și cerul parașuta asupra orașului nori bolovănoși și păcurii, nu era încă frig; se putea zăbovi pe o bancă fără riscul unui guturai, ba chiar cu plăcere. Stabiliră ca loc de întâlnire Rondul Scriitorilor și intrând în parc, Emil aspiră cu voluptate aerul specific autumnal — pământ reavăn, frunze moarte, nostalgie și galoși — pe care firile mai puțin viguroase îl detestă, asimilându-l celui de cimitir.

Ca totdeauna superpunctuală, Cireșica îl aștepta pe băncuța de lângă bustul lui Vasile Alecsandri. Nedeprins cu noua înfățișare a Cireșicăi, ochii gămanului alunecară spre ea. Fata îi făcu un semn cu mâna, și Emil se apropie stupefiat. Nu-și ascunse surpriza "Doamne sfinte, ce pațachină!" și își direcționă arătătorul spre ea, de parcă ar fi vrut s-o arate unui terț imaginar:

— Ce-ai pățit, soro?!

Surâsul fetei, plin de ruj gras, îi descoperi dinții cu strungărețe multe, semănând cu un gard de uluci știrbe.

— Nu-ți place?

— Hm, m-ai cam luat pe neașteptate, și o măsură apăsând pe detalii.

Era "mânjită" rău pe obraz, ca o cocotă de gang de noapte, părul vopsit galben de mămăligă îi accentua smeadul hepatic al tenului, iar ținuta disco, cu geacă și fustă de piele extra mini, cam o palmă mai jos de ovare, voia parcă să demonstreze că în materie de picioare strâmbe, Cireșica putea câștiga orice concurs.

— Interesant, aprecie Mărgescu, dar vezi să nu te agațe ăia de la Moravuri. Dacă te apleci, ți se vede toată instalația.

— Ce-i aia?

— Adică chiloții și tot ce-i în zonă, dacă sunt de-ăia cu sfoară.

Cireșica își strâmbă buzele și ridică din umeri — "ce știe umflatul ăsta despre modă?..." Ea, una, se simțea foarte bine în noua postură, era prima oară când simțea priviri zăbovind asupra ei, n-o să-l lase pe Mărgescu să-i tulbure dispoziția

Își aprinseră câte o țigară și Emil extrase din interiorul hainei, clasica sticluță de buzunar cu alcool. Convențional, fiind convins de refuz, se interesă:

— Consumi o streptomicină?

Spre surpriza lui, Cireșica trase un gât lung.

— Am să-ți relatez lucruri care probabil te vor surprinde, începu Cireșica și după ton, cursivitate, felul în care se rostogoleau frazele, firesc și fără ezitări, Emil conchise că discursul fusese îndelung gândit dacă nu și rostit între pereții discreți ai locuinței. Am însă un principiu, la popă, medic și avocat, ori spui adevărul, ori te duci degeaba.

— Nu-s nici una, nici alta, nici cealaltă, surâse gămanul.

— Nu, dar suntem complici. Com-plici, insistă, la săvârșirea unui act pe deplin îndreptățit, dar a cărui gravitate, în percepția moralei curente, întrece orice ticăloșie.

Ars de nerăbdare, Mărgescu îi curmă vorba:

— Nu te justifica, scumpo, te înțeleg, ești dinainte iertată. La obiect!

Cireșica făcu o pauză, ca dinainte de a se arunca în gol și declară deslușit:

— Vinovați de moartea Monicăi sunt Diana, Dragoș și Patrick!

Cuvintele transmiteau sinceritatea emitentei și greutatea adevărului absolut.

Emil nu era surprins, îi bănuia de mult, iar acum căuta doar argumente și certitudine.

— Ești convinsă?

— Nu trebuie să fiu convinsă. Pur și simplu, știu.

— De ce n-ai spus-o la anchetă?

— Nu-i o noutate că acolo s-au măsluit cărțile.

— Puteai stârni scandal prin presă sau televiziune. Ăia abia așteaptă asemenea cozonac!

Cireșica râse feroce:

— E și sora mea la mijloc, ce zici?

— Pe care o urăști. Flit, altceva!

— M-au oprit considerente de familie. Acum, chiar vorbesc serios. Nu afirm că mă prăpădesc după ai mei, totuși nu m-am încumetat să fac pasul. Am fost conștientă că un asemenea scandal i-ar distruge complet și iremediabil. Pentru ei s-ar prăbuși Universul! Diana, soarele lor, o criminală odioasă, cu sânge rece! Mai ales de tata mi-e milă. Cumsecădenia lui ar fi rănită de moarte!

— Aceleași argumente sunt valabile și acum. Nu s-a schimbat nimic.

— Te înșeli. M-am schimbat eu. Gândul că tăinuiesc o crimă mă apasă infinit mai greu decât acum câțiva ani. Am mai dobândit convingerea că viața mea amărâtă, eșecurile și necazurile sunt nu năpastă, ci pedeapsă de la Dumnezeu pentru că am acceptat prin tăcere să fiu complice la o crimă. Mă căiesc!

Emil nu se putu abține și comentă:

— Punând la cale alte trei...

— Eu nu văd așa lucrurile. Lichidarea acelor bestii nu ar constitui decât o binemeritată răsplată pentru faptă netrebnică.

Emil începu să râdă:

— Buna și strămoșeasca noastră credință propovăduiește iertarea aproapelui. Nu știi Tatăl Nostru?

Cireșica dădu din mână disprețuitoare:

— Zău? Atunci de ce mai există tribunale? Răufăcătorii sunt pretutindeni pedepsiți și nu iertați. Dacă Justiția omenească are dreptul să stârpească răul, de ce nu l-am avea și noi doi?

— Corect.

— ...Oare când am început să ne urâm? M-am gândit mereu la asta. N-aș putea indica o anumită zi, n-am nici un eveniment ca reper. Cred că de pe vremea când Diana încă mai era plimbată în cărucior. La început, a fost un sentiment de frustrare. I se dădea mai multă importanță decât mie, se ocupau mai mult de ea La Vica, gafista familiei și nașa mea, preferința față de Diana se manifesta cel mai direct. Când venea la noi, adică în fiecare zi, prima întrebare era "ce face fetița noastră, o mai doare burtica?" Se știa "fetița noastră" era Diana, în vreme ce pe mine nu mă scotea din Ciorica.. Cu timpul, lucrurile au evoluat în același sens, ba chiar s-au amplificat. Încă din primii ani, Diana a devenit "soarele casei" și trebuie să recunosc că n-am văzut în viața mea un copil mai frumos și mai dulce și... mai ticălos!

Emil strivi țigara sub talpa pantofului, zâmbind:

— Nu exagerezi? Ticăloasă la vârsta aia?

— Îhî! La vârsta aia! Simțise că eu sunt un soi de rușine a familiei, o tolerată cumva, și mă șicana cu un sadism care prefigura multe pentru niște părinți care ar fi știut să vadă cornițele camuflate de pletele blonde. Pentru că asta a fost și este Diana! Un diavol cu chip angelic! Banal, dar nu-i singura banalitate cumplită!

Mărgescu dădu din cap gânditor. Nefericita era un vulcan de otravă, puroiul îi cuprinsese întreaga făptură, galbena invidie îi întuneca ochii. Nimeni nu contestă că ori încotro ai întoarce capul, Satana se plimbă liber pe ulițele omenirii, împrumutând un chip sau altul, dar pe copii îi așteaptă să crească. Ce putea să facă Diana la grădiniță, sau chiar ca școlăriță...

— Știa să-și ascundă isprăvile cu abilitate de adult! Când se simțea neobservată, îmi scuipa în supă, sau răsturna un pahar de vin roșu pe cea mai frumoasă față de masă a mamei, îmi păta cu cerneală și grăsime caietele cu teme pentru acasă, strica ceasurile dând vina pe mine. Odată mi-a sfâșiat, chiar în duminica Paștelui, dantela de la rochița mea de vizită. Spărgea, strica, distrugea, pentru toate numai eu fiind vinovată!

— Ai tăi n-au reacționat?

— Cred că se legaseră la ochi cu bună știință, le intrase în sânge — avem două fete, una frumoasă și bună, cealaltă slută și iremediabil rea —, iar această etichetare devenise axiomă... Diana s-a plâns mereu că o spionez. Aici, nu minte. Pe măsură ce treceau anii, am devenit mai închisă și, în paralel, am început s-o spionez. Îi pândeam toate mișcările, pot spune că nu-mi luam ochii de pe ea, trăgeam cu urechea când vorbea la telefon, ajungând până la indiscreții de slugă. Mă uitam pe gaura cheii să văd ce face în odaia ei, ba chiar și în baie...

Mărgescu, refuzat cu un gest hotărât de Cireșica, mai luă o înghițitură de alcool.

— Antipatic obicei și, fără supărare, nici ei nu-i făcea plăcere să-ți simtă mereu răsuflarea, chiar și pe scaunul de wc. În fond, ce urmăreai?

Fata zâmbi, înduioșată de amintire:

— Voiam să-i surprind secretul. Eram convinsă că deține o taină, un talisman, o procedură magică, un descântec, pentru cucerirea inimilor cu o singură privire, cheia succesului! Voiam să-i fur acest secret și s-o imit. Nu știam pe atunci că taina nu are cheie, e un dar divin cu care te naști fără să miști un deget. Te iubește toată lumea pentru simplul fapt că exiști. Și tot din același motiv poți fi detestat sau, mai inofensiv, dar la fel de dureros, tratat cu o nemiloasă indiferență.

Cireșica aruncă țigara și își cuprinse tâmplele pe care Emil le bănuia fierbinți, între palme:

— Asta n-am să pricep niciodată! Când Dumnezeu îți pune în traistă cât nu poți duce, când ai tot ce poate ferici o ființă, cum de nu devii generos? Cum se poate ca inima să-ți băltească doar păcură, perfidie și sadism?!

Mărgescu se strâmbă ca în fața unei prostii monumentale:

— De unde-ai scos-o că oamenii frumoși sunt și buni la suflet? Asta doar în basme!... Aș zice chiar dimpotrivă! simți el nevoia să completeze.

— De ce? întrebă fata cu un soi de exasperare în glas. Când ai totul la picioare, când nu-ți lipsește nimic, ce mai vrei?!

Gămanul rânji:

— Dracu' să-i ia, nu e cazul cu noi, la ce să ne mai batem capul?

— De ce? repetă Cireșica în neștire, și o lacrimă i se scurse neagră pe obraz.

Mărgescu i-o șterse amabil:

— Vezi că te mânjești toată!

— Mi-ar trebui mult ca să-ți înșir toate mizeriile pe care le-am înghițit, dar apropo de sadism și fire perversă, simt nevoia să-ți relatez cea mai dureroasă întâmplare dintre toate și care m-a marcat definitiv. Eram în anul III de facultate, iar Diana o puștoaică, într-a XI-a de liceu. Pe atunci, aveam veleități de poetă și frecventam un cenaclu literar, Alexandru Macedonski. Acolo, la una dintre ședințe, l-am cunoscut pe Ionuț, care se visa mare romancier. Era student, ca și mine, dar la altă facultate, la Fizică Atomică.

Emil o privi cu coada ochiului. Chipul fetei se luminase, părea în extaz.

— Trebuie să-ți spun că-i singura mea amintire despre un bărbat. Lung, mai ales din cauza slăbiciunii, avea pieptul intrat, o figură tipică de student tocilar și, în general, un aspect famelic, antisport. Genul care, dacă-i aruncai o minge, se ferea cu palmele ridicate ca nu cumva să-l lovească; nimic, dar absolut nimic din atributele modelului de bărbat propus de anii noștri. Eram amândoi urâți și lipsiți de succes și cred că asta l-a determinat să se apropie de mine. Întâi așezându-mi-se alături, apoi — fiind însă de o timiditate frizând infirmitatea, i-au trebuit două luni până să-și ia inima în dinți — începând să mă conducă până la metrou...

Emil oftă neauzit. În ritmul ăsta, fata se putea întinde cu povestea până diseară, iar lui începuse să-i fie foame. Simțea însă că n-o poate întrerupe, intuind că nimeni până acum, poate doar Dumnezeu, îi auzise vreodată confesiunea.

— După cum îți poți închipui, fiind primul bărbat din viață care-mi acorda atenție, m-am îndrăgostit de el din prima săptămână. Și tot atunci, s-a întâmplat o minune! Dintr-o dată, l-am văzut frumos, superb! Ochii lui prea mici au devenit înstelați, pieptul scofâlcit — blazon de noblețe, căci conții și marchizii de odinioară, subțirei și grațioși nu semănau a halterofili, gestica dezordonată scăpată de sub control — o vioiciune organică. Pentru începutul de calvitie, găsisem alt eufemism: frunte de gânditor, de intelectual de rasă...

— Simptome clasice, aprecie gămanul ca să nu tacă.

— ...Au început filmele, concertele, plimbările în doi. Îi recitam poeziile mele sau din clasici, el îmi povestea romanul pe măsură ce-l scria. O, Doamne, cine se mai măsura cu noi? Eram, vezi bine, sortiți unul altuia pentru că, în afară de sentimente, exista și o rarisimă corespondență spirituală, cel mai sigur liant între doi oameni. Ajunși în faza jurămintelor, am hotărât să ne căsătorim. Ionuț termina studiile în anul acela și cum avea o garsonieră moștenită de la bunică-sa, nu exista nici un motiv să amânăm

evenimentul. Firesc, azi îmi dau cu pumnii în cap pentru acel "firesc", l-am dus acasă, să-l prezint familiei.

Emil răsuci brusc capul spre ea. Intuia vag ce se întâmplase, dar se abținu de la orice întrebare sau comentariu.

— Ai mei l-au primit frumos, nu pot să zic, și chiar dacă Vica a gafat ca de obicei — "Ei, domnule, dar știu că te-ai lăsat așteptat!" —, lucrurile au decurs bine și toată lumea se simțea mulțumită...

— Acum probabil că intervine Diana, presupuse Emil cu un râs fără nuanțe.

— Ai ghicit! Stabiliserăm o întâlnire la mine acasă, dar fiind reținută la facultate, am telefonat că întârzii. Trebuia să răspundă Diana. "Nu zăbovesc mult, i-am spus, roagă-l să mă aștepte..."

— Ce s-a întâmplat?

Cireșica hohoti și gămanul nu înțelese dacă râde sau dacă plânge.

— S-a ocupat nițel de el — nu se face să lași musafirul singur —, și în doi timpi și trei mișcări l-a isprăvit! Ca să fie sigură că-l aduce la stadiul de incurabil, i-a acordat vreo două sau trei întâlniri și i-a îngăduit probabil să-i sărute mâna. Pe scurt, în câteva zile, Ionuț al meu s-a transformat în alt om. Pe mine m-a uitat ca pe o haină veche și s-a transformat, ca sub acțiunea unei baghete magice, în câinele umil și umilit al Dianei. La câte l-a supus bestia asta, cum l-a terfelit și cum și-a bătut joc de el, nu-ți poți imagina!

— De unde știi amănunte?

— Mi le-a povestit chiar el, ulterior, plângându-mi pe umăr. Dar indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l mai puteai desprinde de poarta liceului. Pentru că nu-i permitea să o însoțească, o urma de departe, iar ca suprem privilegiu acordat, accepta ca Ionuț să-i facă toate temele, probleme de matematică, hărți, alte desene, ce mai, toate temele...

— La nici șaptesprezece ani! se miră Mărgescu. Promițătoare puștoaica!

— Îți dai seama ce-i poate pielea? Câți draci și de ce soi zac în ea?

— Ce s-a întâmplat până la urmă?

— După ce s-a făcut în fața colegilor cu fraierul prins în laț — un inginer, nu un papă lapte! —, s-a plictisit de el chiar și în postura de sclav și i-a dat papucii. Cum Ionuț nu se lăsa dus, l-au pus pe goană cu pumnii doi vlăjgani care suspinau după Diana...

— Mai departe? S-a întors la tine?

— Și-a cerut iertare, dar nu s-a mai întors. Eu l-aș fi primit... A preferat să dispară, și de-atunci n-am mai auzit nimic de el... Își ridică ochii spre

Emil: Nimeni nu s-a mai ocupat de mine. De ce a vrut Diana cu tot dinadinsul să-mi distrugă viața? De ce mi-a nimicit cu ferocitate unica, UNICA mea șansă, din întreaga mea existență amărâtă?!

— Poate ca să-și demonstreze forța de seducție...

— Aiurea! De la doisprezece ani avea la picioare omagii și flori, colegi și chiar profesori îndrăgostiți de ea, bărbați bine de toate felurile! Pentru ea, Ionuț nu reprezenta mai mult decât un pârț! Ei bine, nici pe ăla nu mi l-a lăsat...

— Familia ce-a spus?

Cireșica se schimonosi, arborând cu glas mieros o mină de mironosiță. O imita pe maică-sa:

— "Ce-i vinovată biata fetiță c-au iscat-o ursitoarele ca pe o zână? Așa era tușa Elencu, sora bunicii voastre! Ce miere și lipici avea femeia asta! Toată garnizoana din târg era îndrăgostită de ea! Fără să miște un singur deget, trăgeau bărbații la ea, ca ursul la zmeură. Așa se nasc unele muieri cu darul ăsta, așa s-a brodit și Dinuța noastră..."

— Inconștienți, mormăi ca pentru el Emil. Deși, ce-ar fi putut să mai facă?!

— Voit inconștienți, scrâșni Cireșica, iar ea — o bestie apocaliptică! De atunci, o urăsc de moarte! MOARTE, dar nu înainte de a-i pricinui suferință, durere! Nimeni și nimic nu m-ar putea determina să uit ce mi-a făcut.

— Te înțeleg.

Fata rânji:

— Dacă s-a purtat așa cu mine, sora ei, ai să înțelegi și mai bine că a fost posibil să se comporte monstruos cu Monica... Dar ce-ai, nu ți-e bine?

Emil dădea vădite semne de neliniște, iar pe față îi curgeau șiroaie de sudoare. Cireșica îl simți aproape de panică.

— Iartă-mă, fetițo, stăm aici de aproape trei ore și dacă nu mănânc ceva, leșin.

Fata se sperie:

— Iartă-mă, de ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Voiam să aflu mai repede ce s-a întâmplat cu Monica. Te-aș ruga să nu amânăm, să ne vedem tot azi.

— Unde? La mine nu se poate...

Stabiliră să se întâlnească spre seară, acasă la Emil, unde puteau vorbi în liniște. Cecilia se ducea la un concert, iar mama, bătrâna doamnă Mărgescu,

nu conta.

Se despărțiră, luând-o în direcții diferite. Cireșica se îndreptă spre ieșirea din Bulevardul Elisabeta. Își bâțâi ostentativ șoldurile și, ițite din minijipul exagerat de scurt, picioarele, cocoțate nesigur pe tocuri foarte înalte, desenau un ou perfect. O cătană în permisie o ajunse din urmă. Aruncă o singură privire spre chipul fardat ca o paiață și se interesă scurt:

— Cât?

Fata amuți de emoție — nici n-ar fi știut ce să răspundă — și grăbi pasul. Se simțea încântată.

*

De obicei, după ce supraveghea micul dejun al bătrânei și o ajuta să-și facă toaleta de dimineață, Ioana era liberă cam vreo două-trei ore în care fie se îndeletnicea cu activități mai delicate, cum era curățatul bibelourilor scumpe din vitrină sau expuse pe diferite suprafețe plane, fie pleca la supermarket, după cumpărături mai simandicoase, piața ordinară intrând în atribuțiile Tanței, fie se retrăgea în odăița ei și își făcea lecțiile de spaniolă. Toate acestea doar dacă Martineasca nu pretindea să-i țină companie.

În dimineața aceasta însă, Clotilda nu avea poftă de nici un fel de tovărășie. O noapte de nesomn o epuizase și dacă arăta jalnic de ridicol când se căznea cu exces de fard să camufleze ravagiile vârstei și ale bolii, acum, fără urmă de machiaj (tot n-o vedea Băiatul), te băga de-a dreptul în sperieți. Era aidoma unui cadavru care încă mai vorbește.

Ioana înregistră cu satisfacție sadică efectul dezastruos al vizitei lui Fulguleț din ajun. Făcea parte dintre tinerii duri care refuză bătrânilor, și în primul rând celor avuți, dreptul la viață. Indiferent care ar fi fost sorgintea bunăstării lor materiale, considera nedrept și indecent ca niște ruine inutile societății să se lăfăie în belșug, în vreme ce oameni tineri sunt lipsiți de un minimum necesar pentru existență, trebuie să trudească și să asude precum ocnașii, pentru ca abia la patruzeci de ani să nu mai plătească rate la casă sau cârpind mereu o mașină second hand.

Îndreptându-i perna și pledul, o anunță că se duce în oraș să plătească telefonul, după care se va opri la supermarket să facă o provizie de detergenți, Carpetin, Pronto și ce mai lipsea de prin gospodărie. Bătrâna dădu din cap absentă și îi făcu semn să plece cu degetele pe care inelele jucau.

— Nu, n-am nevoie de nimic și, oricum, e Tanța aici. N-ai să lipsești o veșnicie...

Tanța urmări de pe geamul din bucătărie cum silueta dreaptă, cam țeapănă a Ioanei se îndepărtează, făcu focul mic la oale și ștergându-și instinctiv mâinile uscate în șorț, intră în casă. Ciocăni de fason în ușa dormitorului, căci apăsă concomitent pe clanță. O întâmpină vocea iritată a Martineascăi:

— Tot n-ai plecat?!

— Eu sunt, coniță...

— Tu ce Dumnezeu mai vrei?

— Cum să vă spui... Eu nu vreau nimic, doar să vă spui ceva... Am zis că e bine să știți...

Clotilda se răsuci cu fața spre femeie. Ațipise după plecarea Ioanei vreo zece minute și constată că perna era din nou udă. Plângea și în somn, oricât și-ar fi repetat că e femeie în toată firea, că, în sinea ei, chiar dacă înlătura imediat gândul, se așteptase ca la un moment dat Băiatul să poftească la sâni obraznici și dinți fără carii, că asta nu presupunea în mod obligatoriu s-o și părăsească. Nu există cuplu să nu cunoască adulterul și așa se petrec lucrurile între oameni tineri, de aceeași vârstă, ce să mai vorbim când există diferențe!

Când se căsătorise cu Patrick, deșteapta de Luiza o avertizase că semnează o poliță în alb viitoarelor suferințe. De parcă Clotilda nu trăise între oameni, ci între sfinți, nu văzuse destule, ea însăși fiind la un moment dat subiect într-un clasic triunghi conjugal! ! Totul — leitmotiv — era să nu afle, să nu știe... Acum știa cu certitudine, dar se va preface că nu știe. Era dinainte iertat, căci fără el nu putea trăi. "Dă Doamne, se ruga, ca acea femeie, indiferent cine o fi, să nu-l împingă la despărțire. Să nu-l vrea cu inel..."

— Mă auziți?

— Da... Ce trebuie să știu?

Deși erau singure în toată casa, Tanța luă un aer conspirativ, scăzând instinctiv glasul:

— Alantă seară, numai ce isprăvisem de tăiat la salata de biof să-i pun mâine, cum ar fi ieri, doar maioneza...

Clotilda o repezi:

— Lasă poveștile!

Tanța o privi descumpănită. Habar n-avea că există pe lume și verbul a sintetiza, iar dacă vrei să priceapă creștinul, trebuie să-i spui de-a fir a păr totul. Încercă s-o ia totuși pe scurtătură:

— Când am intrat în casă, am băgat dă seamă că ușa de la birău era dășchisă și să auzea așa, ca la o forfotă. Mă apropiai pisicește, n-auzeam io prea bine că și lăsasem apa să curgă în ghiuvetă ca o proastă. M-am uitat și eu prin crăpătura ușii și văzui...

— Ce?

— În birău iereau Domnișoru' și cu aia.

O detesta pe Ioana — "o sărăcană fandosită, parcă n-ar lucra și ea tot la stăpân" — și, instinctiv, evita să-i pronunțe numele.

— Care aia?

— Fata asta, Ioana...

Clotilda aștepta crispată. Începuse să se gândească la tot ce-i mai rău.

— Ce făceau?

— Spionau, spuse femeia închizând un ochi. Spionau la cufărașul de fer din spatele tabloului cu fetița. Era dășchis și scotoceau înlăuntru... Era plină masa de hărțăloage, tot soiu' de hârtii, ce știu eu ce... Vorbeau încet, se cunoștea că fac treabă p-ascunselea...

Martinească șopti gâtuită:

— Și mai departe?

— Asta nu pot ca să știu. Mi-a fost frică să nu dea apa afară din ghiuvetă și m-am întors în bucătărie... Am zis să vă zic, mănânc pâine din mâna dumneavoastră.

Clotilda încercă să se ridice în capul oaselor:

— Ajută-mă să mă scol...

Trebuia să vadă ce se întâmplase în birou. Cum izbutiseră să deschidă casa de bani, Patrick nu cunoștea cifrul... Ce căutau? Făcuseră cârdășie ca s-o jefuiască?... Dumnezeule, Ioana ca Ioana, o necunoscută, dar Patrick? Băiatul adorat, hoț? Un hoț netrebnic care s-o fure tocmai pe ea, pe Mami...

Zdrobită, răvășită, cu genunchii moi, neascultători, sprijinită de brațul Tanței, ajunse cu greu în birou.

*

Diana se gândise la toate. Lucrurile nu mai puteau fi amânate, s-a intrat în faza — ne mișcăm contra cronometru, care pe care! Va câștiga cel mai

rapid, mai abil și mai hotărât. În competiția cu Dragoș, n-avea de gând să piardă.

Tentativele lui Doru Pavel de a o tempera ("poate că totuși a vrut doar să te sperie, nu are intenții criminale..." sau "să anunțăm totuși Poliția, în definitiv asta e misiunea lor, să ne apere...") eșuaseră lamentabil, Diana izbucnind în dureroase hohote de plâns: era singură la necaz, n-avea suflet de nădejde pe care să se rezeme, simțea deja răsuflarea morții și nu exista nici un cotlon unde să se ascundă! Degeaba se fălea Doru c-o iubește, uite că la greu, dă bir cu fugiții...

Tânărul o asculta neputincios, cu inima zdrobită. Nu fusese la viața lui un îngeraș ba chiar a nimerit la un moment dat într-un anturaj de răufăcători, făcuse și ceva pușcărie într-o poveste cu droguri, dar moarte de om nu săvârșise niciodată. De altfel, doi ani de recluziune îi băgaseră mințile în cap și n-avea de gând să recidiveze. Noroc că fusese foarte tânăr, avea liceul terminat și, după eliberare, izbutise să intre la Academia de Teatru și Film. Considerase, și chiar așa simțea, că a început o viață nouă, din cea anterioară rămânându-i ca amintire doar cicatricele care-i însemnau figura și trupul, și faptul că știa să-și folosească pumnii.

— Te implor, nu te supăra, dar indiferent de motivație, o crimă rămâne o crimă! Nu-i ceva simplu, nu-i o partidă de biliard, nimerești sau nu gaura. Trebuie cumpănită orice mișcare și totodată trebuie să-ți asiguri retragerea. N-avem voie să subestimăm Poliția, crimele rămase nedescoperite le numeri pe degete și mă întreb ce șanse am avea să nu fim prinși? Pe urmă, nu mă îndur nici să-l las pe bietul Paulică să intre în belea, să umfle nevinovat vreo douăzeci de coți...

Paulică, recuziterul teatrului, era un tânăr sfrijit, cu un aer de zăpăceală care-l făcea simpatic. Student la Drept, la fără frecvență, spera să devină mare avocat, "cu mașină babană, schimbată la doi ani".

— Paulică nu va păți nimic, decretă actrița, pentru că, fiind nevinovat, nu se va putea reține nimic împotriva lui.

"Și dacă nu sunt de acord, ce faci?" gândi Doru, dar nu avu curajul să formuleze întrebarea cu glas tare.

Planul urzit de Diana era în aparență extrem de simplu. Dragoș își va da obștescul sfârșit pe scenă, visul oricărui actor, și gândind asta rânjise cu cinism, și mâine, chiar la finalul premierei cu Odobescu.

Piesa aparținea unui tânăr autor. Fascinat de soarta, personalitatea cunoscutului scriitor și de anvergura personajelor care-i mobilaseră

existența, îi dramatizase viața, punând accentul pe aspectele mai puțin accesibile marelui public. Când spui Odobescu, gândești Pseudokinegheticos și cam atât! Fără a dăuna imaginii distinsului intelectual, autorul îl coborâse de pe soclu, umanizându-l, neferindu-se să aducă la lumină cele "două funeste însușiri ce-i dăduse o zână vrăjmașă: inima prea vulnerabilă și nemăsurata poftă de cheltuieli", după cum se exprima un contemporan. Îndrăgostit pătimaș la șaizeci de ani de Hortensia Racoviță, o femeie cu treizeci de ani mai tânără, profesoară de Geografie ("ființă fără inimă și conștiință... adevăratul mormânt al inteligenței, al iluziilor, ba chiar și al vieții mele"), respins și umilit de aceasta, marele scriitor căzuse într-o adâncă depresie. "Dezgustului de viață, așa cum glăsuiește scrisoarea de adio, patimii nenorocite pe care toți o cunosc", nu-i găsise decât o singură soluție: moartea, "cea mai mângâioasă odihnă pentru mine..." În piesă, la finalul actului trei, după ce își așterne ultimele gânduri, explicându-se posterității, Odobescu își provoacă sfârșitul înghițind o doză de otravă.

Ideea Dianei părea realizabilă, și Doru își amintea că mai auzise de unul sau două cazuri similare, când actorul care, respectându-se rolul, trebuie să moară pe scenă, moare cu adevărat, prin înlocuirea unui element de recuzită anodin, cu un altul eficient. Astfel, Doru urma să substituie lichidul inofensiv pe care Odobescu, interpretat de Dragoș, și-l toarnă dintr-o carafă cu apă pentru a înghiți câteva pastile, cu "Verde de Paris". Diana avea otrava. Acum câțiva ani, pivnița le fusese invadată de șobolani. În timp ce Paulică va pregăti recuzita pentru actul trei, dar după ce va fi umplut carafa cu apă, va fi solicitat la poartă de un telefon urgent pe care îl va da chiar ea și care, în lipsa apelantului, va fi calificat drept un banc prost. Se vor scurge astfel câteva minute, timp suficient pentru ca Doru să toarne otrava peste apa din carafă. Având un rol episodic în piesă, prezența lui Doru în teatru nu va surprinde pe nimeni, iar ea, Diana, nedistribuită și fără repetiții în ziua respectivă, nici nu va călca pe la Arlechino.

— Și după aceea? se interesă Doru cu o voce gâtuită.

Actrița ridică din umerii superbi, brăzdați de două bretelițe extrem de fine, așa cum avea la toate cămășile de noapte destinate așternutului împărțit în doi:

— După aia, a noastră-i viața! Ești un amant uluitor și cred că am început să țin la tine.

Doru Pavel îi sărută amândouă mâinile cu ochii umezi de recunoștință.

— Pe mâine, deci...

Diana își trecu vârful limbii peste buze. Era ascuțită și roșie, ca o acadea. Dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostit, ar fi comparat-o cu limba despicată a unei vipere.

— Mi-e dor de tine! Ia-mă în brațe!

Năpădit de un val de patimă, Doru se năpusti asupra ei. Diana gemu dulce.

*

"Trebuie să ne calculăm mișcările ca la șah, să excludem posibilitatea oricărei gafe", obișnuia să afirme în zilele acelea Fulguleț, deși nu atinsese în viața ei nici un eșichier. Cu respectivul motto în minte, se întâlni cu fiu-său la hotelul unde acesta locuia provizoriu. Găsi un Patrick destul de deprimat. Îl urmărea o senzație acută de nesiguranță, și rupt din cotidianul lui, nu reușea "să se găsească", de parcă ar fi trăit existența altcuiva. Se plictisea vârtos, avea tot timpul impresia că în vreme ce el stă claustrat între patru pereți, cine știe ce evenimente importante se petrec; îi lipseau și ceasurile petrecute la Clopoței, anturajul, exercițiile fizice, altele decât un-doiul practicat de babalâci pe covorul camerei.

Maică-sa, prefăcându-se supărată, încercă să-i insufle curaj:

— Ce-i blegeala asta pe tine?! Pentru numele lui Dumnezeu, ești bărbat în toată firea, vrei să-mi spui că tânjești de dorul Martineascăi?!

— Nu-i vorba de asta... Mă simt dezrădăcinat și am început să mă îndoiesc de toată combinația. Parcă mi-aș fi pus cap sănătos sub Evanghelie! În fond, ce-mi lipsea?!

Fulguleț, nervoasă, țipă, ceea ce nu i se întâmpla decât arareori și numai cu Ioan Sârbu:

— Nu mă enerva, Patrick! Auzi, ce-i lipsea?! Asigurarea pe viață, asta-ți lipsea! Ce te faci dacă mâine Clotilda închide ochii, că după cum am văzut-o, mult n-o mai duce! Aștepți să-i vină neamurile să te ia cu fărașul? Să te azvârle din casă ca pe niște ciubote găurite?

Patrick își astupă ostentativ urechile:

— Încetează, mi-ai mai spus de o mie de ori ce o să se întâmple cu mine! Mulțumesc de perspectiva luminoasă!

— N-am mai pomenit asemenea znamenie de om! se lamentă maică-sa, adresându-se de astă dată unui martor invizibil. L-a dăruit Dumnezeu cu toate însușirile, chipeș ca un arhanghel, sănătos și voinic, prost nu, cult, strălucitor în societate, toate bunătățile într-o singură traistă, dar uite că nu-și cunoaște interesul! Timpul trece, nu se uită la ceas să vadă dacă ți-ai isprăvit tu afacerile, ori ba.., nu stă după tine...

Patrick sări în picioare și reteză de câteva ori odaia, dar n-avea unde să se plimbe și se așeză din nou, încălecând un scaun:

— Atunci să le isprăvim dracului odată, că m-am plictisit de colivie! De cinci zile admir de după gratii lumea și natura!

— Gata! îl liniști Fulguleț, azi te întorci acasă. Tocmai de asta am venit, ca să te pregătesc. Alaltăieri, am fost la Clotilda...

— Mi-ai spus! Ce-ai făcut acolo?

Maică-sa râse. Râsul ei nevinovat care-i înșela pe mulți:

— I-am aplicat tratamentul. Faza a doua. Chipurile, voiam să mă sfătuiesc cu ea și să acționăm împreună ca să te scoatem din ghearele unei femei fatale.

Patrick o cercetă speriat:

— Nu crezi că ai exagerat?

— Trebuia s-o dinamităm cumva! Stai să-ți povestesc...

Îi reproduse cu lux de amănunte discuția, interpretând pe rând — mimică, gestică, tonalitate — replicile ei și ale Clotildei.

Era atât de mare contrastul între figura drăgălașă, încă proaspătă, cu gropițe de fetiță, și cinismul relatării, încât, pe moment, Patrick uită că aceea care povestește cu grimase e maică-sa și se înfioră de silă.

— Nu merita totuși să fii atât de crudă. Bănuiesc că suferă îngrozitor.

În ochii mierii ai maică-sii se aprinse o flacără feroce:

— Plătește pentru că n-a fost mai perspicace! În situația ei, era obligată să se gândească la perspectivele tale! N-a făcut-o, o face altcineva în locul ei!

— Nu ai vaga impresie că suntem doi nemernici?

— Am afirmat-o răspicat din ziua în care te-ai născut! Nu mă interesează nimeni și nimic pe lume în afară de fiul meu!!!

— Chestie pe care tata încă n-a aflat-o!

— Dacă era mai puțin redus, ar fi înțeles-o singur. A fost norocul lui.

— S-o lăsăm baltă, avem timp pentru remuşcări...

Fulguleț schiță un gest de dispreț:

— Remuşcări?! Acesta este un cuvânt care nu figurează în vocabularul meu și îți interzic să mai gândești în felul acesta! probleme să-și facă baba că a trăit atâția ani contra naturii, folosindu-se de tine.

Patrick tresări. Era prima oară când referindu-se la Clotilda, folosise meschinul "babă".

— Încetează, mamă! La urma urmei, în jocul ăsta am intrat doi! Dacă ea e babă, ce sunt eu altceva decât un pește ordinar?

— Pardon! respinse Fulguleț. Tu ai fost doar un tânăr naiv care s-a lăsat ademenit între gratiile de aur ale unei colivii... Dar n-am venit să ne certăm!

— În regulă! Spuneai că azi mă întorc acasă...

— Exact! Seara târziu, așa, cam spre nouă, când gândurile negre încep să dea asalt. E o oră la care de obicei nu mai speri să vină cel așteptat. Îți va fi atât de recunoscătoare, că-și va pierde capul și va uita să facă scandal. Pun rămășag pe oricât că-ți va cădea în brațe plângând.

Patrick o măsură cu o privire răutăcioasă, dar nu lipsită de admirație:

— Unde ai învățat tu toate chestiile astea? În orice caz, nu în conviețuirea cu Ioan Sârbu cel Drept!

— De dragul tău, aș fi în stare să învăț și papuașa!

— Să continuăm filmul! Aterizez deci pe la nouă și ce zic?

— Ești vesel ca de obicei, prevenitor și așa mai departe, pretinzi chiar că ți-a fost dor de ea...

— Dacă încearcă să mă iscodească? Cum a fost, cu cine?...

— Te faci că nu înțelegi. Nici o vorbă despre Anca! Va fi fericită că o minți, că mai prezintă suficient interes ca s-o minți! Înșiri minciuni numai când ți-e teamă să nu pierzi o persoană.

— Și dacă totuși îmi vorbește despre Anca?

— Nu ți s-a părut suficient de importantă ca s-o pomenești. Cât privește o eventuală relație între voi, o ții cu NU până la Dumnezeu, fără să minți.

— Trăgând linia, ce câștigăm?

— O punem pe gânduri. Îi place ori nu, a primit un avertisment dur, te poate pierde în orice moment. Dacă nu acum, data viitoare!

Patrick rămase pe gânduri:

— Să nu excludem posibilitatea ca ea să renunțe la mine. E o femeie rațională și cel puțin în afaceri, a dovedit că știe să riște, iar când a pierdut, a făcut-o bărbătește!

Fulguleț îl privi fix:

— Dacă renunță la tine, înseamnă că tu ți-ai jucat cartea prost, fiule! Ar fi prima dată când m-ai dezamăgi.

După ce-l părăsi, începu să-și strângă lucrurile. Se simțea nervos și nemulțumit. Îi plăceau lucrurile simple, cu o traiectorie lină și previzibilă, visând încă din copilărie la o viață îmbelșugată, cât se poate de plată și banală, la posibilitatea de a se desfășura într-un lux costisitor. Dintr-o dată, în ultimele zile, totul se complicase îngrozitor, era silit să fie atent pe unde calcă și câți pași să facă. Mai presimțea că nu-i ceva trecător, că belelele vor începe să curgă, răscumpărând cu grindină trandafiriul dolce farniente de până atunci. Cu două femei adânc implicate în viața lui, ca Fulguleț și Ioana, nu te puteai aștepta la liniște. Evenimentele ulterioare aveau să-i confirme temerile.

*

Când pe la șapte seara, Cireșica sună la ușă, Emil se afla în baie. Îi deschise Cecilia care tocmai se pregătea să plece la concert. Își prinsese pe reverul costumului singura ei bijuterie, o camee străbună montată într-un onix și cu patru perle mici, corespunzând punctelor cardinale. Cele două femei se măsurară la fel de uluite. Cireșica nu mai văzuse încă o asemenea dihanie de femeie și, într-adevăr, puține erau ușile — excluzând porțile instituțiilor —, pe care sora gămanului putea intra altfel decât strecurându-se pe o diagonală șerpuită. La rândul ei, Cecilia nu văzuse un exemplar atât de specific de târfă maidaneză decât în filme. Încredințată că femeia s-a înșelat asupra adresei, o întrebă pe cine caută. Cireșica surâse în noua ei manieră, etalându-și dinții rari, mânjiți cu ruj:

— Pe domnul Emil Mărgescu...

Cecilia, consternată, o conduse în salon. Îi venea să plângă (câtă decădere și ce prag de disperare trebuia să fi atins bietul Emil, dacă a ajuns să se culce cu o zdreanță ca asta!) și își aminti înfiorată de prima lui experiență sexuală care trebuie să se fi consumat în aceeași zonă. Dintr-o dată, nu mai avu chef să se ducă la concert, ar fi plâns în camera ei de mila fraților Mărgescu și ar fi adormit răpusă, după două beri îndoite cu vodcă, o descoperire recentă pentru ea și care o făcea să doarmă fără scurtcircuit și fără vise. Realiză însă că frate-său ar fi preferat să rămână singur cu pacostea asta vopsită, de aceea și fixase întâlnirea în zi de concert. Părăsi

deci apartamentul cu lacrimi în ochi și inima strânsă. "Măcar de n-ar lua vreo boală de la ea..."

Emil prepară o cafea la fierbătorul electric și amândoi își aprinseră țigările.

Rotindu-și ochii prin interiorul înecat în jeg, Cireșica surâse galeș:

— Trebuie să-ți spun că mă simt ca acasă.

— Ce vrei să spui?

— Aceeași mizerie, poți ridica gunoiul cu lopata! Cred că noi doi ne-am potrivi în multe privințe.

Privirea se voia ispititoare, trupul descărnat se oferea, și de teamă să nu fie violat, Emil se grăbi să sublinieze:

— Scumpa mea, pentru a întâmpina eventuale neînțelegeri, mă simt obligat să te avertizez că sunt cu desăvârșire impotent. De două cincinale, nu mă mai... deranjează.

Cireșica, deși descumpănită, râse ușurel:

— Ce drăguț! Bărbații nu sunt de obicei atât de sinceri!

— Îți apreciez prea mult prietenia ca să încerc să te păcălesc. Ce-ar fi să-i dai drumul? De luni de zile mă ții pe cărbuni aprinși!

— ...în privința seducției, Diana putea să dea lecții de mică. Poseda această însușire fantastică de a-i câștiga pe oameni încă din prima clipă, de a-i subjuga, de a-i face să-i ciugulească din palmă. Avea de pildă un stil al ei să se facă covrig în brațele viitoarei "victime" și să-l sărute ușurel pe gât, un stil care topea inimile. De aici, dorința de a o imita și începuturile carierei mele de spion despre care ți-am pomenit azi dimineață. Privitul pe gaura cheii era una din sursele mele de informații și, cu timpul, am dibuit locuri de unde o puteam pândi fără să mă vadă. În special după asta mă dădeam în vânt, s-o pot privi când se crede singură. Și am petrecut nenumărate ceasuri veghind sub patul ei.

— Barem ai învățat ceva?

— Pe dracu' ! Ceea ce are Diana în sânge nu se învață cu profesori ori făcând conspecte. Ai sau nu, dar chiar când am înțeles că nu-i vorba de trucuri concrete am continuat s-o spionez, urmărind cum se fasonează la oglindă, închipuindu-se în diferite ipostaze. Dacă mă gândesc azi, la anii adolescenței noastre, îmi vine să cred că mai mult de jumătate din timp,

Diana și-l petrecea la oglindă, iar eu iscodind-o din umbră... Mai toarnă-mi și mie!

Emil zâmbi. Era o diferență între trista figură a Cireșicăi pe care o cunoscuse la Fundația aia a plictiselii, Curaj, șoarece mohorât, căutând ungherele, de o timiditate care părea ireversibilă, și "dama" emancipată din fața lui, pe cât de suspectă, pe atât de inexplicabilă. Parcă voia cu orice chip să scandalizeze.

— Constat că ții la băutură...

— Bunicul a avut vie la Drăgășani. Nici unul din familie nu duce paharul la ureche. La noi la masă, sunt nelipsite solnița și carafa de țuică sau vin... Unde am rămas?... Da! După cum era de prevăzut, după bacalaureat, Diana a dat la Academia de Teatru și a intrat cu brio. Eu îmi pregăteam licența. Între noi se instalase o perioadă de aparentă acalmie, ceva ca un fel de armistițiu. La insistențele familiei, pe care eu mă prefăceam că le ignor, pentru că mi se păreau umilitoare, a început să mă scoată în târg. Mai precis, să mă ia cu ea la diferite petreceri, în excursii, chiar într-un turneu pe Litoral. La început am refuzat, dar ai mei, și mai cu seamă Vica, iremediabila optimistă a familiei, au insistat enorm: "Mai ieși și tu în lume, mai vezi și altceva decât cărți și televizor, nu știi niciodată de unde sare iepurele..." "Parcă spuneai, tanti, că vaca bună se vinde din grajd, nu trebuie scoasă la târg!" "Ei, asta pe vremea lui mam'mare, când fetele ieșeau doar cu mama la biserică și în rest, piguleau la gherghef așteptând pețitori!"

— Mai reticent era tata, pentru că nu vedea deloc cum mi-aș putea găsi eu un partener într-un mediu prin excelență plin de vampe și bărbați răsfățați. Îi era teamă să nu sufăr și mai mult, exilată într-o izolare care s-ar fi produs prin forța lucrurilor. Totuși, am început să ies cu grupul Dianei, toți colegi de Academie și ca să fiu sinceră, extrem de simpatici. Pe atunci, mai aveam naivitatea să-mi închipui că poți schimba cursul destinului și m-am străduit din răsputeri să uit nefericita mea experiență cu Ionuț... Cu ocazia acestor mondenități, pentru mine, am cunoscut-o pe Monica Miclea...

Un ciocănit discret le întoarse capetele spre ușă.

— Da! făcu Emil simplu, fără vreo invitație.

Un glas sfios, nesigur, aparținând unei vârstnice, se interesă de dincolo de ușă:

— Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare, mamă? Sunt obosită și aș vrea să mă culc...

— Fă-mi niște sandwich-uri și lasă tava în sufragerie. Ceva mai multe, că am o vizită.

Pașii se îndepărtară și Cireșica zâmbi:

— Dresură de înaltă clasă! Am impresia că nimeni nu crâcnește în fața ta.

— Nu-i vorba de dresură, ci de un mod civilizat de a trăi la comun. Nici eu nu dau buzna în cameră la mama sau la soră-mea, dacă nu sunt poftit.

Cireșica râse:

— La mine dau buzna peste tine și în closet, dar noi suntem o familie indiscretă... Ți-am povestit toate acestea ca să poți înțelege contextul, cum a fost posibil să intru în posesia unui secret greu, un secret care nu umblă pe toate ulițele... Ai cunoscut-o pe Monica, așa mi-ai spus...

— Firește, altfel nu stăteam noi aici, față în față.

— Mersi, surâse Cireșica. Apropo de Monica, am certitudinea că a fost cea mai desăvârșită ființă din câte mi-a fost dat să cunosc. Prea desăvârșită pentru lumea asta. Și nu o dată mi-am zis că poate și de aceea a strâns-o Dumnezeu de timpuriu. Nu era loc pentru ea aici, îngerii n-au ce căuta pe Terra!

— Absolut de acord, spuse încet Emil. A fost un înger...

— Interesant este faptul că toată lumea observase cât e de desăvârșită dat fiind că cele mai alese calități ale ei nu țineau de exterior, iar Monica nu făcea nici cel mai mic efort de a ieși în evidență. Asta spre deosebire de Diana care nu știe ce să mai facă pentru a concentra întreg jetul reflectoarelor asupra ei. Vezi, Diana "speria" printr-o frumusețe strălucitoare; Monica înduioșa, transmitea cele mai suave sentimente doar privind-o, bunătatea și candoarea care o caracterizau te făceau s-o îndrăgești înainte de a-ți da seama ce se petrece cu tine.

Mărgescu își suflă zgomotos nasul care începuse să plângă:

— Spui lucruri atât de adevărate!...

— Vezi, în acești cinci ani care au trecut de la nenorocire și de când eu știu ceea ce știu, m-am gândit de multe ori la întâmplarea de atunci și la subiecții ei... Rivalitatea dintre Diana și Monica trebuia să se nască în mod fatal! Două ființe foarte speciale care s-au întâlnit pe aceeași felie de viață, având un itinerar comun. Aș sublinia totuși aici un amănunt! Doar Diana percepea existența lor în aceeași zonă drept rivalitate, în vreme ce Monica

privea situația cu o indiferență boierească. Diana era o simplă colegă de Academie, ulterior de teatru, nu încăpea invidie și cred că-i lipsea chiar și spiritul de competiție. Tot ce făcea ea friza perfecțiunea pentru că așa fusese zămislită, iar oamenii urmau doar să-i stabilească locul în top. Dacă aveau timp și chef... Ea își urma oricum și imperturbabil calea...

Ciocănitul discret din ușă se repetă, deci tava cu tartine se afla pe masă.

— Mersi! ridică gămanul vocea, făcându-i semn Cireșicăi să continue. Mai avea chef de băut, vor mânca mai târziu.

— Au terminat amândouă Academia cu notă maximă, deși Diana era încredințată că ea merita locul I în exclusivitate, și au intrat prin concurs la Arlechino. Ca un făcut, destinele lor se țineau de mână, erau la fel de distribuite în roluri "grase", solicitate în aceeași măsură de televiziune și de diverse case de filme. Deveniseră în același timp celebre, iar colegii și publicul se împărțiseră în două tabere, fiecare susținând că una sau alta dintre preferate e cea mai talentată.

— Cert, Monica o surclasa, declară Emil. A fost singura actriță care m-a făcut să plâng.

— Eu spun la fel. Diana e foarte spectaculoasă, umple scena și eclipsează cu simpla-i prezență. Monica nuanța mai convingător, putea fi diversă, fără manierisme, și cu o capacitate de a te lua cu ea, de a-ți părăsi scaunul ca s-o însoțești, să te poarte pe unde poftește în asemenea măsură, încât pierdeai simțul realului. Când juca Monica, puteai într-adevăr spune că le uitai pe toate! Diana susținea că nu face decât să-și transfere pe scenă personalitatea de mironosiță, "belește ochii ăia holbați și se pișă pe ei", iar publicul fraier înghite... Cu o adversară ca Diana, nenorocirea plutea în aer, dar factorul care a declanșat-o l-a constituit o coproducție franco-italo-română, o parodie contemporană după Don Quijotte. Diana și Monica primiseră amândouă propunerea să dea probe pentru Dulcineea. De ce, habar n-am, însă aveau să le dea abia peste trei luni, adică la începutul toamnei. Nu știu eu cât de familiarizat ești cu lumea teatrului, dar...

Emil puse paharul uitat gol în mână pe masă:

— Realizez miza. Fantastică!

— Fabuloasă pentru orice actriță românică! E subiect de vise frumoase. Să joace într-un film made in West, alături de monștri sacri și încă într-un rol principal! De aici până la Holywood, o zvârlitură de băț. Suficient un tun pentru ca după aceea, comenzile să înceapă să curgă! Monica se bucura domol, după cum îi era firea, Diana în schimb, jubila. Era însă o

întreprindere din care trebuia exclus riscul, n-avea altă soluție decât s-o scoată pe Monica din competiție. Mai trebuia acționat și rapid, și în timp concentrat. Pe scurt, a recurs la o soluție diabolică. Dragoș și Patrick i-au fost complici eficienți și devotați.

Fata se opri să-și mai aprindă o țigară. Fuma ca începătorii, cu înverșunare, mai încântați de complexul gestic decât de actul în sine. Privind-o absent, Mărgescu realiză că se petrece cu el un fapt neobișnuit. Timp de o oră uitase că în sufragerie îl așteaptă o tavă cu merinde, mai precis, uitase de foame. Se ridică totuși și o aduse, cântărind din ochi dacă ceea ce preparase maică-sa era suficient pentru doi inși. La vederea merindei, Cireșica începu să râdă înveselită. Auzise de sandwichuri mamut, dar nu văzuse niciodată. Practic, bătrâna tăiase patru franzele obișnuite pe toată lungimea lor și între felii introdusese un frigider complet: unt, jambon, ouă răscoapte, brânză topită, felii de tomate și ce-o mai fi încăput; nu observai până nu mușcai din ele.

— Dintr-unul din ăsta, eu mă satur trei zile.

— Se vede, răspunse cu indiferență gămanul. Poți, totuși, să te servești cu toată încrederea. Franzela-i de la Gibel, un tip care are cea mai bună pâine din tot Bucureștiul.

El însuși înșfăcă una și-o isprăvi din șase înghițituri numărate în gând de Cireșica. După ultimul dumicat, trase un gât lung de coniac și, satisfăcut, își împleti degetele peste pântecele uriaș. Aștepta continuarea.

— Așa cum îți spuneam, trebuia să se miște repede, aveau doar trei luni la dispoziție...

— Ce-au făcut?

— Au creat toate premisele pentru ca Monica să se îndrăgostească de Patrick.

— De ce nu de Dragoș?

— Ar fi bătut la ochi, Dragoș era "oficialul" Dianei, amănunt de notorietate. În afară de asta, profund cinstită și morală cum era, Monica ar fi respins avansurile amantului unei prietene. Să "sufle" partenerul alteia, iată o faptă odioasă la care nu s-ar fi pretat în ruptul capului... Mai e un aspect! Și Dragoș și Patrick sunt bărbați chipeși cum nu întâlnești prea mulți. Patrick are însă ceva în plus, un ceva greu de definit, un farmec aparte, care-l face de-a dreptul irezistibil. Simți că i-a pus Dumnezeu degetul pe frunte.

Emil surâse blând, maliții:

— Să înțeleg oare că tu ai reușit să te sustragi acestui șarm de esență specială?

— Îmi cunosc lungul nasului, admise fata cu naturalețe. Trebuie să recunosc totuși că nu aș fi rezistat curții pline de gingășie, dar tenace, practic asediului la care a fost supusă Monica. Spre ghinionul ei, era și tare nevinovată, inadmisibil de candidă, la primul bărbat din viață, complet nepregătită să se înfrunte cu un Don Juan de talia lui Patrick.

— Știa că-i însurat?

— Nu, și când a aflat, răul se comisese. Nu mai putea lupta cu propriile sentimente, se afla deja între corzi. Am văzut-o în perioada aceea la un matineu și mi-am dat seama că era iremediabil pierdută.

— De unde știi toate amănuntele astea?

— Ți-am mai spus că mă aflam într-o așa-zisă lună de miere cu Diana Când au început să iasă în patru, mă luau și pe mine pentru ca Monica să se simtă mai liniștită, mai în siguranță. Constituiam un fel de garanție de seriozitate, o asigurare tacită că lucrurile se vor desfășura în mod decent. Doar cine a cunoscut-o pe Monica își poate închipui că mai există astfel de specimene, printre tinerii de azi! Era neprihănită, dezarmată, leală și virtuoasă ca o fecioară din Evul Mediu... Patrick s-a adaptat imediat stilului și a început "s-o iubească" în termenii unui cavaler din aceeași epocă. Flori, mormane de flori, strângeri de mână, dans cuminte, fără tâmple lipite, sărutări caste pe frunte toate sub privirile înduioșate și aprobatoare ale Dianei și ale lui Dragoș, care într-un fel le patronau amorul. Stabiliseră printre altele, că ei le vor fi nași. După plimbări idilice, restaurante și baruri, au urmat evadările pentru o zi sau două în afara Bucureștiului, atunci când o permitea programul de la teatru. Indiferent unde trăgeam, se luau trei camere. Una pentru cuplu, Patrick dormea singur, iar eu cu Monica în alta. După două luni de curte asiduă, au început să rezerve doar două camere. Eu n-am mai fost invitată să-i însoțesc...

Emil scrâșni, frângând țigara între degete. Strivi mucul aprins sub talpa pantofului, fără menajamente pentru covor.

— Cât canalism! Câtă mârșăvie! Cum de-ai tăcut?

Cireșica se strâmbă:

— Ascultă, băiețaș, nu uita că le aveam și eu pe-ale mele, eram și eu supărată pe oameni și pe destin. Ca mine nu mai suferea nimeni și puțin îmi păsa de ce se întâmpla cu alții. Îmi ziceam că dacă la douăzeci și trei de ani e mai gâscă decât o fetiță și mai crede în Moș Crăciun, Feți Frumoși pe cai

năzdrăvani, e treaba ei! Pe de altă parte, aș minți să pretind că n-am intuit ceva murdar la mijloc, dar certitudinea am căpătat-o doar după ce Monica devenise plastelină în mâinile lui Patrick. Ne aflam cam pe la sfârșitul primăverii, pe înserate. Trebuie să-ți spun că acasă, Diana ocupă odăile din spate care dau în grădină. Ferestrele erau deschise, iar Diana se credea singură în toată casa. Eu mă întorceam de la o ședință cretină cu părinții și mi-am dat seama încă din stradă că soră-mea are musafiri. Recunoscusem Toyota lui Patrick și Dacia lui Dragoș. În virtutea inerției — ți-am spus că spionatul Dianei a devenit o a doua natură la mine —, m-am furișat în curte și tupilându-mă sub fereastră, am început să ascult. Tocmai suna telefonul...

— Ce faci? întrebă Dragoș. Tot nu răspunzi?

Diana ridică din umeri:

— E tot Monica. Se perpelește...

— N-am căutat-o de două zile, spuse Patrick. E o chestie care nu s-a mai întâmplat. Într-un fel, am remușcări...

Diana îl repezi:

— Ia nu fă și tu pe sfântul! Vrei să-mi spui că-i prima muiere pe care o faci să plângă după tine?! N-ai mai lăsat pe nimeni cu ochii-n soare?

Patrick clătină arătătorul fără să miște mâna:

— Niciodată deliberat. Nu contest că mi s-a întâmplat să fiu ticălos, dar nu cu premeditare. N-am spus nici uneia te iubesc, fără s-o cred cel puțin pe moment.

Diana luă țigara din mâna lui Dragoș și trase un fum:

— Ei bine, ai făcut-o acum! Și nu observ nici o gaură în cer!

— Sincer să fiu, mărturisi Patrick, mi-e milă de ea. Pe deasupra era și virgină.

Dragoș începu să râdă:

— Uite un privilegiu de care eu n-am avut parte!

Diana îi dădu o palmă ușoară:

— Nu fi măgar! I-ai făcut un serviciu, îi spuse apoi lui Patrick.

Patrick ridică ochii spre Diana:

— Nimic nu-ți poate sta în cale, așa-i?

— În orice caz, nu voi admite să mă împiedic de o balegă ca Monica Miclea! Prefer să crăp în clipa asta, decât s-o ratez pe Dulcineea! E marea șansă a vieții mele! Și măcar de mi-ar lua-o înainte o Pamela Anderson sau

Cindy Crawford, nu c-ar fi mai cucuiete ca mine, dar au atuurile vedetei de peste gârlă! Cine îmi face mie reclamă de milioane de dolari?!

Dragoș își puse un picior peste celălalt, cu eleganța studiată a scenei, deja intrată în sânge:

— Nu trebuie să-mi explici ce înseamnă Dulcineea pentru tine și încă în anturaj pricopsit. E ca și cum mi l-ai plimba mie pe sub nas pe d'Artagnan! Chestia-i cum o scoți din cărți pe Monica! Deocamdată, nenorocita a dansat după cum i-am cântat. Dar mai departe?

Ura, pizma, răutatea întinseră pielea Dianei pe obraji, profilul sugera o felină.

— Patrick trebuie s-o aducă în situația în care să nu mai fie în stare să se prezinte la probe, să nu-i mai ardă de nimic. Pur și simplu să nu-i mai pese! Și-așa, nu-i o ambițioasă, nu va lupta nici acum.

— Practic, cum vezi chestiunea?

— O va copleși disperarea! Va intra în spital, se va spânzura, va înghiți cuie sau se va arunca de la etaj, oricum, va abandona cursa. Sub nici o formă, urlă, nu trebuie să se prezinte la probe!

Dragoș aprecie, fluierând admirativ:

— Ești diavolul în persoană, soro! Vai de cel care-ți stă în cale! Diana râse cu toți dinții:

— Constat că din cauza asta nu mă iubești mai puțin!

— Ba mai și sunt în stare să-ți fiu complice la o chestie a naibii de jegoasă!

— Păcatul să fie al meu.

Patrick se ridică în picioare și trase adânc aer în piept:

— Un act de ticăloșie constituie și el un eveniment! Hai să-l sărbătorim! Propun Flamingo!

— ... Diana a cobit bine, conchise Cireșica. În cele din urmă, Monica s-a aruncat de la etaj. Două săptămâni, poate trei, nu-mi mai dau seama, timp în care Patrick a împins-o pas cu pas în abisurile disperării, a fost mai mult decât putea ea îndura...

Emil, cu obrajii grași uzi de lacrimi, se interesă răgușit:

— Concret, cum a procedat?

— A început s-o ocolească sistematic, abia se lăsa zărit, și atunci pe fugă, și pe măsură ce Monica devenea mai insistentă, nemernicul se arăta

tot mai indiferent, monument de gheață. Spre final, i-a spus verde că a intervenit altcineva în viața lui. Am văzut-o în perioada aceea. Devenise o umbră, nici nu mai putea fi vorba de dat probe. Cred că n-ar mai fi fost în stare să recite nici pe scena grădiniței. De altfel, a și cerut concediu medical.

Mărgescu își suflă nasul zgomotos:

— Îmi amintesc bine perioada aceea. Stătea întinsă pe canapea și privea ore întregi unul și același punct din tavan, iar lacrimile nu se mai opreau. O imploram să vorbească, să spună ce o roade, cum aș fi putut s-o ajut. Plângea lin, ca o icoană, și era mută ca o statuie. Doamne, dacă aș fi știut atunci...

Cireșica îl privi dintr-o parte. Întrebă uscat:

— Ce-ai fi făcut? Răul era deja consumat, și ea îndrăgostită până la disperare, că nimic nu i l-ar mai fi putut scoate pe Patrick din minte. I-ai fi spus că a fost victima unei odioase înscenări menite s-o scoată din competiția cu Diana. Ei și? Ea tot îl iubea. Cred că Monica a fost una dintre nefericitele alea care se dăruiesc cu toată ființa lor doar o dată în viață. Femeia unei singure iubiri.

— De ce tocmai nemernicii au parte de astfel de ființe?

Cireșica rânji:

— E unul din misterele de nepătruns ale Domnului! De ce ne-am nimerit noi, doi monștri de urâțenie?!

Emil declară cu jumătate de gură:

— Eu și soră-mea, dacă am fi băgat mai puțin în noi, n-am fi fost tocmai de lepădat...

De astă dată, Cireșica râse de-a binelea:

— Cine vă împiedică să încuiați frigiderul și să aruncați cheia în gârlă?... Las-o baltă! Acum am să-ți vorbesc despre ultimele momente ale Monicăi.

Emil se uită la ea ca la o nălucă, nu-i venea să-și creadă urechilor:

— Cum?! Adică... vrei să spui c-ai... asistat-o?!

— Da.

Tava se golise — gămanul mâncase toate sandwich-urile, inclusiv cel din care ciugulise Cireșica —, în schimb, ceștile de cafea și paharele cu alcool erau pline. Încăperea se umpluse de fum, dar amănuntul părea să nu-i deranjeze.

— Nu trebuie să te surprindă, explică Cireșica. Când ești la pământ, te agăți și de un puf de păpădie. Pierzând complet controlul, Monica a apelat la mine. Eram sora Dianei, iar Diana era bună prietenă cu Patrick. Ideea ei părea simplă. Trebuia s-o rog pe Diana să intervină pe lângă Patrick, asupra căruia avea oarece autoritate, să-l determine să capete o ultimă întrevedere. Nu cerea nimic mai mult decât să-l mai vadă o dată! Așa i-am devenit confidentă și am petrecut multe ceasuri în preajma ei. În ziua aceea fatidică, mai bine-zis, seara târziu...

— Marți 15 iulie 1995, își aduse aminte Emil.

— Exact. Venisem să-i explic că Diana încercase să-l abordeze, îl implorase în sensul celor solicitate de Monica, se ajunsese chiar la ceartă — susținea perfid soră-mea —, dar Patrick rămăsese neînduplecat, refuza pur și simplu să discute. Monica părea că nu înțelege:

"Doamne, dar nu cer decât o întâlnire. Una singură și în orice condiții..."

"Încearcă să te resemnezi. Pleacă din București, dispari din peisaj pentru o vreme și ai să vezi că te liniștești..."

"Să dispar din peisaj, la soluția asta m-am gândit și eu... Crezi că nu mai am nici o șansă?... Am să mai încerc o dată... Ultima dată..."

— A luat telefonul în poale și a format numărul lui Patrick. L-a sunat pe celular, să nu dea peste Martineasca. Bestia a răspuns, iar eu am ridicat receptorul de la derivația din bucătărie. Am asistat la o discuție pe care n-am s-o uit în veci. Ți-o pot reproduce silabă cu silabă... N-am auzit încă pe cineva sau despre cineva, conjurând atât de sfâșietor, umilindu-se dincolo de orice limite. Iar el atât de nemilos, de trivial și de crud! Am convingerea că textul i-l sufla Diana. Numai ea putea fi atât de crudă!...

"Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar de două zile încerc să te găsesc..."

"Foarte târziu."

"Iartă-mă, dacă te-am deranjat..."

"M-ai deranjat. Tocmai o puneam."

"Scuză-mă... Poți să-mi acorzi cinci minute! Doar atât, jur, cinci minute! E vorba de ceva vital!..."

"N-am timp."

— Monica începuse să plângă în hohote:

"Te implor, Patrick, în genunchi te rog, pentru tot ce-a fost între noi, te conjur! Doar cinci minute!"

"Nu înțelegi, bambina, că n-am timp? Mi-ai întrerupt încălzirea, se enervează dama!"

"Cinci minute, comoara mea! Jur că nu te reţin mai mult... Dacă nu, mă omor! Viața mea contra cinci minute, Patrick! Jur că mă omor!"

Cireșica făcu o pauză. Lăcrima și ea, parcă impresionată de propria relatare:

— Am să-ți redau cuvintele canaliei, ultimele cuvinte pe care le-a auzit Monica, înainte de a închide ochii pentru totdeauna:

"Omoară-te, moluscă infectă! O zdreanță și-un scai ca tine nici nu merită să trăiască! Grăbește-te! Crapă odată și fă-mă fericit!..."

— În secunda următoare, Monica s-a aruncat pe fereastră.

Mușcându-și degetele, Emil reuși să articuleze:

— Unde era Luiza Miclea, vreau să spun bunică-sa?

— De o lună, la băi, la Govora. Habar n-avea de nimic.

Emil apucă brațul Cireșicăi. Fără să-și dea seama, strângea cu toată puterea și fata gemu. Gămanul parcă n-o auzi, îi căuta luminile ochilor:

— Tu de ce n-ai intervenit? De ce n-ai oprit-o?

Cireșica îl măsură cu un sarcasm amar:

— Ți-am zis că eram în bucătărie. Cât timp crezi tu că-ți trebuie ca să te arunci pe fereastră?!

*

Lucrurile se desfășurară punct cu punct, așa cum le preconizase Diana. În pauzele dintre intrările în scenă (tot rolul lui Doru Pavel se rezuma la circa treizeci de replici presărate de-a lungul piesei) jucă table, ca de obicei. Deliberat, îl alesese ca partener pe Păsăreanu, un actor în vârstă, constant iubit de public în toți cei patruzeci de ani de activitate. Omul suferea de prostată, îi era frică de operație, preferând să îndure neplăcerile bolii. Astfel, la fix jumătate de oră, avea nevoie de toaletă. Doru îl urmărise pe ceas și constatase că nu existase abatere. Dacă se întâmpla să-l apuce pe scenă, nefericitul avea în pantaloni, odioasa pungă. În consecință, la opt și un sfert când Păsăreanu se duse la WC, Doru îi telefonă Dianei, comunicându-i scurt: "Suni la nouă fără un sfert fix, exact peste jumătate de oră. Fii foarte atentă!"

Și într-adevăr, la ora indicată, Păsăreanu se ridică de pe scaun cu veșnicul lui zâmbet jenat, completat de autoironia "mă scuzi, mon cher, mă duc la dans". În același moment, Diana sună la Poartă și cu glas prefăcut îl solicită pe Paulică, recuziterul. În vreme ce cei doi lipseau, Doru turnă în cana de porțelan o doză zdravănă de Verde de Paris. Manevra se desfășură rapid și fără accidente, recuzita pentru actul III, fiind deja pregătită de conștiinciosul Paulică.

Când acesta se întoarse de la telefon, îl găsi pe Pavel și pe Păsăreanu continuându-și partida. Îl necăjea apelul primit, încredințat fiind că Hildegard, iubita lui din Austria, încearcă să ia legătura cu Bucureștiul și nu izbutește.

Doru fu chemat apoi în scenă, își făcu numărul în câteva minute și se întoarse. Reluă partida, dar mintea îi era în cu totul altă parte. Ar fi vrut să fugă, să se refugieze lângă Diana și să nu asiste la finalul piesei. Gestul ar fi atras însă atenția prin neobișnuit. Îndrăgostit pătimaș de meserie, Doru, indiferent că era vorba de repetiție sau spectacol, sosea primul la teatru și pleca ultimul. Aruncă zarurile. Șase-șase! A treia sau a patra oară. Era în mână. Să fi fost ăsta un semn?

Publicul îl urmărea cu sufletul la gură. Fără îndoială că Dragoș Mateiescu era un mare actor, dar parcă în Odobescu, se întrecea pe sine însuși, și chiar colegii din culise, tulburați, simțeau că în seara aceea, Dragoș juca atins de aripa geniului. În timp ce-și așternea, în clasica scrisoare a sinucigașului, mesajul către posteritate, spectatorii își rețineau respirația, se auzeau suspine. Pretutindeni se vedeau batiste, și Dragoș avea impresia că sala se umpluse de fluturi albi, cu aripile pleoștite. Cu gesturi măsurate, desfăcute, menite să sporească tensiunea momentului, își turnă "apă" în pahar și luă pastilele, una câte una. Se gândi la similitudinea de situații, amândoi, și actorul și personajul interpretat bolnavi, răpuși de dragoste. Doar că el, Dragoș, va închide ochii la câteva secunde după femeia netrebnică. După Diana. Vor pleca în iad, ținându-se de mână. Duse paharul la gură și înghiți lung.

Un răcnet de o sinceritate absolută sfâșie liniștea din sală și actorul se prăbuși, bătând aerul cu mâinile.

Spectatorii se ridicară ca unul în picioare și începură să ovaționeze în delir. Dragoș era un actor de geniu, iar moartea lui Odobescu fusese extrem

de convingătoare.

*

Moartea lui Dragoș Mateiescu zgudui întreaga țară. Datorită frecventelor apariții la televiziune era cunoscut ca un show-man de mare clasă, iar rolurile memorabile din teatru îi aduseseră nenumărați fani chiar și în rândurile elitei intelectuale. Glasuri mai vârstnice îi deplângeau dispariția găsindu-i echivalențe cu, unicii la vremea lor, Vraca sau Mihai Popescu, dar toată lumea era copleșită de senzaționalul acestei morți. Subiectul, tinerețea sa, împrejurările decesului, o carieră splendidă dintr-o dată și nemilos curmată, leitmotivul "nu-i lipsea nimic, avea tot ce-și poate visa o ființă omenească, de ce trebuia să-l strângă Dumnezeu?! Sunt atâția nenorociți prin azile, bătrâni uitați de soartă, bolnavi și flămânzi care-și imploră moartea și uite-i că trăiesc..."

Tot aproape în unanimitate, opinia publică nutrea convingerea că actorul nu murise în urma unui accident nefericit, ci că fusese vorba despre o crimă. Aici însă, părerile începeau să se împartă. Unii socoteau că i-a venit de hac vreo disperată din amor, abandonată după o scurtă aventură, pentru că, știi și dumneata cum sunt artiștii, le sar femeile de gât, iar ei nici n-au timp să se fixeze... Alții, mai machiavelici și înclinați să caute spini în mămăligă, adulmecând cu tot dinadinsul după răul din semenii lor, erau convinși că seducătorul actor fusese suprimat din invidie profesională.

Pentru că părinții lui țineau cu tot dinadinsul să fie înmormântat la Craiova, în cavoul familiei, Dragoș fu expus în holul teatrului, încă de pe acum îngropat sub un munte de flori. Cei veniți să-i aducă un ultim omagiu erau uluiți de mulțimea care asaltă vreme de două zile marele hol de la Arlechino. Bătrânii săriți de șaizeci de ani își aminteau de o prezență la fel de numeroasă la catafalcul lui Gheorghiu-Dej, filosofând cu amărăciune: "Dacă avea vreo treizeci-patruzeci de ani mai mult, să-mi spui și mie câți mai veneau! Tinerii au totul de partea lor".

Diana își făcu o apariție estetic tragică, determinând asistența să-i deschidă instinctiv cărare. În doliu elegant, à la înmormântările selecte din filmele americane, cu o pălărie cu boruri largi peste care cădea o voaletă somptuoasă cu muște, era de-o frumusețe răpitoare. Oamenii o mâncau din priviri și de câte ori ducea batista la ochi, lăcrimau și ei, impresionați peste măsură. "Cadră de frumoși fuseseră amândoi și ce pereche de vis!"

După jumătate de oră de veghe i se făcu vizibil rău, și doi colegi o conduseră, plini de menajamente, la mașină. Doru, amestecat printre actori, nu făcu nici un gest de apropiere. Ultima oară, se văzuseră chiar în noaptea de după crimă. În taină, în grădina Tamașilor. O dată înlăturat Dragoș, actriței nu-i mai era teamă de alte "sadisme", gen craniul primit la teatru sau cadavrul din camera ei. Punea pe seama lui exclusiv toate "exercițiile lugubre" la care o supusese, fără a o bănui o singură clipă pe Cireșica. Își repetă că soră-sa nu știa nimic despre episodul Monica și, pe urmă, nici n-avea suficientă imaginație. Sluta o urăște, îi dorește tot ce-i mai rău, dar n-are potențial pentru ticăloșii originale.

Diana se întorsese deci acasă, unde, din nou, nu găsi pe nimeni. Părinții încă nu se întorseseră de la Bacău, iar Cireșica, naiba s-o ia, cine știe pe unde umbla și, oricum, cui îi păsa?

Acolo, în grădină, stabiliseră strategia pentru viitorul imediat. Nu se vor întâlni sub nici o formă, vor sta cât mai departe unul de celălalt, ca nu cumva să existe nici cea mai mică bănuială privind relația lor intimă. Cât privește ancheta Poliției, toți cei prezenți în teatru în fatidica seară dăduseră declarații. Cum legătura dintre Diana și Dragoș era de notorietate, se aștepta din clipă în clipă la o invitație sau o vizită din partea investigatorilor. Ea va ști să joace partitura frumoasei și neconsolatei văduve, Doru să fie calm, pentru că nu existau motive să-și facă griji. Avea un alibi de fier, care nu putea fi pus la îndoială în nici un fel.

Se despărțiseră, Diana suportându-i în silă îmbrățișarea disperată. În întuneric, de după perdea, Cireșica înregistrase momentul.

"Ce se întâmplă? De ce se ascund ăștia doi?"

Nu aflase încă de moartea lui Dragoș...

*

Când Patrick, urmărind știrile la Antena 1, află despre moartea lui Dragoș, simți că i se taie picioarele și izbucni în plâns. Încă de pe băncile școlii ei se socotiseră frați, fiecare făcând, în egală măsură, parte din viața celuilalt. Patrick nu avea exercițiul suferinței; itinerariul lui de până acum nu cunoscuse pierderi grele, decedații familiei situându-se într-o zonă abstractă, bătrâni repauzați întru legitățile firii. Durerea năprasnică îl năucise și i se părea de neconceput ca un individ aflat în floarea vârstei, având toată viața la picioare și un destin deja controlat, căci era limpede,

Dragoș trăsese Jockerul încă din start, angajându-se pe pista unei vieți pline de succese, să poată muri atât de neașteptat, bând un pahar cu apă pe scenă. Gândul se îndreptă de la sine spre Diana. Dragoș era ferm decis s-o suprime și iată că moare el în locul ei! Ce s-a întâmplat aici? Intuind sau știind ceva, i-a luat-o cumva înainte?

Încercă s-o contacteze pe Diana, dar ea nu răspundea nici acasă, nici pe mobil. Simți brusc că i se face frică. Nu știa exact din ce motiv. Dar era clar teamă! În fond, nu există o logică a absurdului, și tocmai de-aia e absurd. Și lui i se putea întâmpla același lucru: să fie secerat din senin. Până una alta, ar fi vrut mai multe informații privitoare la tragedia de la Arlechino, amănuntele din presă părându-i-se nesatisfăcătoare. Stând și reflectând pe marginea patului de hotel, ajunse la o concluzie — moartea lui Dragoș nu fusese un accident, ci o crimă premeditată —, și la o decizie de neclintit — nu se va duce la înmormântare la Craiova, și nici să-și ia rămas bun de la trupul neînsuflețit, expus la teatru. Ăla de acolo nu mai era Dragoș, ci numai un obiect. Nu-l mai putea ajuta cu nimic, iar pe el, Patrick, momentul îl îngrozea. Da, prefera să-i rămână în amintire tânărul seducător, căruia totul îi surâsese în viață, decât un leș înțepenit între lumânări și cu o icoană pe piept. "Sunt prea laș, recunoscu deschis, pentru a înfrunta clipe groaznice de felul ăsta!"

În virtutea aceleiași lașități, amână întoarcerea acasă la Clotilda. Îl înfiora ideea de a o privi în ochi și, pălit de sentimentul zădărniciei, caracteristic împrejurării, regreta că se angrenase în scenariul montat împotriva bătrânei.

Cel puțin pentru noaptea care urma, știa ce are de făcut. În apropierea hotelului, se afla o farmacie. Va cumpăra un somnifer, iar de la primul market, o sticlă de whisky. De asemenea, o va suna pe maică-sa ca să-i explice schimbarea de program.

Cineva îl zgâlțâia cu putere, voia cu tot dinadinsul să-l trezească... Firește, boul de taică-său! Dacă el se scula cu noaptea în cap, însemna că... Un cui i se înfipse în stomac. Teză la Fizică, ora a doua...

— Mai lasă-mă cinci minute, îngână între vis și realitate.

Ioan Sârbu cel Drept continua însă să-l scuture fără cruțare. Înfuriat, Patrick deschise ochii. Pentru moment, nu-și dădu seama unde se află, se holba năuc la chipul din fața lui.

— Ce naiba, parcă ai fi căzut în catalepsie! exclamă Ioana. Revino-ți!

Patrick se ridică în capul oaselor și întinse mâna instinctiv după țigări:

— Scuză-mă, din liceu nu mi s-a mai întâmplat să fiu sculat cu de-a sila. Era plăcerea specială a lui taică-meu!...

Apoi, dintr-o dată, complet treaz, o întrebă:

— Ce-i cu tine aici? Cât e ceasul?

— Unu după miezul nopții, spuse Ioana privind în jur. Te-ai îmbătat aseară?

— Am luat un somnifer. A murit prietenul meu cel mai bun...

— Știu, actorul ăla... Îmi pare rău. Eu nu cred că a fost accident, dar nu-i treaba mea. Uite de ce am venit... Cred că baba s-a prins.

— Cum adică? se sperie Patrick. Ți-a zis ție ceva?

— Nu trebuia să-mi spună nimic. Și-a schimbat doar comportamentul, am impresia că-i e frică și silă de mine, în același timp. Nu mă mai lasă s-o ajut, încearcă să se descurce singură sau apelează la Tanța.

Patrick o privi neputincios. Părea tot atât de derutat și înfricoșat ca un copil abandonat într-o gară.

— Chestiunea-i ce anume a descoperit! Că noi doi suntem... amanți sau că i-am umblat în seif?

— Poate amândouă, presupuse Ioana nepăsătoare.

— Dar cum?!

— Să zicem că are instinct, dar convingerea mea e că toanta aia de Tanța a văzut ceva ce nu trebuia să vadă.

Tânărul își cuprinse capul între palmele umede:

— Cum? Cum a fost posibil?! Am fost atât de prudenți, iar seara ea pleacă acasă.

— Ce importanță are cum? A băgat fitilul și gata!

— Dar Tanța ține la mine, se tângui Patrick, și Ioana avu senzația că schelălăie un câine.

— În schimb, pe mine mă detestă, rosti sec Ioana, și uite-așa, lucrurile se echilibrează. Dacă îmi ceri părerea, am să-ți comunic că precis ne-a văzut pe când scotoceam în birou și i-a spus-o Clotildei care, la rândul ei, a deschis seiful ca să-i verifice conținutul.

— Bine că n-am luat nimic de acolo, oftă Patrick oarecum ușurat.

— Asta nu înseamnă însă că nu am lăsat urme. Am băgat totul la loc alandala.

Patrick însă simțea nevoia să mai spere și se încurajă singur:

— E totuși posibil să nu se fi uitat în seif. Nu poți avea însă certitudinea.

— Mi-e teamă că da. Prea s-a schimbat atmosfera într-o singură oră cât m-am dus la cumpărături. La întoarcere, parcă am găsit altă persoană. Devenise dintr-o dată circumspectă, reținută, vizibil marcată de ceva ce se întâmplase în lipsa mea. Am mai omis un amănunt! E probabil ca eu să fi intrat pe ușă, imediat după ce ea ieșise din birou...

Patrick făcu ochii mari și Ioana zâmbi răutăcios:

— Ții minte povestea puștilor, care presară firimituri de pâine pe cărarea din pădure ca să găsească drumul la întoarcere? Din cu totul alte motive, nevastă-ta a presărat mozaicul de pe coridor, nu te holba la mine, coridorul dintre dormitor și birou, cu picături de urină care nu apucaseră încă să se usuce. Sau poate nu știai că frageda Clo-Clo se pișă pe ea?!

Patrick își coborî privirea, roșind violent. Se simțea îngrozitor de jenat și totodată nu îi scăpase cantitatea de satisfacție drăcească din glasul Io-anei. Încercă să schimbe vorba:

— I-ai spus și maică-mii?

Furioasă, Ioana ridică tonul. Cuvintele răsunară de astă dată ca un șfichiuit de bici:

— Când ai să încetezi să stai cu nasul tuflit în poalele maică-tii, ca o cocuță?

Patrick tresări. De ce oare se simțea atât de slab în fața ei? Cum de suporta să-l umilească mereu, cu orice prilej? Oare o iubea? Nu-și dădea seama, dar știa cu siguranță că are nevoie de ea. Îi îndreptă o privire chinuită:

— În definitiv, ce vrei de la mine?

Ioana răspunse cu simplitate:

— Pe tine și banii babei.

Cu un gest hotărât, Ioana scoase din poșetă un revolver și îl puse pe masă. Instinctiv, Patrick se retrase speriat în fundul patului:

— Ce-i asta? bâigui. De unde-l ai?!

— L-am umflat de la baba ailaltă, de la Luiza... Aștepta pregătit pe comoda din dormitor, continuă rânjind. Cine știe cui îi poartă și ea sâmbetele! Îmi închipui ce ochi a făcut dimineața, când a constatat că a dispărut.

— Când ai fost la ea?

— Acum două nopți. După armă m-am dus. Știam unde o tine. Spre norocul meu, am găsit-o pe scrin, la vedere, de parcă mi-ar fi pregătit-o. Am luat-o din zbor, nu mi-a simțit nici umbra.

Patrick clipi nedumerit:

— Deci, nu știe că ai trecut pe-acasă?

— Hei! Încă nu te-ai trezit? M-am dus să i-o fur, nu să mi-o împrumute!

— Dar cum ai intrat?

— Am cheile... Dacă te referi la lanț, cu puțină îndemânare și o andrea, am rezolvat problema. Noroc că uitase să pună și drugii.

Tânărul o privi cu admirație amestecată cu frică:

— La toate te gândești... Uneori îmi vine să cred că tu acționezi conform unei scheme demult elaborate... Ce-ai de gând cu revolverul?

Excedată de întrebarea care i se părea de o naivitate inadmisibilă, fata își plesni o palmă peste coapsă:

— Isuse!... Dar la ce poate folosi un revolver?! Ai crescut cât plopul, dar mintea tot până la genunchiul broaștei ți-a rămas! Uneori, zău, mă întreb de ce te iubesc?

— Dar mă iubești?

— Nicidecum, râse, am intrat în tot rahatul ăsta de frunza frăsinetului. Mă plictiseam... Mă așteptam ca la experiența ta în materie de dame să fii mai intuitiv!

Patrick încercă să râdă:

— La câte decepții ți-am produs, una în plus nu mai contează. Pe cine vrei să ucizi?

Ioana îl corectă, apăsând pe cuvinte:

— Să ucizi tul

Patrick sări în picioare, strigând:

— Ești nebună?! Pe cine să omor?

Ioana răspunse calm:

— Pe nevastă-ta. Dacă s-a prins de mișcare, e în stare să te radă total din testament, să te lase ca acum, în chiloți. În momentul de față, chiar numai cu ce ți-a lăsat de bună voie, casa și tot ce se află în ea, plus conținutul seifului și tot putem afirma că suntem bogați.

— Suntem? întrebă Patrick buimac.

— Bineînțeles. Doar ne vom căsători. Ce credeai?! Că accept să fiu o aventură printre altele o mie?

Patrick încercă să fie ironic:

— N-ai impresia că faci pași cam mari?

— Deloc! Știu totdeauna ce vreau și unde să caut!

— Atunci du-te dracului de nebună! exclamă Patrick enervat, depășit de turnura pe care o luase discuția. În orice caz, bagă-ți bine în cap, nu sunt de acord cu asasinarea Clotildei!

Ioana observă pe ton de gheață:

— Crede-mă, și mie îmi pare rău, în fond e o bătrână cumsecade, dar asta-i viața... Și-a trăit traiul, e timpul să lase loc altora, iar noi nu avem încotro!

— Încetează să folosești pluralul! țipă tânărul. Sunt un ticălos, dar nu un criminal.

— Vrând-nevrând, declară la fel de indiferent Ioana, va trebui să devii unul.

— De ce nu tu? urlă. De ce eu?

Fața Ioanei se destinse într-un surâs încântător:

— Pentru deplina mea siguranță, iubitule. Ești fustangiu și flușturatic, oricând mă poți lăsa baltă. Dacă însă tu apeși pe trăgaci, te țin în mână.

Patrick o privi perplex. Pe măsură ce trecea timpul, realiza și mai limpede că femeia asta reprezintă o taină pentru el. Era cinică, tenace, imprevizibilă. Și mai ce?... În primul rând, infernală.

— Ce te determină să joci atât de deschis?

— E modalitatea mea de a câștiga bătăliile.

— Mda... Judecând după statutul tău actual, nu prea ai avut prilejul să fii victorioasă.

Atinsă într-un punct nevralgic, Ioana șuieră printre buzele strânse pungă:

— În locul tău, nu m-aș lua după asta...

Ușa dată brusc de perete și cuvintele rostite tăios se auziră concomitent:

— De-ajuns cu prostiile!

Fulguleț își azvârli trenciul ud pe un scaun, fulgerându-i cu privirea:

— V-ați prostit de tot?! Puneți la cale moarte de om și urlați în plină noapte ca să vă audă tot hotelul? Te credeam mai matură, Ioana, și tu — se întoarse spre fiu-său — parcă ți-ai pierdut mințile! De căsătorie vă arde vouă acuma? Probabil urma să stabiliți și lista invitaților și meniul!

Ioana își mușcă buzele furioasă. Uite o discuție pe care n-ar fi vrut s-o audă firimitura asta de muiere, rea ca o viespe. Patrick încerca să-și revină.

O ținea tot într-o uimire, se părea că în noaptea asta, necazurile nu se vor mai isprăvi.

— Tu ce naiba mai cauți aici? Ți-am spus că rămân la hotel până mâine.

Fulguleț răspunse tăios:

— Am simțit că ești pe cale să faci cine știe ce tâmpenie. N-am avut liniște și am luat un taxi.

— Tata știe?!

— Aș mai fi fost aici? Cum îți închipui că m-ar fi lăsat, și încă singură?! I-am spus că am o migrenă groaznică.

În limbajul familiei Sârbu, asta însemna că Fulguleț vrea să doarmă singură, că nu suportă nici măcar o umbră în preajma ei și că Ioan cel Drept urmează să se culce în sufragerie. De la sine înțeles că nimeni nu avea voie s-o deranjeze.

— Oricum nu pot întârzia, știi că taică-tău se trezește cu noaptea în cap!... Am auzit tot ce-ați vorbit. Aiureli și fantezii! Dragă Ioana, nu știu drept cine ne iei, dar până la asasinat nu vom ajunge niciodată și nici pe tine n-am să te las să te nenorocești.

Completă în gând: "Din partea mea poți să te și spânzuri, dar nu să-l tragi pe fiu-meu după tine! Cât despre căsătorie, ia-ți gândul, fetițo..." Se învineța de furie numai la ideea că... "proletara" asta avidă și obraznică se încumetase să-și ridice ochii până la Patrick. "Fii fără grijă, știu eu cum să te scot din cărți!..."

Ioana, stăpână pe ea, replică:

— Ai altă soluție? Dacă bătrâna rupe mâine testamentul, Patrick nu se mai alege cu nimic. Rudele cele mai îndepărtate, și tot i-o iau înainte.

— În principiu, ai dreptate, dar deocamdată sunt simple supoziții. Nu știm ce are Clotilda de gând să facă.

— Să nu fie prea târziu. Nu-i greu să rupi o foaie de hârtie și pentru ca să se răzbune și să-l lase pe Patrick cu buzele umflate, nici nu mai are nevoie să întocmească alt testament.

— Alo! interveni Patrick. Conversați singure? Mai sunt și eu pe aici!

— Lasă copilăriile! spuse Fulguleț. Tu trebuie să ajungi neapărat acasă. Azi, până în prânz, și vezi în ce ape se scaldă. Dacă nu zice nimic, taci și tu.

Ioana interveni:

— Știe aproape sigur că am umblat la seif. Și că eram împreună.

Fulguleț oftă cu obidă:

— Din păcate, aici nu se poate improviza nimic. Nu vă rămâne decât să negați până în pânzele albe. Servitoarea e o mincinoasă și cu asta basta!

Ioana surâse ironic:

— Dacă-ți închipui că bătrâna e proastă...

— Nu-mi închipui deloc, dar înainte de toate, trebuie să știm exact cum stăm. Ioana, tu pleci acum cu mine, să nu simtă Clotilda că ai lipsit noaptea Patrick, știi ce ai de făcut...

Tânărul își trecu degetele prin păr, disperat:

— A avut atâta încredere în mine! Mă îngrozește gândul că trebuie să apar în fața ei!

Fulguleț cunoștea repulsia lui fiu-său pentru momente penibile, oroarea de discuții dezagreabile, nu se certase cu nimeni în viața lui și se obișnuise ca inerentele neplăceri care fac parte din cotidian să i le rezolve maică-sa. Îi era milă de el și încercă să bagatelizeze:

— Ei și tu! Gândește-te că răul văzut de aproape nu ni se mai pare atât de fioros! Ce crezi c-o să se întâmple? Câteva momente mai jenante și atât. O să te bată?... Gata! Odihnește-te bine și la prânz, te prezinți acasă cu un buchet de flori. Vezi să arăți bine...

Își îmbrăcă trenciul și, ca și cum ar fi fost vorba despre o cutie de chibrituri, luă Mauserul Luizei de pe masă și-l băgă în poșetă:

— Ăsta-l iau cu mine. Ca să nu vă vină vreo idee!

*

Spre surpriza lui Emil care se temuse că Luiza ar putea suferi un atac când îi va reproduce cele aflate de la Cireșica, lucrurile se desfășurară neașteptat de lin. Micleasca, adevărat, cu obrajii tot timpul uzi de lacrimi, ascultă calm, fără reacții acute. Îi amintea de maică-sa care, fire sentimentală prin excelență, viziona plângând dramele din telenovele. Impresionată, implicată, dar nu zdrobită de durere. În realitate, cu fosta cântăreață se petrecea un fenomen firesc. Nimic, suferință sau fericire nu rezistă ca intensitate eroziunii timpului. Poate doar ura care nu se uzează înainte de consumarea unui act vindicativ concret din partea victimei rănite cândva, sau de ordin divin. Luiza suferise mai mult decât urâse în lipsă de subiect pe care să-l suspecteze. Apoi, așa cum se întâmplă îndeobște când nu există nici un element de cunoaștere, imaginăm tot ce-i mai rău, mai fioros și mai cumplit. Așa se întâmplase și cu Luiza. Închipuise chinuri de iad precedând moartea nepoată-sii, fiind greu de născocit ceva care să le depășească. Se așteptase la ceva de coșmar și nu mai putea fi surprinsă.

S-ar fi putut afirma că în momentul de față ura rațional, dintr-o obligație asumată cumva; ura și dorința — idee fixă deja — de a i se face dreptate Monicăi constituiau unicul ei țel și deziderat.

Fără să se mai uite în oglindă, își șterse cu un șervețel lacrimile. O dată cu dârele de funingine, se dusese și fondul de ten. Părea un spectru, iar contrastul cu rochia prea tinerească, numai volane, presărată cu flori gigant, nu era de natură să amelioreze imaginea.

— Dragoș Mateiescu... Ăsta-i actorașul care a murit zilele trecute, otrăvit cu Verde de Paris, nu-i așa?

— Exact, confirmă Emil, socotind cât va mai trece până va aduce sticla de coniac.

— Mă întreb cine ne-a luat-o înainte, pentru că să nu-mi spui mie că a fost vorba de un accident! De unde până unde otravă în sticla de recuzită? râse artistic. Am fost și eu artistă, știu cum se petrec lucrurile. Aici e o mână criminală și dacă aș fi anchetator, ultimul pe care l-aș suspecta ar fi nenorocitul de recuziter.

— Normal, doar un imbecil și-ar semna singur isprava.

— Va să zică, contabiliză Micleasca, am scăpat de unul, chiar dacă n-a murit de mâinile noastre. De fapt, era cel mai puțin vinovat.

— Toți o apă și-un pământ! A asistat la ticăloșie, n-a încercat s-o împiedice, ba chiar a favorizat-o.

— Fără îndoială, dar bestii de apocalips rămân ăilalți doi.

Mărgescu, simțind că nu mai rezistă, apelă la rezerva de buzunar. Deșurubă capacul sticluței, explicând:

— Mă iertați, dar m-am trezit de dimineață cu dureri de stomac. M-a durut și ieri, și alaltăieri. Povestea Cireșicăi m-a scos de pe șine. Când am emoții mari...

Micleasca îl opri, ridicând palma:

— Am eu ceva mai bun! Deschide bufetul... Vezi, în dreapta e o sticlă de palincă, mi-a adus-o un fost coleg de la Cluj. Tot așa, o țin și eu de medicament...

După ce schițară un ciocnit cu paharele ridicate în aer, Luiza Miclea declară pe un ton hotărât:

— Tinere, a sosit momentul să trecem la fapte. Avem deja certitudini, nu văd de ce să mai amânăm. Eu mă voi ocupa de Patrick, iar dumneata de femeia aceea. Într-o scară a valențelor ticăloase, pe el îl consider cap de afiș. Și eu fiind cea mai lovită de moartea nepoată-mii, mi se cuvine satisfacția de a-l face să plătească...

— N-am nimic împotrivă, totuși, marele diavol, autorul moral, rămâne Diana Tamaș.

— Fără îndoială, dar nemernica se lupta pentru cariera ei. Multe se comit în lumea artistică de dragul aplauzelor, ți-am mai zis că am mâncat peste treizeci de ani pâinea asta, și pot înțelege. Nu-i o scuză pentru ea, dar cel puțin o motivație. În schimb, Patrick, craiul ăsta de ganguri puturoase, și-a bătut joc de Monica, a distrus-o deliberat, a venit în contact direct cu ea și nu i-a fost milă de tinerețile ei. Am șaizeci și șase de ani și n-am auzit, n-am citit, n-am întâlnit în viață ori prin cărți, ceva de un cinism mai teribil și mai odios decât felul în care i-a refuzat o ultimă întrevedere... "Cinci minute, jur că doar cinci minute!..." Cuvintele astea mă ard, mă vor urmări și în mormânt!

Începu din nou să plângă, amarnic, între umerii înghesuiți, strângându-se în ea, de parcă ar fi vrut să păstreze toată durerea în interior, cumva prizonieră.

Emil o urmărea cu privirea umedă, dar de fapt, o vedea pe Monica, așa cum fusese în ultimele zile, diafană și fragilă, topindu-se sub ochii lui,

disperată și mută. Asistase distrus, dar neputincios, cum pășește ca împinsă din spate pe un drum fără întoarcere.

O ascultase în tăcere pe Luiza și parcă în odaie, se așternuse o liniște pioasă, rănită doar de suspine. Emil făcea parte dintre oamenii, puțini la număr, care dacă nu avea nimic de spus, pur și simplu, nu spunea nimic, nici măcar convențional; cei mai mulți dintre semeni se simt obligați să mobileze cumva pauzele cu platitudini, adeseori afirmații idioate.

Luiza își suflă discret nasul și oftă adânc:

— Dacă e să crezi în ursitoare, ale mele au fost perverse și sadice. Am doar două prietene, atât mi-a mai rămas. Pe unele le-a înghițit pământul, pe altele le-am pierdut prin hățișurile vieții. Fulguleț și Clotilda. Una e mama lui Patrick, cealaltă, soția lui. Pentru amândouă, canalia reprezintă soarele și lumina ochilor. Iar eu le-o nimicesc. E ca și cum le-aș înfige un cuțit în inimă, dar mult mai rău, căci deși înjunghiate, vor continua să trăiască! Nu-i caraghios?

— Nu, clătină din cap Mărgescu, nu-i caraghios, e tragic. Vă mai puteți răzgândi și lăsa totul pe seama justiției divine.

Luiza îi îndreptă o privire năprasnică, glasul îi deveni dur:

— O dată cu capul! Sunt prea bătrână! Nu mai am timp să-l aștept pe Dumnezeu! Ți-am mai spus, tinere, nu pot închide ochii până nu o răzbun pe Monica! Asta-i darul pe care i-l aduc, când o fi și o fi să ne întâlnim.

— Cum v-ați gândit să procedați? Modus operandi, spun polițiștii.

Luiza ridică din umeri, nepăsătoare, ca și cum nu asta ar fi fost problema.

— Mi-ar fi fost mult mai la îndemână dacă aveam revolverul, dar orice mijloc eficient de a-l suprima e la fel de bun.

Gămanul surâse:

— Lucrurile nu stau chiar așa. Vorbim cu ușurință despre moarte, dar nu-i simplu să omori.

— Firește, eu n-am cum strangula un găligan în toată puterea și nici cum să-i frâng gâtul ca în filme, dar din fericire, există și otrava. Moartea actorașului mi-a dat o idee! Eu pot folosi în loc de Verde de Paris, șoricioaică, sau să dau drumul la gaze. I-aș putea pune o bombă în mașină, dar nu mă pricep și vreau să moară de mâna mea.

— Trebuie să vă asigurați și ieșirea. Iar nu-i o chestiune simplă să-ți camuflezi urmele.

Bătrâna râse sardonic:

— Adică să scap basma curată? Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă Poliția pune mâna pe mine. Viața mea oricum se încheie aici, atât mă rog lui Dumnezeu, s-apuc răzbunarea fetiței! Nici nu vreau, tinere, să mai trăiesc, recitalul meu s-a terminat. Ce mi-ar mai rămâne de făcut? Vreau doar să fiu îngropată lângă Monica. Nu vor mai fi flori, dar se poate dormi în pace și fără. Monumentul e conceput în așa fel să reziste și singur. Dumneata ești însă tânăr, nu trebuie să gândești ca mine.

Emil își duse pumnul căuș la gură, vorbind ca printr-o portavoce:

— Cu mine e altceva... O voi termina pe Diana Tamaș, dar mă voi strădui să păcălesc Poliția. Nu vreau să mă prindă, nu vreau să fac închisoare... Ca să mă înțelegi și mai bine, nici mie viața nu-mi oferă nimic, ea în sine nu mă mai interesează, dar...

— Dar?

Replica răsună sec:

— Mi-e frică de moarte!

— Ce copil ești! surâse bătrâna. Nu-ți dai seama că asta înseamnă odihnă, o binecuvântată liniște, toate problemele rezolvate dintr-un foc?

— Pentru mine, cu tot respectul, astea înseamnă doar bla-bla-bla! Moartea — simplu sughiț, salt în gol, scurtcircuit, alinare... Mie mi-e frică altfel, nu mă pot desprinde, oricât ar părea de absurd, de carcasă, mă îngrozesc că mă voi sufoca prizonier între patru scânduri, sub povara a nu știu câți metri cubi de pământ, că voi fi acolo singur... Prima noapte în pământ! Am coșmaruri cu imaginile astea...

Luiza constată placid:

— Probabil că dumneata suferi de astm, de aici senzația de sufocare. De pildă, eu când adorm cu picioarele scoase de sub plapumă, visez că umblu desculță prin zăpadă... În fine, cum ai de gând să procedezi cu Diana Tamaș?

— O voi termina la ea acasă. Mă va ajuta soră-sa.

Sunetul telefonului îi făcu pe amândoi să tresară.

— Mă scuzi un moment, rosti mașinal Luiza și dispăru în dormitor.

Mărgescu își mai turnă palincă și aprinse o țigară. Cireșica îl va ajuta să intre în casă, noaptea târziu...

Întoarcerea bătrânei îi curmă gândul. Când se așează, Emil constată că-i deosebit de însuflețită, ai fi zis că jubila.

— Mâna destinului! rosti pătimaș. M-a sunat Clotilda. Nu știu ce s-a întâmplat cu fata care o îngrijește, dar mă roagă să dorm câteva nopți la ea...

Adăugă apoi cu un gest teatral:

— En garde, domnule Patrick! A început numărătoarea inversă!

Un străin ar fi râs de atitudinea bătăioasă, o babă nebună agitând o spadă imaginară și cu celălalt braț ridicat în unghi drept, în poziția clasică a floretiștilor. Emil însă, obișnuit cu extravaganțele de spectacol ale Luizei Miclea, știa că femeia nu-i niciodată mai serioasă decât atunci când lansează exagerări de comportament. Zilele lui Patrick erau, într-adevăr, numărate.

*

Clotilda Martinescu nu luase la căsătorie numele lui Patrick, socotind aberant să-și mai schimbe cartea de vizită la vârsta ei, după cum la fel de ridicul i s-ar fi părut să arboreze la nuntă o rochie albă cu lămâiță în păr. În ce-l privește pe tânărul Sârbu, acesta nu ridicase obiecții, neținând cu tot dinadinsul să-și "drapeleze" proprietatea asupra nevesti-sii... Deci, în momentul în care Clotilda Martinescu îi telefonase Luizei, se afla într-o stare de spirit vecină cu panica. Începuse să trăiască sentimentul de nesiguranță în propria ei casă și, în paralel, brusc și în premieră, se simți mușcată de obsesia morții. Până atunci, amânase sine die evenimentul și dat fiind că se bucura de o constituție sănătoasă, iar femeile din familia ei fuseseră fără excepție longevive, își zicea că de comând avea timp să se ocupe după optzeci de ani. Testamentu-i altceva, îl redactase pentru că în viață, nu-i așa, mai există și accidente, iar averea în cauză era destul de importantă ca să merite să se ocupe de ea, direcționând-o într-un fel sau altul...

Da, începuse să se gândească la moarte, s-o simtă aproape, având senzația de coșmar că-i și simțise atingerea. Concomitent, îi cedă și optimismul. Fusese răbdătoare, starea de slăbiciune prelungită o pusese pe seama unei convalescențe sinuoase și a unor mici imprudențe cum ar fi fost două dușuri făcute fără permisiunea medicului. În ultimele zile însă, o fulgerase ideea că, de fapt, trăiește începutul sfârșitului și coroborat sau chiar generat de schimbarea radicală intervenită în raporturile ei cu Patrick, tot complexul de împrejurări o aruncă într-o adâncă depresie. Și ca și cum sosul n-ar fi fost destul de condimentat, mai venise și Tanța cu povestea ei! Poveste care se dovedi a nu fi o poveste! Și ea și Martinescu fuseseră doi pedanți, maniaci ai ordinii și, verificând seiful, constatase de la prima

privire, că o mână străină umblase la valori și documente. Aparent, nu lipsea nimic — bani în valută, bijuterii, acțiuni, sigiliul testamentului era intact... Atunci, ce naiba căutaseră?! Subliniat la plural, căci această cârdășie cu Ioana îi înfigea cuțite dureroase în inimă, sufocând-o totodată și o indignare mânioasă. În acest context, eventuala aventură a lui Patrick de la Timișoara sugerată cu cruzime de Fulguleț, trecea pe plan secund. Nemernicia mare se petrecea aici, în casa ei, un complot pus la cale de un soț ingrat împreună cu sluga care ducea țucalul nevestei!

Cum în starea care se afla, slabă și neajutorată, socotea că nu poate ține piept unor fiare (cine știe ce mai puneau la cale!), apelă la Luiza, singura prietenă de nădejde. Spre ușurarea ei, dificila Micleasca acceptă imediat invitația, ba ai fi spus că abia aștepta să-și vâre în sacul de voiaj fardurile, ochelarii, proteza de rezervă și ceaiurile. Pusese doar o întrebare care îi sunase ciudat:

— Unde ai să mă culci?

Ciudat, pentru că locuința era încăpătoare, iar amănuntele de gen se stabilesc de obicei ad-hoc. Exista aici ceva în subteran, dar... Clotilda își zise că poate ea a devenit prea bănuitoare.

— Pot să-i spun Tanței să-ți aranjeze canapeaua din salon, sau să dormi cu mine în dormitor. Aș prefera însă cu mine..., completă oarecum jenată.

Fosta cântăreață conchise că Clotildei îi era teamă de ceva, dar nu comentă și promise că va veni mai spre prânz.

Patrick sosi acasă înaintea ei. Cu un buchet de crini imperiali, o cutie de dulciuri, vezi Doamne, special adusă de la Timișoara, un obraz tras și o veselie crispată.

Clotilda se gândise îndelung la atitudinea pe care urma s-o arboreze: indiferență? Normalitate, totul e OK, exact ca înainte, nimic nu s-a schimbat, mutenie încărcată de reproșuri "știu eu ce știu", sau abordarea problemelor brutal, pe față; "ți-a sucit mințile farfuza aia de secretară?" și "ce ați căutat tu cu Ioana în seiful meu?"

Până la urmă, se hotărâse pentru o comportare plină de tact, adică "n-am observat nimic, ce bine că te-ai întors acasă etc.." Doar că dinaintea persoanei care ne-a rănit adânc, deciziile înțelepte se spulberă ca fulgii de păpădie, dintr-o răsuflare de fluture...

Prima reacție fu de surpriză și tresări puternic. Simți în aceeași clipă că inima i se topește de dragoste pentru ticălos. Dar a fost de-ajuns să-și amintească de seiful dezvirginat pentru ca privirea să i se întunece. Suportă sărutarea castă pe frunte — "sărutarea lui Iuda", califică în gând — și lepădă neglijent buchetul de crini pe blana de lângă pat.

Patrick se așeză pe marginea patului și îi cuprinse afectuos mâinile:

— Mi-a fost dor de tine, Mami. Cum te simți?

Uitând tot ce-și propusese, Clotilda țipă răgușit:

— Suport orice, dar nu fii ipocrit! Tare mult îți mai pasă ție de cum mă simt eu, nu mai poți de grija mea!

Patrick rămase interzis. Unde dispăruse Mami, distinsă și doamnă în toate momentele vieții ei, model de bună educație și stăpânire de sine? Abia reuși să îngaime:

— M-am gândit tot timpul la tine...

Bătrâna râse strâmb:

— Zău?! De-aia n-ai dat nici un semn de viață timp de-o săptămână?

— Am sunat, dar n-ai răspuns.

— Și ce-ai crezut, că am ieșit la horă?

— Am crezut că s-a defectat telefonul.

— O săptămână întreagă?! Nu mai minți, că mi se face greață! N-ai dat nici măcar un telefon!

Patrick care ar fi preferat să-l înghită pământul sau măcar să se afle la celălalt capăt al orașului, continuă să joace teatru și, oricine ar fi putut observa că nu are nici o aptitudine în acest sens.

— Pentru Dumnezeu, Clo-Clo, ce s-a întâmplat?

— Sunt convinsă că tu ai mai multe de povestit! Mai întâi cum a fost sejurul la Timișoara? Am auzit că târfulița asta, Anca, e nostimă! Zice-se, are un "fizic meseriaș"!

Patrick o privea cu gura căscată, n-o auzise niciodată exprimându-se în maidaneză. Dar cea mai surprinsă era însăși Clotilda, întrebându-se cum și când depozitase, fără să știe, cuvinte atât de ordinare!

Tânărul râse cutremurător de fals:

— Nu știu cine te-a informat, dar Anca e secretara boss-ului. Mi-a pus-o în cârcă la plecare, ce puteam să fac? Să refuz ca să nu intre nevastă-mea la idei? Gândește-te și tu! Pot să jur pe ce vrei, și putea s-o facă, într-adevăr, liniștit, că nu m-am atins de ea!

Clotilda ridică din umeri scârbită:

— M-ai adus în halul în care puțin mai îmi pasă de ce-ai făcut...

Apoi, brusc, încercând să-l ia pe neașteptate, atacă din nou:

— În seiful meu, ce-ați căutat? Tu și cu Ioana! se ridică în șezut, urlând dezlănțuită. Puneți la cale să mă prădați, ticăloșilor?

Făcând pe ăla ofuscatul, Patrick dădu să se ridice:

— Refuz să mai discut în condițiile astea! Aștept să te calmezi.

— Stai! urlă Clotilda, ținându-l de mânecă. Atât vreau să-mi mai spui! Ce căutați, ce urmăriți?

— Nu știu despre ce vorbești... N-am umblat în nici un seif.

— Minți! Iar minți! V-a văzut Tanța când scotoceați într-o noapte și pe urmă, m-am convins și eu, când am găsit talmeș-balmeșul pe care l-ați lăsat!

— Repet, habar n-am ce insinuezi. Și, în definitiv, ce mama dracului vrei de la mine?!

Se enervase și el, după moartea lui Dragoș, parcă nu-i mai păsa de nimic, se săturase de toată afacerea asta, nu voia decât să iasă din rahat, cu sau fără "banii babei". Începu și el să strige:

— O bag în mă-sa de viață! Vin de pe drum obosit, hărțuit, că doar n-am jucat țurca acolo, și în loc să aud o vorbă omenească, îmi montezi o scenă de isterie, mă faci hoț și ipocrit, și presupun că n-ai isprăvit!...

Clotilda răcni:

— Adevărul, asta vreau!

— Lipsește ceva din casa de bani?

— De ce-ați umblat acolo?!

— Înseamnă că nu-ți lipsește nimic. Ce mai vrei?

— Putoarea aia să dispară imediat din casa mea!

Patrick se avântă pe teren minat, conștient că aruncă ultimul zar:

— Dacă vrei, pot să plec și eu. Oricum, nu văd ce ne mai putem spune după cuvintele care s-au rostit!

— Pleacă!

— Voia dumneavoastră!

Părăsi dormitorul cu pași hotărâți. Abia după plecarea lui, Clotilda dădu frâu liber lacrimilor. Lacrimi de sânge.

*

— Biata fetiță! o căina Vica pe nepoată-sa. Atât de tânără și deja văduvă!

— Nu erau cununați, se smiorcăi Simina.

— Parcă hârtia aia contează?! Erau împreună de câțiva ani, se angajaseră... Știa un București întreg! Ce tragedie!

Simina izbucni din nou în plâns. Pentru că așa credea că se cade, altfel privea situația cu calm. De acord, nu-i o experiență plăcută la vârsta ei, dar nici gaură în cer. La poziția Dianei și la felul în care arăta, mâine găsește altul; nu unul, zece!

În ce-l privește pe Simion Tamaș, dacă ar fi fost pus să-și caracterizeze propria stare de spirit în capul sentimentelor contradictorii ar fi trecut confuzia și nesiguranța. Așa i se întâmpla totdeauna când traversa momente grele. Avea senzația că pășește pe teren minat, că o lovitură năprasnică îl pândește din toate direcțiile și că, în general, lucrurile i-au scăpat de sub control. "Frunză în vânt, asta mă simt", și încerca, chiar și la propriu, să se facă mic, mic de tot, căutând instinctiv întunericul și ungherele din odăi; acolo unde, tot în mod nebulos, avea impresia că mâna cea necruțătoare a destinului nu-l poate dibui. La humoarea lui neagră mai contribuia și faptul că din momentul în care auzise de moartea lui Dragoș Mateiescu, se simțise asaltat de presimțiri. Asta era doar începutul, ceva cumplit, distrugător pentru ei abia urma să se întâmple.

Despre tragedie, aflaseră de la televizor, când tocmai se gândeau să mai zăbovească vreo zi sau două în Bacău. Moștenirea lu' unchiu' Costache se dovedise cu mult mai interesantă decât se așteptase cineva și, pentru a pune lucrurile la punct, era nevoie de ceva timp. În special băncile, unde răposatul avusese mai multe conturi, se arătau cu deosebire prudente și peste măsură de birocrate. "Bănuții tăi, domnule, munciți de tine și nu furați, le tremură mâna când e să ți-i dea înapoi, până-i vezi, îți sar ochii din cap!..."

La aflarea nenorocirii însă, nu mai pierdură nici un minut și urcară în primul tren spre București. Probabil că Diana era peste măsură de afectată, Dragoș îi fusese ca un soț și, în orice caz, constituise legătura ei cea mai importantă de până acum. Normal era ca familia să o asiste în aceste momente, participanți simțitori la durerea ei.

Când pătrunseră în casă, senzația de deșert cu miros închis îi copleși. Vag iritată căci la ea trăirile erau superficiale, colorând doar suprafața, Simina bombăni că prea e nesimțită și Cireșica asta, că nimeni nu i-a pretins

scuturătură mare, dar putea măcar să aerisească! Pe Simion însă, atmosfera îl deprimă și lăsând bagajul în vestibul, începu să colinde odăile, așteptându-se la ce-i mai rău.

Nevastă-sa intră în bucătărie și puse două cești de apă într-un ibric, la fiert. O cafeluță înainte de a intra în cotidian. Doar pentru ea și Simion, Vica trecând întâi pe la casa ei să-și lase valiza și să se primenească. Făgăduise însă că nu va zăbovi mult, căci Diana trebuia să fie înconjurată de întreaga familie.

După ce făcu turul casei, Simion se duse în baie să-și spele mâinile, apoi trecu în sufragerie. Se simțea "provizoriu" mai liniștit și văzând cestile aburinde de pe masă, exclamă bucuros:

— O cafeluță! Bună idee... Cireșica nu-i acasă și Diana doarme.

Simina se uită mirată la ceasul încastrat în marmură cenușie de pe bufet, o piesă oribilă, dar foarte exactă.

— La ora asta? E opt și un sfert. Nu-i niciodată acasă seara. Ori are spectacol, ori iese în oraș.

Tamaș o privi cu reproș:

— Uiți mereu că sărăcuța-i îndoliată? Cu primar sau fără, Dragoș a fost omul ei. Ce-o avea în inimă, nici dușmanilor!

— Nu uit, minți nevastă-sa care nu vedea deloc în negru situația Dianei, dar orice ar fi în sufletul ei, de la spectacol nu poate lipsi.

— I-or fi dat concediu câteva zile, trebuie să fii complet lipsit de inimă să nu înțelegi astfel de cazuri...

Chiar așa se și întâmplase, Diana obținuse concediu medical și luând sedative cu pumnul, dormea mai toată ziua. Faptul că de aproape o săptămână, de când găsise cadavrul Monicăi spânzurat de lustră și pentru care încă nu găsise explicație, nu se mai machiase, nu-și mai făcuse nici o mască hrănitoare și nu-și periase până la scântei minunatul păr, spunea totul despre halul ei de deprimare. Se simțea speriată, total depășită de ciudatul complex de întâmplări "Monica" și tot acum făcea cunoștință cu înfricoșătorul sentiment al obstacolului insurmontabil, al zidului care s-a ridicat dinaintea ta și dincolo de care ești incapabil să mai întrevezi vreo luminiță. Nu vedea și nu se mai vedea în perspectivă, nu intuia cum avea să arate viața ei începând de mâine, presimțea ca și taică-său, dar dispunând de alte date, că va interveni ceva cumplit, că nimic nu va mai semăna cu ce-a fost. Spre surprinderea ei, totodată, moartea lui Dragoș nu-i adusese ușurarea la care se așteptase și, fără să încerce remușcări (în fond, el a vrut

să mă ucidă, eu n-am făcut decât să i-o iau înainte, suntem chit) avea temeri, o stare de neliniște și chiar confuzie; nu-i venea să creadă că îl asasinase, că era definitiv și de-a binelea mort. Cel mai tare însă o îngrozeau mesajele Monicăi și își storcea mințile până simțea că înnebunește, întrebându-se cine este persoana care în afara lui Patrick, scos din discuție, mai știe despre drama petrecută în urmă cu cinci ani.

Toate acestea alternau cu momente în care încerca să se încurajeze singură. Făcea parte din specia invulnerabililor, comisese, în calitate de autor moral, două asasinate și scăpase basma curată. Nu există însă crimă perfectă, nu există ucigaș care să nu comită o greșeală fatală ducând șosea dreaptă la descoperirea lui. Pe ea însă îngerul gardian o ocrotea până și în ticăloșii, așa fusese ea ursită, să iasă mereu învingătoare.

Dată fiind legătura de notorietate cu Dragoș, era firesc ca Poliția să-i facă o vizită. Avea însă alibiuri de fier, iar înfățișarea ei fusese și mai convingătoare. Anchetatorul o recunoscuse anevoie în femeia vizibil distrusă, fără fard și cu cearcăne adânci, pe strălucitoarea Diana Tamaș. Fusese o luare de declarație mai mult decât formală, iar scuzele ofițerului de Poliție pentru faptul de a o fi inoportunat în aceste momente depășiseră numărul întrebărilor.

Mai îngrijorat era Doru Pavel. Se trezise încă de a doua zi cuprins de remușcări, iar departe de Diana și de efectul anesteziant pe care-l exercita asupra lui, îl asediau gânduri în bernă; supradimensionate de întunericul nopții, se transformau într-un adevărat coșmar.

Deși stabiliseră ca ei doi să nu se mai vadă și nici să nu-și mai telefoneze până când lucrurile aveau să se așeze, Doru nu rezistă și o conjură printr-un bilețel lăsat în timpul nopții la cutia poștală, să-i acorde o întâlnire. Îi era teamă că nu mai răspunde de el...

Diana, la rândul ei, îl înjură țeapăn, dar, pe de altă parte, prea îi era frică să nu facă vreo prostie, pentru ca să-l refuze. Stabiliră să se întâlnească în aceeași noapte, la ora unu când sigur toată casa va dormi, admițând chiar că bătrânii se vor fi întors de la Bacău. Pentru un plus de siguranță, va escalada fereastra de la camera ei... Până atunci, mai înghiți o pastilă de Diazepam care-i asigură un somn greu, fără vise.

Pe la nouă, în aceeași seară, sosi și Vica. Deși arborase o expresie de circumstanță, îndurerată, era imposibil să nu simți în subteran voioșia ei

caracteristică, aviditatea cu care aștepta amănunte senzaționale. De altfel, arăta proaspătă, odihnită în ciuda zilei petrecute în tren și emana o aromă înviorătoare de săpun Lavanda.

Se interesă cu aer conspirativ și glas scăzut:

— Ce face? Ați vorbit cu ea?

— Doarme, răspunse frate-său. Mare noroc! În momente grele, somnul e o binecuvântare.

Vica observă cu satisfacție:

— Organism sănătos! S-a izbit nouă.. Totuși ar trebui să ia ceva în gură, cine știe de când zace așa.

— Nici n-aș ști ce să improvizez, în afară de niște macaroane, spuse Simina, și de astea Diana nu se atinge. Frigiderul e gol, nu te poți baza pe Cireșica...

Tamaș decretă:

— Lăsați-o în pace! Somnul e cea mai bună hrană pentru ea acum... Stați așa! cerând liniște, ridică mâna. Parcă am auzit ușa... S-a întors Cireșica...

Într-adevăr, își făcu zgomotos intrarea și când dădu ochi cu familia reunită, observă, înveselită parcă:

— Ia te uite! Va să zică v-ați întors! Am văzut eu lumină din stradă, dar am crezut că am uitat-o aprinsă!... Cum a fost la înmormântare, barem v-ați distrat?... Cum îi stătea lu' unchiu' Costache pe năsălie?

O priveau muți și siderați. Cumplit de vopsită și aproape despuiată, emana o deșănțare nemaiîntâlnită de cei trei, și încăperea parcă era invadată de un iz pestilențial. "Parcă-i o târfă de speluncă marinărească și pe deasupra beată", aprecie Vica și își puse ochelarii de televizor, ca s-o vadă mai bine.

Fără să știe de ce, Simina începu să râdă. Cireșica se hlizi:

— Sunt nostimă, așa-i?

— Ești beată, spuse Tamaș. Du-te și te culcă.

Nu fusese niciodată atât de direct, era un campion al eufemismelor, și femeile îl priviră descumpănite. La rândul lui, se simțea distrus, avea impresia că seria de necazuri a și început. Se uita perplex la femeia aceasta străină, sila și compasiunea îl gâtuiau deopotrivă, și își dorea numai ca arătarea aceea să dispară cât mai repede din fața lui. Cireșica nu fusese nici în fașă plăcută la înfățișare, dar prefera de o mie de ori vechea imagine pe care o oferea, de femeie, poate mai urâtă decât altele, dar la locul ei, cinstită

și demnă, un cadru didactic serios și apreciat. Era atât de tulburat, încât își dezvălui, categoric fără să-și dea seama că vorbește cu glas tare, un gând vechi, păstrat până atunci în mare taină:

— Mai bine se călugărea... Asta era singura soluție...

Dându-și seama de gafă, Vica îl întrerupse țipând:

— Simioane! Ia seama ce vorbești!

Simina găsi cu cale să înceapă să plângă. De fapt, fusese prima care lansase în familie varianta mănăstirii ca rezolvare optimă a problemelor Cireșicăi și, cu toată sinceritatea, nu vedea nimic ofensator în asta.

— A intrat vrajba și dihonia în neam! Am spus-o demult, trebuie să-l chemăm neapărat pe Părintele Miron să facă o sfeștanie.

Cireșica își mișcă scaunul, venind chiar în fața bătrânului:

— De ce să mă călugăresc, tăticule? se interesă mieroasă, apăsând ironic pe apelativ. Explică-mi, daddy!

Vica încercă să mușamalizeze:

— Ei, acuma nu te potrivi și tu la toate prostiile... Tu ești fetița noastră și te iubim! adăugă, hodoronc-tronc.

În ochii fetei se aprinseră lumini otrăvite:

— Nu mai sunt Ciorica?... Ipocrite!

Se răsuci din nou spre Tamaș, și glasul gâlgâind de ură și suferință stătută, în crescendo, ajunse răcnet:

— De ce să mă călugăresc?... Știu că m-ați fi trimis la mănăstire ca să nu vă mai stric pozele de familie, dar uite că nu mai suntem în Evul Mediu! Acum noi, nenorocitele astea slute, avem drept de opțiune, și eu am preferat să mă fac curvă!

Simina își duse mâinile la urechi:

— O, încetează! Nu-ți stă bine să vorbești așa!

— Mai ține-ți pliscul, minte de găină! o repezi fiică-sa. Da, curvă! E vocația familiei, sau n-ați observat până acum? Are tata două fete! Una ruptă din soare, ailaltă hâdă, amândouă curve!

— Liniștește-te, o rugă Vica. Nimeni n-a vrut să te jignească.

Bătrânul Tamaș suflă prăbușit:

— Iartă-mă fetițo... N-am știut ce spun... Parcă ar fi vorbit altcineva în locul meu... Iartă-mă...

Cireșica se ridică și azvârli cu putere scaunul de zid, făcându-l bucăți. Declară glacial:

— Iertare? Nici în iad, unde sper să văd pe toți! Vă urăsc de moarte!

Ajunsă în camera ei, Cireșica se simți dintr-o dată destinsă, invadată de un binefăcător sentiment de ușurare. Scrupule, remușcări, convulsii moral creștine, toate se risipiseră ca prin farmec. Se simțea în stare de orice, să înfrunte pe oricine!

Se uită la ceas. Zece! Avea timp să tragă un somn. La ceasurile două, dinspre ziuă, Emil Mărgescu avea să se afle în fața ușii de la intrarea în casă. Neauzită, îi va deschide și-l va introduce înăuntru.

Adormi imediat cu o expresie de hotărâre fanatică pe care somnul nu izbuti s-o îndepărteze.

*

Luiza sosi către prânz, așa cum anunțase, cu o valiză conținând costumația pe care se decisese s-o poarte în ceea ce ea numea Ziua cea Mare; adică ziua — Doamne, cât era de aproape! — în care Monica va fi răzbunată. Sau, pentru că nu se temea de cuvinte și se simțea pe deplin și justificat responsabilă, ziua în care îl va ucide pe Patrick. În cea de-a doua valiză, aproape la fel de încăpătoare, avea trusa de machiaj, o sticluță cu șoricioaică și, pentru orice eventualitate, baioneta colonelului, ascuțită ca un șiș. Spera totuși să nu se ajungă la această variantă pentru că îi repugna în continuare ideea de a veni într-un fel sau altul în contact cu trupul viitoarei victime.

O găsi pe Clotilda distrusă, într-o stare greu de închipuit pentru această femeie proverbială pentru sângele ei rece, de o rafinată eleganță care, dincolo de vestimentație, ținea de ființa ei, cu maniere desăvârșite, trecînd prin viață grațios, în pași de menuet. Perspectiva din care privise existența fusese îmbujorată, iar trăirile netede, uneori chiar frivole.

Că Martineasca arăta rău, asta-i situația, era vârsta și boala din care încă nu-și revenise, dar stridentă — pentru cine o cunoștea — se vădea adânca schimbare care intervenise înlăuntrul ei. O Clotilda nearanjată, altfel decât impecabilă, era ceva de neconceput, și iat-o acum nețesălată, fără umbră de machiaj, cu fața devastată de plâns, într-o cămașă cleioasă, trecută printr-o noapte grea.

"Doar Patrick putea s-o aducă în halul ăsta", gândi cu satisfacție Micleasca, deși îi era milă de prietena ei. Satisfacție pentru că o avertizase

încă de acum cinci ani că, inevitabil, va ajunge în situația asta, iar, pe de altă parte, se simțea și mai motivată în hotărârea de a-l suprima pe Patrick, banditul sentimental care a adus și aduce doar suferință.

Din capul oaselor, cum se afla, rezemată de trei perne, Clotilda i se aruncă în brațe hohotind:

— Îți mulțumesc că ai venit... Îmi vine să mă omor!

Luiza replică pe un ton cotidian:

— Mai lasă prostiile! Să moară dușmanii și cine știu eu! Ia zi, ce ți-a făcut?

Era de la sine înțeles, nu putea să fie decât unul singur!

Avidă de senzații, Tanța se foia fără rost prin cameră, făcând chipurile ordine pe măsuța cu medicamente. Luiza o repezi fără menajamente:

— Du-te la treburile dumitale, femeie, nu-mi sta lumânare în spinare când conversez cu stăpână-ta!

Clotilda suspină, trăgându-și nasul:

— Știe tot. Du-te, Tanțo, nu mai am nevoie de tine, adăugă totuși.

Consternată, Luiza tuși cu tâlc. După plecarea femeii, nu se abținu să nu comenteze:

— Nu-mi vine să cred că ai ajuns în confidență cu servitoarele! O nouă rafală de plâns zgudui trupul Clotildei:

— Dacă ai ști ce s-a întâmplat, prin ce trec, nu te-ar lăsa inima să mă mai cerți și tu!

— Pârț! exclamă cu voce cazonă Micleasca. S-a întâmplat mare lucru! Și-a găsit derbedeul o mândruță, și pe chestia asta s-a răsturnat pământul cu cracii în sus! Te știam mai serioasă!

Clotilda își ridică ochii rămași chiar și acum splendizi. Doar albastrul, spălat de plâns, devenise cenușiu.

— Nu știu cum de mai trăiesc! L-am dat afară din casă!

Sub machiajul gros, fosta cântăreață albi de spaimă.

— Ei, uite că de Ioana n-aș fi spus! recunoscu Luiza. Provincială, la locul ei, cuminte, cam ca Monica în privința asta, ziceai că-i ultima evanghelistă rătăcită printre tinerii de azi! Câtă experiență ai avea, n-ajungi să te pricepi niciodată la oameni.

Clotilda își strânse capul între pumni:

— N-am să înțeleg în veci, ce au căutat ei în casa de bani!

— El ce zice?

— Că i s-a năzărit Tanței.

Micleasca hohoti gros:

— Hoțul deștept nu se ferește când ridici piatra!

— Ce să mă fac, Luizo? Simt că nu mai rezist, nu mai suport durerea, parcă se scurge tot sângele din mine... Ca să fiu sinceră cu tine, prietena mea de o viață, în inima mea...

— Știu, l-ai și iertat și îți pare rău că l-ai gonit!

Se uită pe furiș la Clotilda, cu ochii scânteind de speranță. Plecarea din casă a lui Patrick i-ar fi dat toate planurile peste cap.

— Poți să mă înțelegi?

— Bineînțeles. Bezmetica de inimă! Pe-asta n-o domesticești niciodată! Cine izbutește, n-a iubit cu adevărat.

— Îmi pare bine că gândești așa. Mă așteptam să mă iei la rost.

Ca întotdeauna când zâmbea, fața Luizei devenea o mască feroce de bâlci, dar cine o cunoștea, nu se mai înfiora.

— Mă interesează, în primul rând, sănătatea ta. Ca să te întremezi, trebuie mai întâi să-ți alini suferința. Or pentru asta, ai nevoie de prezența golanului. C'est la vie!

— Crezi cu adevărat ce-mi spui?

— Mă știi falsă? Chiar în timp ce-mi povesteai, am realizat că te-ai pripit. Ești prea slăbită și prea îndrăgostită ca să suporți o terapie de șoc. Te afli în situația în care doar licheluța poate săvârși minuni. Deși...

— Deși?

— Nu știu de ce îl ponegresc în halul ăsta! La urma urmei, infidelități se comit în toate căsniciile. Fiecare, o știi și tu, sărim măcar o dată gardul!

— Logic, așa ar fi, oftă Clotilda, dar când ești tu în cauză... Totuși, ce a căutat în seif?

Luiza se ridică, excedată:

— Ai o idee fixă. Când o să vă reconciliați, sunt sigură că îți va spune.

Clotilda își trânti un pumn zdravăn în cap:

— Cred că l-am pierdut definitiv... Și numai din cauza mea! Nu m-am putut stăpâni.

— Vezi-ți de treabă! o liniști Luiza. Ai pomenit tu urs să plece de lângă butoiul cu miere? Vrei să vorbesc eu cu el?

Martineasca îi zâmbi recunoscătoare, printre lacrimi:

— Dacă zici tu... Vezi cum pui problema, completă cu un rest de demnitate, să nu ies eu prea... mototolită!

Luiza își netezi fusta și se îndreptă spre ușă. Aceasta se deschise pe neașteptate, gata să-i spargă nasul. Tanța dădu buzna în încăpere, cu obrajii plini de lacrimi.

— Doamnă, mi-au telefonat din Bejeni... de la primărie. De la noi din comună... E rău de tot, au dus-o la spital la Caracal... A lovit-o Stela în cap, pe când o mulgea... Cu copita... Io le-am zis mereu că-i cam nebună, s-o vândă dreacului!

— Pe cine, soro? întrebă iritată Luiza.

— Pe vacă. Io am zis...

— Pe cine a lovit?

— Pe mămica! E rău de tot, zice că n-o mai duce până-n seară...

Clotilda se ridică din umeri obosită:

— Ce pot să-ți spun eu?... Du-te.

Oftă, privind neputincioasă spre Luiza:

— Asta îmi mai lipsea! Am rămas complet descoperită. Nici Tanța, nici Ioana.

Înlăuntrul ei, Micleasca exulta: "Uite ce bine se brodesc toate! Mă frământam cum s-o scot pe Tanța din casă!"

— Cred că va trebui să apelez la o agenție din astea, cu prestări de muncă la domiciliu...

Luiza se opuse categoric:

— Ia mai lasă-mă, dragă, cu oameni străini în casă! Nu știi de unde vin, ce hram poartă! Te mai strânge vreunul noaptea de gât...

— Totuși ce ne facem?

— Bine mersi! Un ceai și o macaroană să fierb mai sunt și eu în stare! Și nici casa nu cade pe noi, dacă n-o să dea Tanța cu mătura două-trei zile!

Se întoarse cu spatele și își frecă mâinile de satisfacție. Jubila. După toate semnele, probabil că azi, mai sigur noaptea asta, va fi Ziua cea Mare.

*

Deși concediată, Ioana rămăsese în casă. Incognito.

— Nu te pot lăsa singur...

— M-a alungat și pe mine, replică Patrick.

— Fii fără grijă, se va răzgândi în mai puțin de-o oră. Numai eu știu cât a suferit zilele astea. Nu suportă o despărțire definitivă.

Patrick, depășit de evenimente și neajutorat, simțea nevoia să fie dus de mână:

— Admitem că ne împăcăm: Bun! Ce urmează?

— Împăcările sunt totdeauna dulci și cam blegesc. Vei ridica în termeni limpezi chestiunea testamentului. Ai nevoie de o asigurare, nu mai poți trăi în nesiguranță și aventură. Am convingerea că nu-ți va rezista.

Patrick sări în sus, ca mușcat de șarpe:

— Nici în ruptul capului nu fac așa ceva! Pur și simplu, e peste puterile mele!

— Mai încet, că te-aude toată casa!

Se aflau în camera lui. Oficial, Ioana părăsise apartamentul, micul sac de voiaj se afla lângă ea. Îl măsura cu dispreț:

— M-ai întrebat cândva dacă există în viața mea un singur lucru pe care să nu-l fi calculat... Ei bine, n-am calculat că am să mă îndrăgostesc de tine, un bărbat slab ca o cârpă!

Patrick avu un gest de oboseală:

— Poți să mă biciuiești oricât, nu mă duc să discut cu Clotilda despre mormântul ei.

— Atunci, o s-o facă maică-ta în locul tău. Ea nu-i atât de gingașă și scrupuloasă. Eu rămân aici, în miezul lucrurilor. Evenimentele se precipită, și nu vreau să faci vreo prostie.

Patrick se bucură că nu va fi singur, dar nu vedea cum s-ar putea realiza așa ceva.

— Cum să rămâi în casă, de vreme ce te-a dat afară. Clotilda, să zicem, abia se mișcă, dar e Tanța...

Fata alungă o muscă invizibilă:

— De asta am scăpat. Am sunat de pe celularul tău, ca din partea primăriei din sat. Cică mă-sa ar fi internată în stare gravă la spital. Clotilda a lăsat-o să plece... Mai rămâne filoxera ailaltă...

— Cine, Luiza?

— Ea, dar e ramolită și pe undeva-i bine să existe un martor de care o să am grijă să nu vadă nimic din ce nu trebuie...

Patrick o privi speriat:

— La ce te gândești? Pe urmă, tot nu înțeleg de ce-i musai să rămânem singuri?

Ioana declară rece:

— Poate va fi nevoie s-o înlăturăm și pe ea. Totul e în funcție de cum va reacționa Clotilda după discuția-cheie. Ți-am mai spus, dacă vrea să se răzbune și să te lase cu buzele umflate, nici n-are nevoie de avocat, rupe testamentul actual.

— Totuși, unde ai să stai? Afară de faptul că eu n-o consider pe Luiza ramolită, nu are nevoie de creieri prea prompți, ca să te recunoască, dacă te zărește prin casă!

— Mă ascund în pod.

Tânărul tresări. Uite o idee care lui nu-i trecuse prin minte! într-adevăr, o curiozitate destul de rară și extrem de practică a arhitecturii interbelice, unele apartamente de bloc posedă poduri. Acestea sunt de obicei instalate deasupra vestibulului care leagă interiorul locuibil al casei de bucătărie. La el se accede printr-o debara, urcând o scară mobilă cum se găsește în orice gospodărie. Dimensiunile sunt liliputane, cam trei metri pe unu jumătate, cu o înălțime de un metru și ceva, iar un geamlâc minuscul, dând în balconul bucătăriei, asigură aerisirea. Perfect camuflat, doar specialiștii observă diferența de înălțime a tavanelor, cel din antreul respectiv fiind mai scund decât cele din restul casei.

Ioana, mânată de instinctul ei practic și acumulând din principiu informații care nu se știe când i-ar putea fi de folos, inspectase toată casa (așa cum procedase și cu locuința Luizei) și descoperise acest truc de arhitectură. Spre nedumerirea ei, deși plin de praf și de păianjeni, podul era amenajat ca o garsonieră de buzunar, având o saltea pneumatică pe care se putea dormi, o mică veioză instalată pe o lădiță, câteva cărți uitate și o oală de noapte. Era limpede că cineva, cândva, se "refugiase" aici. N-avea de unde să știe că avocatul Martinescu, soțul Clotildei, își ascunsese în pod, cu cinci decenii în urmă, un unchi, fost ofițer de stat major vânat de miliția comunistă. Omul rezistase doi ani în "cutiuță", furișându-se doar noaptea în casă pentru a goli vasul igienic și a face un duș. După doi ani, fugise la partizani, în munți, apoi izbutise — unul dintre puținii fericiți — să treacă frontiera clandestin...

— Ai să-mi dai celularul tău, dispuse Ioana pe tonul sigur al amănuntului gândit și cântărit cu mult înainte, pentru a putea comunica, fără să ne deconspirăm. Fii atent, am să sun cu parolă, ca să știi că sunt eu: două apeluri, închid și apoi revin.

Un ciocănit ferm la ușă îi sperie pe amândoi. Într-o secundă, Ioana ajunse sub pat, trăgând sacul de voiaj după ea și zicându-și cu cinism că începe să se deprindă cu locul și sperând totodată că nu va mai audia din fotoliul I, o partidă de sex. Recunoscu ușurată vocea Luizei care, venind în calitate de sol al reconcilierii, încerca modulații dulcege și unsuroase.

— Te-am deranjat?

Patrick răspunse morocănos:

— Îmi făceam bagajul.

Bătrâna își înghiți cuvintele:

"Făceai pe dracu'! Șifonierul e închis, sertarele la fel, nici urmă de bulendre înșirate sau geamantan! Ți-e ție, puiule, de ducă cum mi-e de jucat mie șotronul pe trotuarul din fața blocului!..."

— Lăsați copilăriile, sunteți oameni în toată firea! Doar n-ai luat-o în serios pe Clotilda.

— Nu mi s-a părut că glumește. Mi-a spus lucruri odioase!

— Fleacuri! Ți-o zic ca femeie trecută prin multe! Nu există căsnicie unde să nu intervină neînțelegeri. Sunt inevitabile, dar dragostea biruie totul, face tabula rasa și pe urmă, totul e iarăși ca la început!

Patrick se strâmbă:

— O fi la alții, dar vezi că mai sunt și cuvinte care nu se pot uita.

Reflectă în același timp, cu admirație, ce fată deșteaptă e Ioana, cum prevedea ea totul matematic. Luiza venise clar ca să-i împace.

Micleasca își continuă show-ul cu același glas mieros:

— Câte nu spune omul la mânie! Nu știi vorba aia românească, dacă s-ar uita Dumnezeu în gura ciobanului, toate oile ar pieri! Clotilda e fată bună și te iubește. Îi pare rău de tot ce s-a petrecut între voi și te iartă...

Patrick, chipurile, se lăsa greu:

— Pentru ce să mă ierte? În definitiv, ce-am făcut? Pe cine am omorât?

— Lasă, lasă, că nici tu nu ești doar blăniță moale, mai ai și gheruțe. Lipsești o săptămână de-acasă și nu dai tu un semn de viață când știi cât de prăpăstioasă e Clotilda! I-a fost teamă că ți s-a întâmplat ceva și, bolnavă cum e, a dat proporții! Sinceră să fiu, în locul ei, anunțam Poliția... Hai, îl luă de braț, fii băiat cuminte, și să mergem la ea. Te așteaptă...

Patrick se lăsă tras, continuând să mormăie.

După ce auzi închizându-se ușa de la dormitor, Ioana ieși din ascunzătoare. Își luă bagajul și telemobilul lui Patrick, se strecură în debara, apoi pe brânci în pod, intrând în clandestinitate.

Se aranjă pe cât posibil de comod și o sună pe Fulguleț.

*

După criza Cireșicăi, doar Vica simțise nevoia arzătoare să comenteze, să întoarcă povestea pe toate părțile, să lanseze ipoteze, uimiri și interpretări. În realitate, femeia aceasta era neobosită, avea o energie debordantă, un optimism de oțel și puterea de a mobiliza și morții, însușire, din păcate, niciodată fructificată. Tânără azi, cel puțin cariera ei ar fi avut un alt destin.

Soții Tamaș însă se simțeau prea istoviți pentru a se mai angaja într-o partidă de comentarii pline de semne de exclamație, nesfârșite repetări și arpegii de consternare. Simion era epuizat sufletește, nevastă-sa de ziua prea lungă și încărcată. În consecință, pe la zece și jumătate, decretară stingerea. Pe Diana o lăsară să doarmă în continuare. Tamaș repetase că somnul profund e cel mai bun medicament în situația ei, și femeile nu-l contraziseră.

Pentru orice eventualitate, pentru că cine știe de când n-o fi mâncat biata de ea, Vica îi duse tiptil un platou cu o gustare improvizată, îl lăsă pe masă și se retrase fără zgomot.

Deși avertizase că prevede o insomnie, fiind prea tulburată pentru a putea pune geană pe geană, numai ce stinse lumina că și începu să sforăie. Curând, adormiră și soții Tamaș, spate în spate, conform regulii din căsniciile uzate.

Diana o simțise pe Vica, dar n-avea chef de condoleanțe, nici de mângâieri, nici de conversație, de nimeni și nimic, în general. Se prefăcu deci că doarme în continuare, înjurând în gând toată familia că s-a și întors. Deși o liniște adâncă părea să fi cuprins toată casa, iar ea se simțea sleită, încercă totuși să se scoale să încuie ușa cu cheia. Căzu la loc, în pat, înainte de a face un pas, și renunță. Până să vină Doru, mai avea vreo două ceasuri, putea să mai doarmă...

Lăsase geamul întredeschis așa că actorul, după un ciocănit discret, dar repetat, își luă avânt și escaladă fereastra cu ușurință. La vederea Dianei, adâncită încă în somn, inima lui Doru se topi de duioșie. Deși ghemuită și crispată, fără nimic particular grațios, tânărul șopti în extaz:

— Frumoasa din pădurea adormită...

Se aplecă asupra ei, sărutând-o ușor pe tâmplă. Femeia gemu și îi încolăci reflex gâtul cu brațele.

— Adorata mea, suflă pierdut! Nu știu ce se întâmpla cu mine dacă nu m-ai fi primit...

Diana deschise ochii. Îi trebuiseră câteva secunde până să intre în realitate. Se răsti cu vocea încă răgușită de somn:

— Pentru că ai insistat! E o greșeală care ne va costa! Simt!

— Nu vorbi așa, te implor! Nu m-a văzut nimeni și când am dat declarația la Poliție, n-am sesizat nici o suspiciune. Pe toți ne-au chestionat la fel... Cu mine însă, nu știu ce se întâmplă!

— Vorbește mai încet, s-a întors familionul!... Ce dracu' ți se întâmplă?!

Doru își frânse degetele. Falangele pocneau sinistru și Diana strânse din dinți.

— Am coșmaruri înfiorătoare, toate cu Dragoș! Asta dacă reușesc să adorm... Nu mă mai pot concentra; aseară în spectacol, am uitat textul și nici pe Nea Puiu nu reușeam să-l aud! Vedeam doar cum mișcă disperat buzele, dar nu înregistram nimic! A fost fioros...

Diana îl măsură disprețuitoare:

— Spus de-a dreptul, ai remușcări!

Doru replică slab:

— Cred că așa se numește. Nu-mi mai găsesc liniștea...

— Balegă!

— Ce pot face?... Simt nevoia să ispășesc, parcă cineva îmi dă brânci să mă duc la Poliție...

Actrița, în panică, izbucni cu violență:

— Balegă! Asta sunteți cu toții! O imensă balegă cu muște, fleașcă și puturoasă! Mi-e greață!

Rătăcit, tânărul îi săruta degetele picioarelor:

— Iartă-mă, te ador, spun numai ce simt!... Dacă n-ai fi tu...

Diana replică tăios:

— N-aș fi fost dacă trăia Dragoș! A fost o chestiune de viață și de moarte: ori el, ori eu! Ai avut drept de opțiune și ai optat pentru mine! Unde

ți-e dragostea aia fanatică ce nu cunoaște piedici, crăișorule? Pretindeai că de dragul meu ești în stare să-ți iei și viața! Ai luat-o pe-a altuia, și acum suntem împreună!

— Știu, așa e, dar ce pot să fac dacă nu suport povara?

Diana începu să-l zgâlțâie cu violență:

— Sunt vie, cretinule! Înțelegi că sunt vie și întreagă, aici, alături de tine, că în loc să-mi pui flori la năsălie, poți să mă încaleci?!

Tânărul bâlbâi confuz:

— Desigur... Ai dreptate! Așa trebuie să gândesc. Iartă-mă...

După o demonstrație de forță, actrița socoti că bietul cățel merită pentru îmbărbătare o bucățică de zahăr și, luând între palme capul tânărului, îi sărută ochii, într-un puseu de tandrețe.

— Suntem cuminți, da? Îți interzic să te gândești la altceva decât la viața de vis care se așterne în fața noastră!

Doru șopti lăcrimând:

— Așa am să fac! Promit!... Iubita mea! Am o rugăminte! Uite, în genunchi te implor!

Femeia întrebă circumspectă:

— Ce vrei?

— Te conjur, lasă-mă să dorm cu tine! Să te țin în brațe, doar atât...

— Ești nebun? Ți se pare că nu ne-am jucat destul cu focul?

Doru începu să plângă:

— Te conjur!!! Nu rezist fără tine... Câteva ceasuri... Jur că plec înainte să se lumineze!

Diana cântări rapid situația. Avea poftă de Doru, ca de ștreang, dar nenorocitul era literalmente la pământ și putea ceda nervos în orice moment. O infuzie de siguranță în dragostea ei se impunea. Să-și închipuie că e a lui, că are ce pierde.

Cu aerul că-i acordă o mare favoare, îi făcu loc să intre în pat.

— Închide întâi geamul, că s-a făcut rece...

*

În partea opusă a casei, tot în șoaptă, conspirau Cireșica și Emil. Fusese punctual, și fata nu avusese de așteptat în frigul grădinii — ninsese la munte și se făcuse frig — decât vreo cinci minute. Îl introduse în locuință și, luându-l de mână, îl conduse cu infinite precauții pe lângă mătușă-sa care

dormea pe spate, horcăind harnic ca un haiduc beat în sufragerie, apoi pe culoarul lung ce ducea spre camera ei.

— Era vorba că ești singură, bombăni Mărgescu nemulțumit.

— S-au întors intempestiv! De unde naiba să știu?!

Gămanul luase la bord "o doză de curaj", cam patru sute de alcool, și se simțea în același timp hotărât și destins. Cireșica în schimb era înfrigurată și de emoție, de ură tasată, depusă în straturi, și de nerăbdare, îi tremura bărbia lungă; în lumina slabă, semăna cu ciocul unui drac așa cum e zugrăvit pe ziduri de biserică. Din aceeași pricină, glasul răsuna înfrigurat și, simptom bizar, inedit, avea dificultăți în pronunțarea consoanelor.

Mărgescu observă înveselit:

— Vorbești peltic! Ai uitat să-ți instalezi proteza?... Gata, la treabă! Unde-i camera frumoasei victime?

Scoase din buzunar o coardă de pian și fluturând-o pe sub nasul Cireșicăi, explică:

— Eficientă, rapidă și fără dureri!

— Ai rămas, totuși, la strangulare... Cred că mi-a venit o idee mai bună!

— Care?

— Dăm drumul la gaze! O să se creadă fie că s-a sinucis din cauza lui Dragoș, fie că a fost un accident Ce părere ai?

Emil o privi intens, concentrându-se de fapt asupra variantei. În lumina săracă a veiozei, ochii fetei străluceau fix, ca ai pisicilor. Vibra toată ca un arc prea întins, și gămanul se interesă:

— Ești sigură că te simți bine?

Cireșica îl asigură serioasă:

— În viața mea nu m-am simțit mai bine!

— Să sperăm că nu te înșeli...

Scoase sticluța de rezervă cu alcool și bău lung. În ce-l privește, pe jumătate amețit, se simțea perfect, își păstrase luciditatea. Cantitatea de vodcă ingerată îl făcea să se creadă invincibil, totul depindea numai de voința și forțele lui.

— Unde-s gazele?

Cireșica, tot cu limba împletită, îi explică. "Garsoniera" Dianei avea o chicinetă care dădea direct în cameră, fiind de aceea camuflată după o draperie. Diana o folosea rareori, când avea musafiri intimi, pentru o cafea sau o gustare frugală. Esențial era însă amănuntul că fusese prevăzută cu gaze.

— Înțelegi? E suficient să ne strecurăm înăuntru, să ne asigurăm că nu există ferestre deschise și să dăm drumul la reșou. Pe urmă, încuiem și... adio, Mario!

— De unde știi că doarme?

— De două zile ia sedative cu pumnul, zici că-i în stare de catalepsie!

Emil dădu din cap:

— Ești nebună! Realizezi că dacă aprinde cineva lumina după ce ai deschis gazele, sare toată casa în aer? Că crapă toți locatarii și praful se alege de zidurile astea?... Și mi s-ar părea cu totul anormal, să nu vină nimeni în răstimp să vadă cum se mai simte! continua sa vorbească, din ce în ce mai ambalat.

Cireșica, un ghem de ură, rosti cu o patimă nestăpânită:

— Puțin îmi pasă!... Măcar de-ar crăpa cu toții!

— În regulă, scumpeteo, dar de ce mai ai nevoie de mine?! Chestia asta puteai s-o faci singură!

— Am luat în calcul posibilitatea ca totuși să simtă ceva și să se trezească. Eu n-o pot răzbi, e mai puternică decât mine, de-aia îmi trebuie un asistent care, la o adică, s-o scoată din circulație!

Emil rămase câteva momente pe gânduri. Isterica asta propunea o soluție simplă care prezenta însă riscul mai multor victime și a unor pagube materiale serioase. În același timp, posibilitatea ca Poliția să-i suspecteze, se reducea substanțial, oscilând chiar spre zero. Și cum Cireșicăi nu-i păsa... Alcoolul consumat alungă ultimele îndoieli ale lui Mărgescu.

— Să sperăm c-o să țină.

Fata se închină și părăsind încăperea, se îndreptară spre camera Dianei.

*

Ioan Sârbu făcea parte dintre fericiții care, o dată prinși în mrejele unui partener, acesta își păstrase capitalul de seducție intact, imun la scurgerea vremii. Din acest punct de vedere, Fulguleț continua să fie depozitara și beneficiara absolută a celor mai puternice și mai duioase sentimente ale soțului ei. După treizeci de ani, exercita aceeași putere de atracție asupra lui, Sârbu cel Drept considerând că Fulguleț e o femeie unică și că având parte de ea, însuși bunul Dumnezeu îi pusese o stea în frunte. Avea o încredere desăvârșită în nevastă-sa, n-o suspectase niciodată de vreo faptă reprobabilă, încredințat că ființa ei e incompatibilă cu însăși noțiunea de

rău. Singurele temeri pe care le încercase în toți acești ani de căsnicie erau legate de sănătatea ei și, uneori, nopțile îi erau fulgerate de coșmaruri cu același subiect: Fulguleț la spital, pe moarte, iar el frângându-și neputincios degetele la căpătâiul ei. Când se trezea, transpirat de spaimă, în caz că nu dormiseră împreună, se strecura în dormitorul nevesti-sii ca să se asigure că respiră...

Având o încredere de nezdruncinat în fidelitatea consoartei, nu fusese gelos în viața lui, lua drept bun tot ce îi spunea și, evident, nu-i uzurpase niciodată intimitatea. Nici gând s-o spioneze, să-i intercepteze convorbirile telefonice, să-i deschidă corespondența sau să-i caute în poșetă. Și dacă o făcuse totuși în dimineața aceasta, fusese o simplă întâmplare. Ca toți zgârciții, detesta organic să schimbe bancnote mari, având impresia că banii se cheltuiesc astfel mai ușor și fără discernământ, ispitele, mai cu seamă după 1990, aflându-se la tot pasul.

Era motivul pentru care, în dimineața aceea, înainte de a pleca la serviciu, deschise poșeta lui Fulguleț. Spera să găsească ceva mărunțiș, ca să nu fie obligat să schimbe hârtia de cincizeci de mii.

Când dădu peste revolverul confiscat de la Ioana, încercă cea mai mare surpriză din viața lui. Se holba la armă, abia îndrăznind s-o atingă, parcă așteptându-se din clipă în clipă să se descarce singură. Păstra din armată amintiri mai degrabă firave, ținând seama de faptul că în perioada cătăniei lui, ostașii erau folosiți, în primul rând, la deszăpezit și, predilect, la muncile agricole.

Fără a mai ține seama de migrenele pe care i le declanșau nevesti-sii trezirile brusce, dădu buzna cu părul măciucă în dormitor. O găsi însă în baie, aflată în mijlocul unei operațiuni cu deosebire intimă. Femeia scoase un țipăt, și Sârbu se retrase precipitat, articulând un confuz pardon.

— Ce s-a întâmplat? Au dat turcii?

Era sigură că se petrecuse ceva neobișnuit. Bărbatu-său era un tip mai mult decât decent, pudic chiar.

Ioan Sârbu indică cu degetul spre revolverul pus la vedere pe masă:

— Am căutat la tine în geantă niște bani mărunți și am găsit... Uite! Ce caută la tine?!!

Fulguleț râse cât putu mai convingător:

— Deci asta era!... Doamne, ce ușor intri în panică! Mi l-a împrumutat Patrick, improviză la repezeală. Stai să-mi aduc aminte... Da, chiar joi, când am plecat mai târziu de la ei... Tu erai la popice...

— De ce?

— Îi e frică de bandiți și a ținut morțiș să-l iau... Zău, mi l-a băgat cu de-a sila în poșetă. A văzut nu știu ce prostii la televizor...

— N-ai luat un taxi?

— Bineînțeles, dar tocmai asta e! Mai nou, hoții au trecut la atacuri de tip gangsteresc, opresc taxiurile și jefuiesc șoferul de încasări și clienții de bani și bijuterii.

Pe Sârbu îl trecu un fior doar imaginând situația:

— De... de ce, dacă te-au reținut atât de mult, nu te-a condus el acasă?

— O, ar fi vrut sărăcuțul, dar m-am opus eu. Clotilda se simțea mult prea rău...

Ceva mai ușurat, dar fără a-și fi revenit pe deplin, bărbatul mormăi:

— Să... să nu se mai întâmple! Mi-a înghețat sângele în vine! Decât să te expui atât de... de..., mai bine dormeai la ei!...

Îi prinse bărbia și o sărută cast:

— De dragul meu, nu mai fi imprudentă. Promite-mi! Și nu mai păstra — arătă spre armă — teroarea asta în casă! Probabil Petrică are rațiunile lui, el știe pe unde se învârte, dar eu aș arunca-o direct în Dâmbovița.

Avea să regrete amarnic că nu a făcut-o.

*

Împăcarea, așa cum se întâmplă de obicei, fu dulce și udată de lacrimile Clotildei. Tot conform obiceiului soților în culpă, Patrick încercă să se justifice și să-i explice, cu toată blândețea, cât fusese de absurdă în bănuielile ei. Bătrâna însă îl opri de la primele cuvinte, astupându-i gura cu degetele proaspăt parfumate. Aceasta în ciuda faptului că scotocitul clandestin al seifului avea să rămână un mister pe care l-ar fi dorit din tot sufletul dezlegat. Prezumtiva infidelitate de la Timișoara trecuse pe planul secund: un fel de ceva comun, totu-i să rămână fără consecințe... Una peste alta, Clotilda nu mai voia să știe nimic, încercând să-și scoată din minte toate incidentele dezagreabile. Se mai temea că ascultând minciunile Băiatului", avea să se ambaleze din nou, știut fiind că o rană proaspătă, zgândărită, sângerează lesne din nou. Pe Ioana însă nu voia s-o primească

înapoi. Întâi, că se simțea mult mai bine și, ca s-o spunem pe șleau, nici n-o putea suferi. Incontestabil, era folositoare, îndemânatică și expeditivă, dar de la început n-a avut încredere în ea, o intuise falsă și rea. Îl deplânge pe bărbatul care avea să-i cadă în mreje. Ultima afirmație se dorea a fi un avertisment, Patrick mărturisindu-și cu amărăciune că era de aceeași părere. Și totuși — o califică drept perversitate — simțea o atracție specială pentru țărăncuța din Slatina, nu-i ieșea din gând, îi lipsea și, deși încerca să se rățoiască (resturi de orgoliu), chiar admonestările ei, administrate cu biciul, îi produceau o tainică plăcere.

Față de Clotilda însă, se arătă nepăsător, ridicând din umeri:

— Eu ți-am spus de la început că nu-mi place...

Martineasca își mușcă buzele, înghițindu-și cuvintele: "Atunci ce naiba căutați împreună în casa mea de bani?" Îndepărtă gândul cu un gest scurt, de parcă ar fi fost material, cu nici un chip nu voia să se monteze. Dimpotrivă, îi surâse îmbietor. Dintr-o dată, simți că-l dorește cu toată ființa ei, aprig, irezistibil și întinse brațele, cerșind o îmbrățișare. Mânecile largi ale elegantei cămăși de noapte alunecară spre umeri și Patrick se înfioră la vederea brațelor descărnate al căror interior se prăbușise în două pungi de gelatină. Consternat, îngrozit, scârbit, tânărul înțepeni neștiind ce să facă. Îi explică bătrâna:

— Încuie ușa.

*

Fulguleț reflectă toată noaptea la sugestia Ioanei. Hotărât, fata asta nu era proastă, dimpotrivă, avea o inteligență vicleană, tenacitate și forța de a duce până la capăt ceea ce și-a propus. Dacă ar fi fost mai de soi, ar fi acceptat-o chiar de noră, cu condiția să nu fie atât de imperativă. O femeie avea dreptul să-l adore pe fiu-său, dar nu să-l și domine, transformându-l în vasal supus.

Când Fulguleț își propunea un obiectiv, și din acest punct de vedere Ioana îi semăna, n-avea liniște până nu-l traducea în fapt de viață. La fel se întâmplă și acum. Abandonă brusc cafeaua neterminată, smulse capotul de pe ea și intră în dormitor să se îmbrace. Își cunoștea feciorul, era prea "aristocrat", prea delicat ca să atace frontal chestiuni materiale, în vreme ce ea, când se punea problema viitorului lui, nu avea nici un fel de reticențe. O va aborda pe Martineasca direct, lăsând la o parte orice menajamente. Știa

că riscă, reacţiile oamenilor sunt imprevizibile, dar miza pe patima disperată a Clotildei, anesteziindu-i orice urmă de raţiune, şi pe gradul fizic de slăbiciune care, fatal, se transferă şi asupra psihicului. În esenţă, îi va prezenta o ecuaţie simplă: ori un Patrick betonat material alături de ea, ori... "mi-a făcut plăcere să ne cunoaştem..."

Alese din şifonier cea mai nouă achiziţie vestimentară, un complet bleumarine cu garnitură albă, foarte tineresc şi primăvăratic, se privi mulţumită în oglindă şi părăsi locuinţa, pusă pe fapte mari.

Avea pe chip o expresie de fanatism, iar în poşetă, pentru orice eventualitate, Mauserul care aparţinuse cândva colonelului Pericle Miclea.

Luiza îşi camuflă nemulţumirea — ce naiba, scapi de unul şi pică altul! — sub un zâmbet, conform stilului, excesiv de rujat. În ce o priveşte, Fulguleţ acceptă cu indiferenţă prezenţa Micleascăi. Erau prietene intime, prietenie încercată şi verificată în timp, iar pe Luiza demult n-o mai impresiona nimic şi nu-i mai păsa decât de mormântul Monicăi şi de tot ce era legat de moartea ei.

Se complimentară reciproc, iar Fulguleţ, deşi obişnuită cu excentricităţile vestimentare ale Luizei, se miră în sinea ei de toaleta fostei cântăreţe, încercând să ghicească drept cine se lua în dimineaţa aceea.

Pentru ceea ce presimţea a fi "Ziua cea Mare", Luiza abordase bine cunoscutul doliu al Reginei Maria, drapându-se într-o fastuoasă toaletă mov. Doar că ceea ce dădea minunat la ochii violeţi ai superbului cap încoronat, la tăciunoasa şi pergamentoasa Miclească, devenea look de vrăjitoare fioroasă. Dar astea erau fleacuri, Fulguleţ avea pe cap probleme mult mai grave.

Se instalară în salon, iar Luiza o avertiză chiar de la început:

— Azi sunt gazdă, dar mai mult de o cafea nu-ţi pot oferi. Pe Tanţa au chemat-o urgent la ţară, iar pe Ioana a concediat-o... Dar tu de ce nu-ţi scoţi mănuşile? Parcă ai fi în gară...

— Mi-am făcut alaltăieri unghiile, şi proasta de manichiuristă m-a cadorisit cu o eczemă. Mi-a dat medicul o alifie, trebuie s-o ţin tot timpul pe degete...

— Neplăcut... Zici că nu vrei o cafea? Poate o cacao? Hai, că pe-astea ştiu să le fac bine.

Fulguleț dădu din cap mașinal. Toată lumea cunoștea amănuntul că Luiza nu gătise în viața ei. În tinerețe, o scoteau curtezanii la restaurante și de vreo douăzeci de ani, de când își încheiase cariera sentimentală, ciugulea din pachețele cumpărate în oraș. Mâncarea nu constituise niciodată o problemă pentru ea și se tot minuna cât caz se făcea când câte un ins declara greva foamei. Personal, ar fi suportat cu ușurință abstinența.

— Nu vreau nimic, mersi... Cum se simte Clotilda?

Bătrâna râse:

— Acum, că s-a întors fecioru-tău, presupun că e în al nouălea cer! Că veni vorba, discută și tu cu Petrică s-o mai slăbească din dușuri reci. Nu-i greu la vârsta ei să facă o sincopă și o are pe conștiință. Ce naiba trebuia să plece tocmai la Timișoara ca să-și facă de cap?

— Sunt chestiuni în care nu mă amestec, spuse cealaltă arborând un aer de mare doamnă.

— À d'autres, chéri, cu cine vorbești? Nu există nimic în viața lui Petrică, de când s-a născut, în care să nu te fi amestecat. Poate culoarea prezervativelor!

Înveselită cu adevărat, Fulguleț începu să râdă:

— Ce fac ei acum?

Expresia Luizei deveni lubrică:

— Ce să facă? Clotilda stă în pat, iar el, peste ea. Nu știi cum e când te împaci și pe urmă, de ce-ar fi încuiat ușa de la dormitor cu cheia?

Fulguleț o cercetă surprinsă:

— Cu ce specimene te-ai încurcat, dragă?! Nu te știam așa slobodă la gură!

— Ași! N-ai fost tu atentă și nici n-au fost ocazii... Ai venit cu vreo treabă specială?

— Am ceva de discutat cu Clotilda.

— Vrei să-i anunț că ești aici?

— Să mai așteptăm...

Trăncăniră vreun sfert de ceas, lucruri puțin importante, unde și-a lucrat Fulguleț completul, au apărut andivele, cât a ajuns un permanent cu vopsit la coafor, ce mai zice Ioan Sârbu cel Drept... În răstimp, se spionau reciproc, întrebându-se în ce măsură prezența celeilalte le-ar putea împiedica în demersurile pe care le preconizau.

Ușa de la dormitor se deschise și apăru Patrick în halat, vădit epuizat și cu o expresie nenorocită. Intuind ce se petrecuse în iatacul Martineascăi,

Fulguleț fu cuprinsă de un val de silă, un bufeu de greață depășit eroic. Repulsia și deja ura pentru "putoarea bătrână, obscenă și nesățioasă" îi combustibilizară hotărârea de a tăia în carne vie.

Când o observă pe maică-sa, tânărul căscă ochii:

— Ce cauți aici?

— Lasă, puiule, vorbim mai târziu... Pari obosit, du-te și te întinde...

— Aș bea ceva rece... Un suc de roșii.

— Imediat, se oferi Luiza. Ți-l aduc în odaie?

— Nu, lasă-l în sufragerie. Vin eu...

Maică-sa insistă îngrijorată.

— Ești sigur că nu ai nevoie și de altceva?

Patrick dădu din mână, îndreptându-se spre camera lui. Fulguleț oftă și dădu să se ridice. Luiza o opri, rostind, fără intenția de a fi malițioasă, ci conform unei logici considerate firești:

— Lasă-i timp, dragă, barem până să iasă din baie!

Fulguleț respinse fals:

— Doar nu-ți închipui că...

— Ba îmi închipui foarte bine.

După ce Fulguleț intră în dormitorul Clotildei, Micleasca își zise că e momentul să-și pună planul în aplicare. Patrick se odihnea, Fulguleț nu venise de frunza frăsinelului, avea ceva important de discutat, și asta cere, de obicei, timp, dispunea deci de un răgaz de cel puțin o jumătate de oră în care să n-o deranjeze nimeni. Nici nu avea nevoie de atâta timp.

Se duse la bucătărie, pipăind buzunarul lateral al amplei costumații unde se afla sticluța cu șoricioaică. Făcuse rost de otravă încă de acum cinci ani, după moartea Monicăi, când o vreme, până a începe să-i clocotească sângele de dorința răzbunării, intenționase să se sinucidă. I-o procurase o prietenă farmacistă, pe care o mințise că i s-a umplut casa de șobolani.

Calculul Luizei era simplu. Ca în toate casele avute, setea nu se astâmpăra nici aici cu apă de la robinet, ci cu sucuri de fructe sau de roșii, lapte, bere, apă minerală. Toate acestea se aflau în frigider. Patrick solicitase un suc de roșii. I-l va "prepara" și-l va lăsa pe masa din sufragerie, așa cum ceruse. Dar, dacă, întârziind nu i se va mai părea îndeajuns de rece? Dacă mai vrea și altceva? Dacă va dori să se servească singur? Luiza socoti că nu-și poate permite să lase ceva, cât de mărunt, la voia întâmplării, iar cu o

ocazie atât de favorabilă, probabil că nu avea să se mai întâlnească niciodată.

Deci pentru orice eventualitate, va turna câte o doză mai mult decât suficientă, sigură în toate lichidele. Va proceda identic și cu sticlele neîncepute, desigilându-le ea însăși. Patrick nu se va mira că au fost dezvirginate pentru că intra rar în bucătărie, maică-sa și apoi Clotilda obișnuindu-l cu un tratament de prinț, totdeauna musafir. Pentru cel mai mic serviciu — un pahar cu apă sau o cutie de chibrituri —, apela la Tanța și în lipsa acesteia, sărea nevastă-sa să-l servească.

De data asta, asumându-și obligațiile de menajeră, îi va servi ea... paharul morții. Dacă totuși, e scris undeva să și-o facă cu mâna lui, frigiderul îi stătea la dispoziție.

Se simțea mulțumită că fiind doar ei trei în casă, nu exista riscul otrăvirii unui terț și pentru deplină siguranță îngrămădi la un loc, pe partea interioară a ușii frigiderului, băuturile tratate cu arsenic. Se miră singură cât de bine se brodeau toate și era atât de încântată, încât se trezi fredonând Ave Maria a lui Schubert...

După ce se întoarse în sufragerie, întinse o pasiență, întrebându-se dacă pe "felia" lui Emil Mărgescu lucrurile mergeau la fel de bine.

*

Cam pe la aceeași oră, se întreba și gămanul dacă și ce se întâmplase în casa Tamașilor după plecarea lui. La un moment dat, intenționase să dea un telefon și să închidă imediat ce i se va fi răspuns, doar așa, ca să constate că n-a sărit casa în aer, dar în ultima clipă se răzgândise. Consumase prea multe filme ca să nu-și amintească de amănuntul că Poliția are posibilitatea de a descoperi numerele de telefon corespunzând ultimelor apeluri formate sau primite la obiectivele în cauză.

Nici de la buletinele de știri ale diverselor posturi de radio nu află nimic. O soluție ar fi fost să se deplaseze la fața locului, ca să constate el singur ce se întâmplă, dar fu nevoit să reziste din nou tentației. Poate că zona-i împânzită de polițiști și e de notorietate că vinovatul simte totdeauna nevoia irezistibilă de a se întoarce la locul faptei, nu o dată deconspirându-se astfel.

Trase concluzia că nu-i rămâne decât să aștepte vești acasă, indiferent de natura lor și, deși se apropia amiaza și ar mai fi lenevit în pat, setea năprasnică de după "troscăitul țeapăn" de azi noapte, îl sili să se scoale. Nu

găsi pe nimeni în bucătărie, ci doar niște oale puse la fiert și oftă ușurat. În acele momente n-ar fi suportat pe nimeni, nici măcar prezența discretă și cel mai adesea mută a maică-sii. Bău, fără să ia sticla de la gură, un litru de lapte bătut de la gheață și apoi, conform principiului cui pe cui se scoate, își asezonă cana de cafea cu un pahar mare de coniac. Băuse și noaptea trecută foarte mult. În general era mai cumpătat, dar treaz nu ar fi putut acționa cu aceeași dezinvoltură și, desigur, nu ar fi suportat cu aceeași ușurință gândul că a săvârșit totuși o crimă, poate mai multe, după norocul familiei Tamaș. Pe jumătate amețit încă, vedea în fapta lui doar aspectul justițiar, un fel de răsplată pentru ticăloșie. Băutura îi estompa totdeauna crizele, indiferent de cauza lor, dilua relieful puseurilor de disperare sau, ca acum, de conștiință. Precis însă, că la aceasta contribuia și faptul că asasinatul (deocamdată, până la alte vești, doar tentativă) se desfășurase nesperat de simplu. Se strecuraseră neauziți în camera Dianei. Parcă vrând să-și netezească drumul spre cele veșnice, înlăturând orice obstacol, proasta se culcase lăsând ușa închisă doar din clanță, fără cheie. În încăpere stăpânea un întuneric de iad, dar Cireșica, familiarizată cu interiorul și ghidată de o minusculă lanternă creion, ca a spărgătorilor, se strecură cu ușurință după draperie și deschise la maximum, firește, fără să aprindă, cele două ochiuri ale plitei de aragaz. În câteva secunde, după ce închiseră ușa camerei la fel de neauzit, se aflau din nou pe coridor. Refăcură drumul în sens invers, trecând a doua oară pe lângă sforăitul de dorobanț al Vicăi.

Lui Emil parcă nu-i venea să creadă: totul se desfășurase incredibil de repede, nici zece minute, și ajunși în grădină, binecuvântând adierea care-i primenea obrajii transpirați, se pomeni filosofând:

— Fantastic! exclamă. Ce simplu e să omori pe cineva! Adevărată vorba din bătrâni — "viața omului, ca oul în mâna copilului!" Ce-i cu tine, ți-e frig?

Cireșica era zgâlțâită de frisoane, dinții îi clănțăneau într-un stacatto sinistru, părea bolnavă rău.

Fata scutură din cap:

— Mi-e bine... Sunt doar emoționată... Nu-mi vine să cred că, până la urmă, am făcut-o!... adăugă apoi în extaz: E cea mai împlinită zi din viața mea.. Îți mulțumesc, Emil.

Bărbatul răspunse mașinal, pe un ton absolut normal:

— Pentru puțin, dragă... Părerea mea e să scoți totuși siguranțele. Am intenționat un act de dreptate, nu un genocid!

Cireșica șuieră:

— Ba să crape toți! Să piară toți! ! Praf și pulbere să se-aleagă! Ah, ce-am să mai râd!

— Și tu unde te tupilezi, deșteapto? Unde ai să te aciuezi?

— Las' că m-am gândit eu! Îmi rămâne casa nașă-mii, Vica! Eu sunt unică moștenitoare...

— A, se dumiri Emil păstrând același aer placid, atunci se schimbă chestiunea! Perfect, excelent!

Oare acum, la lumina zilei, nu complet treaz, dar oricum mai puțin confuz după niște ore de somn, considera situația din aceeași perspectivă luminoasă? Mai înghiți la repezeală un pahar de coniac și își răspunse cu toată convingerea — DA!

Și adormi...

*

Clotilda ar fi preferat să se odihnească, să zacă în pat și să-și toarcă fericirea până ce somnul o va fi învăluit, dar nu putea refuza s-o primească pe "mama Băiatului". Femeia se interesase constant de starea ei, venise s-o vadă, iar acum subliniase că are ceva important de discutat cu ea. Noroc că plecând, Tanța îi lăsase totul la îndemână pe noptieră și pe măsuța de serviciu, astfel că putu să-și construiască fața la repezeală, să-și dea cu pieptănul și să-și pună în ordine dantelele de la piept, răvășite și pe alocuri sfâșiate de degetele sălbatice și nerăbdătoare (în realitate furioase) ale Băiatului. Nu mai avu timp și nici putere să îndrepte așternutul. În definitiv, ce făcea în dormitorul ei o privea.

Fulguleț pătrunse în încăpere și instinctiv se îndreptă spre Clotilda ca s-o sărute. Se răzgândi la jumătatea drumului, năpădită din nou de greață. Aerul din cameră era irespirabil și, fapt real sau doar autosugestie, i se păru că miroase inconfundabil a sex; ceva dulce împuțit, insinuant puturos, înțepător și infect.

— Cred că ar trebui aerisit... Vrei să deschid geamul?

Clotilda consimți, trăgându-și pledul până la gât. Și apoi, pentru că se afla într-o dispoziție strălucitoare, constată convențional, dar cu dorința sinceră de a face plăcere:

— Ai un deux-pièces delicios... De ce nu-ți scoți mănușile? Fă-te comodă...

Fulguleț îi debită povestea cu manichiura și cealaltă emise un țâțâit de ocazie:

— Ce mizerie! N-a dezinfectat instrumentele! Toate sunt niște criminale! Tu arăți în schimb minunat! și se grăbi să bată în lemn.

Fulguleț mimă scepticismul:

— Ca să vezi... Numai la asta nu mi-e gândul...

Era încântată că prin observația amabilă, Clotilda îi deschidea pârtie, discuția preconizată venind acum de la sine. Într-adevăr, Martineasca se interesă îngrijorată:

— Ai necazuri, draga mea?

Fulguleț oftă adânc, privindu-și mâinile, așezate pe genunchi:

— Aș minți să spun că nu am... Mai exact, sunt foarte, foarte îngrijorată. Pot spune că nu mai am somn, chiar și Sârbu a intrat la idei, îi dă zor să mă duc la medic. Parcă problemele mele s-ar putea rezolva cu pastile!

Clotilda presimți că urmează ceva neplăcut și ar fi vrut — din nou instinctul de conservare — să încheie discuția aici, dar norme elementare de politețe o obligau să se intereseze despre ce este vorba:

— O, îmi pare rău... Totuși, ce s-a întâmplat? Dacă te pot ajuta cu ceva...

Cealaltă o privi țintă:

— Poți.

Clotilda rămase descumpănită, nu se aștepta la răspuns. De regulă acest can I help you? se formulează pur formal și fără consecințe. Excluzând nevoile materiale, oamenii nu pot fi ajutați.

— Cum?!

Soacră-sa trase adânc aer în piept, de parcă ar fi fost pe marginea trambulinei și s-ar fi pregătit pentru un plonjon:

— Voi fi sinceră și directă. Ești o femeie prea deșteaptă ca să recurg la tertipuri și ocolișuri.

Clotilda închise ochii și strânse sub pled pumnii. Acum știa cu certitudine că trebuia să se aștepte la tot ce-i mai rău.

— După cum îți închipui, desigur, mă frământ din pricina lui Patrick. Despre el este vorba.

— Ai venit să-mi spui că vrea să divorțeze?... Că a sosit momentul să fac loc alteia?

— Nici gând despre așa ceva, râse Fulguleț, doar știi cât ține la tine și cât îți este de devotat!

— Atunci, care-i necazul?

— Sunt foarte îngrijorată... Situația lui actuală nu-i... o situație, presupun că ești de acord cu mine. N-are nici o perspectivă.

— S-a mai discutat pe tema asta. E motivul pentru care și-a luat serviciu.

Fulguleț respinse cu o grimasă de plictiseală:

— Ceva provizoriu care nu-i oferă nici o șansă! Patrick merită cu mult mai mult decât o slujbă de ocnaș, total neinteresantă.

— Poate găsi altceva.

— Ușor de spus când ești cu mâinile și picioarele legate.

— Niciodată nu i-am blocat libertatea.

Fulguleț surâse cu înțelepciune:

— Suntem două femei mature, știm care sunt atuurile unui celibatar, ce avantaje are față de un bărbat căsătorit.

— În definitiv, rosti sec bătrâna, ce vrei de la mine? Ce trebuie eu să fac pentru a schimba situația?

Soacră-sa se decise, în sfârșit, să se arunce în apă:

— Asigură-i viitorul! Te-ai întrebat vreodată ce orizont sumbru i se arată lui Patrick în caz că se întâmplă ceva cu tine?

Inima Martineascăi începu să bată cu repeziciune. Discuția era odioasă și făcea eforturi cumplite ca să se stăpânească.

— Trebuie să înțeleg că mă aflu pe patul de moarte? Că ați tocmit deja pe cineva care să se ocupe de comândul meu și de crești-neștile datini?

— Doamne, ce prostii pot să-ți treacă prin minte! Ar fi doar o măsură de precauție. Sunt mamă și e firesc să-mi pun puiul la adăpost...

— Concret, care ar fi soluția? întrebă Clotilda fierbând.

Fulguleț replică pe un ton ușurel, de conversație — "ca să vezi ce simplu e!":

— Ce mai tura-vura, dragă! Fă un testament în favoarea lui, adică unge-l legatar universal, și ne liniștim cu toții! Care-i problema?

Clotilda simți o lovitură în moalele capului, dar își duse mâna la piept. Vălul gros de pe ochi i se ridică și adevărul i se dezvălui în toată goliciunea lui! După asta umblau canaliile cu limba scoasă. După averea ei și a lui Martinescu, după munca lor de o viață! Două căpușe care vor să-i sugă până și ultima picătură de sânge, filoxera asta de mă-sa, o lipitoare de mică mahala, și fecioru-său, un parazit cu stil! Patrick nu o iubea câtuși de puțin, de la bun început își făcuse planul cum s-o jupoaie, iar acum nu mai au răbdare, li se pare că trăiește prea mult!... Și din nou, lumină, far de cinci mii de wați, revelație! Miza, mobilul, țelul lor final îl constituia

TESTAMENTUL! Asta căuta adoratul ei împreună cu amantă-sa — ideea o străfulgeră de la sine — în casa de bani! Ce rușine, Doamne, câtă umilință, câtă durere!

Fulguleț îi urmărea cu emoție reacțiile, nu știa ce ascunde tăcerea prelungită a bătrânei care își înghițise complet buzele de parcă i-ar fi fost teamă să nu lase să se strecoare vreun cuvințel. Era conștientă că ar fi trebuit să se ridice și să plece dându-i răgaz să reflecteze, dar interesele lui Patrick prevalau. Ea însăși se simțea transformată într-o fiară și nu se născocise nimic pe lume care s-o silească să dea înapoi. La naiba cu diplomația și eticheta, pe ea n-o chema Talleyrand și nici nu se afla la curtea Bourbonilor! Încerca doar să determine o legumă inutilă societății să înțeleagă că prezența, timpul și vigoarea unui bărbat tânăr de care dispui la o vârstă când nu ți se mai cuvine acest lucru se cer plătite.

Își netezi poalele fustei, a sfârșit de vizită, și declară pe un ton de afaceri:

— Tu mai gândește-te! Dacă te hotărăști, iau legătura cu Negrițoiu, avocatul nostru. E o persoană de toată încrederea...

În aceeași clipă, nervii ferfeniță ai Clotildei cedară și se ridică pe neașteptate din pat. Cuprinsă de o energie nebănuită, început să urle:

— Cum de nu-ți crapă obrazul de rușine, parvenito?... Afară! Ieșiți din casa mea coioților! Testament vreți și pielea mea pe băț! Luați-vă adio, fiu-tău n-o să vadă un sfanț de la mine! Îl prevăzusem în testament ca să știi, dar acum s-a lins pe bot! Ard toate hârtiile, mai bine ia statul tot decât să știu că ajunge la voi un singur ac! Așa să știi! Dispari dinaintea mea, cobră!

O podidi tusea și, epuizată de efort, se prăbuși între perne.

Fulguleț părăsi dormitorul fără un cuvânt. "Trebuie neapărat lichidată. Înainte de a apuca să distrugă documentul." Chiar dacă acolo mai erau trecuți și alți beneficiari, partea lui Patrick rămânea consistentă și merita să lupți pentru a o păstra.

Cât despre faptul că-i alungase din casă, băboiul — rânji — putea să pună rămășag pe toată avuția că nici ea, nici Patrick nu vor face un pas dincolo de pragul apartamentului. În următoarele ceasuri, se vor face jocurile, zarurile vor fi aruncate.

*

Când deschise ochii, Simion Tamaș constată că deși trecuse bine de zece dimineața, nimeni nu se sculase încă. Simina continua să doarmă în patul alăturat, iar din casă nu răzbătea nici un fel de zgomot. Mai întârzie în așternut nu pentru a lenevi, ci pentru a amâna intrarea în "necotidian", având certitudinea că ziua care începuse nu se va derula domol, tors de pisică aciuată pe cuptor, așa cum se topea calendarul în casa Tamaș, după ce toți ieșiseră la pensie. Va fi o zi care nu va semăna deloc cu cele trăite de ei până acum, uite așa simțea el și... Doamne, de-ar putea face un salt în timp să se vadă peste un an, sau măcar peste o lună!

Dar dacă poți întârzia aflarea unei nenorociri, nu poți împiedica și producerea ei. Se ridică în cele din urmă și tot sub auspiciile unei zile neobișnuite, renunță la gimnastica matinală, socotind că mai reduce din dezagreabil.

Vica se trezise cu jumătate de ceas mai devreme. Ea nu practica exerciții de un-doi, după cum nu se căzniseră nici mama, nici bunica și, tot așa, nici o străbună până la Traian și Decebal și, har Domnului, trăiseră pe săturate, până ajunseseră să se plictisească ele însele. Așadar, toaleta de dimineață nu-i lua cine știe ce timp și după ce fu spălată, pieptănată și îmbrăcată ca de oraș (nu suporta capoatele și papucii arborate în tot timpul zilei, simbol al senectuții, mirosind a azil) își zise că e timpul să vadă ce se petrece cu Diana. Somnul ăsta prelung devenea suspect și, oricât de sănătos ar fi el, nu doarme nimeni douăzeci și patru de ore în șir, dacă nu-i în comă.

Trase cu urechea la dormitorul bătrânilor, dar nu sesiză nici o mișcare. Dormeau duși, să le fie de bine, și nu exista nici un motiv ca să-i deranjeze. De cum pătrunse în coridorul lung la capătul căruia se afla camera Dianei, simți un iz ciudat și se opri adulmecând. Mirosea a gaze, asta era! Și dintr-o dată intră în panică. Fără a mai bate la ușă, dădu buzna în încăpere unde mirosul era și mai pregnant. O ceață compactă îi învălui întreaga făptură, în vreme ce ochii începură să-i lăcrămeze din cauza usturimii. Reflex, se repezi spre fereastră și deschise larg geamurile. Inhală aerul curat, îndreptându-și ochii spre pat. Două siluete, strâns îmbrățișate, păreau că dorm. Izbea desăvârșita nemișcare, sugerând rigiditatea unui grup statuar. Înainte de a se apropia, Vica știu că Diana și iubitul ei sunt călători în altă lume...

*

Ioana stătea ca pe ace, având tot timpul impresia că "jos", se petrec tot felul de lucruri importante fără știința și participarea ei. Îi era teamă că Fulguleț împreună cu Patrick, dominat în întregime de maică-sa, conspirau manevrând lucrurile de asemenea manieră, încât s-o scoată pe ea, Ioana, din cărți. Chestiunea o înnebunea de furie și apoi, timpul trecea înfiorător de greu. Mai ușor era noaptea când se încumeta să dea o raită prin casa adormită, oprindu-se în odaia lui Patrick pentru o scurtă și sălbatică partidă de sex. În timpul zilei însă, o exaspera poziția orizontală obligatorie, simțindu-se ca într-un lift culcat, sau și mai rău, ca într-un sicriu. În afară de asta, nu fusese obișnuită să zacă; din fire era activă și nici viața nu-i permisese să trândăvească. Nu-și găsea locul și se plictisea cumplit chiar dacă tranzistorul, în surdină, funcționa non-stop și nici cărțile nu-i lipseau. De două ori îl sunase pe Patrick, dar acesta îi răspunsese sec, părea tulburat și cu mințile duse. De fiecare dată, o rugase să aibă răbdare, că o va chema el, la momentul oportun. "Când adică?"... "Stai liniștită, cât de curând."

Doar că ea nu putea sta liniștită, mai ales știind-o pe Fulguleț în casă. Ciosvârta asta de muiere era o ticăloasă fără pereche, la fel de primejdioasă și imprevizibilă ca mușcătura de viperă, o canalie de primă clasă, soră geamănă cu Lucreția Borgia. Se trase spre marginea podului de unde, prin ușa debaralei lăsată special întredeschisă, putea surprinde mișcările casei. Liniștea nu i se păru bizară, chiar dacă se apropia ora prânzului. În lipsa Tanței, gospodăria înțepenise, viața celor doi soți nu era zgomotoasă, lipsa acutelor caracterizând acustica obișnuită a casei.

"Indiferent de ce s-ar întâmpla, e musai să ne mișcăm până se întoarce Tanța de la țară, și asta se va întâmpla cel mai târziu mâine dimineață."

Rămase la pândă, gata să coboare în orice moment.

*

Cea mai bună ascunzătoare rămânea, pentru moment, tot camera lui Patrick. Scena dură care tocmai avusese loc între ea și Clotilda excludea orice eventuală conciliere între soți. Deci, chiar admițând că noră-sa ar găsi puterea necesară să se ridice din pat și să circule prin casă, ipoteza că ar putea intra la Patrick era puțin probabilă.

— În fond, de ce nu te duci tu acasă? întrebă acesta cu un aer epuizat.

Avea o expresie rătăcită, și toată înfățișarea lui denota o dezordine care nu ținea de înfățișare, ci de o răvășeală venită din interior. Fulguleț se gândi să-l cruțe și-i răspunse cu blândețe:

— N-am să te deranjez, puiule... Dar tu de ce nu te schimbi?

Rămăsese în halatul de casă din mătase grea mov-cardinal, geamăn cu cel al Clotildei. Când se căsătoriseră, ea ținuse în mod expres să cumpere sau să comande obiecte pereche. Astfel, în afară de halate, aveau câteva rânduri de pijamale identice, eșarfele din garderoba lui Mami erau făcute din același material cu cravatele Băiatului, doar verighetele diferind. Clotilda și-o dorise bătută în briliante, dar Patrick, părându-i-se mult prea ostentativă pentru un bărbat, se mulțumise cu una clasică.

— N-am chef de nimic, înțelegi? Mă simt obosit de parcă n-as mai deschide niciodată ochii și aș da un imperiu să nu mă fi lăsat antrenat în rahatul ăsta!

"E slab, oftă maică-sa, plămadă moale, nu ține la drum! Cu cine-o semăna?" Ea fusese tare ca diamantul și chiar după despărțirea de T., un tenor a cărui amintire o ardea și astăzi (nu mai călcase de atunci, sunt treizeci de ani, pe la Operă) nu luase nici măcar o pastilă de Rudotel!... Nici Sârbu nu era un slăbănog: obtuz, lipsit de orizont și fără haz, altfel însă bolovan care duce la tăvăleală.

— Ai să vezi că totul o să treacă și intră în normal.

Tânărul izbucni pe un ton iritat:

— Care normal? Ce normal mai poate exista pentru mine?! Îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap că te-am ascultat! Am ajuns să-l invidiez pe Dragoș care, cel puțin, a pus cruce la toate!

— Și una la căpătâi! Să nu te mai aud vorbind așa! Ești bărbat în toată firea, trebuie să știi că în viață nu ai parte doar de parfum de roze și unt pe jimblă caldă!

— Am aflat-o după ce ți-am urmat strategia! ricană fiu-său.

— Nu fi ingrat! Tot ce am făcut în viața mea a fost cu gândul la binele tău...

— Cunoaștem, am mai auzit...

— Puiul mamii, mi se rupe inima când te văd în starea asta! Nu te lăsa doborât de gânduri negre, mâine ai să vezi altfel lucrurile!

Patrick dădu sceptic din cap:

— Oare?

Maică-sa îi puse mâinile pe umeri ca pentru a da greutate spuselor ei:

— Patrick, tu știi că niciodată nu ți-am făgăduit ceva fără să mă țin de cuvânt!

Nu mințea. Își amintea că în clasa a X-a, îi promisese o Mobră, cadou de Paști. Era visul unei întregi generații de adolescenți, dar prețul prohibitiv îi îndepărta pe cei mai mulți. Patrick o dorea și mai abitir pentru că nimeni din liceu n-avea asemenea sculă și chiar în tot orașul nu existau prea multe. Ioan Sârbu cel Drept se opusese însă categoric, i se părea că fecioru-său e încă prea tânăr pentru "motorizate", iar carnetul lui de note nu-l îmbia la asemenea hatâruri. Fulguleț însă nu avea liniște, ținea cu tot dinadinsul ca Iepurașul să nu-i dezamăgească copilul. Făcuse un CAR la școală, mai vânduse o broșă cu ametiste, bijuterie de familie, și cumpărase motoreta. Patrick își amintea perfect de episod, pentru că fusese prima și ultima oară când Sârbu cel Drept se supărase pe nevastă-sa și, vreme de trei zile, refuzase să ia masa în familie sau să scoată un singur cuvânt. Bineînțeles că Fulguleț găsise repede leacul, îmbolnăvindu-se urgent de "supărarea de a-l fi supărat pe soțul iubit" și ca o compensație, o invită pe soacră-sa pentru un sejour de o săptămână la ei. Era un cadou de zile mari, bătrâna fiind o puritană antipatică și limitată care ridica din sprâncene, cârtitoare la tot ce vedea în casa lui fecioru-său. Acesta însă o venera, aducându-și constant aminte de jertfele la care se supusese pentru a-și înălța băieții.

— Ce vrei să-mi promiți?

— Mai mult de-atât, se ambală Fulguleț, îți jur că azi se vor rezolva toate problemele. Azi, până în seară. Jur! ! ! și își duse mâna la inimă.

— Ce mai aștepți?

— Să plece Luiza la cimitir.

*

Deși luase în calcul și ipoteza de a nu se duce la cimitir, când se făcu ora de ducă, Luiza, stând ca pe jăratic, realiză că nu poate rezista chemării. Se simțea împinsă din spate de o forță irezistibilă și ar fi fost întâia oară în cinci ani când ar fi lipsit de la întâlnirea cotidiană cu Monica.

Făcu încă o dată socoteala riscurilor. În toată casa nu se aflau decât Clotilda, Fulguleț și Patrick. Prima se deplasa greu de tot, și tocmai de aceea avea la îndemână soluții pentru orice urgență — o sondă cu suc, ceva de rontăit, deși nu mânca nimic de câteva zile, până și o oală de noapte, exclus deci să apeleze la frigider. În ce o privește pe Fulguleț, îndeobște

antilichid, făcea eforturi să consume zilnic un minimum strict necesar, era îndoielnic că se va apropia de frigider sau că ar tenta-o sonda cu suc de roșii de pe masa din sufragerie de care Patrick încă nu se atinsese. Iar ea nu va întârzia mult la cimitir, nu va primeni aranjamentele florale — Monica va înțelege — și cum preconiza să ia un taxi, nu va lipsi mai mult de o oră, poate ceva peste.

Plecă fără să anunțe pe nimeni, pășind grăbit, aproape alergând spre stația de taximetre din apropiere. Fulguleț, pândind strada din colțul ferestrei, se ridică hotărâtă:

— I-a venit ceasul!

Vorbe șoptite care nu-i erau destinate lui Patrick. La fel de discret, scoase Mauserul din poșetă și îl strecură în buzunarul fustei.

*

Încă de la capătul aleii recunoscu silueta de pachiderm a lui Emil care părea să se reculeagă lângă monumentul Monicăi. Mâinile prea scurte pentru a cuprinde pântecele uriaș se împleteau anevoie, iar capul plecat se scufunda în cele trei rânduri de guși. O observă pe bătrână abia când ajunse lângă el și schiță un salut vag. Aceasta îl cercetă avidă, încercând să ghicească răspunsul la întrebarea care o măcina, chiar înainte de a o formula Rosti mașinal:

— Ce faci?

Mărgescu își roti ochii în jur, nu se vedea nimeni. Declară, totuși, cu o voce scăzută, folosind, fără să-și dea seama, tonul unui anunț oficial:

— Știam că vă voi găsi aici. Vreau să vă spun că eu mi-am îndeplinit misiunea. Monica e răzbunată. Am ținut s-o știe ea cea dintâi.

Luiza Miclea simți nevoia să se reazeme de un copac. Ochii îi străluceau de o satisfacție demonică și, de emoție, de-abia putea vorbi.

— Mulțumesc ție, Doamne, cel puțin în parte s-a făcut dreptate! Bravo, tinere! Fetița mea se poate odihni liniștită! Te felicit din inimă!

Începu să dichisească aranjamentele florale, cu gesturi mecanice și mâini tremurânde care n-o mai ascultau. Dintr-o dată fu cuprinsă de îndoială și simți nevoia să se asigure:

— Precis?... Ai văzut-o dumneata moartă?

— Doar o minune ar fi putut-o salva. Am dat drumul la gaze în timp ce ea dormea tun, într-un spațiu perfect închis.

— Nu de alta, explică Luiza, dar de la șapte dimineața urmăresc toate buletinele de știri de la diverse posturi de radio și n-am auzit nimic. La o adică s-ar fi anunțat cu fanfară militară, ticăloasa e VIP, parcă așa le zice acum la celebrități!

— Asta nu înseamnă nimic. Chestiunea este dacă, și când a fost descoperită.

Micleasca se închină cu ochii spre cer. O cruce corectă, înaltă și largă, nu gesturi înghesuite și pripite între sâni:

— Fă, Doamne să se săvârșească după rugăciunile mele!

— Amin, spuse reflex Emil... Dumneavoastră ce ați făcut?

— Tot ce trebuie. În cursul zilei de azi, declară teatral conform stilului, frumosul Patrick își va da obștescul sfârșit. O dată Monica răzbunată, rostul meu pe lume se încheie. Har Cerului că am ajuns să trăiesc această zi minunată!

Dintr-o dată, gămanul fu cuprins de un sentiment straniu, de ireal, de poveste fantasmagorică, de spectator la un film horror. Oare el și bătrâna nu erau nebuni? Se felicitau pentru comiterea de asasinate, se bucurau de moartea unor oameni tineri, stăteau de vorbă cu o altă moartă, stinsă de cinci ani, și toate acestea pe un ton normal, de parcă ar fi fost o discuție animată lângă o ceșcuță de cafea...

Se scutură de gânduri și se uită năuc la mâna întinsă a Luizei.

— Tinere, mi-a părut bine de cunoștință. Țin să-ți mulțumesc încă o dată pentru actul de dreptate pe care l-ai săvârșit și, desigur, pentru sentimentele dumitale. Rar mai întâlnești azi asemenea oameni! Te felicit!

Emil se întrebă dacă bătrâna își pregătise speech-ul de acasă și îi luă mâna ca să n-o lase cu ea întinsă. Micleasca urmă:

— Nu cred că noi doi ne vom mai întâlni în această lume, nu există nici un motiv, dar fii sigur că te voi revedea cu plăcere... dincolo. Adio!

Se răsuci pe călcâie și plecă demnă și dreaptă, așa cum ar fi părăsit scena, în ropot de aplauze furtunoase.

Nu găsi nici un taxi la ieșirea din cimitir și, agasată, se gândi să recurgă la metrou. Avea însă de mers mult pe jos, iar ea era mult prea nerăbdătoare să ajungă la locuința Clotildei. Oare Patrick mai trăia?

*

Zadarnic o chemă pe Luiza, parcă asurzise, căci nu auzea nici soneria, nici clopoțelul, dar cel mai probabil era că se repezise la cimitir. Ce mai prietenă! O lăsa singură, cu hienele, când tocmai de asta o chemase, să le înfrunte împreună, s-o ajute, s-o apere! Începu din nou să plângă, căinându-se singură. Să trăiești înfricoșat de moarte în propria-ți casă, să-ți fie teamă de oamenii cei mai apropiați! Cine și-ar fi putut închipui un asemenea sfârșit? Parcă toate conspirau împotriva ei, lăsând-o în voia vrăjmașului și, dintr-o dată, avu certitudinea că sfârșitul e aproape, fioros de aproape, încât l-ar fi zărit doar întorcându-și privirea peste umăr. Un val sălbatic de ură o năpădi, iar gândul că Fulguleț și Patrick își făceau jocul peste ea, că o păcăliseră constant, că Băiatul — ființa, bibeloul, lucrul, întâmplarea cele mai scumpe din viața ei — era doar un ticălos de duzină mințind-o fără încetare... Sufocată, trase adânc aer în piept... Da, o minți se tot timpul, stând pe scaun, la masă, în așternut... Roșea de rușine și de ură doar amintindu-și minciunile lui din pat, gesturile lui mincinoase, buzele, mângâierile și gemetele... Și se văzu, cu o luciditate crudă, ceea ce era de fapt: o bătrână flască și vicioasă care avusese nesăbuința să se mai creadă dorită, victima unui demolator de existențe, vânător de avuție...

Auzise de multe ori că dragostea cea mai pătimașă nu poate fi întrecută ca intensitate decât de ura generată de aceeași dragoste rănită și decepționată. O simțea din plin acum, și o mânie cumplită îi asmuți ultimele puteri. "Nu, dragii mei, lucrurile nu vor rămâne așa. Eu voi muri, dar nici voi nu vă veți bucura de roadă! Nu, iubitule, din festinul pe care ți l-ai pregătit manevrându-mă machiavelic, nu vei apuca să iei nici o înghițitură! Voi distruge testamentul, iar bănetului din seif îi voi da foc!"

Rezemându-se de ziduri, ieși îndârjită din dormitor și abia mergând, reuși să ajungă la biroul lui Martinescu. Se așeză câteva secunde pe brațul unui fotoliu, cât să-și tragă sufletul, apoi se apropie de casa de bani.

*

Simina își pierdu cunoștința pentru câteva minute, dar nimeni nu-i dădu atenție. Își reveni singură și se aruncă asupra trupului Dianei, urlând cuvinte nedesluș ite. Simion se uita înlemnit, în gol, cu maxilarul atârnând moale și privirea fixă. "Pedeapsa lui Dumnezeu... Dar de ce atât de aspră?... Ce bine ar fi fost să fi murit mai demult, sau măcar ieri, ca să nu mai trec prin încercarea asta..."

Deși adânc îndurerată — nu avusese propria ei familie și tot potențialul afectiv îl transferase asupra lui frate-său cu ai lui, iar pe Diana o idolatriza — Vica realiză că-i singura în stare să facă față situației. Primul impuls, să telefoneze la Salvare, fu repede înlăturat, chiar și un copil și-ar fi dat seama că nefericiții amanți reci și cu un început de rigiditate deja instalat, nu mai puteau fi ajutați de nimeni. N-avea nici un fel de experiență în materie — cine are? —, dar bunul simț îi spunea că trebuie să anunțe Poliția. Apoi, prin ferestrele deschise, răzbătură din grădină cuvintele unui cântec deșuchiat. Vica se repezi la geam și simți, pentru a doua oară în aceeași dimineață, că inima i se oprește în loc.

Mânjită pe față ca un clovn, despletită și complet goală, Cireșica dansa și cânta cât o ținea gura pe pajiștea din grădină: "Intră popa în altar cu... făcută par!..."

Vica înregistră ca prin fum vecinii ieșiți la ferestre, consternați, copiii din cartier agățați de gratiile gardului făcând haz nespus și strâmbându-se, trecătorii care după ce aruncau o scurtă privire, își vedeau indiferenți de drum.

*

Clotilda deschise casa de bani cu un geamăt de satisfacție. În secunda următoare, toată combinația pusă la cale de cei doi nemernici va fi demontată și dejucată. Praful și pulberea se va alege de...

— Asta cauți?

Fulguleț ieșise de după draperia de catifea unde se ascunsese și cu un diabolic zâmbet de triumf, flutură sus, deasupra capului, plicul galben a cărui pecete îl făcea inconfundabil.

Clotilda țipă:

— Testamentul meu!... Dă-mi-l imediat înapoi! Netrebnico! Ești o hoață!... Imediat! urmă sufocată. Poliția! Să vină Poliția!... Hoților!

Revigorată de furie, se repezi la telefon și ridică receptorul. Știa numărul pe dinafară, 955. Îl memorase demult, pentru orice eventualitate, împreună cu cel al Salvării și al Pompierilor.

Fulguleț ridică brațul întins și trase cu mână sigură: "Trăiască Ceaușescu și milităria impusă fetelor pe vremea studenției ei!" Clotilda, concentrată asupra discului aparatului de telefon, primi glonțul drept în inimă, fără a mai realiza ce se întâmplă cu ea. Căzu peste birou, cu ochii larg deschiși

îndreptați spre fotografia înrămată a răposatului Martinescu. Lui Fulguleț i se păru decent să tragă pleoapele peste privirea sticloasă. Simțind o prezență străină, se răsuci. Rezemată de ușă, Ioana, cu mâinile în-crucișate peste piept, părea căzută într-o contemplație liniștită. Aprecie cu aerul competent al unui meseriaș versat:

— O treabă bine făcută.

Degetele înmănușate ale lui Fulguleț se încleștară pe patul armei. Pentru o secundă simți irezistibila tentație de a o suprima și pe târfulița din fața ei. Știa prea multe și era genul de persoană în stare să creeze probleme mari, uriașe, când cărțile nu se tăiau după vrerea ei. Dar nu, era prea mult pentru azi, la timpul cuvenit, va găsi ac și pentru cojocul "javrei de Slatina!"

Parcă citindu-i gândurile, fata surâse și rosti calmă:

— Mai aveți nevoie de mine...

— Nu știu ce vrei să spui... Trebuie să ne grăbim, Luiza poate să pice din clipă în clipă.

Glasul răsuna ceva mai febril, dar altfel stăpânea perfect situația.

— În primul rând, să nu ne pierdem capul! S-o luăm metodic! Când se va întoarce de la cimitir, nu ne va găsi pe nici unul aici. Va anunța Poliția... Toată lumea trebuie să creadă că-i vorba de un jaf care s-a lăsat cu moarte de om...

— E credibil, aprecie Ioana. Ar fi suficient să golim seiful și să mai luăm câte ceva din casă.

— Exact. Băgăm totul aici, și scoase de după draperie un sac mare de voiaj... Atenție, era să facem o greșeală! Nu sustragem testamentul! O dată "furat", nu mai putem dovedi drepturile lui Patrick. Pe ăsta îl lăsăm în scrinul din dormitor... Ah, de nu ne-ar presa timpul! Testamentul găsit singur o să dea de bănuit. Mai punem în aceeași mapă și actele de stare civilă... Să lucrezi cu o pereche de mănuși.

— Dar tu ce-ai de gând?

— Eu trebuie să fug, să scap de revolver și să mă găsească Sârbu acasă... Mă bizui pe tine Ioana. În situații critice, Patrick se poartă ca un copil... Nu zăboviți! Încărcați totul în mașină și veniți la noi... Am să mă gândesc unde ascundem lucrurile.

Ioana părea îndoită:

— Nu e totuși imprudent?

— Nu vin ei cu ordin de percheziție la mine chiar așa curând!...

Din sufragerie, se auzi vocea lui Patrick:

— Nu e nimeni în toată casa?!

Femeile se priviră instinctiv. Cum avea să primească Patrick situația? Le răspunse geamătul acestuia când dădu ochii cu priveliștea din birou:

— Nenorocitelor! Ce-ați făcut?!

— Nu-ți cer decât să te îmbraci, spuse Ioana mângâindu-i umărul. Mă ocup eu de restul. Trebuie să dispărem cât mai repede... Hai! și îmbrățișându-l, încercă să-l ridice de pe scaun.

Se aflau în sufragerie. Patrick, tot în halat, cu brațele și cu capul culcate pe masă, avea un aer deznădăjduit. Abia acum, când Clotilda nu mai exista, își dădea seama că, în sinea lui, nu fusese niciodată de acord cu înlăturarea ei violentă, după cum, în general, îi repugnau acțiunile, luările de poziție sau schimburile brutale de cuvinte. Vinovată era blestemata lui de superficialitate! Deși martor și chiar subiect în toate etapele consumate până acum, parcă nu crezuse că asemenea ticăloșii se pot petrece aievea, tratase situația cu ușurință, alungând cu hotărâre orice i-ar fi putut stârni convulsii de conștiință. Și tot acum realiza că ținuse cu adevărat la Clotilda (se simțea sfârtecat de milă), că pierduse un mare prieten.

Ioana, exasperată, continua să-l zgâlțâie. Se aflau la un pas de liman și mălai-mare ăsta claca tocmai acum! Intui însă că în starea în care se afla, n-ar fi izbutit nimic, zgândărindu-i amorul propriu cu biciul și, în consecință, îl luă cu binișorul:

— Hai, iubitule, e târziu... Ce mare lucru să te schimbi! Fă-o cel puțin de dragul maică-tii! Dacă suntem descoperiți...

— Lasă-mă în pace!

— Gândește-te bine, Patrick! Femeia asta trăiește numai pentru tine și a riscat totul de dragul tău! Dacă suntem descoperiți, intră în pușcărie pe viață! Ea a fost creierul combinației, ea a apăsat pe trăgaci! Numai pentru tine!

În sfârșit, atinsese coarda sensibilă. Patrick începu să se miște. Își ridică anevoie capul, aruncând o privire rătăcită prin încăpere. Întinse mâna după sonda cu suc de roșii și o duse la buze. Închise ochii, bând hulpav. În clipa următoare i se ivi pe chip o expresie de mare surpriză apoi, aproape concomitent, o grimasă de durere. Un horcăit și... rămase nemișcat.

După câteva tentative de a-l reanima, Ioana înțelese că era mort. Definitiv și iremediabil mort! Cine pusese otrava în pahar, cui îi era destinată de fapt și de ce erau întrebări la care va încerca să răspundă mai târziu. Acum, trebuia să acționeze repede, să dispară cu iuțeala fulgerului din zonă, să se topească, să se dizolve...

Goli seiful de bijuterii, colecția de timbre, valută — de toate națiile, inclusiv lei, dar mai ales dolari — acțiuni, în general, orice hârtie de valoare și le îndesă în sacul pregătit de Fulguleț. Din casă luă trei galeuri originale despre care știa că sunt extrem de valoroase și câteva piese de argintărie din secolul al XVIII-lea. Nu se atinse de tablouri, căci era nevoie de prea mult timp ca să le scoți din rame și, în plus, erau și mai greu de plasat

Trăgând fermoarul sacului, încercă să se concentreze. Nu uitase nimic. Spera! În pod șterse orice urmă a trecerii ei pe acolo și, la sfatul lui Fulguleț, umblând la casa de bani, folosise mănuși de ață. Avea mai multe perechi, amintire de la maică-sa care croșetase la viața ei mii. Le vindea în piață prin intermediul unei bătrâne, cârpind astfel cât de cât bugetul sărman.

Părăsi locuința cu pași rapizi și hotărâți. Nici o privire peste umăr. Lăsa în urmă două cadavre. De fapt, trei. Al treilea era ceea ce Ioana considera a fi prima parte a vieții ei. Îi punea cruce cu inimă ușoară. Niciodată nu se simțise atât de liberă.

*

Luiza Miclea ajunse la locuința Clotildei Martinescu abia pe la ora trei. Era furioasă și asudată ca un animal de povară. Din pricina grevei de la metrou — vezi, de-aia nu se găsea sămânță de taxi —, fusese nevoită să vină pe jos tocmai de la Bellu. "Excursii" din astea nu mai erau pentru vârsta ei și oricum nu s-ar fi găsit exact azi să facă pe turista. Pătrunse în apartament epuizată și îngrijorată. Își aruncă poșeta pe lada florentină din vestibul, emițând cu voce de contralto un bonjour prelungit.

Nu-i răspunse nimeni și, nedumerită, bătu la ușa Clotildei. Ciocăni și a doua oară insistent. Tot mai intrigată de liniștea desăvârșită, apăsă pe clanță. Dormitorul era gol, la fel baia și budoarul alăturat, unde dormise cândva Ioana. Nu-și putea imagina în nici un chip ce se întâmplă și traversă toată casa, strigându-i pe rând: Clotilda, Patrick, Fulguleț... Peste tot pustiu. La mijlocul coridorului, ușa de la fostul birou al lui Martinescu era deschisă. Își băgă capul, interesându-se dulce:

— E cineva! Alo...

Ultimele cuvinte și le înăbuși singură, ducându-și îngrozită mâinile la gură.

— Clotilda!

Privelișteа îi înmuie genunchii, având totodată impresia că leșul însângerat tresare la chemarea ei, că se străduiește să-i răspundă.

"Halucinații!... Să-mi păstrez firea... În fond, s-a găsit soluția ideală pentru ea. Ar fi suferit groaznic."

Se întoarse în sufragerie și abia atunci îl observă pe Patrick, prăbușit la picioarele mesei. Spuma din jurul buzelor și sonda cu suc de roșii căzută chiar lângă trupul neînsuflețit indicau cauza neîndoielnică a morții. Canalia primise sfârșitul din mâna ei!

Se simți cuprinsă de o imensă ușurare, despovărată de orice suferință, ușoară ca o pasăre cerească. Era suficient să-și deschidă brațele ca să înceapă să zboare... Jurământul fusese împlinit, sfânta dreptate fusese înfăptuită, Monica fusese răzbunată! O liniște binefăcătoare o învălui: "Ce dulce-i răzbunarea!..."

Pentru o clipă, încercă ispita de a-și lua geanta și de a fugi. Trebuia însă să se întoarcă Tanța care știa că Clotilda rămăsese în grija ei, a Luizei. Nu că i-ar fi păsat de inerenta anchetă, dar simțea nevoia să se odihnească în sfârșit, să se scufunde în somnul profund al datoriei împlinite.

Ridică receptorul și formă numărul Poliției.

*

Moartea cel puțin bizară a trei actori, dintre care două vedete de primă mărime, la un interval de doar câteva zile, impresionă puternic opinia publică. Așa cum se întâmplă de obicei, începură să circule cele mai fanteziste zvonuri și ipoteze. Presa speculă intens pe marginea unui subiect de mare senzație — halva" pentru breaslă —, iar diferitele posturi de televiziune retransmiseră spectacolele sau emisiunile de divertisment în care evoluaseră Diana Tamaș și Dragoș Mateiescu. Cetățenii de rând lăcrimau în fața televizoarelor, găsind noi și noi valențe "interpretării absolut extraordinare a decedaților, talente unice, irepetabile". Vârstnicii se

lansau în comparații generoase, vizând celebrităţile care făcuseră epocă, epocă de aur pentru teatrul românesc, în perioada anilor 40-60.

Ceea ce impresiona în mod deosebit, amplificând emoția, era poziția de vârfuri a celor doi — Doru Pavel fiind pomenit doar în subsidiar — și extrema lor tinerețe. Se vorbi intens despre crime în lanț, de mare actualitate, iar în privința killer-ului, teoria cu cei mai mulți adepți, se imagina un soi de Jack Spintecătorul. Londonezul avea ce avea cu prostituatele, valahul cu actorii. Pentru o vreme intrară și aceștia în panică, verificând atent elementele de recuzită, mai ales pe cele ingerabile, și asigurându-și însoțitori de nădejde, în special pentru spectacolele de seară. Se întrebau înfrigurați cine va fi următoarea victimă și faptul că asasinatele nu se repetară, generă o derută totală. Se emiseră alte ipoteze, dar timpul erodează elementul de mister și senzație, deplasând interesul către obiective proaspete.

Încă de la începutul anchetei — lungă și laborioasă, un dosar cu peste două mii de file — datorită identității de statut al victimelor (toți trei actori) și a prezenței unora dintre personaje în ambele distribuții, Poliția conexă cele două cazuri într-un singur dosar — Arlechino.

Luiza Miclea, subiectul care dădu cel mai mult de furcă anchetatorilor, își asumă cu generozitate paternitatea integrală, autor moral, instigator și mână ucigașă concretă, a celor trei asasinate. Explicabil generoasă pentru că se împlinise un act de dreptate, iar ea, cu inima pe deplin împăcată și totodată izolată prin dispariția ultimei ființe dragi într-un vid care nu mai putea fi mobilat, considera că nu are nici un motiv să întârzie într-o lume complet străină. Fără a fi deprimată, nu mai avea chef și n-o mai interesa să trăiască. Astfel stând lucrurile, ajunsă în situația individului golit de orice miză, atât de sărăcit sufletește încât n-are ce pierde, de ce n-ar fi luat asupra ei culpele celorlalți, salvându-le libertatea? Într-un stil desigur nonconformist, "corsican" pentru societatea modernă, oamenii aceștia făcuseră ca justiția să triumfe. Nu pomeni nici un nume, ea otrăvise, dăduse drumul la gaze, trăsese cu revolverul. De unde avea arma? De la bunicul, ofițer în Armata Regală etc... Unde a ascuns-o?... A aruncat-o într-o pubelă din Cișmigiu... Cine știe cine o fi găsit-o!

Cele mai perfide minciuni sunt cele care într-o anume proporție conțin un adevăr parțial sau doar îl tangentează. Interogatoriile luate Luizei

constituiră un coșmar pentru anchetatori tocmai din pricina acestei combinații de fals și real. Bătrâna cunoștea multe amănunte de la Mărgescu și prin el, indirect, de la Cireșica, pe care le prezenta cu viclenie drept constatări sau acte personale. Autenticul lor convingea, dar pe de altă parte, se iveau inadvertențe, trădând faptul că "bătrâna știe, dar minte acoperindu-i pe alții..." Absolut sinceră se dovedi doar atunci când explică mobilul acestor crime — răzbunare și dreptate pentru Monica. Atunci când întrebările incomode o aruncau în corzi, dădea din umeri, pretinzând că nu-și mai amintește. Avea o vârstă...

Anchetată în stare de arest și slăbind vertiginos — din uscată, devenise scheletică —, fu transportată la un spital din Capitală. Fie că independent de circumstanțe, ața de pe mosorel tot s-ar fi epuizat, fie că resortul vital se topise lipsit de o motivație și de dorința de a mai trăi, se stinse într-o dimineață, lin ca o lumânare ajunsă la capăt. Ultimele ei cuvinte, înregistrate de o asistentă, rămaseră pentru toți o enigmă: Banzai[{1}]!

În ce o privea pe Cireșica, internată la Spitalul Dr. Bagdasar, și eventualitatea ca ea să revină la o viață normală, medicii se pronunță foarte rezervați. Are unele coridoare de luciditate și atunci, încearcă să se sinucidă regretând amarnic că nu s-a călugărit. Simion și Simina, doi moșnegi betegiți de suferință și boală, se duceau tot mai rar să o vadă. Vica se gândește cu nostalgie la seninele zile de odinioară. Din bolboroseala Cireșicăi s-ar putea înțelege că Diana fusese o fiară și că-și meritase soarta... Dar cine stă să asculte elucubrațiile unei schizofrenice! Toți se miră însă de tenacitatea cu care nefericita, după atâtea nenorociri, o mai poate urî pe soră-sa. O ură nestinsă ce o va însoți și în mormânt.

Fulguleț n-a putut supraviețui morții lui Patrick. După înmormântare, s-a sinucis tăindu-și venele de la ambele mâini. Ioan Sârbu cel Drept a umplut casa de fotografiile lui Fulguleț și plânge în fiecare zi, după ce se întoarce de la serviciu. O sticlă de alcool îi ține tovărășie din ce în ce mai des. Despre Patrick, nu vorbește niciodată. L-a uitat.

Ioana Vlase a dispărut, înghițită parcă de neant. Nimeni n-a căutat-o, nimeni n-a mai văzut-o, nimeni nu-și mai amintește de ea. Poate doar colegii de promoție când dau cu ochii de fotografia clasică a tuturor

generațiilor de absolvenți de liceu, grupați în jurul țeapănului diriginte. Nu lipsește glumețul care pune coarne colegului din față.

Ioana a dispărut, pieton pe ulițele ăstei lumi, fără să privească, fără să lase nimic în urmă.

Emil Mărgescu, eliberat de obsesia Monicăi, a izbutit să intre pe făgașul unei vieți normale. Ține un regim strict de slăbire sub supravegherea unui dietetician și se simte mulțumit. Evită să se gândească la evenimentele stresante prin care a trecut. Când se întâmplă totuși, îi face bine să-și amintească faptul că nu el a deschis robinetele de gaz din camera Dianei. S-a împăcat cu sine însuși, s-a împăcat cu lumea.

La monumentul Monicăi Miclea, florile s-au uscat. Imortalizată pe soclul de bronz, privește din eternitate. Impenetrabilă și singură. Ca toți morții.

16 mai/2001

Notă

[{1}] Strigătul emis de japonezi când porneau la atac